

ဗိုလ်မင်းဟံ

ဗိုလ်မင်းဟံ

ဘဝကို

ရာဇေဇာဓိပတိ

ဟန်မိုး ၂၀-ကျိ

ပုံနှိပ်ခြင်း၊

ပထမအကြိမ်

စက်တင်ဘာလ

၁၉၈၀၊ ပြည့်နှစ်၊

အုပ်စု

၂၀၀၀

အပုံးပန်းချီ

မောင်အေးမြင့်

(မြန်မာ့ရိုးရာ ဒီဇိုင်း)

အပုံးရိုက်

သိန်းမြင့်ဝင်းအောင်ဆက်

ခွင့်ပြုချက်

မုက်နှာပုံး(၃၁၇)

ဘာသာရေးဆိုင်ရ စာမူခွင့်ပြုချက်(၁၃၆၈)

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ဝင်းကြည် (မြ ၀၂၇၀၆)၊ စိုးဝင်းအောင် စာပေ၊
၁၁၂* ဓနသိပ္ပိလမ်း၊ ကမ္ဘာအေးစာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့က ထုတ်ဝေ

ပညာ့ဗိမာန်ပုံနှိပ်တိုက်

ဦးစေ့ကြည် (မြ ၀၂၄၀၉)

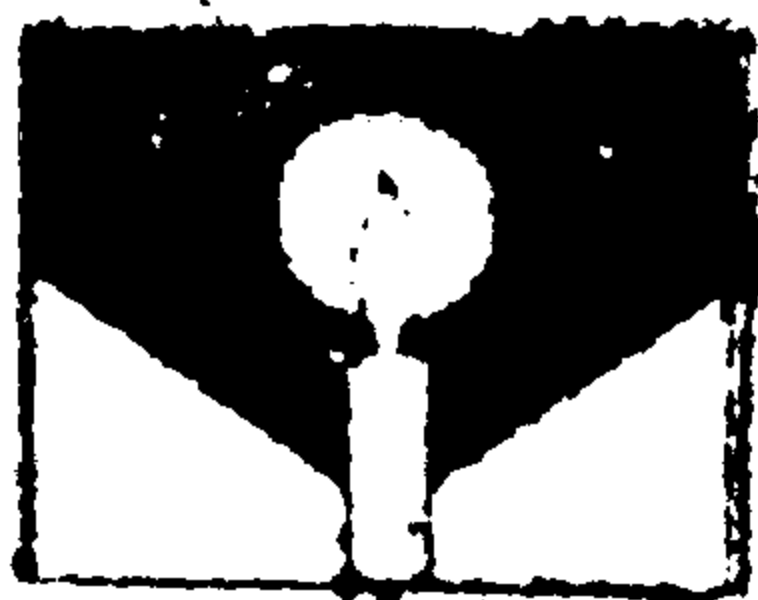
အမှတ် - ၄၁၊ ၄၄ - လမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့ပုံနှိပ်သည်။

၁၄၇၇၃

ပိုလ်မင်းဟံ

စီးချမ်းသောဘဝတို့ရှာဖွေခြင်း

ဥက္ကလင်းစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၄၁၊ ၄၄ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့

ရည်ညွှန်းချက်

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် အရှင် သူမြတ်ကြီးများ
နှင့် ဂုရုဆရာ သူတော်စင် ယောဂီကြီးများအား
ဤစာအုပ်ဖြင့် ဦးညွှတ် ကန်တော့ပါသည်။
ဗိုလ်မင်းဟံ မိသားစု

မ ဝ တိ က ဝ

အခန်း	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	အရှေ့နှင့် အနောက်	၁၇
၂။	အရဟံဂုဏ်တော်နှင့်သမ္မုဒ္ဓေ	၃၉
၃။	အရဟံဂုဏ်တော်နှင့်ထူးဆန်းသောမြေကြီး	၆၁
၄။	မတော့ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝါသဝ	၈၉
၅။	စွန်းလွန်းဆရာတော်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်	၁၁၅
၆။	တရားထူးကို ရတော်မူခြင်း	၁၃၈
၇။	ဆရာတော် ဦးကဝိ၏ ဥဒါန်းတရားတော်	၁၅၃
၈။	ဝိမုတ္တိယုဂနှစ်များ	၁၇၇
၉။	မဟာအာဠာနာဒိယသုတ်တော်	၁၈၉
၁၀။	ရှင်အရဟံနှင့် အနော်ရထာဘုရင်	၂၀၀
၁၁။	မနုဟာမင်းနှင့် စွန်းလွန်းဆရာတော်	၂၁၀
၁၂။	နေမိန္ဒရတောင်တွင် သိမ်သမုတ်ခြင်း	၂၃၀
၁၃။	ဝိသုဒ္ဓိခနစ်ပါးနှင့် ပဋ္ဌာန်းတရားတော် ...	၂၅၄
၁၄။	တောင်ပုလု ဆရာတော်ဘုရားကြီး	၂၆၄
၁၅။	တောင်ပုလု ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် နေသဇ္ဇိကဓုတင်	၂၉၁
၁၆။	ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး	၃၁၄
၁၇။	ဇာလီတောင်နှင့်ရှင်ပြုမင်္ဂလာ	၃၄၃
၁၈။	ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပြန်လည်ဖူးမြော်ခြင်း	၃၆၇

ဗိုလ်မင်းဟံ

ပြုစုရေးသားပြီးသော စာအုပ်များ

၁။ သိဒ္ဓိရှင် ယောဂီကြီး ☆ ☆ ☆

၂။ သင့်ဘဝအတွက် ယောဂီ ကျင့်စဉ်

၃။ ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော
ဘဝဖြစ်စဉ်များ

ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

“ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝကို ရှာဖွေခြင်း” စာအုပ်ကို ပြုစုရေး
သား ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေရာတွင် စာအုပ်စာတမ်းများ ငှားရမ်း
ခြင်းနှင့် အခြားလိုအပ်သော အကူအညီများကို ပေးခဲ့ကြသော
အောက်ဖော်ပြပါ ပုဂ္ဂိုလ်များအား ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း
ပတ်တမ်းတင်ပါသည်။

- ၁။ ဒေါက်တာဦးအောင်သန်း၊ ပါမောက္ခချုပ်၊ သွားဘက်
ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂။ ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်ခင်၊ ဆီးနှင့်ကျောက်ကပ်
ဌာန၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃။ ~~ဒေါက်တာ~~ အေးကြီးဦးရန်အောင်၊ (ပညာ့ဗိမာန် စာပြင် စာ
တည်းချုပ်)။

ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

- ၄။ ဦးသိန်းအောင်၊ (မောင်သီရိ)။
- ၅။ ဒေါ်ခင်ကြည် (တက္ကသိုလ်ကြည်မာ)
- ၆။ ဦးကြီးမြင့် (စိန်ဂျွန်းကြီးမြင့်)။
- ၇။ ဦးအေးမြင့်(ပန်းချီ)။
- ၈။ ဦးအောင်(မြက်ရိုင်း)။
- ၉။ ဒေါ်မြမြဝင်း (မြကေသီ)။
- ၁၀။ ဦးဘရင်(ဓနသိဒ္ဓိလမ်း၊ ကမ္ဘာအေး)။
- ၁၁။ ဦးကျော်ဒင်(ဓနသိဒ္ဓိလမ်း၊ ကမ္ဘာအေး)။
- ၁၂။ ဒေါ်မြင့်ကြည်၊(သာသနာရေးဦးစီးဌာန။)
- ၁၃။ မစန်းစန်းယု (ဓနသိဒ္ဓိလမ်း ကမ္ဘာအေး)
- ၁၄။ မတင်မိုးအောင် (အလက ၁၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။)
- ၁၅။ ကိုပြည်သိန်း (နတ္ထလင်း။)
- ၁၆။ ဦးစိန်အောင်နှင့် ပညာဗိမာန်ပုံနှိပ်တိုက်အဖွဲ့ သားမျှော့။
- ၁၇။ ဦးခင်မောင်ရွှေ (ကမ္ဘာအေး)
- ၁၈။ ဒေါ်တင်တင်အုန်း

စာရေးသူ၏အမှာ

‘နမော တဿံ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ’

ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာမြတ် သုံးပါးတို့အား ရိုသေ မြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့ပါသည်။ စာရေးသူအား အစဉ် စောင့်ရှောက်လမ်းညွှန်လျက် ရှိကြကုန်သော ဆရာတော် အရှင်သူမြတ်များနှင့် ဂုရုဆရာ ယောဂီသူတော်စင်များကို ရိုသေ စွာ ရှိခိုးကန်တော့ပါသည်။ မိခင်ဘခင် ကျေးဇူးရှင်များနှင့် အာစရိယန္တယ်ဝင် ဆရာသခင် အပေါင်းတို့အား ဦးညွှတ်ရှိခိုး ပြီးနောက် ဤစာအုပ်ကို ပြုစုရေးသားပါသည်။

“ဦးမြင်းချမ်းသောဘဝကို ရှာဖွေခြင်း” စာအုပ်မှာ လွန်ခဲ့သော ၁၅-နှစ်ခန့်ကပင် စ၍ သန္ဓေတည်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်များက စာရေးသူမှာ တပ်တာဝန်များဖြင့် ပုဂံ၊ညောင်ဦး၊ မြင်းခြံ၊ မိတ္ထီလာဒေသများသို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုဒေသများသို့

စာရေးသူ၏အမှာ

ရောက်ရှိနေစဉ် ဝါသနာအလျောက် လေ့လာခဲ့ရာမှ ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာဖြစ်ရပ် ဇာတ်လမ်းများမှာ စိတ်ကြေးမုံတို့ပုံ ရောင်ပြန်ဟပ်၍ ပေါ်လာကြသည်။

စာရေးသူ၏ ရေးသား ဖော်ပြချက်များမှာ စိတ်ကူးယဉ်၊ သက်သက်များ ဖောက်ပါ။ ဤမြန်မာ့မြေပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက် သွားသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်စဉ်များသာဖြစ်သည်။ သမိုင်း ကျမ်းကိုး အထောက်အထား ပြည့်စုံစွာလည်း ရှိကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝကို လိုလား တောင့်တသည့် အလျောက် ငြိမ်းချမ်းသောဘဝရှင်များ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကဏ္ဍ အချို့ကို တစေ့ တစောင်း လေ့လာ တင်ပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ အကြောင်း အရာဖြစ်စဉ်များနှင့် ဆက်နွယ်ပြီး စာရေးသူနှင့် သက်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများ ပါသွားရသည်ကို ခွင့်ပြုစေလိုသည်။

“ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော ဘဝ ဖြစ်စဉ်များ” စာအုပ် ထုတ်ဝေပြီးနောက် စာရေးသူထံ ထိုကဲ့သို့သောစာအုပ်မျိုးကို ထပ်မံရေးသားပါဟု စာအားဖြင့်တဖုံ၊ လူကိုယ်တိုင်လာရောက်၍ တမျိုးဆက်သွယ် ပြောကြား ဆွေးနွေးကြသည်။

အမှန်ဆိုရသော် ထိုစာအုပ်မှာ စာရေးသူတွင် ဖြစ်ပေါ် နေသော လူမှုဒုက္ခရောဂါဝေဒနာများကို ယောဂီကျင့်စဉ်များ ဓလေ့ကျင့်အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မည်သို့မည်ပုံသက်သာပျောက်ကင်း ချမ်းသာခဲ့ရသည်များကို အကြောင်းရင်းခံ၍ ရေးသားဖော်ပြ ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ စာအုပ်ထွက်ပြီးနောက် ယောဂီကျင့်စဉ်တို့ ပိုမို စိတ်ဝင်စားလာကြသည့် အလျောက် “သင့် ဘဝအတွက် ယောဂီ ကျင့်စဉ်” စာအုပ်ကို ရှာဖွေ ဖတ်ရှုကြသည်။ ယောဂီ

စာရေးသူ၏အမှာ

ကျင့်စဉ်များကို လေ့ကျင့် အားထုတ်ရင်းမှ စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာများ ပျောက်ကင်း ချမ်းသာကြသဖြင့် စာရေးသူထံ ကျေးဇူးတင်စကား ဆက်သွယ် ပြောဆိုလာကြ သည်။ လေ့ကျင့်ရာ၌ အချို့ အခက်အခဲတွေ့နေသူများကလည်း အကူအညီ တောင်းကြသည်။ ကိုယ်တွေ့ စာတွေ့နှင့် သင်ယူ လေ့ကျင့် အားထုတ်ခဲ့ဖူးသော ကျင့်စဉ် အတွေ့ အကြုံများမှ တတ်သိသလောက် ပြန်လည် ပြောပြ ကူညီရသဖြင့် ကုသိုလ်ဖြစ် ရသည်။

စာရေးသူမှာ ဖော်ပြပါ စာအုပ်များကို ပြုစုရေးသားရာ၌ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ စာဖတ်သူများသည် စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုဖြစ်ပေါ်ပြီး အကျင့် သီလ သမာဓိ ပညာ တိုးတက်စေရန်ပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ် လူရွယ် များတွင် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးမှီဝဲခြင်း များနှင့် အခြား မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များ ကျူးလွန်ခြင်းမရှိပဲ ဘာသာတရားအပေါ်တွင် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှု ဖြစ်ပေါ်လာကာ တတ်နိုင်သလောက် လိုက်နာ လေ့ကျင့် အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ယခုဘဝတွင်လည်း နိုင်ငံဝန်ထမ်းကောင်းများဖြစ်ပြီး တမလွန် ဘဝတွင် ကောင်းသော ဘုံ ဘဝ နေရာ ဌာန များ သို့သာ ရောက်ရှိနိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်ချက် ထားပြီး ရေးသား ပြုစု ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။)

ယောဂီကျင့်စဉ်များမှာ အထူးသဖြင့် ခန္ဓာ ကိုယ်တွင်းရှိ ဦးနှောက် အာရုံကြောများကို ကြည်လင် လန်းဆန်းစေပြီး ကျန်းမာရေးကို အထူး အကျိုးပြုသည်။ စိတ်ပိုင်း ရုပ်ပိုင်း

စာရေးသူ၏အမှာ

ဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုများကြောင့် လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာတွင်
ဆက်မြက် အောင်မြင်စေပြီး လူမှုဒုက္ခဆင်းရဲများကို ခံနိုင်စွမ်း
ရှိသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်ပြီး စိတ်ဓာတ် တည်ကြည်
ကာ သစ္စာရှိ လူတော်လူကောင်းများ ဖြစ်စေနိုင်သည့်သဘော
သဘာဝကိုဆောင်သော သိပ္ပံနည်းကျ လက်တွေ့ဝိဇ္ဇာ ကျင့်စဉ်
များဖြစ်သည်။

လူ့ဘောင်ဘဝရှိ စိတ်ပိုင်း ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဒုက္ခဆင်းရဲများကို
တွေ့ကြုံနေကြရသူများကိုကူညီရသဖြင့် များစွာအကျိုးရှိသည်။
“ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝကို ရှာဖွေခြင်း” မှာလည်း ဆရာတော်
အရှင်သုမြတ်များကို ကြည်ညို သဒ္ဓါစိတ် ဖြစ်ပေါ်သည်နှင့်အမျှ
ရတနာ သုံးပါး အပေါ်တွင် ယုံကြည်လာပြီး ဘာသာတရားကို
အားထား ကိုးကွယ်လိုသောစိတ်ဓာတ်များဖြစ်ပေါ်စေရန် ပြုစု
ရေးသားခြင်း ဖြစ်သည်။

စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက် နက်နဲသော လမ်းစဉ်
များကို စိတ်ဝင်စားပြီး စိတ်ပိုင်း ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖြစ်
ပေါ်မှုများကို လေ့လာလိုသူများအားလည်း စာရေးသူသိသမျှ
ပြန်လည် ဖော်ပြလိုသောဆန္ဒရှိသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ
အကြောင်းကို ရေးသား ဖော်ပြရာ၌ သွားရောက် ဖူးမြော်
အတွေ့အကြုံအခါက မေးမြန်း လျှောက်ထားချက်များ အနက်
အကြောင်းအရာ ဖြစ်ရပ် အချို့ကိုသာ ထည့်သွင်း ရေးသား
ဖော်ပြခြင်း ပြုပါသည်။

ဘာသာရေး အယူဝါဒ ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်မှာ အလွန်တရာ
ကျယ်ပြန့်လှသည့် အလျောက် အကုန်အစင် သိရှိနိုင်အောင်

စာရေးသူ၏အမှာ

လေ့လာရန်မှာ နက်နဲလှသဖြင့် ဉာဏ်မီသလောက်သာ တတ်စွမ်း
သမျှ ကြိုးစား လေ့လာခဲ့ရသည်။ စာရေးသူ မသိသေးသော
ဒဿနပိုင်း ဆိုင်ရာ အယူအဆ သဘောတရားများမှာ အများ
အပြားပင် ရှိနေမည်ကိုကား ကောင်းစွာ နားလည် သဘော
ပေါက်မိသည်။ ဘာသာတရား အယူဝါဒများမှာ သဘာဝ
ရေမြေတော တောင် ရာသီ ဥတု အခြေအနေကို လိုက်ပြီး သူ့
ခေတ်သူ့ အခါနှင့်အညီ ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်၍ လူ့ သမိုင်းတွင်
ဖြစ်ပေါ်လာရသော အယူဝါဒများ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိသည်။

ငယ်စဉ်ကပင် မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သည့်အလျောက်
ရတနာသုံးပါးကို အထူးပင် ယုံကြည် လေးစား ဦးထိပ်ထားခဲ့
သည်။ ထေရဝါဒ၊ မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာအယူဝါဒများအပြင်
အခြားဘာသာအယူဝါဒများကိုလည်း ဉာဏ်မီသလောက်အခွင့်
အရေးရသလိုကြိုးစားလေ့လာခဲ့ဖူးသည်။ မျက်မှောက်ကမ္ဘာတွင်
ဘာသာရေး ခံယူချက်များမှာ တဖြည်းဖြည်း အားနည်းမွေးမှီန်
လာကြသည်။ လူသားတို့မှာ ရုပ်ကြမ်း ဝါဒကြောင့် တဖြည်း
ဖြည်း စရိုက်ကြမ်းလာကာ စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်
ဖြစ်ပေါ်မှုများကို ယုံကြည်မှု နည်းလာကြသည်။

ဘာသာရေးခံယူချက် အားနည်းလာသည်နှင့်အမျှ မေတ္တာ၊
ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ တည်းဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရား
လေးပါးသည်ပင် တဖြည်းဖြည်း ဆိတ်သုဉ်းလာသည်။ ဗြဟ္မ
ဝိဟာရတရား လေးပါး မွေးမှီန်လာသည်နှင့်အမျှ အကုသိုလ်
ဒုစရိုက်များ ပိုမို ထူပြောလာကြသည်။

စာရေးသူ၏အမှာ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကို အနှစ်-၅၀၀၀ အထိ တည်လိမ့်မည်ဟု အများက ယူဆထားကြသည်။ ယခုအချိန်တွင် သာသနာ နှစ်ပေါင်းမှာ ၂၅၂၄ နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်၍ နောက်ထပ် သာသနာ သက်တမ်းမှာ ၂၄၇၆ နှစ်မျှသာ ကျန်တော့သည်။ ကမ္ဘာကြီး၏ သက်တမ်းမှာမူ ထိုထက် မက ရှည်ကြာဦးမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သာသနာတဝန်ကျော်တွင် စာရေးသူတို့ နေထိုင်လျက်ရှိသော မျက်မှောက်ခေတ်၌ လူကြီး လူငယ်မရွေး သာသနာတော်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်မှု ရှိလာစေရန် ရည်ရွယ်၍ ဤစာအုပ်ကို ပြုစုရေးသားရခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရသူများမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ အပေါ်တွင် ကြည်ညိုသဒ္ဓာစိတ် ဖြစ်ပေါ်ပြီး ဘုရား၊ တရား သံဃာ ရတနာမြတ် သုံးပါး အပေါ်တွင် ယုံကြည် လေးစား ဦးထိပ်ထားပြီး စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်မှု များကို လေ့လာလိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာမည်ဖြစ်သည်။ နောင် တမလွန် ဘဝကို ယုံကြည်လာသည်နှင့် အမျှ ဘဝသံသရာလည် ပတ်နေမှုများကိုလည်း လက်ခံကြပေမည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဒေသနာ တော်နှင့် ဆန့်ကျင်သည့် ဘဝမရှိ၊ သံသရာမရှိ ဟူသော အယူ အဆများကိုလည်း ပယ်သတ်နိုင်ကြပေမည်။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် တရားများကို ဆင်ခြင် သိရှိလာကြပြီး ကုသိုလ်တရားကို ပိုမို ပွားများ အားထုတ်နိုင်လာကြမည်ဖြစ်သည်။

ဘာသာတရားတွင် သက်ဝင် ယုံကြည်လာသည်နှင့် အမျှ လူသားတိုင်းမှာ ကိုယ်ကျင့် သီလ ကောင်းမွန်လာပြီး စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။ သို့မှသာ

စာရေးသူ၏အမှာ

သာယာ အေးချမ်းသော ငြိမ်းချမ်းသည့် လူ့ဘောင်ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်ပြီး ငြိမ်းချမ်းသော ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ပေါ်လာ နိုင်ပေမည်။ ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝရှင်များသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားများအတွက် စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းမှု အလင်းရောင်ကို ပေးနိုင်သော မီးရှူးတန်ဆောင်သဖွယ် ဖြစ်ပါ သတည်း။

ဤစာအုပ်ပြုစုရေးသားရာတွင် စာရေးသူ၏လိုအပ်ချက်များ ကို ကူညီ ရေးသားပေးခဲ့သော ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြင့်ကြည် (သာသနာရေး ဦးစီးဌာန)၊ ချစ်သမီးလေး တင်မိုးအောင်၊ စာအုပ်တွင် ရေးသားခွင့်ပြုသောမိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် တပည့်များကို ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

သတ္တဝါများ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ဗိုလ်မင်းဟံ

၁၁၃၊ ဓနသိဒ္ဓိလမ်း
 ကမ္ဘာအေး စာတိုက်
 ရန်ကင်းမြို့။
 ဖုန်း- (၆၁၂၉၀)

၂၇-၇-၈၀

အခန်း (၁)

အရှေ့နှင့် အနောက်

ပညာရပ်၊ ဘာသာရပ်တခုကို လေးလေး နက်နက် စူးစူး စိုက်စိုက်လေ့လာမည်ဆိုပါက လူများစုမှာ လေ့လာလိုစိတ် မရှိကြပေ။ သိပ္ပံပညာသည် ရုပ်ကမ္ဘာကြီး၏ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုများကို အစွမ်းကုန် ဖော်ထုတ်လေ့လာခဲ့သော်လည်း ရုပ်ကမ္ဘာနှင့်ပတ်သက်၍ သိပ္ပံပညာ၏ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များမှာ အပိုင်းအစမျှသာ ရှိသေးသည်။ လူသား သိပ္ပံပညာရှင် များသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာ၏ တိုးတက်မှုဖြင့် သဘာဝလောကကြီးကို အောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြသည်။ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ရုပ်ကမ္ဘာကြီးကို ကြိုးစိုးလှမ်းမိုးနိုင်အောင် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့သည် သဘာဝနှင့် ရုပ်ကမ္ဘာကို ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ကြပေ။ ယခုခေတ် လူသားတို့သည် သိပ္ပံပညာ မည်မျှပင် ထွန်းကားနေပါသည်။ စကြဝဠာအာကာသ သို့ပင် သွားရောက်နေထိုင်ရန် ကြံဆတီထွင် နေကြ ပါသည်ဟု မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ၊ ယနေ့ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင်ဖြင့်ပေါ်နေသော မြေလျှပ်လှုပ်ခြင်း၊ မီးတောင်ပေါက်ခြင်း၊ လေမုန်တိုင်းကျခြင်း၊ ရေကြီးခြင်း၊ မိုးခေါင်ခြင်း၊ သောမီး လောင်ခြင်း စသည့် သဘာဝ၏ ဘေးအန္တရာယ် ဆိုးကြီးများကိုပင် ကာကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိပဲ အလူးအလိမ့် ခံနေကြရပေသည်။ ဤအချက်ကပင် လူသားတို့သည် သိပ္ပံပညာဖြင့် သဘာဝကိုကြီးစိုးလွှမ်းမိုးရန် မည်မျှပင် ကြိုးစားသော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ အောင်မြင်နိုင်စွမ်း ရှိမည်မဟုတ်သေးသော သက်သေသဘာဝများပင် ဖြစ်သည်။

လူသားတို့သည် အလွန်တရာ ရှုပ်ထွေးပေလိလှသောနောက်ဆုံးပေါ် အသံထက်ဆိုးဆင်းနှင့် လျင်မြန်သော ဂျက်လေယာဉ်ပျံတခု၏ များပြားလှသော ဖက်သွယ် တည်ဆောက်ပုံ အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို သိပ္ပံလေ့လာနိုင်ကြပေသည်။ တီထွင် ဖော်ထုတ် ပြုလုပ်နိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း လူ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တည်ဆောက်မှုဖြစ်သော ဦးခေါင်းအတွင်း ဦးနှောက် အာရုံကြော အစိတ်အပိုင်းများကိုပင် ပြည့်စုံအောင် မည်သည့် ဆေးသိပ္ပံပညာကမျှ ယခု အချိန်အထိ ဖော်ထုတ် လေ့လာနိုင်စွမ်း မရှိသေးပေ။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တည်ဆောက်မှု ဖြစ်သော အရေးကြီးသည့် ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများကိုပင်

ပြီးပြည့်စုံအောင် ရှာဖွေ ဖော်ထုတ် လေ့လာ နိုင် စွမ်း မရှိကြပေ။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သတ္တဝါများအနက် လူသည် စိတ်ပိုင်းရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တည်ဆောက်မှုရှိသော အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သည်။ စိတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တည်ဆောက်မှုများဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသောလူမှာ ခန္ဓာကိုယ်၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တည်ဆောက်မှုကိုပင် ပြီးပြည့်စုံအောင် ဖော်ထုတ် လေ့လာနိုင်စွမ်း မရှိသေးသဖြင့် စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်မှု နယ်ပယ်ကိုလေ့လာရန်မှာမူ များစွာခက်ခဲ နက်နဲသိမ်မွေ့လျက် ရှိနေတော့သည်။

စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုများကို လေ့လာရာ၌ အကြောင်းအရာ ဖြစ်ရပ်တခုကို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သိပ္ပံနည်းဖြင့် ဖော်ထုတ်ခြင်း မပြုနိုင်သောအခါ၌ သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ် အကြောင်းအရာများဟု သတ်မှတ်ထားလိုက်ကြသည်။ သဘာဝကိုပင် ပြီးပြည့်စုံအောင် ဖော်ထုတ် လေ့လာနိုင်စွမ်း မရှိသော အခါ၌ သဘာဝလွန် အကြောင်းအရာ ဖြစ်ရပ်များကို ဖော်ထုတ်လေ့လာရန်မှာ သိပ္ပံပညာက မမီသောအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေတတ်သည်။ ထိုအခါ၌ မသိရှိ၊ ဉာဏ်မမီသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်ရပ်တခုကို မဖြစ်နိုင်ဟန် ယုံတမ်းစကားများ အဖြစ် သတ်မှတ် ထားတတ်ကြပေသည်။

အထူး သဖြင့် စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တည်ဆောက်မှု တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာသော သဘာဝလွန် အကြောင်းအရာ ဖြစ်ရပ်များကို အရှေ့တိုင်းတွင် အများဆုံးတွေ့ရလေသည်။ ကမ္ဘာ

သမိုင်းဘလျှောက်၌ စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှု များကို အရှေ့တိုင်းကပင် ဦးဆောင်ခဲ့သည်။ မျက်မှောက်ခေတ် ကမ္ဘာတွင်လည်း လူသားတို့၏ စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်မှုကို အရှေ့တိုင်းကပင် ခေါင်းဆောင်လျက် ရှိသည်။ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်မှုသည် လူ့ဘောင် ဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကို အစဉ် ရှေ့ဆောင်ပြီး အလင်း ရောင်ပေး လမ်းပြခဲ့သည်။

အရှေ့အရပ်မှ နေထွက်သကဲ့သို့ အရှေ့တိုင်းသည် လူသား တို့၏ စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုကို ဦးဆောင်သည်။ အနောက်အရပ်သို့ နေဝင်သကဲ့သို့ အနောက်တိုင်းသည် ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုကို ဦးဆောင်သည်။ တနေ့တဖန် အစကို နေထွက်ခြင်းက ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးသကဲ့သို့ တနေ့တဖန် အဆုံးကို နေဝင်ခြင်းက ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးလျက်ရှိလေသည်။ ဘဝ၏ အစကို အရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ဘဝ၏အဆုံးကို အနောက်က ဦးဆောင် သည်။ ဖြစ်ပေါ်ထွန်းကားခြင်း၊ တိုးတက်သာယာခြင်း၊ ငြိမ်း ချမ်းခြင်းကို အရှေ့က နေမင်းထွက်သကဲ့သို့ ဥပမာဆောင်ပြီး၊ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်း၊ အဆုံးသတ် နိဂုံးချုပ်ခြင်းကို အနောက် သို့ နေဝင်ခြင်းဖြင့် ဥပမာဆောင်နိုင်ပေသည်။

အရှေ့သည် ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုကို ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးသည်နှင့်အမျှ အနောက် သည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုနှင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းကို ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။ ယနေ့ ကမ္ဘာတွင် ဖြစ်ပေါ် ပြောင်း လဲ တိုးတက်နေမှုများကို ဤအယူအဆဖြင့် ချိန်ထိုး သိရှိနိုင်ပေ

သည်။ အရှေ့တိုင်း နေထွက်ရာအရပ်သည် လူသားတို့၏ စိတ်
ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုကို အကျိုးပြုနေသကဲ့သို့
လူ့ဘောင်ဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာ တိုးတက်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေ
ပြီး၊ အနောက်တိုင်း နေဝင်ရာအရပ်သည် လူသားတို့၏ ရုပ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာ ရုပ်ကမ္ဘာ၏ တိုးတက်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေကာ လူသားတို့၏
ပျက်စီးချုပ်ငြိမ်းခြင်း သင်္ခါရသဘောကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

အနောက်တိုင်း သိပ္ပံပညာ၏တိုးတက်မှုများသည် လူသားတို့
အား သေကြေ ပျက်စီးခြင်း၊ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှု မရခြင်း၊
အကဲ့သို့လ်ထူပြောခြင်း၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှု၏ သာယာ
မှုများဖြစ်သော၊ အာရုံငါးပါး၏ဆွဲဆောင်ရာဖြစ်သောစည်းစိမ်
ချမ်းသာများ နောက်သို့ လိုက်နေ တတ်သည်။ ထိုအခါ၌
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားများ ပိုမို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး
လူ့ဘောင်ဘဝ၏ ပျက်စီး ချုပ်ငြိမ်းမှု များကို ဖြစ်ပေါ်စေ
ခဲ့သည်။

သိပ္ပံပညာ ထွန်းကားမှုနှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုများ
နောက်တွင် ကပ်ပါလာသော လူသားတို့၏ အသက် အိုးအိမ်
စည်းစိမ်ဟူသမျှကို တမုဟုတ်ချင်း ပျက်စီးသွားစေသော ကမ္ဘာ
နှင့် အခန်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် စစ်ပွဲကြီးများသည် အနောက်
တိုင်းမှပင် စ,ခဲ့ကြလေသည်။ သိပ္ပံပညာနှင့် ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ
တိုင်းတက်ဖြစ်ပေါ်မှု ထွန်းကားသည်နှင့်အမျှ လူသားတို့အား
ပျက်စီးစေမည့် အန္တရာယ်များသည်လည်း တနေ့ တခြား ပိုမို
များပြားလာကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ နေဝင်ရာ အရပ် ဖြစ်သော

အနောက်တိုင်း ရုပ် ကမ္ဘာ၏ သိပ္ပံပညာ တိုးတက်မှုများသည် လူသားတို့အား တစုံတခုသော အတိုင်းအတာအထိ တိုးတက် သာယာမှု အရိပ်အရောင်ကလေးကိုပြုပြီး နောက်ဆုံးတွင် သေ ကြေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း သဘောကို ဆောင်ခြင်းဖြင့်သာ နိဂုံး ချုပ်ခဲ့ပေသည်။

စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်မှုသည် လူသား တို့အား စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ချမ်းမြေ့သာယာခြင်းနှင့် ဘဝ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ် သို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုသည် ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခြင်းနှင့် ဘဝ သံသရာတွင် အထပ်ထပ် အခါခါလည်ပြီး ဒုက္ခ သံသရာအတွင်း ရောက်ရှိအောင် ခေါ်ဆောင်လျက် ရှိသည်။ ယနေ့ ကမ္ဘာရှိ လူသားတို့၏ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်လာသော သမိုင်းစဉ်တလျှောက် ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် ပြန်လည် တွေးတောကြည့်မည် ဆိုပါက ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုကို အထင်းသား တွေ့မြင်နေရ မည် ဖြစ်သည်။

ရုပ်ကမ္ဘာနှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုများကို အမြင့်ဆုံး အဆင့်ထိ ရောက်ရှိပြီး ရရှိခံစားနေရသော အနောက်ကမ္ဘာရှိ လူသားများမှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာငြိမ်းချမ်းမှုကိုမရသဖြင့် ဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကို မတွေ့ရှိရပေ။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှု များကြောင့် လူနေမှု အဆင့်အတန်း မည်မျှပင် မြင့်မားလှပါ သည်ဟုဆိုသော်လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရသော အခါ၌ ဒုက္ခဆင်းရဲအမျိုးမျိုးတွေ့နေကြရလေသည်။ ထိုအခါ၌ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုဖြင့်သာ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းရေး

နှင့် လူ့ဘောင်ဘဝ၏ စစ်မှန်သောငြိမ်းချမ်းရေးကို ရရှိနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်လာကြသည်။ တွေးတောကြံစည်လာကြသည်။

စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ကြီးမားသော မျှော်လင့်ချက် ဖြင့် အရှေ့တိုင်း နေထွက်ရာအရပ်သို့ မျှော်၍ ကြည့်ကြသည်။ အမြင်မှန်ကိုရလိုလာသော ပညာရှင်များ၊ဘဝ၏အမှန်တရားနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်များကိုသိလိုသူများနှင့် ပါရမီရှင် သူတော်ကောင်း များသည် အရှေ့တိုင်းသို့ ခရီးဆန့်ကာ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုများကို ရရှိ ခံစားနိုင်ရန်အတွက် လာကြ သည်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတိုးတက်မှုသက်သက်ဖြင့်လူ့ဘောင်ဘဝ၏ တိုးတက်မှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကို ရရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်များနှင့် လူ့သမိုင်း ဖြစ်စဉ်များက သက်သေ ပြုလျက်ရှိသည်။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာ တိုးတက်မှုကြောင့် လူသားတို့ အတွက် ရရှိခံစားရသော အကျိုးအမြတ်များမှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံး မှုနှင့်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက မပြောပလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေ သည်။ ဥပမာဆိုရသော် ဆေးသိပ္ပံပညာ၏ တိုးတက်မှုကြောင့် နှလုံးရောဂါဖြစ်သူ လူတသန်းကို ကုသပျောက်ကင်း၍ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာသိပ္ပံပညာ၏တိုးတက်မှုကို ချီးကျူးထောမနာ ရေးကြ၊ သားကြ၊ ပြောဆိုကြသော်လည်း အနုမြူဗုဒ္ဓိတလုံးကလူပေါင်း သန်းနှစ်ဆယ်ခန့်ကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သေကြေ ပျက်စီးစေ သည်။ လူတစ်မက လူသားတို့၏ နှစ်ရှည်လများ တည်ဆောက် ထားသည့် အိုးအိမ်စည်းစိမ်နှင့် ယဉ်ကျေးမှု အဆောက်အအုံ

ဟူသမျှကို တမဟုတ်ချင်း ဖျက်ဆီးဝါးမျှ ပစ်လိုက်လေသည်။ သိပ္ပံပညာ၏ တိုးတက်မှုကြောင့် ရှေးခေတ်ကထက် ခရီးသွားရာတွင် မြန်ခြင်း၊ ဆက်သွယ်ရာတွင်မြန်ခြင်း၊ နေထိုင်သွားလာမှုအဆင့်အတန်းမြင့်ခြင်းနှင့် လူသားတို့၏ လူနေမှုအဆင့်အတန်းတိုးတက်ပါသည်ဟု ဆိုကြပေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသိပ္ပံပညာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လူသတ်လက်နက်ဆန်းများနှင့် ဖျက်ဆီးရေးလက်နက်ဆန်းများကြောင့် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးများအတွင်း သန်းပေါင်းများစွာသောလူသားတို့နှင့်တကွ အိုးအိမ်စည်းစိမ်မြောက်မြားစွာ ပျက်စီးခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရကြမည်ဖြစ်သည်။

စာရေးသူဖတ်ဖူးသော ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတပုဒ်မှ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း အီတလီစစ်မျက်နှာတခု၌ သေအံ့ဆဲဆဲစစ်သားရဲဘော်တဦး၏ ညည်းတောင်းမှု သံဝေဂကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိသည်။ သူစစ်ထဲမဝင်မီ ကျောင်းသားဘဝ တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားစဉ်က သမိုင်းပါမောက္ခတဦးက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ပြင်ပေါ် မှုများကိုဆွေးနွေးသင်ပြစဉ် သူကရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာတိုးတက်မှုကိုသာယုံကြည်သဖြင့် ဆွေးနွေးပို့ချသော ဆရာဖြစ်သူ ပါမောက္ခ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတိုးတက်မှု ဆွေးနွေးချက်ကို ဟားတိုက်၍ သရော်ခဲ့လေသည်။ ယခုအခါတွင်မူ သူယုံကြည်ခဲ့သော ထိုရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာ၏ တိုးတက်မှု လက်ချက်စနက်ကြောင့် စစ်မြေပြင်တွင် ဒဏ်ရာရကာ သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေဆဲကာလရောက်မှပင် ထို ပါမောက္ခ၏ ဆွေးနွေး

ချက်မှာ မည်မျှမှန်ကန်နေသည်ကို သူ့ဘဝနှင့်ယှဉ်၍ ပြန်လည် အမှတ်ရမိသည်။

သေတော့မည်ဖြစ်၍ သူ့အချစ်ဆုံး မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးထားချင်းအပေါင်းအသင်းများနှင့် ခွဲခွာပြီးထွက်သွား ရတော့မည်ကို သိနေသည်။ သူ ယုံကြည်ကိုးစားလှသော သိပ္ပံ ပညာ၏ လူသတ်လက်နက်ဆန်းများက သူ့အား ဤကမ္ဘာ ကြီးမှ အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာစေရန်အတွက် အဆုံး စီရင်လိုက်ကြ ပြီဖြစ်သည်။ သေဖော်သေဘက် သူငယ်ချင်း ရဲဘော် အချို့က သူ့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ကို ခပ်ဝါးဝါး မြင်တွေ့နေရ သည်။ သေခါနီး နောက်ဆုံးတွင် သူ ပြောသွားသော စကား လေးမှာ “နောက်ဆုံးတော့ တို့ယုံကြည်ကိုးစားတဲ့ သိပ္ပံပညာရဲ့ တိုးတက်မှုလက်နက်ဆန်းတွေက တို့ဘဝကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက် တာပဲ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ကမ္ဘာနှင့် အဝန်း ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာ၏ တိုးတက်မှုများမှာ အံ့သြဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် တိုး တက်လျက်ရှိသည်ကို မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်ပေ။ သို့သော်လည်း ထိုတိုးတက်မှုများမှာ လူသားတို့အားကောင်းကျိုးပြုခြင်းထက် ဆိုးကျိုးပြုခြင်းက အလေးသာလျက် ရှိနေပေသည်။ တတိယ ကမ္ဘာစစ်မဖြစ်အောင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီးများသည် အပြင်းအထန် ကြိုးစားလျက်ရှိနေကြပေသည်။ အနုမြူစစ်ပွဲ ဖြစ်ပါက ကမ္ဘာ ပေါ်ရှိ လူသားတို့ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာက တည်ဆောက် ထားခဲ့ကြသော လူ့ ယဉ်ကျေးမှု အဆောက်အဦကြီးတခုလုံးနှင့်

လူသားအားလုံးမှာ ပျက်စီးသွားကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ကမ္ဘာနှင့် အဝန်း သေကြေ ပျက်စီးကြမည့် ဘေးဆိုးကြီးမှ ကာကွယ်နိုင်ရန် တခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှု ကို လေ့ကျင့်ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိပဲ ရုပ်ကမ္ဘာ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှု နောက်သို့ လိုက်ပါသွားပါက ဤကမ္ဘာကြီးမှာ မကြာမီ ပျက်စီးသွားရမည်ကို ပညာရှင်တိုင်း သဘောပေါက် လာကြသည်။

ယနေ့ကမ္ဘာ့ဖြစ်ရပ်များကိုပြန်ကြည့်ပါက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးများ တောက်လောင်ကာ လူသား အချင်းချင်း ဗြဟ္မစိုရ်တရား ကင်းမဲ့ကာ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမှုနေကြပေသည်။ ဤမီးများကစခဲ့သော ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ဒုတိယ ကမ္ဘာ စစ်ကြီးများက ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားပေါင်းများစွာ၏အသက် အိုးအိမ်စည်းစိမ်များနှင့် လူသားတို့နှစ်ရှည်လများတည်ဆောက် ခဲ့သော ယဉ်ကျေးမှုအဆောက်အဦကြီးများကို ဖျက်ဆီးဝါးမျှ ပစ်ခဲကြပေသည်။ သို့သော်လည်း နောင်တတရားမရကြသေး။ တတိယကမ္ဘာစစ်သို့ ဆက်လက် အားပြိုင် ရှေးရှုနေကြသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးများမှာ ဆက်လက်တောက်လောင် လျက် ရှိနေကြပေသေးသည်။

မျက်မှောက်ခေတ်လူသားတို့ ငြိမ်းချမ်းသောဘဝကိုရောက် ရှိရေးအတွက် တခုတည်းသော ထွက်ပေါက်မှာ ဓမ္မဝါဒီ များဖြစ်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ တရားဓမ္မ လမ်းကြောင်း ပေါ်သို့

မရောက်သမျှ ဤကမ္ဘာကြီးမှာ ဆက်လက်၍ လက်နက်အားကိုး အနိုင်အထက်ကြီးစိုး လှမ်းမိုးမှုများ ရှိနေကြမည်ဖြစ်ပြီး လူ သားတို့တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီးဖြစ်သော လူသတ်စစ်ပွဲကြီးများကို ထပ်၍ တွေ့ကြုံရဦးမည် ဖြစ်သည်။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုဖြင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားများကို ပယ်သတ်နိုင်ပြီး ဗြဟ္မဝိဟာရ တရား လေးပါးကိုထိန်းသိမ်းလိုက်နာခြင်းမပြုနိုင်ပါက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုကြောင့် လူသားတို့မှာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အခြေခံအဆင့်ဖြစ်သော ဗြဟ္မဝိဟာရတရားလေးပါး ကို လိုက်နာပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများကိုတဖြည်း ဖြည်း ပယ်သတ်နိုင်ခြင်း မရှိပါက ရုပ်ဝတ္ထု အခြေအနေ အရ မည်မျှပင်တိုးတက်သော်လည်း ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကိုမရနိုင်ပေ။

အနောက် ကမ္ဘာတွင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုကြောင့် လူနေမှုအဆင့်အတန်းမြင့်မားလှပြီး လိုတရဖြစ်နေသော လူချမ်း သာများ၊ သဋ္ဌေးကြီးများပင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရသောအခါ၌ အိပ်မပျော်၊ စားမဝင်၊ ရောဂါ အမျိုးမျိုး စွဲကပ်ကာ နောက်ဆုံးတွင်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်၍ သေကြရသော ဖြစ်ရပ်များကို မကြာခဏ ကြားသိနေရသဖြင့် အထူး အထူး အကျယ်ချဲ့၍ ဖော်ပြရေးသားရန်ပင် မလိုပေ။ ထိုအခါ၌ ဘဝ၏ စစ်မှန်သောငြိမ်းချမ်းရေးစိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖြစ်ပေါ်ရရှိနိုင်မည့် စိတ်၏ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုများကို ရှာဖွေ လေ့လာ သုတေသနပြုကြသည်။

စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ဘဝ၏ စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရရှိရန်အတွက် စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်မှုကို ဦးဆောင်လျက်ရှိသော အရှေ့ကမ္ဘာသို့ အားကိုးတကြီးလှမ်း၍ ကြည့်ကြသည်။ လူသားတို့၏ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုကို ဖန်တီး လျက်ရှိသော အရှေ့ဘက် နေထွက်ရာ အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာ သော မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များကို တမ်းတ ရှိခိုးကြသည်။ ထိုအခါ၌ အရှေ့ကမ္ဘာမှ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ဘဝ လွတ် မြောက်ရေးလမ်းစဉ်သို့ ရောက်ရှိစေမည့် သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ် အရှင်သူမြတ်များ၏ အရိပ်အာဝါသကို ခိုလှုံ လိုလာကြသည်။

အရှေ့တိုင်းမှ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုကို ဖန်တီး နိုင်သော နည်းစနစ်များ၊ ကျင့်စဉ်များကို ညွှန်ကြား ပို့ချ နိုင် သောပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်များထံ ချဉ်းကပ်ဆွေးနွေးနည်းယူကြသည်။ ယခုအခါတွင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အဆင့်မြင့် တိုးတက်မှုသည် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်းအလွန်လိုအပ်လျက်ရှိနေပေသည်။ အရှေ့တိုင်းမှ သူတော်ကောင်း၊ သူတော်စင်များသည် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုနှင့် ဘဝ လွတ်မြောက်ရေး လမ်းကြောင်း ပေါ်သို့ ရောက်ရှိရန်အတွက် လူသားတို့အား ဘဝပါရမီ ဆက် ရှိသလို သိမ်းသွင်းစည်းရုံးကြသည်။

သို့သော်လည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတို့မှ ကင်း လွတ်ပြီး ဘဝလွတ်မြောက်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိ အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုသူ လူထုပရိသတ်မှာ သန်းပေါင်း များစွာသော ကမ္ဘာ့လူဦးရေနှင့်စာလျှင် အနည်းငယ်မျှသာဖြစ် ကြပေသည်။ သန်းပေါင်းများစွာသော ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသား

များမှာမူ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများ ဖုံးကွယ်ကာ အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲလျက် ရှိနေကြတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရရှိပြီးသော မြတ်ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင် ပွင့်တော်မူခဲ့သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူတကွ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သွားကြသူမှာ အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ကျွတ်တမ်းဝင်သူ သတ္တဝါများမှလွဲပြီး ကျန်သတ္တဝါအမြောက်အမြားမှာ မောဟအမိုက်မှောင်အတွင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရပေသည်။ သို့အတွက် ယခုခေတ်တွင် သတ္တဝါ များကို ကယ်တင်ရန် ထွက်ပေါ်လာသော သူတော်ကောင်း သူတော်စင်များမှာလည်း ဘဝဆက်ပါရမီရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်အနည်း ငယ်မျှကိုသာ ဘဝလွတ်မြောက်ရေး လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိ အောင် ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ လူသားတိုင်းကို ကား လမ်းပြခေါ်ဆောင်နိုင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။ ဘဝဆက်ပါရမီ ရှိသူများသာ သူတော်ကောင်း သူတော်မြတ်များနှင့် ဆက်သွယ် တွေ့ဆုံနိုင်ကြပြီး ကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ဂုရု ဆရာ သူတော်စင်များ၏ စောင့်ရှောက် ညွှန်ပြမှုသည် ဘဝ လွတ်မြောက်ရေး လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိ လိုသူ တပည့်များအတွက် အထူးအရေးကြီးလှပေသည်။ စိတ် ဝိညာဉ် ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုအစ လွတ်မြောက်ရေး လမ်း ကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိအောင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်လာလျှင် တပည့်များအတွက် ဂုရုဆရာ သူတော်စင်များ၊ ယောဂီများ၏ လမ်းညွှန်ပြသမှုကို မရရှိပါက အောင်မြင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ စာပေ၊ ကျမ်းဂန်၊ စာအုပ် စာတမ်းများတွင် ပါဝင်သော

အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးသူများက ပြန်ဟောပြောသော စာဟောပွဲသက်သက်များကို တက်၍နာရုံမျှဖြင့် ဘဝလွတ်မြောက်ရေး လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိ နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ လက်တွေ့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်သော နည်းစနစ်များကို ညွှန်ပြပေးနိုင်မည့်သူများသာ အထူးလိုအပ်လှပေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူစဉ်က မြတ်စွာ ဘုရားရှင် ၏ တန်ခိုးတော်များသည် စကြဝဠာတခုလုံးတွင် ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိလျက် ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော်နှင့် အရိပ်အာဝါသ ဟိတ်တန်ခိုးများကို ခိုလှုံရပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်ရသော အခါ၌ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန်လွယ်ကူမည်ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော်သည် ကမ္ဘာကြီးအား အလင်းရောင် ပေးလျက်ရှိသော နေမင်းကြီးထွက်ပေါ်နေသကဲ့သို့ စကြဝဠာ တခုလုံးမှာ ငြိမ်းချမ်းသော မေတ္တာဓာတ် လင်းရောင်ခြည်များ ဖြာသန်းလျက် ရှိသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီးနောက် ငြိမ်းချမ်းသော မေတ္တာဓာတ် လင်းရောင်ခြည်များမှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးအားနည်းလာလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ကိုယ်စား တရားတော်များနှင့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးစအချိန်တွင် စကြဝဠာ လောကကြီး၌ နေဝင်စအချိန်တွင် အလင်းရောင် အနည်းငယ် ကျန်နေသေးသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏ မေတ္တာဓာတ်တန်ခိုးများ အနည်းငယ် ကျန်ရှိနေသေးသည်။

ထိုအခါ၌ အနည်းငယ် ကျန်ရှိ နေသေးသော သာသနာ့ အလင်းရောင် ဟိတ် တန်ခိုးများဖြင့် ဘဝ လွတ်မြောက်ရေး၊ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေး၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ် ပေါက်မြောက် နိုင်ကြသေးသည်။ ထိုစဉ်က ကျန်ရှိနေသော ရဟန်းတော်ကြီးများမှာလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားတော် အားလုံးကို နှုတ်တိုက် အာဂုံဆောင်နိုင်ကြပြီး တရားစည်ကြီးကို ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ် ကြီးများ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ကိန်းဝပ်ထားရှိနိုင်အောင် ဉာဏ် ပညာ ထက်မြက် အဆင့်အတန်း မြင့်လှပေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်များ ကိုပင် နှုတ်တိုက်အာဂုံဆောင်နိုင်အောင် ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ကြ သဖြင့် အခြားတန်ခိုးသိဒ္ဓိ အရာများတွင်လည်း လွန်စွာမြင့်မား လျက်ရှိနေမည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာမရှိပေ။ ထိုကဲ့သို့ ထူးမြတ် လှသော ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်များ၏ မေတ္တာဟိတ်ကို ခိုလှုံ၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်းကောင်းလမ်းမြတ်ကို ကျင့်ကြံအား ထုတ်ရသည်မှာ လူသာမန်တို့ အတွက် အားတက်ဖွယ်ပင် ဖြစ် သည်။ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရာ၌ ထူးခြား ထက်မြက်လှသော အရှင်သူမြတ်များ၏ အရိပ်အာဝါသကိုခိုလှုံပြီး နည်းပေး လမ်း ညွှန်မှုကိုရရှိကာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရ သဖြင့် ပေါက်ရောက် အောင်မြင်ရန် ပိုမိုလွယ်ကူပေသည်။

နှစ်ကာလ ကြာညောင်းလာသောအခါ၌ ထိုကဲ့သို့ ထူးခြား ထက်မြက်လှသော အရှင်သူမြတ် များမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးလာပြီး နေဝင်ပြီးစ တနာရီခန့်အကြာတွင် နေမင်း၏

အလင်းဓာတ် လုံးဝဆိတ်သုဉ်း ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်များသည်လည်း ဤကမ္ဘာမြေကြီးမှ တဖြည်း
ဖြည်း ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရပေသည်။

နေမင်း၏ လင်းရောင်ခြည် မရှိသောအခါ၌ ကမ္ဘာကြီးမှာ
မှောင်မှိုက်လျက်ရှိသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဘာကိုမျှ မမြင်ရ
သဖြင့် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ ထိရောက်စွာ လုပ်ရှားလုပ်ဆောင်
နိုင်ခြင်း မရှိသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထို
အခါ၌ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်များ
မှာ လမင်းသဖွယ် ကျန်နေခဲ့သော်လည်း လ၏အလင်းရောင်မှာ
မှေးမှိန်အားနည်းလှသဖြင့် သေးမွှားသော ပစ္စည်းများကို မမြင်
နိုင်တော့ပေ။

လမင်း ဆိုသည်မှာလည်း လဆန်း(၇)ရက်မှ လပြည့်ကျော်
(၇)ရက်နေ့ အထိသာ အလင်းရောင်ဓာတ် အသင့်အတင့်ရှိပြီး
ကျန်သော(၁၄)ရက်တွင် ပြောပလောက်သောအလင်းရောင်ကို
မပေးနိုင်ပေ။ ထိုအခါ၌ လူတို့သည် သေးငယ်သော အရာဝတ္ထု
များကို မြင်နိုင်ရန်နှင့် စာဖတ်နိုင်ရန်အတွက် မီးခွက်၊မီးတိုင်
များကို အသုံးပြုကြရသည်။

မီးခွက်၊ မီးတိုင်များ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် အလုပ် လုပ်ကြ
ရသည်၊ စာဖတ်ကြရသည်။ အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်း
လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် မီးခွက်၊ မီးတိုင်များကို
အားကိုး ကြရသည်။ ထိုမီးခွက်၊ မီးတိုင်များမှာ အနီးကပ်
လင်းရောင်ခြည်ပင် ဖြစ်သည်။ လမင်း၏ လင်းရောင်ခြည်မှာ
မီးခွက်၊မီးတိုင်များ၏လင်းရောင်ခြည်နှင့်စာသော် အလင်းရောင်

အား ပိုမိုများသော်လည်း လမှာ လူသားကမ္ဘာနှင့် အလွန်
ဝေးနေသဖြင့် လရောင်အားဖြင့် သေချာစွာမြင်နိုင်စွမ်း၊ အလုပ်
လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။ သို့ဖြင့်လျှင် လူသားတို့သည် အနီးကပ်တွင်
ရှိသော မီးခွက်၊ မီးတိုင်တို့၏ အလင်းရောင်ဖြင့် အလုပ်ကိစ္စ
များကို ဆောင်ရွက်ရပေသည်။

တနည်းဆိုရသော် လမင်းကိုသာ ပွင့်တော်မူပြီး ဖြစ်သော
ဘုရားရှင် အပေါင်းတို့၏ တန်ခိုးမေတ္တာဓာတ်ဟု ယူဆပါက
လမင်းမှာ ကမ္ဘာနှင့် ဝေးနေသဖြင့် အလင်းရောင်အား များ
သော်လည်း လူတို့ နေထိုင်လှုပ်ရှား သွားလာ လုပ်ဆောင်ရေး
အတွက် လိုအပ်သော အလင်းဓာတ်ကို အပြည့်အဝ မပေးနိုင်
တော့ပေ။

လူတို့သည် အနီးကပ် အလင်းရောင်များဖြင့်သော မီးခွက်၊
မီးတိုင်များကို အားကိုးပြီး လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အတွက်
အသုံးပြုကြရပေသည်။ လူသားများအတွက် ထို မီးခွက်၊ မီးတိုင်
အနီးကပ် အလင်းရောင်များမှာ ဘဝလွတ်မြောက်ရေး လမ်း
ကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိစေရေးအတွက် လမ်းပြခေါ်ဆောင်
သွားသော သူတော်စင်များသဖွယ် ဖြစ်ကြပေသည်။

ဘဝလွတ်မြောက်ရေး လမ်းကြောင်းကို ရှာကြံကြည့်သူများ
အတွက် သူတော်စင်များ၏ ဟိတ်တန်ခိုးများကို ခိုလှုံကျင့်ကြံ
အားထုတ်ကြရပေသည်။ ဂုရုဆရာ သူတော်စင်များ၏ အခန်း
ကဏ္ဍသည် ညအခါ၌ မှောင်ထဲတွင် လူသားတို့အား မြင်နိုင်
အောင် အကူအညီ ပေးလျက်ရှိသော အလင်းရောင်များသဖွယ်

အရေးကြီးသော အပိုင်းမှ ပါဝင်နေပေသည်။ အလားတူပင် ကမ္ဘာလောကကြီး၌ သူတော်စင်၊ ကယ်တင်ရှင်၊ တန်ခိုးရှင်တစ်ဦး ပေါ်ပေါက်သည့် အခါတိုင်း သူ၏ ငြိမ်းချမ်းသော မေတ္တာ ဟိတ် တန်ခိုးများမှာ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိတတ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများမှာ ပေါက်မြောက် အောင်မြင်ပြီးသူများ ဖြစ် သဖြင့် အရာရာကို ထွင်းဖောက် သိမြင်နိုင်သော သတ္တိထူးများ ရှိကြသည်။ သတ္တဝါများကိုလည်း ဒုက္ခဆင်းရဲအပေါင်းမှ တစ်စုံ တစ်ခုသော အတိုင်းအတာထိ ကယ်တင်နိုင်သောအဆင့် ရှိတတ် ပေသည်။

ထို ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်မျိုးမှာ ဘဝအဆက်ဆက်က ကျင့်ကြံ အား ထုတ်ခဲ့သော အရှိန်တန်ခိုးများက ယခုဘဝတွင် အပြည့်အဝ ရရှိလာပြီး လူသတ္တဝါများကို ကယ်တင် လမ်းပြရန်အတွက် ရောက်ရှိလာကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ အတွေးအခေါ် ပညာပါရမီထူး တန်ခိုး သတ္တိများ မပါရှိလာကြပြီး မိုက်မဲတွေဝေလျက်ရှိနေသော လူသားတို့အား သူတို့၏ သတ္တိထူးများဖြင့် လှုပ်နှိုးမတင်ကာ ဘဝလွတ်မြောက် ရေး လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင် တတ်ကြပေသည်။ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း ထိုကဲ့သို့သော ပါရမီရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများကို တွေ့ဆုံနိုင်ရန်မှာ မလွယ်ကူ။ အလွန်ခက်ခဲလှပေသည်။

မျက်မှောက်ကမ္ဘာရှိ လူသားတိုင်းမှာ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုများတွင် တဖြည်းဖြည်း ယုတ်လျော့လာကြပြီး စိတ် ပိုင်းဆိုင်ရာ တွေးခေါ် မြော်မြင်မှုများကို လောဘ၊ ဒေါသ၊

မောဟတရားများ ဖုံးလွှမ်းပြီး မာယာခေါ် လှည့်စားမှု အမိုက်
 မှောင်အတွင်း ကျရောက်လျက် ရှိနေကြပေသည်။ ထိုကဲ့သို့
 အမိုက်မှောင်အတွင်း ကျရောက်နေသော လူသား တို့အား
 ကယ်တင်လှုပ်နှိုးရန်အတွက် ပါရမီရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများမှာ ကမ္ဘာ
 ကြီးအတွင်း တထောင်တနေရာမှ လျှို့ဝှက်စွာ ပေါ်ထွန်း လာ
 တတ်ကြပေသည်။ ဘဝဆက် ပါရမီရှိသူများမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
 များနှင့် တွေ့ရှိကာ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဉာဏ်အလင်းရောင်
 ကို ရရှိနိုင်ကြပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကို ရရှိကြ
 ပေသည်။

စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုကိုရရှိပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
 ငြိမ်းချမ်း သာယာမှုကို ရရှိမှသာလျှင် လူ့ဘောင် ဘဝ၏
 တိုးတက်မှုကို အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိ
 သည့် အလျောက် ပါရမီရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများကို ရှာဖွေခဲ့ရာမှာ
 ‘ငြိမ်းချမ်းသောဘဝရှင်’ များကို တွေ့ရှိခဲ့ရပေသည်။ ‘ငြိမ်းချမ်း
 သော ဘဝရှင်များ’သည် လောဘ ဒေါသ မောဟ အမိုက်
 မှောင် အတွင်းမှ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကို မရရှိသော
 လူသားများအတွက် အလင်းရောင်ပေးလျက်ရှိသော ပါရမီရှင်
 ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်
 သူမြတ်များ၏ အရိပ်အာဝါသကို ခိုလှုံပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်
 ခြင်း အားဖြင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းသာယာ တိုးတက်မှုကို
 ဖြစ်ပေါ်စေပြီး စစ်မှန်သော ဘဝ၏ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိကြပေ
 လိမ့်မည်။

ဝာ ရေး သူ မှာ ထိုအတွေးအခေါ် အယူအဆ တရပ်ကို ဖြစ်ပေါ် ယုံကြည်လာသည်နှင့်အမျှ ငြိမ်းချမ်းသောဘဝရှင်များ အကြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ အခွင့်အရေးရသလို လေ့လာရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတော်စင် သူတော်ကောင်း များထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ဖြစ်ရပ်အချို့ကို တွေ့ရှိလေ့လာခဲ့ရာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကြာရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မိသားစုစားဝတ်နေရေး အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်ယင်း အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို လေ့လာခဲ့သည်။

လက်တွေ့ပိုင်း ဆိုင်ရာ လေ့ကျင့် အားထုတ်မှုများကိုလည်း အခါအခွင့်သင့်သလို နည်းနာနိဿယအမျိုးမျိုးကို ရှာဖွေကြံဆ လျက် လေ့ကျင့် အားထုတ်ခဲ့သည်။ ဖြစ်မြောက်သည်များ ရှိသကဲ့သို့ မဖြစ်မြောက်နိုင်သော လုပ်ငန်းများကိုလည်း တွေ့ခဲ့ ရသည်။ တခါဘရံစိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဘာမျှမလုပ်ချင်တော့သော အဆင့်သို့လည်း ရောက်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်အားထုတ်မှုများမှာ စာတွေ့ထက် လက်တွေ့က ပို၍ခက်သည်။ အပြောလွယ်သလောက် အလုပ် ခက်တတ်သည်။ စစ်မှန်သော ဂုရုဆရာ သူတော်စင်များ၏ သင်ကြား ပြသမှုများမှာလည်း အထူးလိုအပ်လျက်ရှိကြောင်း လက်တွေ့ဘဝတွင် တဖြည်းဖြည်း သိရှိလာရသည်။

တနေ့တွင် တပ်မူးဖြစ်သကဲ့သို့ ဝာရေးသူအား ခေါ်ပြီး အထူး တာဝန်တခုဖြင့် မြင်းခြံသို့ သွားရမည့် အကြောင်း ပြော သည်။ လိုအပ်သော အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက်များပေးပြီး၊ အသေးစိတ်လုပ်ငန်း စီမံချက်များရေးဆွဲပြီး တင်ရန်ပြောသည်။

စာရေးသူလည်း သက်ဆိုင်သူများနှင့် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပြီး လုပ်ငန်းစီမံချက်များ ရေးသားတင်ပြလိုက်သောအခါ၌ မြင်းခြံ သို့ အထူးတာဝန်ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ရပေသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် ဤ စာအုပ် ဇာတ်လမ်းအစ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။

မြင်းခြံမြို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်က တပ်နှင့် မဝေးသော နေရာတစ်ခုတွင် ခေတ္တ စခန်းချနေရသည်။ အချိန်မှာ နေဝင်ခါနီး ဖြစ်နေသဖြင့် ယခင်က အကြောင်းများကို ပြန်၍ သတိရမိသည်။ ည၌အချိန် ပူအိုက်လှသဖြင့် အိတ်ထဲမှ ဆောင်ထားသော ပုတီးကိုထုတ်၍ အရဟံဂုဏ်တော်ကို စိပ်နေသည်။ ပုတီးမှာ အထပ်ထပ်အခါခါစိပ်ထားသဖြင့် အညိုရောင်သမ်းပြီး ချောမွတ် ပြောင်လက်လျက်ရှိသည်။

စာရေးသူနှင့် အတူပါလာသော ရဲဘော်တစ်ဦးက “ဗိုလ်ကြီး ဘာတွေ စိပ်နေသလဲ” ဟု စိတ်ဝင်စားစွာမေးလိုက်သည်။ “ခလိ အချိန်မှာတော့ အရဟံဂုဏ်တော်တမျိုးပဲ စိပ်နိုင်တယ်ကွာ၊ စိတ်တွေက ဗယောက်ဗယက်မို့ ထွေထွေပြားပြားတွေလဲ မစိပ်နိုင်ပါဘူး” ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ပုတီးစိပ်သည်ဆိုရာမှာလည်း အလုပ်တာဝန် နားနေချိန်တွင်သာ ခေတ္တခဏမျှ စိပ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တခါတရံ ရက်ပိုင်းလပိုင်းကြာအောင် လုံးဝ မစိပ်နိုင်သော ရက်များလည်း ရှိပေသည်။

အချိန်အား ရသောအခါများ၌ စစ်သားအရပ်သားမရွေး မိမိစိတ်ဝင်စားသော လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို ဝါသနာ အလျောက် လုပ်ကိုင်ကြသည်။ လူ့သဘာဝအရ ထိုသို့ပြုလုပ်ရာ၌ ကုသိုလ်

အကုသိုလ်ဖြစ်မည်၊ အကောင်းအဆိုး ပြဿနာများဖြစ်မည်ကိုမူ
ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း ပြုလေ့မရှိကြပေ။

စာရေးသူအဖို့ ထိုသို့ ရရှိသော အချိန်ကို အသုံးပြုရာ၌
များသောအားဖြင့် ပုတီး စိပ်ခြင်းကို ပြုလုပ်တတ်ပေသည်။
ရဲဘော်က သူ့ကို ဆက်လက် စကားပြောလိုဟန် မရှိကြောင်း
ရိပ်မိသဖြင့် စာရေးသူအနားမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ အရဟံ
ဂုဏ်တော်တမျိုးတည်းကိုသာ ငိပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

* * *

အခန်း (၂)

အရဟံ ဂုဏ်တော်နှင့် သမ္ဗုဒ္ဓ

စင်ဆင်ရေးတခုတွင် အရဟံ ဂုဏ်တော်ကို ပွားများယင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရသောဖြစ်စဉ်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိသည်။ ထိုစဉ်က စစ်တပ်၏ သဘောသဘာဝအရ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်အား ထုတ်နိုင်သောအခြေအနေနှင့် အခွင့်အလမ်း မရှိသေးသဖြင့် စိပ်ပုတီးလေးတန်း အိတ်ထဲထည့်ကာ အချိန်ရလျှင်ရသလို စိပ်နေရသောကာလဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသော အခက်အခဲများကိုလည်း ပြန်လည်စဉ်းစားမိသည်။ အမှန် ဆိုရသော် အရဟံဂုဏ်တော်သည် တကယ်လက်တွေ့ ယုံယုံကြည်ကြည်ပွားများအားထုတ်ပါက ထူးခြားသော အကျိုးထူး တရားများကို ရရှိခံစားနိုင်ပေသည်။

ယုံကြည်လေးစား စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပုတီးစိပ်ခြင်း အားဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်ပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တည်ငြိမ်မှုကိုဖြစ်ပေါ်စေသည်။ အကုသိုလ်တရားမှ ကင်းဝေးပြီး ကုသိုလ်တရားကိုရစေသည်။ ဤသို့ဆိုရာ၌ ပုတီးအမြဲစိပ်နေရမည်ဟုမဆိုလိုပါ။ စစ်တိုက်သည့် အခါလည်းတိုက်၊ အချိန်ရသည့်အခါလည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

တောတွင်း တောင်ပေါ်စစ်ဆင်ရေးတခုတွင် မူလ ရည်မှန်းထားသည်ထက် စစ်ဆင်ရေး ကာလမှာ ကြာမြင့် လာသဖြင့် စာရေးသူတို့ စစ်ကြောင်းတွင် ပါလာသော ရိက္ခာများ ပြတ်လုနီးပါးဖြစ်သွားသည်။ စစ်ကြောင်းမှူးက (၆၂)စက်ဖြင့် တပ်မဟာ(၁၁)ကိုဆက်သွယ်ပြီး ရိက္ခာပို့ပေးရန်အတွက်စီစဉ်သည်။ ထိုစဉ်က စစ်ဆင်ရေးကို တပ်မဟာ(၁၁)မှ ဦးစီးကွပ်ကဲ ဆောင်ရွက်သည်ဟုထင်ရသည်။ တပ်မဟာ(၁၁)မှ သူ၏လက်အောက်ခံ အရန်တပ်ခွဲတခုအား တောင်ခြေသို့ ရိက္ခာများ လာပို့ မည်ဟု အကြောင်းကြားသည်။ စာရေးသူတို့ စစ်ကြောင်းအခြေပြု နေရာယူရာအရပ် တောင်ပေါ်မှ နှစ်ညအိပ်ခရီးခန့်ဆင်းမှ တောင်ခြေရှိ ရိက္ခာလာပို့ မည့်တပ်ခွဲနှင့် တွေ့ဆုံမည့် ရွာငယ်သို့ ရောက်ရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

စစ်ကြောင်းမှူးဖြစ်သူက ရိက္ခာပြန်ယူသောအဖွဲ့ တောင်ခြေရွာသို့ ရောက်နိုင်မည့်အချိန်၊ နေ့ရက် စသည်တို့ကို ခန့်မှန်းတွက်ချက်ပြီး တပ်မဟာ(၁၁)မှ နောက်ထပ် ရိက္ခာလာပို့ သောတပ်ခွဲ

စေလွှတ်ပေးရေးကို ညှိနှိုင်းစီစဉ်ပြီး အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။
ဖိုးကံကောင်း စာရေးသူ၏တပ်စုမှာ တောင်ခြေသို့ ရိက္ခာ ဆင်း
ယူရန် တာဝန်ပေးခြင်း ခံရလေတော့သည်။

စစ်ဆင်ရေးသွားသော တပ်ဖွဲ့ ဝင်တိုင်းသည် တောင်ပေါ်
တက်၍ စစ်ဆင်ရေးများပြုလုပ်ပြီးနောက် အပြီးအပိုင် တပ်ရုပ်
သိမ်းပြီးနောက်မှသာ တခါတည်း မိခင် တပ်ရင်းကို ပြန်လိုကြ
သည်။ စစ်ဆင်ရေး မပြီးဆုံးသေးမီ တခေါက် ပြန်ဆင်းပြီး
နောက်တခေါက်ပြန်တက်ရန် လှူသဘောအရ မည်သူမျှ မလို
လားကြပေ။ သို့သော်လည်း စစ်သားဘဝမှာ တိုင်းပြည်နှင့်
လူမျိုးအတွက် အထက်မှ ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ကျေပန်စွာ
ထမ်းဆောင်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ညနေစောင်း အချိန်တွင် စစ်ကြောင်းမှူးက စာရေးသူကို
ခေါ်ပြီး “ခင်ဗျားတပ်စု တောင်ခြေကိုဆင်းပြီး ရိက္ခာပြန်ယူ
ရမယ်၊ နက်ဖြန်နံနက်ထွက်နိုင်အောင် တပ်စုကို အဆင်သင့်လုပ်
ထားပါ။ ‘၁၅၆’ စက်ဘလုံး ယူသွားပါ” ဟု ပြောသည်။
ပြောပြောဆိုဆို သူက စစ်သုံးမြေပုံကိုချပြီး ဆင်းရမည့် လမ်း
ကြောင်းကို ခဲတံဖြင့်ထောက်ပြကာ နှစ်ညအိပ်ရမည့် နေရာများ
ကိုလည်း ကြိုတင်ခန့်မှန်း မှတ်သားပြသည်။ ရိက္ခာ ဆင်းယူစဉ်
ဆက်သွယ်ရမည့် နည်းစနစ်များ၊ အထွေထွေ လိုက်နာဆောင်
ရွက်ရမည့်ကိစ္စများကိုလည်း ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်ကြသည်။ အစီအစဉ်
အတိုင်းသွားပါက နှစ်ရက်ခရီး နှစ်ညအိပ်ပြီး နောက်ဘနေ
နံနက်တွင် တပ်မဟာ(၁၁) ရိက္ခာပို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိစောင့်ဆိုင်း

နေမည့်နေရာသို့ စာရေးသူတို့တပ်စုက ရောက်ရှိ နိုင်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

စစ်ကြောင်းမှူးက စာရေးသူနှင့်အတူတကွရိက္ခာသယ်ယူရေး အဖွဲ့ သွားရမည့်လမ်းကြောင်းနှင့် ဆက်သွယ်ရမည့် ပုံစံများကို ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပြီးနောက် သူက ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် စာရေးသူမျက်နှာကိုကြည့်ကာ “အဲဒါ လိုအပ်သလို ဆက်လုပ်ပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ စာရေးသူတပ်စုမှာ လမ်းတွင် ဘာမျှမဖြစ်ပဲ အစီအစဉ်အတိုင်း သွားနိုင်ပါက အသွားအပြန် လေးညီအိမ်၊ ငါးရက်ခရီးခန့် လျှောက်ကြရဦးမည်ကို တွေးမိသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိသည်။ မိမိတပ်စုက ရဲဘော်များ အထူးပိုမို ပင်ပန်းကြဦးမည်ကိုလည်း တွေးမိသည်။

စာရေးသူကို စစ်ကြောင်းမှူးက သူနှင့်အတူ ညစာထမင်း စားပါဆိုသဖြင့် သူ တဲပေါ်တွင် အတူတကွ စားကြပြီးနောက် မိမိတပ်စုရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ တပ်စု တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် တပ်စိတ်မှူးများက ဘာသတင်းများ ထူးလေဦးမည်လဲဟု တဲဝမှ စောင့်မျှော်နေကြသည်။ စာရေးသူက မြေပုံလိပ်ကို ချိုင်းကြား ညှပ်ကာ တောင်ပေါ် တောလမ်းအတိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံး လျှောက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ၌ စစ်ဆင်ရေး ရုပ်သိမ်းပြီး ပြန်ရတော့မည်အထင်ဖြင့် “ဘယ်လို အခြေအနေထူးသလဲ ဗိုလ်ကြီး” ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ လှမ်း၍မေးကြသည်။

စာရေးသူက “စစ်ဆင်ရေးကတော့ နောက်တလခန့် ကြာလိမ့်အုံးမယ်ထင်တယ်၊ တို့တပ်စု (၁)က နက်ဖြန်မနက် လာ

လမ်းအတိုင်း တောင်ခြေကိုဆင်းပြီး ရိက္ခာယူရကြအုံးမယ်”ဟု ပြောပြလိုက်သည်။ နောက်တနေ့နံနက် တပ်စုထွက်နိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သည့် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ထားကြရန်ပြောပြီး တံပေ ကတက်ကာ ခေတ္တလဲလျောင်းအနားယူနေသည်။ တပ်စု တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် တပ်စိတ်မှူးများမှာ ခရီးထွက်ရန်အတွက် လိုအပ်သည်များကို ရဲဘော်များနှင့် စီစဉ်နေကြသည်။ စစ်ဆင်ရေး ထွက်ခဲ့သည်မှာ တလခွဲခန့် ကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် စာရေးသူ တို့၏ ခြေထောက်များမှာ အချို့ သဲဝဲစားစ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

သဲဝဲစားသည်ဆိုခြင်းမှာ မိုးတိုင်းအခါ တောတွင်း တောင်ပေါ် စစ်ဆင်ရေးများတွင် တပ်ဖွဲ့တိုင်း တွေ့ကြုံခံစားနေရသော ဝေဒနာ ဖြစ်သည်။ စစ်ဆင်ရေးသွားသောအခါများ၌ စာရေးသူတို့မှာ ထိုစံအတိုင်း စစ်သုံး သိုးမွေးခြေအိတ်ရှည် အစိမ်းကို ခြေထောက်တွင်စွပ်ပြီး တောစီး ပတ္တမြားဖိနပ် အစိမ်းများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပေသည်။ သားရေဖိနပ်များကို အများအားဖြင့် ရုံးတာ ဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်နှင့် ဇင်ရေးပြုများတွင်သာ ဝတ်ဆင် အသုံးပြုကြသည်။

မိုးတိုင်းအခါ စစ်ဆင်ရေးသွားရာတွင် တောင်ကျ ချောင်းများကို ဖြတ်ကူးပြီး တဘက်ကမ်းသို့ တက်လိုက်သော အခါ၌ သဲများမှာ ဖိနပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ တခါတရံ၌ လည်း လမ်းမရှိသဖြင့် ချောင်းရိုးအတိုင်း ချီတက်ရသော အခါများတွင် သဲများဖိနပ်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

ဖိနပ်အတွင်းသို့ ဝင်လာသောသဲများမှာ ဖိနပ်၊ ခြေအိတ်နှင့် ခြေထောက်များကြားတွင် ကပ်ငြိနေတတ်သည်။ ခြေထောက်

များမှာလည်း တနေ့လုံး ရေထဲတွင် လမ်းလျှောက်ထားသဖြင့် ရေစိမ့်ထားသလို ဖြစ်နေကာ နူးပြီး ပျော့အိစွတ်စို့ နှုတ်လျက် ရှိသည်။ ဖိနပ်၊ ခြေအိတ်နှင့် ခြေထောက်ကြား အတွင်းသို့ သဲများဝင်လာကြပြီးနောက် လမ်းလျှောက်သောအခါ လမ်းလျှောက်နှုန်းအတိုင်း၊ ဖိနပ်အတွင်း ခြေထောက်၏ လှုပ်ရှားမှု အလိုက် သဲများက ခြေထောက်အရေပြားကို ကော်ပတ်တိုက်၍ စားသကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။

သဲ ကော်ပတ်မှာ အလွန်နုသော သဲမှုန်ကလေးများသာ ဖြစ်သော်လည်း ပွတ်တိုက်ဖန်များလာသောအခါ၌ ခြေထောက် အရေပြားနှင့် အတွင်းအသားတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း ပွန်းပဲ့ စုတ်ပြတ်လာသည်။ မိုးရေ၊ ချောင်းရေများက သဲကော်ပတ် စားရာတွင် အသားကို ပိုမိုစားနိုင်စေရန်အတွက် နူးညံ့ ပျော့ပြောင်း စိုစွတ်အောင် ကူညီဖန်တီးပေးကြသည်။ စစ်ဆင်ရေး များ၏ သဘာဝအတိုင်း တရက်မဟုတ်၊ နှစ်ရက်မဟုတ်၊ နေ့စဉ် ရက်ဆက် လမ်းလျှောက်ရသောအခါ၌ ခြေထောက်မှာ သဲဒဏ်၊ ရေဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ပဲ စုတ်ပြတ် ပွန်းပဲ့ လာကြလေသည်။ ထိုသို့ကဲ့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကို ရဲဘော်များက သဲဝဲစားသည်ဟု အမည်ပေးထားသည်။

ဝေဒနာခံစားရချက်မှာ မယုံလျှင် ကြုံဖူးမှ သိမည်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ အတော် ခံရခက်လှပေသည်။ စစ်ဆင်ရေးများတွင် သဲဝဲစား ခံထားရပြီဆိုပါက ညအိပ်ပြီး နောက်တနေ့ ခရီးစဉ် ထွက်ရာတွင် အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ ညအိပ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် အနား ရသော်လည်း ခြေထောက်မှ သဲဝဲစားသော ဝေဒနာမှာမူ

မပျောက်ကင်းနိုင်ပေ။ အိပ်ရာမှထပြီး ဖိနပ်စီးကာ စတင် လမ်း
လျှောက်လိုက်သောအခါ၌ ခြေထောက်များ၏ နာကျင်မှုမှာ
အသည်းခိုက်အောင်ပင် ခံစားကြရသည်။

အိပ်ရာထစ သွေးအေးပြီး လေးနေသဖြင့် ဝေဒနာကို ပိုမို
ခံစားရသည်။ ရဲဘော်များက “ခြေတလှမ်းကို ကုဋေတသန်း
တန်သည်” ဟုပင် တဦးနှင့်တဦး ရှုံ့မဲ့နောက်ပြောင် ပြောဆိုကြ
သည်။ လမ်း အနည်းငယ် လျှောက်လိုက်၍ သွေးပူသွားမှ
ဝေဒနာမှာ အနည်းငယ် သက်သာသလို ရှိသွားပြီး လမ်း
ဆက်လျှောက်နိုင်ကြပေသည်။ မိုးတွင်းအခါ၌ စစ်ဆင် ရေး
ကာလ ကြာလျှင်ကြာသလို သဲဝဲရောဂါကို ရဲဘော်တိုင်း အပြင်း
အထန် ခံကြရသည်။ အချိန်ရလျှင် ရသလို မိမိခြေထောက်ကို
ဂရုစိုက်ပြီး ခြေအိတ်ဖိနပ်စသည်များကို ချွတ်ကာ သဲများကို
စင်အောင်ဆေးပြီး ပြန်ဝတ်သူများအပို့ အခြားသူများထက်
သဲဝဲစားမှု သက်သာပေသည်။

စစ်ဆင်ရေးများတွင် တနေ့လုံး အပြင်းအထန် ချီတက်ကြ
ရသည် ဖြစ်ရာ မကြာခဏ ဖိနပ်ချွတ်၍ သဲများကို စင်ကြယ်
အောင် မဆေးနိုင်ကြပေ။ အချိန်နှင့်အခွင့်အရေး ရလျှင် ရသလို
သဲစင်အောင် ဆေးနိုင်သူ အရာရှိနှင့် ရဲဘော်များမှာ အခြား
သူများထက် သဲဝဲစားမှု သက်သာပေသည်။ သို့သော် လည်း
ရက်ကြာလာသော အခါ၌မူ လူတိုင်းပင် သဲဝဲစားမှုဒဏ်ကို
ရှောင်လွှဲ၍မရ၊ မလွဲမသွေ ခံစားကြရသည်။ သဲဝဲစားမှုကို ပိုမို
ဆိုးရွားစေသော ဆင်ချေးဝဲစားမှုမှာ တနည်းတဖုံ ပိုမိုပြင်းထန်
ပေသည်။

တောတွင်း၌ တောဆင်ရိုင်းများ သွားထားသော လမ်းနှင့် သစ်ဆွဲဆင်များ သွားထားသောလမ်းများတွင် ဆင်ချေးများကို မလွဲမရှောင်သာ တွေ့ရတတ်ပေသည်။ ထိုချေးပုံများကို ဖြတ်ကျော် နင်းမိလိုက်သောအခါ၌ မိုးရေနှင့်ဆင်ချေးများ ရောပြီး ဖိနပ်ထဲသို့ စိမ့်၍ဝင်သွားလေသည်။ ထိုအခါ၌ ဆင်ချေးတွင် ပါသော အမှုန်အမှားများက ခြေထောက်သဲဝဲစားသော နေရာများကို ရောက်ရှိသွားပြီး ထိလိုက်သောအခါ၌ ပိုမို ပြင်းထန်သော ဆင်ချေး ဝဲစားမှု ယားယံသည့် ဝေဒနာကို မချိမဆံ့ ထပ်ဆင့် ခံစားကြရပေသည်။

စာရေးသူ အထင်အားဖြင့် ဆင်ချေးတွင် ပါသော အမှုန်အမှားများနှင့် မူလကရှိသော သဲများစုပေါင်းပြီး ခြေထောက်များကို တိုက်စားသည်ဟု ထင်မိသည်။ အခြား တနည်းမှာ ဆင်ချေးတွင်ပါသော ဘက်တီးရီးယား ပိုး တမျိုးမျိုးကပင် ခြေထောက်ကို စားသလားဟု တွေးမိသည်။ စာရေးသူမှာ ဆရာဝန်တယောက် မဟုတ်သဖြင့် ယင်း ကိစ္စကို အတိအကျ ဖော်မပြနိုင်ပါ။ သဲဝဲစားထားသော ခြေထောက်ကို ဆင်ချေးဝဲထပ်စားလိုက်သောအခါ၌ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားကြရသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ သဲဝဲစားထားသောခြေထောက်များမှာ ပွန်းပဲ့ ဝုတ်ပြတ်လျက်ရှိပြီး အချို့နေရာများတွင် တွင်းကလိုင်များပင် ဖြစ်ပေါ်လျက် နေသည်။ ထို တွင်းကလိုင်နာများ အတွင်းသို့ ဆင်ချေးချေများ ထပ်မံ ဝင်သွားသော အခါ၌ ယားယံနာကျင်ခြင်းဖြင့် ကသိကအောက် မခံချိမခံသာ ပြင်း

ထန်သော ဝေဒနာအား မည်သို့ ခံစားရကြောင်းကို စာဖြင့် ဖော်ပြရန်ပင် ခက်ခဲလှပေသည်။ စာရေးသူတို့ တပ်စုတစုလုံးမှာ ထိုစဉ်က ရဲဘော်တိုင်းလိုလို အနည်းနှင့်အများ သဲဝဲစားခြင်းကို ခံစားနေကြရပေပြီ။

တောင်ပေါ်တွင် စစ်ဆင်ရေးအခြေအနေအရ ၂-ရက်ခန့် အခြေပြု နေရာယူထားရသဖြင့် သဲဝဲ၊ ဆင်ချေးဝဲ စားခြင်း ဝေဒနာမှ အနည်းငယ်သက်သာရုံပင် ရှိကြသေးသည်။ တောင်ပေါ်ရွာတရွာမှ ရရှိသော ဆီနှင့် နနွင်းမှုန့်အချို့ကို နယ်ပြီး ခြေထောက်များကို လိမ်းထားကြသဖြင့် ခြေထောက်များမှာ မီးနေသည်ကဲ့သို့ ဝါထိန်လျက် ရှိပေသည်။ စာရေးသူအဖို့ သဲဝဲစားမှုကို စတင်ရင်ဆိုင်ရသောအခါ၌ ခြေထောက်ကို ဆီလိမ်းထားပါက ရေနူးခြင်း သက်သာမည်ဟု စဉ်းစား မိသည့် အလျောက် ရရာဆီဖြင့် ခြေထောက်ကိုလိမ်းပြီးမှ ဖိနပ်စီးသဖြင့် ရဲဘော်များထက် အနည်းငယ် ပိုမိုခံသာသည်။

ရဲဘော်များကို ထိုနည်းအတိုင်း ပြောပြပြီး လိုက်နာ လိမ်းစေသော်လည်း တောင်ပေါ်တွင် ဆီရရန်ခက်သဖြင့် ထိထိရောက်ရောက် မလိမ်းနိုင်ကြရပေ။ ဆီတမျိုးမျိုးကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ရှာ၍လိမ်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သူကမျှ ခြေထောက်လိမ်းရန်အတွက် ဆီလာထုတ်ပေးမည် မဟုတ်ပေ။ စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေကြရသော ရှားပါးလှသည့်ဆီကို ခြေထောက် လိမ်းရန်အတွက် ရှာရမှာသည် မလွယ်ကူလှပေ။ သို့အတွက် ရဲဘော်အများစုမှာ သဲဝဲစားခြင်းဒဏ်ကို ခြေထောက်ဆီလိမ်းသူ ရဲဘော်များထက် ပိုမိုခံစားကြရလေသည်။

သဲပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ စဉ်းစားနေယင်း ရဲဘော်တွေ
 ခြေထောက်များ သဲဝဲဒဏ်ဖြင့် ချီတက်သမ်းလျှောက်ကြရဦးမည့်
 အဖြစ်ကိုတူးပြီး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။ ထိုစဉ် တပ်စု
 တပ်ကြပ်ကြီး ဆရာဖိုးလှက တဲပေါ်သို့တက်လာပြီး “ဗိုလ်ကြီး၊
 အားလုံးတော့ အဆင်သင့်ပဲ၊ နက်ဖြန်မနက် လင်းရောင်ပေါ်ယင်
 ကျန်တော်တို့တပ်စု ထွက်နိုင်ပြီ” ဟု ပြောလိုက်မှ အတူးအာရုံ
 မှာ ပြတ်သွားတော့သည်။ သူသည် စာရေးသူ ဘေးတွင်
 လဲလျောင်း အနားယူကာ ထွေရာလေးပါး စကားပြောပြ
 ပြောဆိုနေသည်။ ထိုစဉ် ဆရာတောက်ထွန်း၊ ဆရာမြင့်တင်နှင့်
 အခြားရဲဘော် တဦးနှစ်ဦးတို့ပါ တက်လာကြပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ စကား
 ပြောနေကြသည်။

ဆရာဖိုးလှက “ဗိုလ်ကြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျန်တော်တို့တပ်စု
 ၁ ကိုချည်းပဲ အမြဲ တာဝန်ပေးနေပါလား၊ တခြားတပ်စုတွေ
 ကျတော့ ဘာကြောင့် မလွတ်သလဲ” ဟု မေးသည်။ စာရေး
 သူက သူ့ကိုမကြည့်ပဲ တဲခေါင်မိုးကို မော်ကြည့်ပြီး “ဒါတော့
 ဗျာ ကျန်တော်တို့တပ်စုက အစစအရာရာ ဘော်လှိုဖြစ်မှာပေါ့”
 ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တပ်စုမှ အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေး
 တပ်သားရဲဘော်တက်လာပြီး ၁၅၆-စက်အခြေအနေ ကောင်း
 ကြောင်း ဆရာဖိုးလှကို သတင်းပို့သဖြင့် စကားစ ပြတ်သွား
 ကြသည်။

စာရေးသူတို့ လူစုသည် ရဲဘော်အောင်သိန်း ယူလာသော
 မီးဖုတ်ထားသည့် တောငှက်ပျောသီး အချို့ကို စားသောက်

ကြာယင်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ထွေရာလေးပါး ကောင်းပြောဆိုပြီး ည ၉-နာရီခန့်တွင် အိပ်ကြလေသည်။ နောက်တနေ့ နံနက် လင်းရောင်ပေါ်ချိန်တွင် မူလ အစီအစဉ်အတိုင်း တပ်စုတစုလုံး ထိုနေရာမှ စတင်ထွက်ခွာကြသည်။ စစ်ကြောင်းမှူး စခန်းချသော တဲရွှေသို့ ရောက်သောအခါ သူက ပြုံးပြုံးရှင်ရှင်ဖြင့် “ဗိုလ်ကြီး မင်းဆွေအောင်၊ ဂုတ်(ဒ်)လပ်ခီ ဗျို” ဟု လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ စာရေးသူက သူ့ကို ပြုံးပြုံး လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

စာရေးသူလည်း သဲဝဲစားစပြုနေသော ခြေထောက်များဖြင့် တပ်စုနှင့်အတူ တောင်ကြောအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက် သွားယင်းက တောတောင် သဘာဝ၏ သာယာမှုကို ခံစား မိသည်။ ထိုစဉ်က စစ်ဆင်ရေးတွင် ပါဝင်သော စစ်ကြောင်း များ တောင်ပေါ်တွင် ရောက်နေကြလျှင် ရန်သူများသည် အခြေအနေအရ တောင်ခြေသို့ ရှောင်ထွက် သွားတတ်ကြပေ သည်။ သို့ဖြစ်၍ တပ်စုတစုတည်းနှင့် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ရ မည်မှာ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေဖြစ်သည်။ အချိန်အခါ နေရာ မရွေး ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရဖွယ်ရှိသဖြင့် တပ်စိတ်မှူးများနှင့် ရဲဘော်တိုင်းအား အစစ အရာရာ ပိုမိုသတိရှိကြရန် ကြိုတင် မှာထားပြီး ဖြစ်သည်။

ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီနှင့် ရွှေတန်းတိုက်ခိုက်ရေး လက်နက်၊ ကျည်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို သည်ပိုးပြီး တတောင်တက်

၁။ (Good Luck) (ကံကောင်းပါစေ)ဟု ဆိုလိုပါသည်။

တကောင်ဆင်း လျှောက်ကြရသည်။ မောပန်းနှမ်းနယ် ပင်ပန်း မှုမှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိအောင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ မိုးမှာလည်း တနေ့လုံး တညလုံး အပြင်းအထန် ရွာချလျက်ရှိသဖြင့် ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ မိုးဒဏ်လေဒဏ် ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကြံကြံခံပြီး ချီတက် ကြရသည်။

တောင်ပေါ်တွင် နှစ်ညအိပ်ပြီး နောက် တနေ့နံနက်စတင် ခရီးဆက်ထွက်ကြရာတွင် တောင်ခြေသို့ ရောက်ခါနီးပြီဟုခန့်မှန်း မိသည်။ တောမှာ တဖြည်းဖြည်းပါးလာသဖြင့် တောင်ဆင်ခြေ လျှောက်လေးများအတိုင်း ကွင်းစပ်သို့ရောက်အောင် ပပ်သုတ် သုတ် လျှောက်လာကြသည်။ တောင်ခြေကွင်းစတင် မမျှော်လင့် ပဲ ရွာကလေးတရွာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နံနက် ၀၉၀၀- နာရီ ခန့်တွင် ထိုရွာသို့ရောက်ရှိသွားရာ ရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေ-၅၀ ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ရွာထိပ်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်း အိုကလေး တကျောင်းပျိုသည်။ ကျောင်းဝင်းထရံများမှာလည်း သပ်ရပ်မှုမရှိ၊ ကျိုးတိုးကျဲတဲကောရံထားပြီး ကျောင်းကလေးမှာ ခန့်မိုး၊ ပျဉ်ကောပျဉ်ခင်း၊ ခြေဘံရှည်ကျောင်းကလေး ဖြစ်သည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း ရေတွင်းငယ်တခု တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေ ရာတွင် ခေတ္တစခန်းချကာ နံနက်စာအတွက် စီစဉ်ရန် စိတ်ကူး မိသည်။ ဆရာအချို့ကို တပ်စိတ်တစိတ်နှင့် ရွာထဲသို့လွှတ်ပြီး ဆန်ဝယ်ခိုင်းလိုက်ကာ စာရေးသူက ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ကျောင်းပေါ်တွင် ဘုန်းကြီးအိုကြီးတပါးထိုင် နေပြီး သူ့ဘေးတွင် ကိုရင်ကလေးတပါးက စာရေးသူကို အံ့ဩ သည့် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

စာရေးသူက ဘုန်းကြီးဘက်သို့လက်အုပ်ချီပြီး “တပည့်တော် တို့ ဒီကျောင်းဝင်းထဲမှာ ခေတ္တစခန်းချခွင့်ပြုပါဘုရား၊ ရဲဘော် အားလုံးမှာ ခြေထောက်တွေ သဲဝဲစားထားလို့ ကျောင်းဝင်း အတွင်း ဖိနပ်စီးခွင့် ပြုပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် စာရေးသူကို တချက်မျှကြည့်ပြီး “အိမ်း ဒကာ၊ သက်သာသလိုနေကြပါ၊ ဒကာတို့က ဘယ်ကလာကြ တာလဲ” ဟု မေးသည်။

စာရေးသူက “တပည့်တော်တို့အစိုးရစစ်တပ်တွေပါ၊ စစ်ဆင် ရေး ကင်းလှည့် ထွက်လာပါတယ်” ဟု မရေမရာမသေမချာ ဖြေကြားလိုက်သည်။ စစ်သားတယောက်အနေဖြင့် ထိုသို့ပင် ဖြေရပေမည်။ မိမိဘယ်ကလာသည်၊ ဘယ်သို့သွားမည်ကို အသိ ပေး၍ မဖြစ်ပေ။ စာရေးသူလည်း အောက်ကိုဆင်းပြီး ရဲဘော် တို့ကို “သက်သာသလိုနေကြ” ဟု ပြောနေစဉ် ဆန်ဝယ်အဖွဲ့ ဆန်အချိုနှင့် ရတတ်သမျှ ချက်ပြုတ်ဖွယ်ရာများကို သယ်ပိုးပြီး ပြန်လာကြသည်။ စုဆောင်းဝယ်ယူရသမျှ ပစ္စည်းအချို့ဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲတွင် ထမင်းချက်ကြသည်။

ထမင်းဟင်း ချက်ပြီးနောက် ကိုရင်ကလေးထံမှ အစား အသောက်ထည့်စရာ ပန်းကန်များ တောင်းပြီးထည့်ကာ ဆရာ ဖိုးလှနှင့်အတူ ကျောင်းပေါ်တက်၍ ဘုန်းကြီးအိုကြီးအား ဆွမ်းကပ်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးမှာ စာရေးသူတို့လူစုကို အတော် ပင် အံ့ဩသွားပုံရသည်။ စာရေးသူက ဘုန်းကြီးကိုလည်း ကပ်ရင်းကိုယ်တိုင်လည်း ထမင်းဟင်းများကိုဟန်းကောထ ထည့် ကာ ဆရာဖိုးလှနှင့်အတူ တပြိုင်နက်စားကြသည်။

အချိန်ကုန် မခန့်ခွင့်ဆဖြင့် ဘုန်းကြီးကိုလည်းကပ်၊ မိမိကိုယ် တိုင်လည်းစား၊ ပြောစရာစကားကိုလည်းပြော၊ ခပ်သုတ်သုတ် လုပ်ရသည်။ စစ်သားအနေဖြင့် ထိုသို့ပင် ပြုမှုနေထိုင်လုပ်ကိုင် ကြရပေသည်။ မြန်မြန်စားပြီး ခရီးဆက်ရဦးမည်။ စာရေးသူက “အရှင်ဘုရား တပါးတည်းပါလား၊ အခြား ဦးပဉ္စင်း တပါး တလေမှမရှိဘူးလားဘုရား” ဟု လျှောက်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီး က “မရှိပါဘူးဒကာ၊ ကျုပ်နဲ့ ဟောဒီ ကိုရင်ကလေးတပါးပဲ ရှိတယ်၊ ကပ္ပိယတယောက်နဲ့ ကျောင်းသားကလေးကတော့ရှာထဲ ဆွမ်းအုပ်ယူဖို့ သွားကြတယ်” ဟု ဖြေသည်။

ကျောင်းခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အတော်ပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ စာရေး သူကဆက်ပြီး “ဦးပဉ္စင်းတပါးလောက်တော့ ရှိဖို့ကောင်းတာ ပေါ့ဘုရား” ဟု လျှောက်လိုက်ရာ ဘုန်းကြီးက “ဦးပဉ္စင်းတွေ က ဒီတောင်ခြေကျောင်းမှာ ဆွမ်းကွမ်းခက်ခဲ၊ အနေအထိုင် ဆင်းရဲလို့ ကြာရှည်မနေကြပါဘူးဒကာ၊ ခဏလာသီတင်းသုံးတဲ့ ဦးပဉ္စင်းလဲ ရက်ပိုင်းလပိုင်းအတွင်း မြို့နဲ့နီးတဲ့ရှာတွေကို ပြန်ပြန် ပြေးကြလို့ ဘုန်းကြီးပျံတော်မူယင်တောင် ဒီကျောင်းကို ဆက်ခံ ဖို့ ပုဂ္ဂိုလ် မရှိပါဘူး” ဟု ဖြေလိုက်သည်။ စာရေးသူမှာ ဘုန်းတော်ကြီး အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိပြီး ကရုဏာ သက် စိတ် မကောင်းဖြစ်ကာ မေတ္တာပို့ မိလေသည်။

တောင်ခြေရှာကျောင်းကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပြီး မြတ်စွာဘုရား၏အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံလျက်တရား

ထိုင်ရန် အလွန်ကောင်းသောနေရာဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် လည်း ထိုနေရာတွင် သီတင်းသုံးနိုင်သော ဘုန်းကြီးမရှိပေ။ ထမင်းစားယင်း စကားပြောပြီး စာရေးသူက ဘုန်းတော်ကြီး ကို ငွေအချို့နှင့် တပ်စုတွင်ကျန်ရှိသမျှ ရိက္ခာဆန်၊ ဆီ၊ အချို့ကို စုပုံလှူဒါန်းလိုက်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်ပြီး ဆုတောင်းပတ္တနာပြုလေသည်။ “တပည့် တော်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦးဘုရား” ဟု လျှောက်ကာ ကျောင်းပေါ် မှဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးက စာရေးသူကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး “ဒကာတို့ ဟာ လက်နက်နှင့် အလုပ်လုပ်ကြရတဲ့လူတွေဖြစ်လို့အသက်ဘေး အန္တရာယ်နီးပါတယ်၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကိုမမေ့နဲ့၊ တတ် နိုင်ယင် အရဟံဂုဏ်တော်လောက်တော့ အမြဲဆင်ခြင်ပုတီးစိပ် နိုင်ယင်ကောင်းမယ်” ဟုမိန့်ကြားလေသည်။ စာရေးသူကလည်း “မှန်ပါ၊ ဘုရားတပည့်တော်လဲ အရဟံဂုဏ်တော်ကိုတော့အမြဲ တတ်အားသမျှ စိပ်ပါတယ်” ဟု လျှောက်လိုက်ပြီး ကျောင်း ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီး အိုကြီးမှာ “သွားလေရာ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်း ကင်းကြပါစေ” ဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆုပေးယင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

ကျောင်းအောက်ရှိ ရဲဘော်များမှာလည်း ခရီးဆက်ရန် အသင့်ဖြစ်ပြီးကြလေပြီ။ မိုးတစ်စိမ့်စိမ့် ရွာလျက် ရှိသည်။ တပ်စု တခုလုံး အစီအစဉ်အတိုင်း ခပ်သွက်သွက် တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြပြီး ၁၅-မိနစ်ခန့်အကြာတွင်နောက်မှဘုန်းကြီး

ကျောင်းသားလေး တယောက် ပြေးလိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးသူလည်း ဘာကြောင့် ပြေးလိုက်လာရသလဲဟု စဉ်းစား၍ ကြည့်နေစဉ် နောက်ဘက်မှ ရဲဘော်များက ဘုန်းကြီးက လွတ်လိုက်၍ လိုက်လာကြောင်း သတင်းပို့ သဖြင့် သူ့ကို ခေါ်၍ မေးသည်။ သူက ရွှေကရွာတွင် တောလူ (သူပုန်) များ ရှိကြောင်း ဆရာတော်က ပြောခိုင်းသဖြင့် ပြေးလိုက်လာပြီး ပြောရကြောင်း ရှင်းပြသည်။ စာရေးသူကလည်း သူတို့နှင့် တောင်ပေါ်တွင် မတွေ့ရပါက တောင်အောက်တွင် တွေ့ရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်မျှော်မှန်းထားပြီး ဖြစ်သည်။

တပ်စုကို ရပ်တန့်စေပြီး ရွှေဆက်ချီရာတွင် တတ်နိုင်သမျှ သတိထားပြီး တပ်ဖျောက်ကာ အကွယ်အကာယူ၍ သွားကြရန် စစ်သဘောအရ လိုအပ်သလို ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်သည်။ စာရေးသူတို့တပ်စုအား ရန်သူ (၁၅၀) ခန့်က အပိုင်ထု၍ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ကြသည်။ တိုက်ပွဲအကြောင်း များကိုမူ ရေးသားဖော်ပြရန် မရည်ရွယ်ပါ။ စာရေးသူတို့တပ်စုတွင် တဦးတယောက်မျှ ထိခိုက်မိခြင်းမရှိပဲ ရန်သူတို့အား အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ကြသည်။ လက်နက်နှင့် လူအချို့ကိုပင် လက်ရ ဖမ်းဆီးရမိသည်။

တိုက်ပွဲပြီးသောအခါ၌ သစ်ပင်တပင်အောက်တွင် ထိုင်၍ အမောဖြေယင်း အရဟံဂုဏ်တော် မေတ္တာနှင့် သစ္စာတန်ခိုးကို ဆင်ခြင်မိသည်။ ဘေးအန္တရာယ်မှ ထူးခြားစွာ လွတ်မြောက်ရခြင်းများကို တွေးမိပြီး ယုံကြည်မှု ပိုမို ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ရန်သူတို့မှာ စာရေးသူတို့ တပ်စုထက် အင်အားများပြီး အပိုင်

ချေမှုန်းရန် ရည်ရွယ်ထားသော်လည်းနောက်ဆုံးတွင်မည်သည့် အတွက် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားကြသည်ကို စစ်သဘောအရ စဉ်းစား၍မရအောင်ပင်ဖြစ်မိသည်။ သူတို့အထင်တွင် စာရေးသူ တို့က သူတို့ထက်လက်နက်လူအင်အား များသည်ထင်ပြီး ဆုတ် သွားကြဟန်တူသည်။ အမှန်ဆိုရသော် ထိုစဉ်က ရန်သူတို့၏ လက်နက်၊ လူအင်အားမှာ စာရေးသူတို့ထက်(၁၀)ဆခန့် သာ လွန်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်သိရှိရသည်။

မူလကစီစဉ်ချိန်းဆိုထားသောရွာသို့ ညနေလေးနာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိပြီး ရိက္ခာလာပို့ သောတပ်ခွဲနှင့်တွေ့ဆုံကာ ရိက္ခာများ လွှဲပြောင်းယူရသည်။ နောက်တနေ့ နံနက်တွင် အထမ်းသမား (၇၀)ခန့်နှင့် ရိက္ခာများကို သယ်ပိုးပြီးတောင်ပေါ်သို့ တက်ရ လေသည်။ အပြန်တွင် ရန်သူကကြားဖြတ် တိုက်ခိုက်ဦးလေ မည်လားဟုအထမ်းသမားများကစိုးရိမ်ကြောက်လန့်လျက်ရှိကြ သည်။ သို့သော်လည်း စာရေးသူတို့တပ်စု တောင်ပေါ်မှ အပြီး ဆင်းလာသည်ဟုထင်မှတ်ပြီး ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် မစီစဉ်တော့ပဲ ရန်သူသည် အခြားတနေရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ အပြန်ခရီး တွင် စာရေးသူတို့၏ အခြေအနေ အမှန်ကို သိရှိပြီးကြားဖြတ် တိုက်ခိုက်ပါက အတော်ကလေး အခက်အခဲတွေ့မည်ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ် ပြန်တက်စဉ် စာရေးသူက ဆရာဖိုးလှကို “ဒီကောင်တွေ အပြန်မှာ ကျုပ်တို့ကို ဖြတ်တိုက်ယင် သေချာ ပေါက်ရတာပေါ့ဗျ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကို ရောက်ကုန်ကြသလဲ မသိဘူး” ဟု ပြောမိသည်။ သူက “ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်က အပြီးဆင်းလာပြီး မြို့ကိုဆက်သွားမယ်ထင်ပြီး တနေရာရာကို

သွားပြီးနု်နေကြတယ် ထင်တယ်၊ ဒီတိတေ့ ကျန်ဘော်တို့ လှုပ်ရှားမှုသတင်းကို တိတိကျကျရထားပုံမရဘူး” ဟု ပြန်ပြောသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အဆင်းတွင် တခါ၊ အတက်တွင် တခါ စာရေးသူတို့ တပ်စုအား အပိုင်ထုနိုင်ပါလျက် မည်သို့မည်ပုံ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိရသော ရန်သူများကိုမျှားစွာအံ့ဩမိသည်။ လမ်းတွင်နှစ်ညအိပ်ပြီးနောက် မူလစစ်ကြောင်း အခြေပြုထားသောစခန်းသို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်ကြသည်။ တပ်စုတစ်စုလုံးမှ စာရေးသူအပါအဝင် ရဲဘော်များမှာ သဲဝဲနှင့်ဆင်ချေးဝဲစားခြင်းဒဏ်ကို အပြင်းအထန်ဆက်လက်ခံကြရလေသည်။ အချို့ရဲဘော်များမှာ ခြေထောက်များ ယောင်၍ပင်နေကြသည်။ ၁၅-ရက်ခန့် အကြာတွင် ကံအားလျော်စွာ စစ်ဆင်ရေးများပြီးဆုံးသွားသဖြင့် တပ်များကိုပြန်ရုပ်သိမ်းကြရသည်။

သဲဝဲနှင့် ဆင်ချေးဝဲ စားသားသော ခြေထောက်များမှာ ပွန်းပဲ့စုတ်ပြတ်လျက် အချို့ ရဲဘော်များမှာ ခြေထောက်များ ရောင်ပြီးတောင်ဝှေးဖြင့် သွားနေကြရသော အခြေအနေသို့ပင် ရောက်၍နေသည်။ စစ်ဆင်ရေးများအတွင်းက ခရီးသိပ်မသွားရသော စစ်ကြောင်းမှူးသည်ပင် သဲဝဲစားမှဒဏ်ကိုခံနေရပေပြီ။ စာရေးသူတို့က သူ့ကိုဝိုင်း၍ နောက်ပြောင်စကြသည်။ နောက်ပြောင်ကြသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ စစ်ရေးထွက်စဉ်တွင် စာရေးသူတို့တပ်စုမှရဲဘော်များ အသွားအလာများသဖြင့် သဲဝဲစားစတွင် သူက ဒီလောက်ကလေးနဲ့များ နာရကောင်း

လား' ဟုမခံချင်အောင်စခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးစစ်ဆင်ရေးရုပ်သိမ်း
ချိန်၌ သူပါသဲဝဲစားဝေဒနာကိုခံစားရပြီးတောင်ဝေးတချောင်း
ကိုအားပြုလျက် ထော့နင်း ထော့နင်း သွားနေရသောအခါ
စာရေးသူတို့က အချက်ရပြီး ဝိုင်း၍ နောက်ပြောင်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

စာရေးသူ၏ တပ်စုမှာ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ဖျားတပ်စုအဖြစ်
ချီတက်ရသည်။ စစ်ဆင်ရေးရုပ်သိမ်းပြီး တပ်ကိုပြန်ကြရမည်ဖြစ်
သဖြင့် ရှိသမျှအားအင်ကိုအသုံးပြုကာ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာဖြင့်
တောင်ကြောအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ရဲဘော်တိုင်းအပြန်
ခရီးတွင် စိတ်အားထက်သန်စွာ လျှောက်ကြသည်ကို ကြည့်ပြီး
လူ့သဘာဝကိုဆင်ခြင်စဉ်းစားမိသည်။ တအုန်းအုန်းတရုန်းရုန်း
ဖြင့် တမိုးတွင်းလုံး ဖန်တရာတေအောင် လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြရ
သဖြင့်အထူးပင်ပန်းနေကြသော်လည်း တပ်ရင်းကိုပြန်၍ ခေတ္တ
အနားယူရမည်ကိုသိသောအခါ၌ လူတိုင်းပင် တနည်းတဖုံဝမ်း
သာကြည့်နူးမှုဖြစ်ကြသည်။

တောင်ပေါ်မှဆင်း၍ ကွင်းစသို့ ရောက်သောအခါ ရွာငယ်
ကလေးတရွာတွင်တည့်အိပ် ခေတ္တရပ်နားကြသည်။ နောက်
တနေ့နံနက်တွင် လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်၍ ဆက်လက်လျှောက်
သွားကြသည်။ လယ်ကွင်းများတွင် ရေလျှံပြီးစပါးပင်များမြုပ်
နေသောမိုးလယ်ကာလဖြစ်သဖြင့် ရေမှာဒူးဆစ်နဲ့ ပေါင်ရင်း
ခန့်အထိမြုပ်လျက်ရှိသည်။ ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်၊ သေနတ်ကို
ထမ်းပြီး တအုန်းအုန်း တရုန်းရုန်းဖြင့် ရေထဲတွင်လျှောက်ကြရ
သည်မှာ မသက်သာလှပေ။

ကွင်းစရှိရွာမှ လယ်ကွင်းကို ဖြတ်၍လျှောက်လျှင် ရန်ကုန် မန္တလေးကားလမ်းမသို့ရောက်ရန် (၅)မိုင်ခန့် ဝေးမည်ဟုထင်ရသည်။ သို့သော်လည်း ထို (၅)မိုင်မှာ စိတ်ထဲတွင် မိုင်(၅၀) လောက် ရှိသလားဟု ထင်ရလေသည်။ စစ်ဆင်ရေးကာလတွင် ပင်ပန်းလာခဲ့ကြသဖြင့် အင်အားကုန်ခန်း ခြေကုန် လက်ပန်း ကျလျက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ နေ့မှန်းတည့်ခန့်တွင် ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းဘေး ရွာတရွာတွင် ခေတ္တစခန်းချ အနားယူပြီး တပ်ရင်းမှ လာကြိုမည့် ကားများကို စောင့်နေကြသည်။ သာယာသော ညနေခင်းတွင် တပ်ရင်းသို့ ကားများဖြင့် ပြန်ရောက်ကြသည်။

ကားပေါ်မှ အသီးသီးဆင်းကြကာ ထုံးစံအတိုင်း တန်းစီ၊ လူစစ်၊ လက်နက်အပ်ပြီး အိမ်သို့ အသီးသီး ပြန်ကြသည်။ လူပျို ရဲဘော်များက ရဲဘော်တန်းလျားများသို့ လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်သည် ရဲဘော်များက အိမ်ထောင်သည် လိုင်းများသို့ လည်းကောင်း ဟေးလား ဝါးလား အော်ဟစ် ဆူညံကာ စကားတပြောပြောနှင့် ပြန်ကြလေသည်။ စစ်ဝတ်စုံ များသည် တောထဲ၌ မကြာခဏ မီးကင်၍ဝတ်ရသဖြင့် မှိုင်းစွဲကာ အရောင်ပြောင်းပြီး ဝါကြန်ကြန်ဖြစ်နေသည်။ မီးခိုးစော်၊ မှိုင်းစော်၊ ချွေးစော် အနံ့များ ပေါင်းကာ အဝတ်အစား များမှာ စူးစူး ဝါးဝါး နံစော်လျက်ရှိသည်။ လူများမှာလည်း ပိန်ချိုးပြီး မျက်တွင်း ဟောက်ပက်ကျလျက်ရှိကာ မုတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်း မွေး ဗရပျစ်နှင့် သရဲရုပ်ပေါက်နေတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ စုတ်ပြတ်သတ်နေသော အခြေအနေဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ခြေပစ်လက်ပစ် ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချ လိုက်ကာ ဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ်ကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ချွတ်နေမိသည်။ ဇနီး ဖြစ်သူက စာရေးသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် ခြေထောက်ကို တအံ့ တဩကြည့်ပြီး “ဟင်...ကိုကို ခြေထောက်ကလဲ အခြေအနေ ဆိုးလှချေလား၊ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ” ဟု စိုးစိုးမိ တကြီး ပြောရှာသည်။ စာရေးသူမှာ ဖိနပ် ခြေအိတ်ကို ချွတ်ပြီး ခြေ ထောက်တခုလုံးနှင့် ခြေချောင်းများ ကြားတွင် တွင်းကလိုင် များဖြစ်ကာ ပွန်းပဲ့ စုတ်ပြတ်နေ၍ အထိမခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ သော ခြေထောက်ကိုကြည့်ကာ “သဲဝဲ စားတာကွ၊ ကိုက်လိုက် နာလိုက်တာလဲ ၊ မပြောပါနဲ့တော့၊ နက်ဖြန်ခါမှ ဒေါက်တာ ညွန့်ဝေကိုပြပြီး ဒီခြေထောက်ကိုကုရဦးမယ်၊ ရဲဘော်တွေအကုန် လုံးလဲ ဒီလိုဖြစ်လာကြတာပဲ၊ သူတို့တွေလဲ ဆေးခန်းမှာ ပြပြီး ကုကြရဦးမှာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် သူငယ်ချင်းဆရာဝန် ဒေါက်တာ ညွန့်ဝေအိမ်သို့သွားကာ ခြေထောက်ကိုပြရသည်။ ဒေါက်တာ ညွန့်ဝေမှာ စာရေးသူနှင့် (၆)တန်း၊ (၇)တန်း ဘဝ ကပင် တကျောင်းတည်းနေခဲ့သော ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ ယခု အချိန်တွင် သူ ဘယ်ကိုရောက်နေပြီလဲ ဆိုသည်ကိုပင် မသိတော့ ပါ။ လူချင်းကဲ့သို့သွားကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပေ ပြီ။ ထိုခေတ် အချိန်အခါက စာရေးသူတို့တပ်ရင်းတွင် ဆရာဝန် မရှိပါ၊ အနီးအနားတွင်လည်း ဆေးတပ်ဆွယ်မရှိပါ၊ ဆရာဝန် အလွန်ရှားနေသေးသော အချိန်ကာလဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ ညွန့်ဝေက ခြေထောက်ကိုကြည့်ပြီး “သူငယ်ချင်း ဘယ်လို ဖြစ်

လာဘာလဲ”ဟု တအံ့တဩမေးရှာသည်။ အဖြစ်အပျက်များကို အတိုချုံး၍ ပြန်လည် ပြောပြလိုက်သောအခါ သူက စိတ်ဝင် စားစွာ နားထောင်လေသည်။ သူ့ထံတွင် ဆေးထိုး၊ ဆေးထည့်၊ ဆေးစားခြင်း လုပ်ငန်းကို တပတ်ခန့် ပြုလုပ်ရသည်။ ထိုစဉ်က ဤခြေထောက်မှာ ယခင် နဂိုအတိုင်း ပြန်ကောင်း ပါဦးတော့ မလားဟုပင် သံသယဖြစ်မိသည်။

ညအိပ်ချိန်များတွင် နာကျင် ကိုက်ခဲသဖြင့် အကိုက် အခဲ ပျောက် ဆေးပြားများကို စားပြီးမှ အိပ်နိုင်သည်။ သို့သော် လည်း တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာပြီး (၁၅)ရက်ခန့် အကြာ တွင် ပျောက်စပြုလာတော့သည်။ တပ်ရင်းဆေးခန်းတွင် တပ်ခွဲမှ အခြား ရဲဘော်များမှာလည်း ခြေထောက် သဲဝဲစားရောဂါကို ပင်နှင့်စလင်ထိုးဆေး၊ လိမ်းဆေးများဖြင့် အဘော် ကုယူကြရ သည်။ တပ်ခွဲတခွဲလုံးမှ ရဲဘော်များမှာ လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်သဖြင့် တပ်ရင်းတွင် နှစ်ပတ်ခန့် အနားယူကာ သဲဝဲစားခြေထောက်များကို ဆေးကုကြရသည်။

* * *

အခန်း (၃)

အရဟံဂုဏ်တော်နှင့် ထူးဆန်းသော မြေကြီး

စာရေးသူသည် ရှေ့မော်ဓောဘုရားကြီးတွင် ကံနှစ်ပါးလှူပြု
ကတည်းက ကြိမ်ပုတီးကလေးတန်းဝယ်ကာ အရဟံဂုဏ်တော်
နှင့် သမ္ဗုဒ္ဓေါဏ္ဍိယာတို့ကို တတ်အားသလောက် စွဲစွဲမြဲမြဲပုတီး
စိပ်သည်။ ထိုအကြောင်းများကို ‘ထူးခြားဆန်းကြယ်သော
ဘဝဖြစ်စဉ်များ’ စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြပြီး ဖြစ်သည်။
အချိန်သတ်မှတ်ပြီး ဘုရားရှေ့တွင် စနစ်တကျထိုင်၍ စိပ်သည်
တော့ မဟုတ်ပါ။ ရောက်ရာနေရာတွင် အခြေအနေအရ အချိန်
ပေးသလို စိပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မိုးကြယ်စစ်ဆင်ရေးကာလ
တွင် စာရေးသူတို့တပ်ခွဲ တခွဲလုံးမှာ အခြားတပ်ခွဲများနှင့်အတူ
စစ်ဆင်ရေးထွက်ကြရသည်။ စစ်ဆင်ရေးကာလများတွင် ဖြစ်

စေ၊ တပ်ရင်းတွင် နေရာသောအခါများတွင်ဖြစ်စေ ထိုစိပ်ပုတီးကလေးကို သွားလေရာ အိတ်ထဲထည့်ထားပြီး အချိန်ရတိုင်း ရောက်ရာနေရာတွင်ထုတ်၍ စိပ်တတ်သည်။

စစ်ဆင်ရေးကာလ မိုးဦးကျဇွန်လမှစတင်ထွက်ခဲ့ကြသည်မှာ သြဂုတ်လကုန်မှပင် စစ်ဆင်ရေးများ ပြီးဆုံးသဖြင့် တပ်ရင်းသို့ ပြန်ကြရသည်။ မိုးတွင်းကာလ သုံးလခန့် တောင်ပေါ်တောတွင်းတွင် အရပ်အနားမရှိ တောက်လျှောက် ချီတက်သွားလာနေကြရသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းကြသည်။ ပဲခူးရိုးမ တကြောတောတွင်း တောင်ပေါ် မုတ်သုန် မိုးများမှာ နေ့ရောညပါ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ တောင်ကျချောင်းများမှာ ရေလျှံလျက်ရှိပြီး စစ်ကြောင်းများ ချီတက်ရာတွင် ရာသီဥတုနှင့် တောတောင်မြေပြင် အနေအထားများအရ အလွန်တရာ ခက်ခဲလျက် ရှိပေသည်။

စစ်ဆင်ရေးသွားသည်ဆိုသည်မှာ အထက်မှည့်နိကြားသည့် အတိုင်း လိုအပ်သလို တနေရာမှ တနေရာသို့ အစဉ်အမြဲ ချီတက်လှုပ်ရှားသွားလာနေကြရသည်။ နေ့အခါများတွင် တနေ့လုံး ချီတက်ကြရပြီး တခါတရံတွင်လည်း နေ့ရောညပါ ချီတက်လှုပ်ရှားသွားလာကြရသည်။ ညရောက်သောအခါ၌ ရွာတွေလျှင် ခိုကပ်၍ အိပ်ကြရသည်။ ရွာဆိုသည်မှာလည်း တောင်ပေါ်ရွာများ၏ သဘာဝအရ အိမ်ခြေဆယ်လေးငါးအိမ်မျှသာရှိတတ်ပြီး ဝါးတဲအိမ်များမှာ ခြေတံရှည်များသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ကျားကြောက်သဖြင့် အိမ်ကို ခြေတံရှည်ဆောက်၍ ညအခါ လှေကားကိုဖြုတ်၍ အိပ်တတ်ကြသည်။

စာရေးသူတို့အဖို့ ထိုသို့ တွေ့ရသော တောင်ပေါ်ရွာငယ်များရှိ ခြေတံရှည်ဝါးအိမ်ငယ်ကလေးများသည်ပင်လျှင် တောတွင်းနန်းတော်များအဖြစ် ထင်မှတ်ကြရသည်။ အိမ်ရှင်များကို တောင်းပန်ပြီး အိမ်ပေါ်တွင် အချို့က တက်အိပ်ကြပြီး အိမ်အောက်တွင်ရှိသော နေရာကလေးတွင်လည်း ဖြစ်သလိုစစ်သုံး မြေခင်းကိုခင်းကာ တညတာ ဝင်ရောက်နားခို အိပ်ကြရသည်။ ရွာတွေ့သော်လည်း တပ်ဖွဲ့အားလုံးအတွက် မိုးခိုအိပ်စရာတဲ့အိမ်ငယ် လုံလောက်စွာမရှိပါ။ နေရာမရသူရဲဘော်များမှာ အိမ်ငယ်များဘေးတွင် ရရာပစ္စည်းများဖြင့် အမိုးပြုကာ တညတာအိပ်ရန် ပင်ပင်ပန်းပန်း စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

ရွာကိုတွေ့သဖြင့် တညတာအတွက် နားခိုရာ နေရာ ရနိုင်သောကြောင့် အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာ ရကြသည်။ အိမ်ရှင်များနှင့်ရောကာ တဲပေါ်တဲအောက် စသည်တို့တွင် တညတာအိပ်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ပြုလုပ်ကြရသည်။ အချို့ ရဲဘော်များက ဝမ်းမီးအတွက် စားသောက်ရန် ချက်ပြုတ်ကြရသည်။ စစ်သားဆိုသည်မှာ အမိန့်နှင့်စည်းကမ်းကို မှုတည်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြရသူများဖြစ် သဖြင့်ရွာကိုရောက်၍ စစ်ကြောင်း နေရာယူသော အခါ၌ အထက်မှည့်နံကြားချက်အတိုင်း စနစ်တကျ နေရာယူကြရသည်။ ညအိပ်ရန်အတွက် စီစဉ်ပြင်ဆင်သူများက ပြင်ဆင်ပြီး စားသောက်ရန်ချက်ပြုတ်သူများကလည်း ချက်ပြုတ်ကြရသည်။ ကင်းတာဝန်ကျသူ ရဲဘော်များကလည်း ပတ်လည် ဝန်းကျင်ခံစစ်သဖွယ် ကင်းချကာ နေရာယူကြရသည်။

စစ်တပ်တစ်ခု၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာသဘောသဘာဝအရ အဆင့်ဆင့် ကွပ်ကဲ ညွှန်ကြားမှုများအတိုင်း တညတဘ အိပ်စက်ရန် အတွက်ပင် စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်ကြရသည်။ စစ်သင်တန်းများမှ သင်ကြားမှုနှင့် အတွေ့အကြုံများအရ ရဲဘော်များနှင့် အရာရှိအားလုံးသည် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ငန်းများသဖွယ် လုပ်ဆောင်သွားကြသည်။ အမိန့်နှင့်စည်းကမ်းဖြင့် အလုပ်လုပ်သော အခါ၌ အလွယ်တကူစနစ်တကျ ဖြစ်တက်ပေသည်။

စာရေးသူက ရဲဘော်များနှင့်လုပ်ဆောင်နေယင်း အရပ်သားဘဝက ရပ်ကွက်ထဲတွင် သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်ဆောက်ခဲ့သည်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိသည်။ လူ (၁၅) ယောက်ခန့် ဆောက်လုပ်ကြရာ၌ တယောက်တပေါက်နှင့် နံနက်ကစ၍ ဆောက်ကြရာ တနေ့လုံး ညနေစောင်းသည်အထိ ဘာမျှမယ်မယ်ရရမဖြစ်ခဲ့သည်ကို မှတ်မိနေပေသည်။ ဆောက်သူ အချင်းချင်း တယောက်တပေါက် သြဇာပေးကြယင်း တိုင်တတိုင်ထူဖိုပင် အချိန်အတော်ကုန်သည်။ တိုင်ထူပြီး အမိုးမိုးခြင်း၊ အကာ ကာခြင်းလုပ်ငန်းများ၌လည်း တယောက်တပေါက်နှင့် လုပ်ငန်း မဖြစ်သည်များကို တွေ့ရပေသည်။

စစ်တပ်ဆိုသည်မှာ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရ၍ ဗိုလ်လုပ်သူက ခေါင်းဆောင်ကာ တာဝန် ခွဲဝေပေးလိုက်လျှင် ကျရာတာဝန်ကို လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ ထိုသို့ မဆောင်ရွက်၍လည်းမဖြစ်၊ အချိန်ကုန် မခံနိုင်ကြပေ။ စားသောက်ပြီး မြန်မြန်အိပ်ကြရဖို့အရေးကြီးပေသည်။ တနေ့လုံး

ချီတက်လာရသောကြောင့် အလွန်တရာ အားအင်ကုန်ခန်းမော
ပန်းနှမ်းဟိုက်နေကြပြီဖြစ်သဖြင့် ညမအိပ်ရပါက နောက်တနေ့
ဆက်လက်ချီတက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ညနေမိုးချုပ်၍ ရွာမတွေ့သော နေ့များတွင် တောတွင်း
သင်္ဃပင်များအောက်၌ မိုးရွာထဲတွင် အမိုးအကာမရှိ ဖြစ်သလို
အိပ်ကြရသည်။ နေမဝင်မီ အလျင်အမြန် ချက်ပြုတ် စားသောက်
ပြီး စိုစွတ်နေသောမြေပြင်ပေါ်တွင် စစ်သုံး မြေခင်းကိုခင်းကာ
မိုးကာအင်္ကျီကိုခွဲပြီး အိပ်ကြရသည်။ မိုးရွာထဲတွင် အိပ်၍ပျော်
မည်ဟု တချိန်က မထင်မိခဲ့ပေ။ လက်တွေ့တွင်မူ အလွန်တရာ
ပင်ပန်းလာ၍ မိုးရွာထဲတွင် အိပ်ပျော်ကြသည်။ အိပ်မပျော်
သဖြင့် မည်သည့်အိပ်ဆေးကိုမျှ သောက်ရန်မလိုပေ။ သဘာဝ
အိပ်ဆေးက လူကို အလုံအလောက် အိပ်စေသည်။ တနေ့လုံး
လမ်းလျှောက်ထား၍ အလွန်တရာ နှမ်းနယ်နေကြပြီးဖြစ်သဖြင့်
မိုးရွာထဲတွင် အိပ်နိုင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သင်္ဃပင်ကြီးများအောက်ရှိ သင်္ဃပင် ချုံနွယ် များပေါ်တွင်
ခင်းထားသော စစ်သုံးမြေခင်းပေါ်သို့ လှဲပြီး အိပ်ချလိုက်သော
အခါ လူအိပ်သောနေရာအောက်၌ မြေခင်းမှာ ချိုင့်ခွက်ဝင်
သွားသည်။ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်သောအခါ၌ မြေခင်း
ပေါ်သို့ မိုးရေများကျပြီး လူအိပ်သောနေရာ ချိုင့်ကွက်ကလေး
တွင် ရေများဝင်နေတတ်သည်။ စည်ပိုင်း၊ ရေခွက်တခုထဲတွင်
လူကိုရေစိမ်၍ အိပ်ခြင်းသဘောဆန်ဆန် ဖြစ်သွားတော့သည်။
ထိုသို့ အိပ်ခြင်းမျိုးကို တချိန်က အိပ်နိုင်ပါမည်လားဟု စာရေး

သက သံသယဖြစ်မိသည်။ အပေါ်ကရေ၊ အောက်ကရေနှင့်လူမှာ ပဲကြီးရေငိမ် တွန့်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။

မိုးကသည်း သဲသဲမဲမဲရွာချသောအခါ၌ တညလုံး မိုးရေထဲ တွင် အိပ်ကြရလေတော့သည်။ နံနက် လေးနာရီခန့်တွင် နံနက် ပိုင်း ကင်းကျသောရဲဘော်များက မီးဖိုကာ လက်ဖက်ရည် ကျို ကြသည်။ အိပ်နေသူများကို လိုက်၍ နှိုးကြသည်။ မြေကိုင်ထား သဖြင့် ရုတ်တရက် မထနိုင်၊ မလှုပ်နိုင်ကြ။ ခန္ဓာကိုယ်ဘုရား လုံးဝင်သုံးမြေခင်းပေါ်တွင် ဘောင့်တင်း၍ နေသည်။ ထနိုင်သူက ကြိုးစားထပြီး မထနိုင်သူကို ဆွယ်လှုပ်နှိုးကြရသည်။ ထသော အခါ၌ ခန္ဓာကိုယ်ဘုရားကို ပြန်လှုပ်ရှားသွားနိုင်အောင် နှိပ် ပေါက်ပြီး သွေးပူအောင် လှုပ်ကြရသည်။

မိုးရေထဲတွင် အအေးဒဏ်ဖြင့် ပျက်စီးနေသော အင်ဂျင် ကြီးအား အပူပေးပြီး အဘင်းနှိုးရသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ကြွက်သားများ၊ အကြောအမျှင်များနှင့်သွေး လှည့်ပတ် သွားလာမှုများမှာ ထိုထိုင်းလေးကန်လျက် ရှိနေကြ သဖြင့် ပြန်လည် လှုပ်ရှားနိုင်အောင် ကြိုးစားကြရပေသည်။ လက်ဖက်ရည်ပူကြို ကို မျိုချပြီး နွေးထွေး လှုပ်ရှားနိုင်အောင် ပြုလုပ်ကာ ဝေလက်နက် ပစ္စည်းများကို ပုံစံအတိုင်း ထုပ်ပိုး သယ်ဆောင်၍ ဆက်လက် ချီတက်ကြရသည်။

ရှေ့ဘန်း ချီတက်မှုများတွင် စစ်ဝတ်စုံသာ သယ်နိုင်သဖြင့်၊ ရောက်ရာနေရာတွင် စိုနေသောဝတ်စုံကို ရေညှစ်ပြီး မီးဖိုကာ မီးကင်ကြရသည်။ မီးကင်ရာ၌လည်း စစ်ဝတ်စုံ မီးမလောင်၊

အောင် သတိထား၍ ကင်ကြရသည်။ မီးလောင်သွားပါတာ အစားမရ၊ တောထဲသို့ အသစ်တစ်ခု လာပို့ ပေးမည့်သူ မရှိသဖြင့် ဒုက္ခ ပိုရောက်လိမ့်မည်။ သို့အတွက် တစ်စုံတစ်ပါး တစ်ခုအခြောက် အလဲအလှယ်ပြုနိုင်ရန် သတိထား၍ မီးကင်ကြရသည်။ အစိမ်း ရောင် စစ်ဝတ်စုံများမှာ နေ့စဉ် မီးကင်ပါများသောအခါ မှိုင်း ခိုးများစွဲကာ ညစ်ပုပ်ပုပ်နှင့် ယောဂီရောင် ပေါက်နေတော့ သည်။ ယူနိုဖောင်းများ မှိုင်းစွဲထား၍ အရောင်ပြောင်းနေ သဖြင့် ရယ်စရာ ဖြစ်ရပ်တခုကိုလည်း ပြန်၍ သတိရမိသည်။

တကြိမ်က စစ်ဆင်ရေးများအပြီးစစ်ကြောင်းပျားပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလာစဉ် စာရေးသူ၏ တပ်စုမှာ ရှေ့ဖျားတပ်စု အဖြစ် ချိတ်ကပ်ရသည်။ ရဲဘော်များမှာလည်း ၃-လခန့် တောတွင်း၌ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် ဖြစ်လာကြသဖြင့် အလွန်တရာ ဆာ လောင် မှတ်သိပ်လျက် ရှိနေကြသည်။ စစ်ကြောင်းများမှ အရာရှိ၊ ရဲဘော်အားလုံးမှာ ဝုတ်ပြတ်သတ်ပြီး လူရုပ်ပင်မပေါ် ကြပေ။ တောင်ပေါ်မှဆင်းကာ လယ်ကွင်းများ အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည် ချိတ်ကပ်လာကြရာ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းတွင် တပ်ရင်းမှ ကားများဖြင့် လာကြိုရန် စီစဉ် ထားသည်။

ထိုနေ့က တောင်ခြေမှ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းသို့ လျှောက်သွားရမည်ဖြစ်၍ မိုင်- ၂၀ မှ ကွာဝေးမည်ဟု ခန့်မှန်း ရသည်။ တောင်ခြေမှစ၍ လျှောက်လာရာ လယ်ကွင်းများထဲ တွင် ရေများမှာ ဒူးလောက် ပေါင်လောက် ဖြစ်နေသဖြင့် တဝုန်းဝုန်းနှင့် ရေကိုရုန်း၍ လျှောက်ရသည်မှာ အလွန်ပင်ပန်း

လှသည်။ သို့သော်လည်း စစ်ဆင်ရေး ရုပ်သိမ်းခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကား
လမ်းသို့ရောက်လျှင် ကားများဖြင့် တပ်ရင်းသို့ ပြန်ကြရမည်
ဟူသော အသိစိတ်ဖြင့် စိတ်အားတက်ကာ ကြိုးစား၍လျှောက်
ကြရသည်။

ထိုစဉ်ကားလမ်းမသို့ရောက်ရန် ၁၀-မိုင်ခန့်အလို ကုန်းတခု
တွင် ရွာငယ်ကလေးတရွာကို ဖြတ်ကျော်ချီတက်ရသည်။ စာရေး
သူ တပ်စုမှတပ်စိတ်(၁) သည် ရွာလမ်းမအတိုင်း ရွာတွင်းသို့
ဦးစွာဝင်သွားသည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူမှာ တပ်စိတ်(၂) နှင့်
အတူ လိုက်ပါလာသဖြင့် တပ်စိတ် (၁) ရွာတွင်းသို့ဝင်သွားပြီး
၁၅-မိုင်ခန့်အကြာတွင်မှ တပ်စိတ် (၂) နှင့် အတူ ရွာတွင်းသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုစဉ် ရွာလယ်လမ်းမဘေးရှိ ဆိုင်တဆိုင်
ရွှေ့တွင် ရဲဘော်များ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြသည်ကို
တွေ့ရသည်။

တရုတ်မကြီးတယောက် စာရေးသူတို့ဘက်သို့ ပြေးလာပြီး
“စီပုန်တွေစီပုန်တွေ ငါ့ဆိုင်တွေကုန်ပါပြီ” ဟု အော်လာသည်
ကိုတွေ့ရသည်။ စာရေးသူ တံရုတ်မအနားသို့ ရောက်သွား
သောအခါ၌ “ဟဲ့—ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ” ဟု အော်၍
မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ တရုတ်မက “စီပုန်တွေ စီပုန်တွေ
ငါ့ဆိုင်ကို ဝင်လုစားတာ ကုန်ပါပြီ” ဟု ပြောသည်။ သူပြော
သည်ကို နားထောင်ယင်း ဆက်၍ လျှောက်သွားရာ ရွာ
လမ်းဘေးရှိ တရုတ်ဆိုင်တခုအတွင်း၌ တပ်စိတ် (၁) မှ ရဲဘော်
များရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆိုင်အတွင်းရှိ

ပစ္စည်းများကို အလှအယက် ဝယ်ယူ၍ စားသောက်ကြသည်။ အချို့ကလည်း ဖန်ပုလင်းများ၊ ဗူးများကို ဖွင့်၍ မုန့်များ၊ ဆေးလိပ်များကိုယူ၍ စားကြသောက်ကြသည်။

ဆိုင်တွင်ထိုင်နေသောတရုတ်ကြီးမှာ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသဖြင့် “ဟေး-ငါ့ရဲဘော်တွေပါ၊ မင်းဆိုင်တဆိုင်လုံး ကုန်အောင်စားကြပါစေ၊ ကျသမျှပိုက်ဆံကို ငါပေးပါမယ်၊ တို့သူပုန်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ အစိုးရစစ်သားတွေပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးက စာရေးသူကို မယုံသင်္ကာအကြည့်ဖြင့် မော်ကြည့်ပြီး “ဗိုလ်ကီးတို့တပ်ဟာ အစိုးရတပ်မှမဟုတ်ပါ၊ စီပုန်တွေပဲ၊ အစိုးရတပ်က အစိမ်းရောင်ဝတ်တာပါ” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ သူ ပြောလိုက်မှပင် စာရေးသူလည်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိရာ စစ်ဝတ်စုံများမှာ ယောက်ျားရောင်ပေါက်နေကြပြီး တံဆိပ်များမှာ လည်း စုတ်မြဲနေကြသည်။

စာရေးသူက “တို့ အစိုးရတပ်အစစ်ပါ၊ သူပုန်တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ စစ်ဝတ်စုံတွေက တောထဲမှာ အနေကြာလို့ အရောင်ပြောင်းသွားတာပါ၊ မင်းဆိုင်က ရဲဘော်တွေစားသမျှကိုစာရင်း တွက်ပေးပါ၊ ကျသမျှငွေကို ငါပေးပါမယ်” ဟု ပြောသောအခါ တရုတ်မှာ အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ သူက ပါးစပ်ကိုဖြဲကာ ရွှေသွားများ ပေါ်အောင်ပြုံးပြီး “ဗိုလ်ကီး အများကီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ ထွက်ပြေးနေသော တရုတ်မကိုလည်း အခြားတရုတ်ကလေးတယောက်ကို လိုက်သွားစေပြီး ပြန်ခေါ်ခိုင်းသည်။

ရဲဘော်များမှာလည်း စစ်ဆင်ရေးအတွင်းအငတ်ငတ်အပြတ်
 ပြတ် ဖြစ်လာကြသဖြင့် ပထမဆုံးတွေ့သောရွာမှဆိုင်ကို အတင်း
 ဝင်ရောက် ဝံ့ယံယူ စားသောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရဲဘော်
 များမှာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြင့် ဆိုင်တွင်းရှိအစားအသောက်
 ဆေးလိပ်စသည့်ပစ္စည်းများကို အလှအယက်နှိုက်ယူစားသောက်
 ကြခြင်းဖြစ်၍ ဆိုင်ရှင်တရုတ်မက ဒမြသုပုန်များဟုထင်ကြခြင်း
 ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းမှ တပ်ဖွဲ့များပါ တဖြည်းဖြည်း
 မိလာပြီး ဝိုင်းဝန်းကူညီစားသောက်ကြရာ တဆိုင်လုံး ပြောင်
 သွားလေတော့သည်။

ဆိုင်ရှင်တို့၏ သဘာဝအရ မိမိဘက်မှ သာသာထိုးထိုး ဝိုဠ
 ထည့်တက်လိုက်ရာ ငွေနှစ်ရာကျော်ခန့် ကျသည်ဟု တင်သည်။
 စာရေးသူက ငွေ နှစ်ရာ ကျပ် ခန့် ပေးချေလိုက်ရာအလွန်တရာ
 ပမ်းမြောက်သွားပေသည်။ ဆိုင်ရှင် တရုတ် လင်မယား
 နှစ်ယောက်က ထိုင်၍ ရှိခိုးမတတ် ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိနေကြ
 သည်။ စာရေးသူတို့ ဝတ်ဆင်ထားသော စစ်ဝတ်စုံမှာ သူပုန်
 တပ်များဟု ထင်ရလောက်အောင် အငရောင်အသွေး ပြောင်း
 လျက် ရှိနေပေပြီ။ ဆိုင်ရှင်တရုတ်မှာလည်း တန်ရာတန်ကြေး
 အပိုအခ သာသာထိုးထိုးလေး ရလိုက်သဖြင့် စာရေးသူတို့အား
 ပျော်ရွှင်စွာကျေးဇူးတင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ စစ်ကြောင်း
 မှူးက ထိုရွာတွင် ခေတ္တနားရန် ညွှန်ကြားသဖြင့် ခေတ္တအနား
 ယူကြသည်။

စာရေးသူ၏ မုတ်ထိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေ များကို မရိတ်ရ
 သည်မှာကြာပြီဖြစ်သည်။ စစ်ဆင်ရေးထွက်စအချိန်တွင် ဇနီးဖြစ်

သူက မုတ်ဆိတ်ရိတ်ကိရိယာနှင့်ခားများကိုထည့်ပေးလိုက်သော်
လည်း ရက်ကြာလာသောအခါ၌ တောင်ပေါ် တောတိုင်း၌
ချောင်းကူးမြောင်းကူး ချီတက်ကြရာတွင် တဖြည်းဖြည်းကျ
ပျောက်ကုန်ကြလေသည်။ တပ်ခွဲနှင့်အတူလိုက်လာသော ဆံပင်
ညှပ်သမားတိုင်းမှာလည်း စစ်ဆင်ရေးကာလ တလခန့်အကြာ
တွင် တောင်ကျချောင်းတခုကို ဖြတ်ကူးရာ၌ ဆံပင်ညှပ်ကိရိ
ယာများ ထည့်လာသောအိတ်မှာ ချောင်းထဲသို့ ကျပျောက်
ခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ စာရေးသူတို့တပ်စုတွင် မုတ်ဆိတ်မေး
ပုလဗျစ် ဖြစ်နေကြသူများ ပေါများနေသဖြင့် လူရှင်မပေါက်
ဒမြ၊ သူပုန်ရုပ်ပေါက် နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုရွာတွင် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကလေးတခုကို တွေ့ရသည်။ မြို့နှင့်
မနီးမဝေး ရွာကလေးဖြစ်သဖြင့် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ရှိဟန်တူသည်။
စာရေးသူ၏ မုတ်ဆိတ်မေးမှာ လက်တသစ်ကျော်ခန့် ရှည်နေပြီ
ဖြစ်သည်။ ဆံပင်မှာမူ နဂိုက ကတုံးဆံတောက်ဖြစ်သဖြင့် ရှည်
မှန်း သိပ် မသိသာလှပေ။ ခေတ္တနားမည်ဆိုသဖြင့် စာရေးသူက
ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေးပါရန်
ပြောသည်။ ဆံပင်ညှပ်သူမှာ စာရေးသူ၏ စစ်ဝတ်စုံအရောင်နှင့်
ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ပြီး သူပုန်ဗိုလ်ဟု ထင်နေပုံရသည်။ သူက
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ခားကိုင်ရမလို
ကတ်ကြေးကိုင်ရမလို ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သည်။

စာရေးသူက “ခင်ဗျား ဘာမှကြောက်မနေပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့
အစိုးရတပ်တွေပါ၊ စစ်ဆင်ရေးက ပြန်လာတာပါ၊ မုတ်ဆိတ်ကို

စက်ကတ်ကြေးနဲ့ အယင်ထိုးပြီးမှ ဓားနဲ့ရိတ်ပါ” ဟုခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ ဆံပင်ညှပ်သူ၏ မျက်နှာမှာ စိတ်သက်သာပုံ ရသွားပြီး သွက်လက်ပေါ်ပါးစွာ ဆိုင်တွင်းရှိ စားပွဲငယ်၏ အံဆွဲ အတွင်းမှ စက်ကတ်ကြေး အဟောင်းကလေးတခုကိုထုတ်ကာ ဆီထည့်၍ ဆံပင်ညှပ်သမားတို့ လုပ်နေကျပုံကဲ့သို့ လက်ကိုင်ကို ပြီးပြီးဖျပ်ဖျပ်ညှစ်ခါပြီး မုတ်ဆိတ်မွှေးများကို ညှပ်ရန် ပြင်ဆင်သည်။

ဆိုင်ကလေးမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံရပြီး ဆံပင်ညှပ်ထိုင်ခုံ အဟောင်းအစုတ်ကြီးတလုံးသာ ရှိသည်။ ထို ထိုင်ခုံဘေး၌ မှန် ဟောင်းတချပ် ထောင်ထားပြီး မှန်ရှေ့တွင် အံဆွဲနှင့် စားပွဲငယ် တလုံးရှိသည်။ စားပွဲပေါ်၌ ခွက်ငယ်၊ သံဗူးငယ် တခုနှစ်ခု တင် ထားပြီး သံခွက်ငယ်ဘခုအတွင်း ဆပ်ပြာတုံးတတုံး ထည့်ထား၍ အခြားခွက်တခုထဲတွင် အနံ့ပြယ်နေပြီဖြစ်သော အညံ့စားပေါင် ဒါမှန်ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲဘေးတွင် လက်တန်း သစ်သား ကုလားထိုင်ဟောင်း နှစ်လုံးချထားပြီး ကုလားထိုင် တလုံးပေါ်၌ ကလေးငယ်တယောက်မှာ နှပ်ချေးတုံလောင်းနှင့် ထိုင်နေသည်။ ထိုကလေးငယ်က စာရေးသူနှင့် ဆံပင်ညှပ်သမား အား ကြောင်၍ ကြည့်နေသည်။

စာရေးသူက တရုတ်ဆိုင်မှ ဝယ်စားလာသော ပဲမှန်တခုကို ကလေးငယ်အား လှမ်း၍ပေးရာ ကလေးကမယူရဲပဲ မှန်တေတေ ဖြင့် ထိုင်နေသည်။ ဆံပင်ညှပ်သူက “စားပါသားရဲ့၊ ဗိုလ်ကြီးက မင်းကိုချစ်လို့ ပေးတာပါ” ဟု ပြောလိုက်မှ စာရေးသူလက်ထဲက

မုန့်ကို မရဲတရဲယူ၍ စားလေသည်။ ဆံပင်ညှပ်သူသည် ရိုသေ ကျိုးနွံစွာဖြင့် သူ၏ စက်ကတ်ကြေးအဟောင်းကလေးကို တဖျပ် ဖျပ်ခါပြီး စာရေးသူ၏ မုတ်ဆိတ်မေးကို စတင်ထိုးညှပ်သည်။ သူက မုတ်ဆိတ်ရိတ်ယင်း “ဗိုလ်ကြီးတို့ကြည့်ရတာ အတော် ပင်ပန်းလာပုံရတယ်၊ လူတွေလည်း စုတ်ပြတ်သတ် နေတာပဲ” ဟု ပြောသည်။ စာရေးက “စစ်တိုက်တယ်ဆိုတာ ပင်ပန်းတာပေါ့ ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြရတာပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ငင်ဗျား ကော ဒီရွာမှာ တခေါင်းညှပ်ယင် ဘယ်လောက်ရသလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ သူက “တခေါင်း ပြားငါးဆယ်သာ ရပဲ၊ တယ်၊ တနေ့ကို သုံး လေးကျပ်လောက်တော့ ရပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြန် ပြောသည်။

သူတို့ရွာတွင် တခုတည်းသော ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ဖြစ်ဟန်တူ သည်။ သူတို့၏ ဆင်းရဲသော ဘဝအခြေအနေကို တွေးမိယင်း ထိုင်ခုံပေါ်တွင် စဉ်းစားနေမိသည်။ မုတ်ဆိတ်မေးများကို ညှပ် ပြီးသောအခါ၌ သူတို့ရိုသေ ဆပ်ပြာတုံးကလေးကို ရေဆုတ် ပြီး စာရေးသူ၏ မုတ်ဆိတ်မေးများကို ပုတ်လိမ်းကာ ခေါင်း ရိတ်ခါးကို ထက်အောင်သွေးပြီး တရိုတသေ ရိတ်ပေးလေသည်။ ဆယ် မိနစ်ခန့်အတွင်း မုတ်ဆိတ်မေး၊ နှုတ်ခမ်းမေးများကို ရိတ်ပြီးသွားသဖြင့် စိတ်အတော် ရှင်းသွားသည်။ ဆံပင်ညှပ်သူ သည် စာရေးသူတို့၏ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်ပုံ ရသည်။ သူတို့ဘဝ၏ ဆင်းရဲမှုများကို စာရေးသူက တွေ့ မြင်မိသဖြင့်လည်း စိတ်ထဲတွင် သနားကြင်နာမှု ဖြစ်ပေါ်ရသည်။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးနောက် စာရေးသူတစ်ဦးက ငွေငါးကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ငွေငါးကျပ်မှာ အလွန်တန်ဖိုးရှိသော အချိန်အခါဖြစ်သည်။ သူသည် စာရေးသူ၏စိတ်ဓာတ်ကို ရိပ်မိလိုက်ပြီး ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်ခြင်း အပြည့်အဝဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ ပေးသောပိုက်ဆံကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် တရုတ်တသေ လက်ခံယူပြီး ပါးစပ်မှ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး” ဟု ပြောရှာသည်။

စာရေးသူလည်း ဆိုင်ထဲမှ လှည့်ထွက်လိုက်ရာမိမိတပ်စုမှမုတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ်နှင့် ရဲဘော်နှစ်ဦး သုံးဦး ဆိုင်ရှေ့တွင် ရောက်နေကြသည်။ “ဟေ့ ကောင်စော့ မြန်မြန်ရိတ်ကြ၊ ဆက်ထွက်ဖို့ အချိန်နီးနေပြီ၊ ပိုက်ဆံကော ပါကြရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်သည်။ ရဲဘော်တယောက်က “မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဖို့တော့ ပါပါတယ်၊ တပ်ရင်းရောက်ယင် ဟိုဟာကလေးသောက်ဖို့တော့ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ပြောသည်။ စာရေးသူက “အဲဒါအတွက် ငါ့ဘဝဝန်ထား၊ မင်းတို့ စိတ်ချမ်းသာရစေမယ်” ဟု ပြောပြီး သေနတ်ကို ပခုံးပြောင်းလှယ်ကာ ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှေ့မှ ရဲဘော်များ၏ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သော ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့တွေက စာရေးသူကို ညီအစ်ကိုလို ရှိသေချုပ်ခင်ကြသကဲ့သို့ စာရေးသူကလည်း ရဲဘော်များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ညီအစ်ကိုသဖွယ် ရဲဘော် ရဲဘက်စိတ်ဖြင့် ဆက်ဆံသည်။ ကုန်စရာရှိလျှင်လည်း သူတို့အတွက်ဆီပါက တတ်နိုင်သလောက် အိတ်ထဲမှာရှိသမျှကို အကုန်ထုတ်၍ သုံးတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စာရေးသူတို့တပ်ခွဲတွင် ရဲဘော်တိုင်းလိုလို စာရေးသူကို ချစ်ခင်ကြပြီး လိုချင်တာရှိလျှင်လည်း အတင်း ကပ်၍ နားပူနားဆာ တောင်းတတ်ကြသည်။ စာရေးသူရသော လစာမှာ လစဉ် တပြားတချပ်မျှ မစုမိပါ။ အကုန် တက်တက် ပြောင်ဘတ်လေသည်။ ထိုစဉ်ကာလများက သားသမီးကလေး များ မရှိသေးသဖြင့် တော်ပေသေး၏ဟု ယူဆရပေသည်။ ရဲဘော်များ၏ ကျေနပ်သောရယ်သံများကို နားထောင်ယင်း တပ်ရင်းရောက်ယင် ဒီကောင်တွေကို အရက်တိုက်ရပေအုံးမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထိုစဉ် ယခင်အပတ် စစ်ဆင်ရေးကာလက ငွေ(၅၀၀၀)ကျပ် ပျောက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ကိုလည်း ပြန်လည် အမှတ်ရမိသည်။ စာရေးသူမှာ အဟောအပြော စည်းရုံးရေး ကောင်းသည်ဆိုပြီး စစ်ကြောင်းမှူးက အထမ်းသမားများ ထိန်း သိမ်းရသောတာဝန်ကို မကြာခဏ ပေးတတ်သည်။

စာရေးသူတို့စစ်ကြောင်းတွင် အထမ်းသမား (၇၀) ခန့် ငှားရမ်း ခေါ်ဆောင်လာရသည်။ သူတို့အတွက် တနေ့တာ လုပ် အားခ သုံးကျပ်နှုန်း၊ စားစရိတ် နှင်ကျပ်နှုန်းရသဖြင့် တနေ့လျှင် ငုစုပေါင်း လူတဦးအတွက် ငါးကျပ်နှုန်း ရသည်။ လူ(၇၀)၏ တနေ့တာစရိတ်မှာ (၃၅၀)ကျပ်ခန့် ကျသဖြင့် ဆယ်ရက် ဆို ပါက(၃၅၀၀)ကျပ်ခန့် ကုန်ကျမည် ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းမှငွေ အလုံအလောက် ထုတ်ပေးလိုက်ရာ အရာရှိများက ငွေကိုခွဲ၍ တာဝန်ယူကာ သယ်ဆောင်လာကြရသည်။ စာရေးသူ၏ ဘေး အိတ်တွင် တပ်ခွဲမှူးကပေးသဖြင့် ငွေ(၅၀၀၀)ကျပ်ခန့် ခွဲဝေ ယူဆောင်လာရသည်ဟုထင်မိသည်။ မြေပုံများ၊ ကျည်ဆန်အချို့

နှင့် ငွေအချို့ကို အိတ်တလုံးဖြင့် ခွဲထည့်ကာ သယ်ဆောင်လာ
ရာ၌ ခရီးရှည်လာသောအခါ အလေးချိန်များလှသဖြင့် ပင်ပန်း
လှသည်။

စာရေးသူတို့တပ်စုတွင် ပါဝင်သော အထမ်းသမား စော
ကျော်စိန်ဆိုသော ကရင်အမျိုးသားကလေးမှာ စစ်ဆင်ရေး စ
ကဘည်းက လိုက်ခဲ့သည်။ အထမ်းသမားများကို အရစ်ကျ
အသုတ်လိုက် ပြန်လွတ်ရာ၌ပင် သူက မပြန်တော့ပဲ စစ်ဆင်ရေး
ပြီးဆုံးသည်အထိ လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆန္ဒပြုကာ နေခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်ချိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး သွက်လက်ဖျတ်လတ်
မှုင့်၍ သူ့ကိုသဘောကျသဖြင့် မိမိတပ်စုတွင် ခေါ်ထားလိုက်
သည်။ ပြေးရ လွှားရနှင့် အလွန်တရာ ပင်ပန်းသောအခါများ၌
အနည်းငယ် သက်သာစေရန် သူ့ကို သယ်စရာများ ကူညီ
သယ်ခိုင်းရသည်။

စာရေးသူတို့ စစ်ကြောင်း ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းတွင် မိုး
တိုင်းကာလ ဖြစ်သဖြင့် တောင်ကျချောင်းတခုမှာ ရေလျှံပြီး
ဝက်ခေါင်းထိုး အရှိန်ပြင်းစွာ စီးလျက်ရှိသည်။ ချောင်းမှာ
ကိုက်(၃၀)ခန့် ကျယ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ တဘက်ကမ်းသို့
ကူးရန်အတွက် အခက်အခဲ တွေ့နေရသည်။ စာရေးသူတို့ တပ်
မှာ ချောင်းကူးရန် အတွက် ခေတ်မီပစ္စည်းများကို အသုံး
မပြုနိုင်သဖြင့် ဖြစ်သလို ကြံဖန်စီစဉ်ပြီး ကူးကြရသည်။

ချောင်းထိပ်တွင်ထိုင်ကာ မည်သို့မည်ပုံ ကူးလျှင် ကောင်း
မလဲဟု ဆရာအချို့နှင့် တိုင်ပင်စဉ်းစားနေမိသည်။ နောက်ဆုံး
တွင် ဝါးများကို ခုတ်လှဲ၍ ဆက်ကာချောင်းတဘက်သို့ တန်းပြီး

နောက် ထိုဝါးတန်းကို လက်ဖြင့်အားပြုကာ ရေထဲတွင်မျှောပြီး တယောက်စီကူးရန် စီစဉ်ရသည်။ တဘက်ကမ်းသို့ တပ်စိတ် တစိတ်ခန့် ရောက်သွားပြီး အသင့် နေရာယူထားကာ ချောင်း ဘေးရှိ ကျွန်းပင်ကြီးတပင်အား ခုတ်လှဲချရန် ရည်ရွယ်သည်။

ကျွန်းပင်ကြီးမှာပေ-၁၀၀ကျော်ခန့်ရှိသဖြင့် ထိုကျွန်းပင်ကို ခုတ်လှဲချနိုင်ပါက ချောင်းတဘက်ကမ်းသို့ ပြိုလဲကျကာ တံတား သဖွယ် ဖြစ်သွားပေမည်။ ထိုကျွန်းပင်ပေါ်မှ ကျန်ရဲဘော်များ နှင့် အသံဖမ်းစက်များ၊ ဝန်လေး စစ်ပစ္စည်းများကို အထမ်း သမားများနှင့်အတူ ကူးစေရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်းပင်ကို ခုတ်လှဲရန် အတွက် အနည်းဆုံးအချိန် သုံးနာရီခန့် ကြာမည်ဟုထင်သည်။ ခုတ်စရာ ပစ္စည်းလက်နက်များမှာလည်း တပ်စုတွင် လုံလောက် စွာ မပါရှိသဖြင့် အတော်ကြီးစား၍ ခုတ်လှဲပါမူ စစ်ကြောင်း တခုလုံး တဘက်ကမ်းသို့ ကူးနိုင်ပေမည်။ အခြား နည်းလမ်း လည်း လုံးဝမရှိသဖြင့် ထိုအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

ကျွန်းပင် ခုတ်လှဲနေစဉ် အတွင်း တဘက်ကမ်းသို့ တပ်စိတ် တစိတ်ကို ဦးစွာ သွားရောက် နေရာယူစေရေးအတွက် ဝါးပင် များကို ခုတ်လှဲကာ ဝါးတခုနှင့်တခု ခိုင်မြဲစွာ ကြီးများဖြင့် တုပ်နှောင် ချည်ကြရသည်။ ထိုသို့ တုပ်နှောင်ပြီးသော ဝါးတန်း ကြီးကို တဘက်ကမ်းသို့ ပစ်၍တန်းပြီး ရေကူးကျင်လည်သော ရဲဘော်တဦးကို ဝါးစက် ကိုင်စေကာ တဘက်ကမ်းသို့ ကူးစေ သည်။ ထိုရဲဘော် တဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဝါးစက် ကမ်းစပ်ရှိ သစ်ပင်တပင်တွင် ကြီးဖြင့် ခိုင်ခံ့စွာ ချည်ထားပေ

သည်။ ရေးစီးမှာ အလွန်သန်လှသဖြင့် ဝါးတန်းမှာ တဖျစ်ဖျစ် မြည်လျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာဖိုးလှက ကျောပိုးအိတ်ကို ဘေးချကာ စတင်းသေနတ်ကို ကျောသိုင်း လှယ်လိုက်သည်။ “ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော် အရင် တယောက်ထဲ ကူးကြည့်မယ် ကျွန်တော့်အလေးချိန်ကို မခံနိုင်လို့ ရေအားနဲ့ ဝါးကျိုးသွားယင် မျှောလိုက်သွားပြီး ဟိုဘက်ကွေ့မှာ ကမ်းပေါ် ပြန် တတ်နိုင် တယ်” ဟု ပြောသည်။ ဆရာဖိုးလှမှာ ရေကူး ကျင်လည်သူ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားဖြစ်၍ သူ့ကို အရင်ကူးစေရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ရင်တမမဖြစ်နေသည်။ ဆရာဖိုးလှသည် ဝါးတန်းကို ဆွဲကာ တဘက်ကမ်းသို့ သွက်လက်စွာကူးသွားသည်။ ချောင်း လယ်ခန့်တွင် ဝါးတန်းမှာ ပြုံးပြုံး ဖြောက်ဖြောက် မြည်လျက် ရှိသည်။

စာရေးသူက “ဆရာဖိုးလှ သတိထား၊ ဝါးဆက်တွေကိုလဲ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပါ” ဟု လှမ်း၍ အော်ပြောသည်။ များ မကြာမီ သူ တဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားပြီး “တယောက်စီ ကူးယင်တော့ ဒီဝါးက ခံနိုင်ပါတယ်” ဟု စာရေးသူကို လှမ်း၍ အော်ပြောသည်။ အခြားတင်ဖဲ့တဖဲ့ မှာမူ အထမ်းသမားများ နှင့် အတူ ကျွန်းပင်ကြီးကို စတင် ခုတ်လှဲနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ စာရေးသူက ကူးမည့် ရဲဘော်များအား ကျောပိုးအိတ်များကို ထားကာ ဖိနပ်များကိုချွတ်ပြီး ခါးတွင်ပတ်၍ ချည်ခိုင်းသည်။ သေနတ်များကို ကျောတွင် သိုင်း၍ လှယ်စေပြီး ကျည်အိတ် များကိုလည်း ခါးတွင် မြဲမြံစွာ ပတ်ခိုင်းထား၍ ပထမ တဦးကို

စတင်ကူးစေသည်။ ထိုရဲဘော် တဘက်ကမ်းသို့ရောက်သွား၍ နှင့်
စာရေးသူက ကျောပိုးအိတ်နှင့် အခြား အလေးအပင် ပစ္စည်း
များကို ချွတ်ကာ စောကျော်စိန်ကိုပေးခဲ့ပြီး တဘက်သို့ကူးရန်
စီစဉ်ပြုလုပ်သည်။ ထိုစဉ် ဆရာဖိုးလှက တဘက်ကမ်းမှ စာရေးသူ
လှုပ်လှုပ်ရှုရှုဖြစ်နေသည်ကို မြင်ပြီး “ဟာ ဗိုလ်ကြီး ကျန်းပင်ကြီး
လှဲပြီးမှ ကူးပါ ကျန်တော် ဒီဘက်ကမ်းမှာ စီစဉ် နေရာယူထား
ပါမယ်” ဟု လှမ်းပြောသည်။

စာရေးသူက ကျန်ရဲဘော်များကို “မင်းတို့ ငါ့စီစဉ်ထားတဲ့
အတိုင်း တယောက်ပြီး တယောက်ဆက်ကူး၊ ဆရာတက်ထွန်းက
စောင့်ကြည့်ပေးလိုက်” ဟု မှာပြီး ရေထဲသို့ခုန်ချကာ စတင်
ကူးတော့သည်။ တောစီးဘိနပ်ကို မချွတ်ပဲ ကူးသည်။ မြစ်ဝ
ကျွန်းပေါ်သားဖြစ်သဖြင့် ရေကူးကျင်လည်သည့် အလျောက်
မိမိကိုယ်ကိုလည်း ယုံကြည်သည်။ ကျန်ရဲဘော်များမကူးမီ ဝါး
တန်းသည် ခံနိုင်ရည် ရှိ- မရှိကိုလည်း ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေး သိရှိ
လိုသည်။ မတော်တဆ ရဲဘော်တယောက်တလေ စစ်မတိုက်ရပဲ
ရေနစ်သေပါက စိတ်ထိခိုက်မိမည်ကိုလည်း တွေးတော စိုးရိမ်
မိသည်။

ရေလယ်ခန့်တွင် ဝါးမှာ လူ၏အလေးချိန်နှင့် ရေစီးဆွဲအား
ဖြင့် တုန်ခါပြီး ညွတ်လျက်ရှိသည်။ ဝါးကို အားသိပ်မပြုပဲ
တဘက်ကမ်းသို့ အလျင်အမြန်ရောက်ရန် ခပ်သွက်သွက် လက်ဖြင့်
ဆွဲကိုင်ပြီး ကူးသွားစဉ် ချည်ထားသော ဝါးတန်းတွင် အလေး
ချိန်ပေါ့စေရန် ခြေထောက်များဖြင့် ရေကိုလည်း ယက်ပေး

သည်။ တဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ၌ ဆရာဖိုးလှက
 “ဟာ ဗိုလ်ကြီးကလဲ ကျွန်တော်အကူးမခိုင်းပဲ ဘာလို့အတင်းကူး
 လာရလဲ၊ ပြီးတော့ ဖိနှပ်လဲမချွတ်ဘူး” ဟု မကျေမနပ် ပြော
 သည်။ စာရေးသူက သူ့ကိုပြုံး၍ပြပြီး “ရပါတယ်ဗျ၊ ဒီလောက်
 ကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဝါးကျိုးသွားရင်လဲ မျှောလိုက်
 သွားပြီး ကမ်းပေါ်တင်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖော့ထားလို့
 ရပါတယ်၊ ဒါမှလဲ ကျန်တဲ့ ရဲဘော်တွေ ကူးရဲမှာပေါ့” ဟု
 ပြောလိုက်သည်။

ကျန်ရဲဘော်များကို တယောက်စီ အစီအစဉ်အတိုင်း ကူးရန်
 စာရေးသူက တဘက်ကမ်းမှ လှမ်းအော်ပြောသည်။ နောက်ထပ်
 ရဲဘော် ဆယ်ယောက်ခန့် တဦးစီကူးလိုက်လာကြသည်။ တဘက်
 ကမ်းတွင် နေရာယူပြီးနောက် အနားယူကြသည်။ ကျန်းပင် ခုတ်
 သောအဖွဲ့မှာ တညည်းညည်း တညူညူဖြင့် ခုတ်ကြသည်မှာ
 အချိန် ငါးနာရီခန့်ကြာမှပင် လဲတော့သည်။ ကျန်းလုံးကြီးမှာ
 ချောင်းတဘက်ကမ်းသို့ တံတားသဖွယ် တန်းတန်းမတ်မတ်လဲကျ
 သွားသည်။ ကျန်ရဲဘော်များသည် အထုပ်အပိုးများ၊ အလေး
 အပင်များကို သယ်ဆောင် ကူးလာသော်လည်း အထမ်းသမား
 အချို့မှာ မကူးရဲဟုဆို၍ တဘက်ကမ်းတွင် ပေကပ်ကပ် လုပ်နေ
 ကြသည်။

စာရေးသူက တဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွားပြီး ချော့မော့
 ဖျောင်းဖျပြောဆိုသဖြင့် အချို့ကူးသွားကြသော်လည်း ကျန်
 လူအစိတ်ခန့်မှာ မကူးရဲကြောင်း အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်
 နေကြသဖြင့် သူတို့လူသိုက်အား ဆရာများနှင့်အတူ ဆူပူကြိမ်း

မောင်း ခြိမ်းခြောက်၍ ကူးခိုင်းမှ ကူးကြလေသည်။ ထိုသို့ အကူး မခိုင်း၍ လည်း မဖြစ်၊ သူတို့အား တောင်ပေါ်တောထဲတွင် ထား ခဲ့ရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ တဘက်ကမ်းသို့ လူကုန် ရောက် သောအခါ၌ ညနေလေးနာရီခန့် ရှိမည်ဖြစ်သည်။ တဘက်ကမ်း သို့ တပ်စုတစုလုံး ရောက်ပြီးနောက် ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေး သောအခါ၌ စောကျော်စံန်ကို အပ်ထားသည့်ငွေ (၅၀၀၀) ကျပ် ထည့်ထားသော အိတ်မှာ ရှာမတွေ့ဖြစ်နေသည်။

စာရေးသူက “မင်း ဒီအိတ်ကို ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ” ဟု သူ့ကို ခပ်မာမာမေးရာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေပြီး ဘယ်မှာ ထားခဲ့မိမှန်းမသိ၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုဖြစ်နေသည်။ ထိုအိတ်ထဲတွင် ငွေ (၅၀၀၀) ကျပ်ခန့် ပါသည်ဟု သူ့ကို အသိပေးထားခြင်း မဟုတ်သဖြင့် သူယူသည်ဟုတော့ ရုတ်တရက် ယူဆ၍ မဖြစ်နိုင် ပေ။ ချောင်းကူးရန်အတွက် စီစဉ် အလုပ်များနေ ကြစဉ်က ဖွင့်ကြည့်သဖြင့် ငွေတွေ့၍ အပျောက်ရိုက်ထားလိုက်လေသလား ဟု ယူဆရန်မှာလည်း ထိုမျှလည်းသော သူစားမျိုး မဟုတ်သဖြင့် အတွေးရ ခက်နေသည်။

တဘက်ကမ်း သစ်ပင်ခုတ်သောနေရာတဝိုက်နှင့် ထမင်းချက် ကြသည့်နေရာ သစ်ပင် ချုံနွယ်များ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရဲဘော် အချို့နှင့် အထမ်းသမားအချို့ကို စေလွှတ်ရှာခိုင်းရာ ပျောက် ဆုံးသွားသောအိတ်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်ရင်းမှ ပြန်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ရဲဘော်တဦးက တဘက်ကမ်းမှ “ဗိုလ်ကြီးအိတ် ပြန်တွေ့ပြီ” ဟု အော်ပြောယင်း စာရေးသူတို့ ခင်းထားသော ကျန်းပင်တံတား အတိုင်း အပြေးကလေးကူးလာပြီး လာပေးသည်။ ရဲဘော်ထံမှ

အိတ်ကိုလှမ်းယူပြီး အထဲမှပစ္စည်းများကို မသိမသာ ဖွင့်ကြည့် လိုက်ရာ လက်ရာခြေရာမပျက် တွေ့ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားသည်။
 စောကျော်စိန်၏ ရိုးသားမှုကိုလည်း ပိုမိုသဘောပေါက် နား လည်လာသည်။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ငါ လူကဲခတ် မညံ့ပါလား ဟု ထင်မိသည်။ ချောင်းကူးရန် အတွက် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ စီစဉ် ဆောင်ရွက်နေကြစဉ် အမှတ်တမဲ့ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ဟန် တူသည်။
 ၄၀(၅၀၀၀)ကျပ် စိုက်မလျော်ရသဖြင့် ထိုစဉ်က စာရေးသူ အဖို့ ကံကောင်းလေသည်ဟု ယူဆရမည်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုည၌ တဘက်ကမ်း တောင်စောင်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်များ အောက်၌ ဖြစ်သလို အိပ်ကြရသည်။ မိုးမှာ တညလုံး တဖဲ့ဖဲ့ ဆက်လက်ရွာသွန်းလျက်ရှိသဖြင့် ညမှာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင် လျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူတို့ အိပ်နေသော တောင် ကမ်းပါးယံနှင့်ချောင်းစပ်ကြားမှ ရဲ့ရဲ့ရဲ့ရဲ့ ဟူသော လျှောက်တိုက် သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ တဖြောက်ဖြောက် ရွာနေသော မိုးသံများကြားတွင် ထိုအသံမှာ ထူးထူးခြားခြား ဆန်းကြယ် စွာ ကြားရသဖြင့် လွှဲနေရာမှ ချောင်းစပ်ဆီသို့အာရုံပြု၍ နား စွင့်ကာ ကြည့်နေမိသည်။ စာရေးသူအနားတွင် အိပ်နေသော ရဲဘော်မောင်ကြည်က “ဗိုလ်ကြီး ကြားသလား၊ တာသံကြီးလဲ မသိဘူး” ဟု တိုးတိုးလေးကပ်၍ပြောသည်။ စာရေးသူ တို့နှင့် ၁၅-ကိုက်ခန့်အကွာ တောင်ကမ်းပါးယံ ထိပ်တွင် အခြား တပ်စိတ်များက ကင်းနေရာယူ၍ အိပ်ကြသည်။

စာရေးသူလည်း နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ သန်းခေါင်ကျော် တနာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ရဲဘော် မောင်ကြည်က ပါလာသော

နှစ်တောင့်ထိုး လက်နှိပ်ခတ်မီးကလေးဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ ထိုးကြည့်ရန် တိုးတိုးကပ်၍ ပြောသည်။ စာရေးသူက ရန်သူဖြစ်နေပါက မီးရောင်မြင်သွားပြီး မိမိတို့နေရာကို သိသွားမည်စိုးသဖြင့် ရှိသမျှအလင်းရောင် အင်အားဖြင့် မျက်စိကိုအသုံးပြုပြီး ချောင်းကမ်းပါးသို့ နားစွင့် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သေနတ်များကို အသင့် မောင်းတင်ထားပြီး အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ထားကာ ဒဿမ-၄၅ လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို ဘေးတွင် ချထားသည်။

ထိုစဉ် ချောင်းကမ်းပါး ရေစပ်အပေါ် နားခန့်မှ မည်းမည်း ရှည်မျောမျော သဏ္ဍာန်တခုကို တွေ့ရသည်။ လုံးပတ်မှာ အုန်းပင် သာသာခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်သည် ချောင်းကမ်းပါးရှိ သစ်ပင်ချုံနှယ်များကို တိုက်ခတ် ချွေလျားလျက် ရှိသည်။ စာရေးသူက မြေကြီးဖြစ်မည်ဟု ထင်သဖြင့် “မြေထင်တယ်ကွ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူက “ဟာ... ဗိုလ်ကြီး၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ မြေမျိုးတော့ ကျွန်တော် တခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ နဂါးထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ သူက ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ပြီး ပစ်ရန် စာရေးသူကို တိုးတိုးကပ်၍ ပြောသည်။

စာရေးသူမှာ ငယ်စဉ် သိဘတ်သည့်အရွယ်မှစ၍ ယုံကြည်ချက်တခု ရှိသည်။ မြေကို မည်သည့်အခါမျှ မသတ်ခဲပေ။ စာရေးသူတို့ ဆရာ ဘုန်းကြီးတပါးက ငယ်စဉ်က “မင်း မြေကိုဘယ်တော့မှ မသတ်နဲ့၊ မင်းကို တသက်လုံး မြေ ဘယ်တော့မှ မကိုက်ဘူးကွ” ဟု ပြောဆို ဆုံးမခဲ့ဘူးလေသည်။ အယူသည်းမှုတရပ် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမည်ဆိုပါကလည်း ယူဆနိုင်ပါသည်။ သို့သော်

လည်း ထိုအချိန်ကစ၍ မြေကို လုံးဝ မသတ်ခဲ့တော့ပေ။ မြေ
 တွေပါက ခြောက်လွတ်သည်သာ များသည်။ စစ်ဆင်ရေးများ
 တွင် မြေများကို အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့သော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်
 လည်း မသတ်၊ ရဲဘော်များကိုလည်း မသတ်ရန် တားမြစ်ခဲ့ပေ
 သည်။

မြေကြီးကို ပစ်ခတ်လိုက်ပါကလည်း အချိန်မတော်တွင် သေ
 နတ်သံများ ထွက်သွားပြီး စာရေးသူတို့ ထို နေရာတွင် စခန်းချ
 နေကြောင်း ရန်သူကို အသိပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပေမည်။
 နောက်တနေ့နံနက်တွင် စာရေးသူတို့မှာ ထိုနေရာမှ ဆက်လက်
 ထွက်ခွာကြရမည်ဖြစ်ရာ ရန်သူက အမျိုးမျိုး ကြိုတင်စီစဉ်ပြီး
 စာရေးသူတို့တပ်ဖွဲ့အား အပိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်ပေသည်။ စစ်
 သဘောအရ ရန်သူက မိမိ၏လှုပ်ရှားမှုကို ကြိုတင်သိရှိသွား
 သဖြင့် လွတ်ရာသို့ ကြိုတင်ရှောင်ပြေးနိုင်သကဲ့သို့ ချုံခိုတိုက်ခိုက်
 ရန်လည်း တနည်းတဖုံ စီစဉ်နိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုမြေကြီးကို
 အကြောင်းမဲ့သက်သက် ပစ်ခတ်ခြင်းအားဖြင့်လည်း မိမိတွင်
 စစ်ရေးအရ အကျိုးမများနိုင်သည်ကို တွေးမိသည့်အလျောက်
 ပစ်ခတ်ရန်အတွက် စိတ်မကူးတော့ပေ။ သူ့အား မေတ္တာပို့ပြီး
 မင်းလမ်း မင်းသွားဟူသော စိတ်ဆန္ဒကိုသာ ပြုမိသည်။

တောထဲတွင် နေ့ညမရွေး သွားလာနေရသော်လည်း တပ်ဖွဲ့
 ဝင်များသည် တကြိမ်တခါမျှ မြေကိုက်မခံရပေ။ တောင်ပေါ်
 တောထဲတွင် မြေကိုက်ပါကလည်း မြေဆိပ်ဖြေဆေး မပါသဖြင့်
 အဆင်မသင့်လျှင် သေရုံသာရှိမည်။ သို့အတွက် မြေတွေ့သော
 အခါ၌ ခြောက်လွတ်ပြီး ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ဆက်သွားကြသည်။

တောတောင်ထဲတွင် သူတို့နယ်မြေ၌ သဘာဝအရ နေထိုင်ကြ
သော သတ္တဝါများသာဖြစ်သည်။ စာရေးသူတို့က စစ်ဆင်ရေး
တာဝန်အရ တောတောင်များကို ဖြတ်ကျော်၍ သွားကြရသည်။
စာရေးသူတို့၏တာဝန်မှာ ရန်သူကို ရှာဖွေတိုက်ခိုက်ရန်သာဖြစ်
သည်။ မြေဖမ်းသတ်ရန်အတွက် သက်ဆိုင်ရာက လွတ်လိုက်ခြင်း
မဟုတ်သဖြင့် ယင်းကိစ္စကို အထူးအထွေဆောင်ရွက်နေစရာမလို
ပေ။ ရဲဘော်များမှာလည်း စာရေးသူ၏ အဆုံးအမ အတိုင်း
လိုက်နာကြပြီး မြေကိုတွေ့လျှင်မသတ်၊ ခြောက်လွတ် တတ်ကြ
သည်။ စာရေးသူတို့တပ်ဖွဲ့တွင် မြေဒုက္ခမရှိ၊ နေ့ညအချိန်မရွေး
သွားချင်သလိုသွား၊ အိပ်ချင်သလိုအိပ် ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့ပေ။

စာရေးသူလည်း ထိုအကောင်ကြီးကို ကြည့်နေစဉ် ရန်သူ
မဟုတ်သည်မှာ သေချာသွားပြီဖြစ်၍ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့်
ထိုး၍ကြည့်သည်။ ထိုမျှ ကြီးမားသောမြေမျိုးကို တခါမျှမတွေ့
ဖူးပေ။ သူက ပါးစပ်ကြီးဖြင့် စာရေးသူတို့ ဘက်သို့ တချက်
လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ ‘မင်းလမ်း မင်းသွား၊ မင်းကိုလည်း
တို့ရန်မရှာဘူး၊ မင်းကလည်း တို့ကိုရန်မပြုနဲ့’ ဟု စိတ်ထဲမှအာရုံ
ပြုကာ ပြောလိုက်သည်။ စာရေးသူ၏ စကားကို နားလည်
သကဲ့သို့ တဘက်သို့ ဦးခေါင်းပြန်စောင်းကာ ချောင်းရိုးအတိုင်း
အောက်ဘက်သို့ လျှောတိုက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ရဲဘော်
မောင်ကြည်မှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် စကားတခွန်းမျှ မပြော၊
စာရေးသူနားကပ်ပြီး မှန်မှားအားနည်းသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ရောင် အောက်တွင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ဖြတ်သွားသော
သတ္တဝါကြီးကို ကြက်သေသေ၍ ကြည့်နေတော့သည်။ ထိုမျှ

ကြီးမားရှည်လျားသော မြေမျိုးကို စာရေးသူ တသက်တွင် ယခု အချိန်ထိ တခါမျှ မမြင်ဖူးပါ။ မှန်ကန်သော မေတ္တာတရား ထားတတ်သူအဖို့ မလိုအပ်သော ဘေးအန္တရာယ်ကို တွေ့ရမည် မဟုတ်ပေ။

များမကြာမီ စစ်ဆင်ရေးများ ရုပ်သိမ်းကြောင်း အထက်မှ အမိန့်များ ရောက်ရှိလာသည်။ အထမ်းသမားများအားလုံးအား တောင်ခြေတွင်စုရုံးပြီး ပြန်လှုတ်ရန်စီစဉ်ရသည်။ စောကျော်စိန် သည် စစ်ဆင်ရေး တလျှောက်လုံး စစ်ကြောင်းနှင့် အတူ လိုက်ပါလာသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ရေစ်ယာန် ဘာသာဝင် လူငယ်တဦးဖြစ်ပြီး စစ်ဆင်ရေး ကာလများအတွင်း စာရေးသူ နှင့် လက်ပွန်းတတီး နေခဲ့ရသူဖြစ်သဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ် သည်။ သူတို့နှင့် ခွဲရခါနီးတွင် ကျသင့်ငွေ နေ့တွက်စရိတ်များ ကို တဦးစီပေးချေပြီးနောက် သူတို့လူစုအား စာရေးသူက တပ် မတော်ကို ဤသို့ ကူညီသည့် အတွက် ကျေးဇူး တင်ကြောင်း စကားအနည်းငယ် ပြောသည်။

တပ်မတော် တခုတည်းဖြင့် စစ်တိုက်၍ မဖြစ်ပါ။ ပြည်သူ အများ၏ ဝိုင်းဝန်းကူညီမှုဖြင့်သာ စစ်ဆင်ရေးများကို အောင် မြတ်စွာ ဆင်နွှဲနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြည်သူနှင့် တပ်မတော်မှာ လူမိုင်း အစဉ်အလာအတိုင်း တသားတည်းရှိပြီး ပြည်သူတို့၏ ငြိမ်းချမ်း သာယာရေးနှင့် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အစဉ်လက်တံ ဆောင်ရွက်နိုင်မှသာ တိုင်းပြည်တွင် တိုးတက်မှုများ ဖြစ်ပေါ် လာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ယခုလို တောတောင်စခန်း၊ ခရီးကြမ်းတွင် အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း ဆင်းရဲပင်ပန်းမှု အမျိုးမျိုးဒဏ်ကိုခံပြီး စစ်ဆင် ရေးတခုလုံး တပ်မဘော်နှင့် သေအဘူ ရှင်မကွာ လက်တွဲပြီး စွန့်စွန့်စားစား ကူညီကြသော ပြည်ထောင်စုဖွား တိုင်းရင်း သား ညီအစ်ကိုတော်များကို များစွာ ကျေးဇူး တင်ရှိပါသည်။ မိမိနှင့်တကွ ရဲဘော်များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မပြေမလည်မှုများ ရှိပါကလည်း ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ ပါကြောင်းနှင့် အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

စောကျော်စိန်တို့ အထမ်းသမား အဖွဲ့မှာ စာရေးသူတို့နှင့် ခွဲခွာရမည်ကိုပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရကြသည်။ သူတို့အထဲမှ ခေါင်းဆောင်လူကြီး တဦးကလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြန် လည် ပြောကြားသည်။ ခွဲခွာခါနီးတွင် စာရေးသူက သူတို့ တဦးစီအား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ အများစုမှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်း မလေ့ ထုံးစံ ရှိကြသည်။

စောကျော်စိန်ကို စာရေးသူက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သောအခါ သူ၏မျက်နှာတွင် မျက်ရည်ခဲနေသည်ကိုသတိပြုမိသည်။ စာရေး သူမှာလည်း သူတို့တတွေနှင့် သုံးလခန့် လက်တွဲပြီး လက်ပွန်း တတီး နေလာရသဖြင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိသည်။ စောကျော် စိန်က “ဗိုလ်ကြီး နောက်များ အခွင့်အခါသင့်ရင်လဲ ကျွန်တော် တို့ရွာကို လာလည်ပါ” ဟု မှာကြားသည်။

ယခုအခါ အနှင်-၂၀ ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ရွာ များသို့ ပြန်မရောက်တော့ပါ။ စောကျော်စိန်တို့ လူသိုက်မှာ

လည်း ယခုအချိန်တွင် လူကြီးများ ဖြစ်နေကြပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ တခါတရံ ထိုအကြောင်းများကို တရားထိုင်ယင်းပြန်လည် စဉ်းစားမိသောအခါ၌ သူတို့တတွေကို မေတ္တာပို့ မိပါသည်။ ဘဝဆိုသည်မှာ တွေ့ဆုံကြုံကုံ ဖြစ်မြဲ ဓမ္မာတာပင် ဖြစ်သည်။ အဟောင်းတို့သည် ပျက်သုဉ်း ကြေလွင့် သွားသော အခါ၌ အသစ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာရမည်ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းတယောက် အား မှန်းတီးရှုံ့ရှာသွားအောင်လုပ်ရန် သွယ်သလောက် ထိုသူ၏ မေတ္တာကို ရရှိအောင်လုပ်ရန်မှာ ပိုမိုခက်ခဲလှပေသည်။ မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သောစိတ်ကိုမေးပြီး သူတို့တွေနှင့် ဆက်ဆံလုပ်ဆောင် လာရာမှ စာရေးသူတို့၏ သဘောသဘာဝကိုသိရှိကြပြီး မေတ္တာ ထား ခင်မင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့စစ်ကြောင်းသည် တောင်ခြေမှ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာလာကြသည်။ စောကျော်စိန်တို့ အထမ်းသမား တစ် ယောက်လက်တပြုပြင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ စိတ်ထဲတွင် သူတို့၏ ရိုးသားမှု၊ သစ္စာရှိမှု၊ ကူညီရိုင်းပင်းမှု စိတ်ဓာတ် များကို ချီးကျူးမိကာ ယနေ့တိုင်အောင်ပင် အမှတ်ရလျက် ရှိနေပါ သေးသည်။ ငွေထုပ်ကျပျောက်ပြီး ပြန်တွေ့ရခြင်း၊ ထူးဆန်း သော မြေကြီးကို မြင်တွေ့ရခြင်းနှင့် မြေအန္တရာယ်များမှ ကင်း လွတ်ရခြင်း စသည်တို့မှာ အရဟံဂုဏ်တော်နှင့် သမ္မုဒ္ဓေဂါဿ တော်တို့၏ အကျိုးကျေးဇူးတရားများပင် ဖြစ်ပေမည်ဟု ငိတ်သံ တွင် ထင်မိသည်။

အခန်း (၄)

မတော့ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးဝါသ

ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော ဆရာတော် ဘုရားကြီးများ အကြောင်း၊ ယောဂီများ အကြောင်း၊ သူတော်စင် သူတော်ကောင်းတို့၏ အကြောင်းကို လေ့လာရခြင်းမှာ လွန်စွာ အကျိုးရှိပေသည်။ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ အားကိုးဖွယ်ရာရှိခြင်း၊ ဒုက္ခဆင်းရဲတို့မှ စိတ်သက်သာမှုရခြင်း စသော အကျိုးတရားများကို ရရှိသည်။

လူ့ဘဝတွင် သစ္စာတရားကို ရင်ငယ်ပိုက်ပြီး အမှန်ကို လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆောင်ရွက်တတ်သူတိုင်းမှာ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းအမျိုးမျိုးကို တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်တတ်ပေသည်။ အနိမ့်ဆုံးအဆင့် လူ၏သိက္ခာ၊ လူ့ကျင့်ဝတ်များကို လိုက်နာပြီး

ဆောင်ရွက်သောအခါ၌ပင် ပတ်ဝန်းကျင်က လက်ခံနိုင်မှု မရှိသဖြင့် အောင်မြင်ရန် မလွယ်ကူလှပေ။ လူသားတိုင်းမှာ တရားမဲ့ကာ မောဟ အမှိုက်မှောင်အတွင်း နစ်မြောလျက် ရှိကြပေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၅-နှစ်ခန့်က မြင်းခြံမြို့အနီး စမ်းကျအရပ်ရှိ လိုဏ်ဂူတခုအတွင်း ထိုင်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ စဉ်းစားရုံသာ စဉ်းစားနိုင်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးများ၏ အဆုံးအမ အတိုင်း အနည်းငယ်မျှပင် မကျင့်နိုင်သဖြင့် အတော်ကလေး စိတ်ပျက်နေသောကာလ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘော်ကောင်းများအကြောင်းကို လေ့လာခဲ့သော်လည်း သူတို့ကဲ့သို့ မကျင့်နိုင် မလုပ်နိုင်သော အခါ၌ မိမိကိုယ်အား လူပျော့၊ လူညံ့၊ အသုံးမကျသော လူတယောက်အဖြစ် ထင်မြင်လာကာ စိတ်ပျက်အားလျော့မိသည်။

လိုဏ်ဂူတခုအတွင်း တွေ့မြင်နေရသော မြင်ကွင်းမှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်က ဤဂူများအတွင်း နှစ်ရှည်လများ တရား အားထုတ်ပြီး ပျံ့လွန်တော် မူသွားသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးတပါး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်တခုဖြစ်သည်။ အလောင်းတော် တခုလုံးအား တပည့်များက ရှေ့ချထားသဖြင့် ရှေ့ရောင်ဝင်းလျက်ရှိသည်။ ဂူအတွင်း မှန်သေတ္တာတွင်ထည့်ကာ သံတံခါးအထပ်ထပ်ဖြင့် အလုံအခြုံ သေ့ခတ်၍ ပိတ်ထားလေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဝမ်းကျဆရာတော်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြကြောင်း သိရပြီး အခြားအကြောင်းအရာများကို ဆက်လက်စုံစမ်းရန် လမ်းစပျောက်လျက်ရှိသည်။ အညာဒေသ၏ လျှို့ဝှက်

ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ် အကြောင်းအရာတို့မှ ထိုအကြောင်း အရာများကို သိရှိသူများ ရှိပါက စာရေးသူထံ စာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ တနည်းနည်း ဆက်သွယ် အကြောင်းကြားကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ဘူးသူ မြင်းခြံနယ်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အများက ကူညီနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိသည်။

အညာဒေသ၏ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တို့ကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေနေရသော အခါ၌ စာရေးသူတို့ ဇာတိ၊ ရောဂတိတိုင်း၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၊ ပုသိမ်ခရိုင်နှင့် မြောင်းမြခရိုင်အတွင်းမှ ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှသော မတော့ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးဝါသဝအကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစား သတိရမိသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ဘွဲ့တော်မှာ ဦးဝါသဖြစ်ပြီး ၁၂၃၈ ခုနှစ်၌ မကွေးမြို့နယ်မန်ကျည်းကန်ရွာတွင်မွေးဖွားတော်မူသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ဇာတိမှာ မန်ကျည်းကန်ရွာဖြစ်သည်ဟု သာသိရပြီး မိဘနှစ်ပါး၏အမည်နှင့် ငယ်မည်ကိုမူ အတိအကျ မသိရပေ။ ငယ်စဉ်က ကိုရင်ဘဝကပင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဖြစ်ပြီး ရပ်ရွာအတွင်းတွင် ဆွေမျိုးမိဘများ၏ လေး ဝေးမှုကို ခံယူရသည်။ မည်သည့်အချိန်က ရဟန်းဘေဘင်သို့ ရောက်ရှိသည်ကိုမူ စာရေးသူ စုံစမ်း၍မရပါ။

ရဟန်းဘဝရောက်ရှိပြီးနောက် သထေ၊ဝိပဿနာ ဘာဝနာ များကို ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရာ အောင်မြင် ပေါက်မြောက်ခဲ့ သဖြင့် ရပ်သူရွာသားများ၏ လေးစားကြည်ညိုမှုကို ခံခဲ့ရလေ သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် သီပေါဘုရင် ပါတော်မူပြီးနောက် အောက်ပြည် အောက်ရွာသို့ ကြွရောက်လာပြီး ပုသိမ်ခရိုင်နှင့်

မြောင်းမြခရိုင်အတွင်းရှိ သစ်တောကြီးဝိုင်းများတွင် နှစ်ရှည်လ
 များ တပါးတည်းလှည့်လည်ပြီး တရားအားထုတ်တော်မူသည်။
 ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ မည်သည့်နေရာတွင် သီတင်းသုံး၍
 မည်သို့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်၊ မည်သို့ နေထိုင် သတင်းသုံးသည်
 ဟူ၍ပင် မသိနိုင်ကြပေ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပုသိမ်ခရိုင်၊ မြောင်းမြခရိုင်နှင့်
 လပူတ္တာနယ်ဘက်ရှိ ပိုးလောင်း၊ အောင်လှိုင်၊ လှစာကုန်းစသည့်
 သစ်တောကြီးဝိုင်းကြီးများနှင့် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ အောက်
 ဘက်ရှိ လပူတ္တာနယ်၊ ဘုန်းကြီးကျွန်း၊ ပိန္နဲကျွန်း၊ သက်န်းကျွန်း၊
 ကကရံကြီးဝိုင်း စသော တောနက်ကြီးများထဲတွင် လှည့်လည်
 တရားအားထုတ်တော်မူသည်ဟု သိရသည်။

ထိုနေရာ ဒေသများမှာ ရှေးခေတ်အခါက မွန်ဘုရင်တို့
 ကြီးစိုးခဲ့ရာဒေသများဖြစ်ခဲ့လေသည်။ မွန်ဘုရင်တို့ ကြီးစိုးစဉ်က
 ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ရှေးဟောင်းမြို့တော်ရာနှင့် နန်းတော်ပျက်
 များ၊ အဆောက်အအုံပျက်များ စသည်တို့ရှိလေသည်။ တော
 နက်ကြီးများ ထဲတွင် နန်းတော်ပျက်များနှင့် ရှေးဟောင်း
 ဘုရားပျက်များကို ထိုစဉ်က နေရာအနှံ့ တွေ့နိုင်လေသည်။

မွန်ဘုရင်မ ရှင်စောပု ဆောက်လုပ်ခဲ့သော နန်းတော်ပျက်
 များနှင့် တည်ခဲ့သော ဘုရားပျက် များကိုလည်း သစ်တော
 ကြီးဝိုင်း တောနက်ရာများတွင် တွေ့ရလေသည်။ ရှေးခေတ်
 အခါက လူနေအိမ်ခြေတို့ဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ တည်ရှိ
 ခဲ့သော နေရာဒေသနှင့် အဆောက်အအုံများမှာ တောဖုံး၍
 တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိကြလေသည်။ ထိုနေရာ ဒေသ

များတွင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် တပါးတည်း လှည့်လည် သီတင်းသုံးကာ တရားအားထုတ်လျက်ရှိသည်။ မကွေးမြို့နယ်၊ မကျည်းကန်ရွာ ဇာတိဖြစ်သော်လည်း မည်သည့် အတွက်ကြောင့် ရှေးခေတ်အခါက မှန်တို့ဒေသဖြစ်သော နယ်မြေရှိနန်းတော်ရာ ဘုရားကျောင်း၊ အဆောက်အအုံပျက်များရှိသော ဒေသတွင်မှ လာရောက် တရားအားထုတ်သရလဲဟု စဉ်းစားစရာဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ရှေးခေတ် မှန်တို့၏အဆက်အနွယ် ဖြစ်ပြီးယခုခေတ်အခါ မန်ကျည်းကန်ရွာ၌ လာရောက် ဝင်စား ရခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ပါရမီရှင် တဦးဖြစ်ပြီး တောနက်ကြီးများအတွင်း တပါးတည်း သီတင်း သုံးကာ တရားအားထုတ်တော် မူသည်။ ဆရာတော်ဘုရား တရား အားထုတ်နေစဉ် နေ့ရော၊ ညပါ ကျားကြီး၊ ဆင်ကြီး၊ ဝက်ကြီး ဝသည့် တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများသည် လာရောက် စောင့်ရှောက် ကြသည်။ တခါတရံ ဆရာတော်ဘုရား အနီးအပါးသို့ လာရောက် ကြပြီး ရန်လိုစိတ်မရှိ၊ ဖူးမျှော်နေကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးသည် ဘုန်းကြီးကုန်း တောအနီး မတော့ချောင်းရိုးတွင် တကြိမ်က တရားအားထုတ်တော် မူသည်။ ဘုန်းကြီးကုန်း တော ကြီးထဲတွင် ထွာဆိုင်သာသာခန့် အလုံးရှိသော ကွမ်းပင်ကြီး များရှိသည်ဟု ကြားသိရသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သတင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ရွာနီး ချုပ်စပ်သို့ ပျံ့နှံ့ ကျော်ကြားလာသည်။ မတော့ချောင်းဘေး တောင်ကုန်းငယ်များပေါ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင်တခါ တရံ တရားအားထုတ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ

ရွာသားအချို့မှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိ တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကြည်ညိုသနွာစိတ် ဖြစ်ပေါ်သည့်အလျောက် မိမိတို့ တတ်နိုင်သလောက် တောထမင်း၊ တောဟင်းများဖြင့် သွားရောက် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြသည်။

ထိုသို့ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရာ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအနီးသို့ ကျားကြီး၊ ဆင်ကြီး၊ ဝက်ကြီးတို့အပါအဝင် တောတိရစ္ဆာန် ရိုင်းများနှင့် တိရစ္ဆာန် အငယ်ကလေးများသည် လာရောက် နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ တိရစ္ဆာန်များမှာ ဆရာတော်ဘုရား ကြီး၏ မေတ္တာတန်ခိုးတော်ကြောင့် အချင်းချင်း ရန်မမူသည့် အပြင် လာရောက်ပူးမျှော်သူများ၊ ဆွမ်းကပ်သူများကိုလည်း ရန်မမူကြောင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ကြလေသည်။

ယုန်ကလေးများ၊ ရှဉ့်ကလေးများ၊ ခွေးအ၊ များတို့သည် ကျားများရှေ့တွင် ဆော့ကစားနေကြပြီး၊ ကျားကြီးများနှင့် ဆင်ကြီးများမှာလည်း သစ်ပင်ကြီးများအောက် တောချုံနွယ် များပေါ်တွင် ဝပ်စင်းလဲလျောင်းကာ တကောင်နှင့်တကောင် ရန်မပြုပဲ ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ စိတ်မနွံသူများပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘုရားအားထုတ်လျက် ရှိသောတောသို့ မျက်စိလည် လမ်းမှား၍ ရောက်ရှိသွားသော အခါ၌ ခံစားနေရသော စိတ်ရောဂါများမှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်း လောက်အောင် ပျောက်ကင်း ချမ်းသာသွားသည်ကို တွေ့ကြ ရပေသည်။

သူတော်ကောင်း သူတော်စင်များ၏ မေတ္တာဟိတ် တန်ခိုး များသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ သီတင်းသုံး နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်း

ကျင်တွင် ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိလျက် ရှိနေတတ်သည်။ အသံလွှင့်တိုင်း တခုမှ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဖြင့် အသံလှိုင်းများကို တုန်းထုတ် လွှင့်တင်လိုက်သောအခါ၌ လျှပ်စစ်ဓာတ်နှင့် အသံလှိုင်းများ သည် တိုင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိလျက် ရှိသည်။ ထို အသံလှိုင်းနှင့်အတူ ပါရှိလာသော လျှပ်စစ်ဓာတ်ကို စမ်းသပ် ကြည့်ရှုနိုင်သည်။

စာရေးသူတို့ နေထိုင်လျက်ရှိသော ကမ္ဘာအေးရပ်ကွက်မှာ အသံလွှင့်တိုင်နှင့် နီးကပ်လျက်ရှိသည်။ အသံလွှင့်ရုံမှ အသံလွှင့် ချိန်များတွင် ထုတ်လွှင့်လိုက်သော ရေဒီယို ဓာတ်လှိုင်းများကို တနည်းတဖုံ ပြုပြင်ထားသော ပစ္စည်းကိရိယာဖြင့် ဖမ်းယူကာ လျှပ်စစ်မီးသီး၊ မီးချောင်းများကို တပ်ဆင်ထားခြင်း အားဖြင့် အလင်းရောင်ရရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ထိုနည်းတူစွာ သူတော် ကောင်းများ၏ မေတ္တာ ဓာတ်များမှာလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ သီတင်းသုံးရာ အနီးတဝိုက်အာကာသအတွင်းသို့ ထုတ်လွှင့်ပျံ့နှံ့ လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

စာရေးသူကိုယ်တိုင် ထိုကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်များကို လက်တွေ့ တွေ့ထိ ခံစားခဲ့ရ ဖူးသည်။ အလွန်တရာ စိတ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်ပြီး အားအင်ကုန်ခန်း နေသောအချိန်၌ စာရေးသူ၏ ဂုရုဆရာ အရှင်သူမြတ်တပါးထံ ရောက်ရှိသွားသည်။ ကျောင်း ဝင်းဝကို ဝင်လိုက်ကတည်းက ပင်ပန်းနှမ်းနယ်မှုနှင့် စိတ်ဆင်းရဲ မှုများမှာ ပျောက်ကင်းသွားပြီး စိတ်ကြည်နူး ချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားရသည်။ ဤအကြောင်းများကို နောက်ပိုင်း သက်ဆိုင်ရာ အခန်းများတွင် ရေးသားဖော်ပြပါမည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း

များမှာ သူတော်သူမြတ်တို့၏ မေတ္တာဟိတ် တန်ခိုးများ မည်မျှ ကြီးမားသည်ကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ပေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သက်သတ်လွတ် ဆွမ်းကို အမြဲ ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး တောထဲတွင် အမြဲ တပါးတည်း တရား အားထုတ်သောအခါများတွင်လည်း မီးလွတ်သစ်သီးဆွမ်းများ ကိုသာ ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ တောထဲတွင်နေစဉ် မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များက လာရောက် ဆွမ်းကပ်သလဲဟု မေးစရာရှိသည်။ ဤမျှအကျင့်သိက္ခာ သမာဓိနှင့်ပြည့်စုံပြီး တောထဲတွင် တရား အားထုတ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်အား သာသနာစောင့် သမ္မာ ဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များက လာ ရောက်၍ ဆက်ကပ်ကြမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိပေ။

တောနက်ရာသို့ ကြွသွားတော်မူ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားအားထုတ်နေစဉ် ညအချိန်များ၌ တောတောင် သစ်ပင် တို့ကို စောင့်ရှောက်သော နတ်များနှင့် မြေစောင့်နတ် စသည် တို့ကညတိုင်း လာရောက် ဖူးမြော်ကြသည်ကို ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ရွာသူရွာသားများကအံ့ဩဖွယ်ရာတွေ့မြင်ကြရသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ရေပြင်ပေါ်တွင် ဖြစ်စေ၊ တောင်းကင်မှ ဖြစ်စေ ကြွသွားတော်မူသည်ကို ရပ်သူရွာသားများက မကြာ ခဏ တွေ့မြင်ဖူးမြော်ကြရသည်ဟု ဆိုသည်။ အကြောင်းအား လျော်စွာ တွေ့မြင်ကြရသူများက တဆင့်စကား တဆင့်နား ဖောက်သည်ချ၍ ပြောဆိုကြသည်။ ဤထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ် များကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝါသဝ၏ဂုဏ်လတင်းမှာ အထူးကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။

မတော့ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ထူးခြားသော ဂုဏ်ထူး
ဝိသေသဘုရားမှာ မည်သည့် ဘာသာဝင်မဆို ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးအားတွေ့မြင်ကြလျှင် ရှိခိုးဦးခိုက်ခြင်းမပြုပဲမနေနိုင်၊ ရှိခိုးဦး
ချရသည်သာဖြစ်သည်။ ထိုကျေးရွာခိုင်နယ် အုပ်စုများ အတွင်းရှိ
တရုတ်၊ ကုလား၊ ဗမာ၊ ကရင် စသော လူမျိုးအားလုံးသည် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးအားကြည်ညို လေးစားကြသည်။ မိမိတို့ ယခင်
က ကိုးကွယ်ခဲ့ဘော မိရိုးဖလာဘာသာနှင့် ရိုးရာနတ် ကိုးကွယ်မှု
အယူဝါဒများကို စွန့်လွှတ်လျက် ရတနာသုံးပါး အပေါ်တွင်
ယုံကြည် ကိုးကွယ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်လာကြလေ
သည်။

တောထဲ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီး တပါးတည်း သီတင်းသုံး
ပြီး တရားအားထုတ်နေစဉ် အချို့တပည့်များက ဆွမ်းဦးသွား
ကပ်ကြသည်။ ဆွမ်းဦးသွားကပ်သည် ဆိုရာ၌လည်း သက်သတ်
လွတ်ဆွမ်းမျှသာဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် အစောကြီးတ၍ ဆွမ်းဦး
သွားကပ်သော်လည်း မိမိထက်ဦးနေသော ဆွမ်းပွဲများကိုတွေ့နေ
ရပြီး ဆွမ်းဦးကပ်၍ မရအောင်ဖြစ်နေသည်။ အချို့ရပ်သူရွာသား
နှင့် တပည့်များမှာ တောသို့လိုက်သွားပြီး တညလုံး မအိပ်ပဲ
စောင့်ကာ ဆွမ်းချက်၍ ကပ်သော်လည်း မိမိထက်ဦးနေသော
ဆွမ်းပွဲများကို အစဉ်အမြဲတွေ့နေရလေသည်။ တောစောင့်နတ်၊
တောင်စောင့်နတ်၊ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုးနှင့် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း
နတ်မြတ်များက အစဉ်အမြဲ ဆွမ်းဦးကပ်လျက် ရှိနေကြခြင်း
ကြောင့်ပင်ဖြစ်မည်ဟု ထင်ရသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ
ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အလုပ်စခန်းများ ပြီးမြောက် အောင်မြင်

ပြီးသောအချိန်၌ တပည့်များက ဆွမ်းပင့်ဆက်ကပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု
တော်မူသည်။

တရက်တည်း၊ တချိန်တည်း၌ ရွာများစွာတို့မှ ဆွမ်းပင့်ခြင်း
ကို လက်ခံထားပြီး အချိန်နာရီမလွဲ တရက်တည်း၊ တချိန်တည်း
မှာပင် ကြွရောက်ဘုဉ်းပေးသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။ တပည့်
ဖြစ်သူများမှာ တရွာနှင့်တရွာ ဆုံသောအခါ၌ မည်သည့်နေ့၊
မည်သည့်ရက်၊ မည်သည့်အချိန်အခါက ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အား မိမိရွာရှိအိမ်တွင် ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကပ်သည်ဟု ပြောသော
အခါ၌ အခြားရွာ၌လည်း ထိုကဲ့သို့ပင်ဖြစ်နေသဖြင့် အချင်းချင်း
ပြောဆို၍ သိကြရပြီး များစွာ အံ့ဩကြည်ညို ကြရလေသည်။
ပယောဂအရူးများ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထံပါးသို့ ခေါ်သွား
သည့်အခါ မည်သည့်ဆေးဝါးမျှမကိုက်ပဲ အမိန့်ပေးပြောဆိုရုံ
မျှဖြင့်သာ ရောဂါ ဝေဒနာမှ ပျောက်ကင်းသွားလေသည်။
နှစ်ရှည်လများ၊ တောတောင်များအတွင်း လှည့်လည်သီတင်းသုံး
တရားအားထုတ်ပြီးနောက် ကိစ္စပြီးစီးသောအခါ၌ ရွာနီးချုပ်
စပ်များသို့ချဉ်းကပ်ကာ တရားဓမ္မများကို ဟောကြားဆုံးမတော်
မူသည်။

အမိန့်ရှိ ခွင့်ပြုတော် မူထားသော တပည့် ဖြစ်သူများက
မည်သည့်အရပ်ကမဆို ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပင့်လိုက်ပါက
အချိန်မီ ကြွရောက်လာတော်မူသည်။ မည်မျှဝေးသော အရပ်က
ပင်ဖြစ်စေ ပင့်မိန့်ရထားသော တပည့်တဦးဦးက အကြောင်း
ကိစ္စရှိ၍ ပင့်လိုက်ပါက အချိန်မီ ကြွရောက်တော် မူလာတတ်ပေ

သည်။ တပည့်ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတိုင်းကိုမူ ပင့်မိန့်ပေးတော်
မူခြင်း မပြုပေ။ အလွန်ယုံကြည်စိတ်ချရသော တပည့်ရင်းအချို့
ကိုသာ ပင့်မိန့် ပေးထားတော်မူလေသည်။

မြောင်းမြခရိုင်၊ ဝါးခယ်မမြို့နယ် ကျုံမင်းအပိုင် ပိတ္တာ
ကလေးရွာတွင် အမတ်ဟောင်း မန်းကံအေး၊ ရွာသူကြီး
ဦးကျော်မင်းနှင့် တရုတ်လူမျိုး ဦးစစ်အောက်တို့က မရမနေ ပင့်
ဆောင်ပြီး ကျောင်းဆောက် လှူဒါန်းကြသည်။ သက်တော်
လည်း ကြီးပြီဖြစ်သဖြင့် တပည့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့၏
တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ပိတ္တာကလေးရွာသို့ခေတ္တကြွရောက် သီတင်း
သုံးတော် မူသည်။

ပိတ္တာကလေးရွာရှိ ဗမာ၊ တရုတ်၊ ကုလား၊ ကရင်၊ လူမျိုး
အားလုံးတို့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရောက်လာသည့်အချိန်
မှစ၍ သက်သတ်လွတ် အများဆုံးစားကြပြီး ရတနာသုံးပါးကို
ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ကာ တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြသည်။
လယ်ထွန်၊ စပါးစိုက်၊ သမ္မာအာဇီဝ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ
ကိုသာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် စားသောက်ကြသည်။ ရိုးရာ နတ်
ကိုးကွယ်မှုများကို စွန့်ပယ်ပြီး ခေတ်ဟောင်းက စံပြု သူတော်
ကောင်း ရွာကလေးတခု ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ရွာအတွင်းရှိ ဗမာ၊
တရုတ်၊ ကုလား၊ ကရင်စသော လူမျိုးအားလုံးမှာ ရတနာ သုံး
ပါးအပေါ်တွင်သာ ယုံကြည်ကိုးကွယ် အားထားကြသည်။

တပည့်များက ဖြစ်စေ၊ အခြားအရပ်မှ လာရောက် ဖူး
မြော်သူများက ဖြစ်စေ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား တခုကောင်း

ပေးပါဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်ကြသောအခါ၌ အောက်
ပါဂါထာကို အစဉ်အမြဲ ချီးမြှင့်တော် မူသည်။

ဇိနံ ဝန္ဒုထ ဂေါတမံ၊ ဇိနံ ဝန္ဒုမ ဂေါတမံ။
ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နံ၊ ဗုဒ္ဓံ ဝန္ဒုမ ဂေါတမံ။

ထိုဂါထာမှာ အလွန်တရာ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်လှသော
ဂါထာတော် ဖြစ်သည်။ ‘မဟာအာဠာနာဠိယ’ သုတ်တော်မှ
သာသနာစောင့်နတ်မင်းကြီးလေးပါးက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအား
ရှိခိုးသော အချုပ်သော့ချက် ဂါထာတော် ဖြစ်သည်။ တကြိမ်
တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီး (ခေါ်) ကုဝေရနတ်မင်း
ကြီးက ဦးဆောင်၍ သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီး လေးပါးတို့
သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်အား လာရောက် ဖူးမြော်ကြသည်။

ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအား ဂါထာ
အပိုဒ်ပေါင်း (၁၅၆) ပိုဒ်ရှိသော မဟာအာဠာနိယ သုတ်တော်
ဖြင့် ရှိခိုး လျှောက်ထားသည်။ ထိုသုတ်တော်မှာ သာသနာ
စောင့် နတ်မင်းကြီးများကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုး
သေစ ဂါထာတော်များပါဝင်သဖြင့် အလွန်တရာ အစွမ်းထက်
မြက်ပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ် တန်ခိုးရှိစွာ ကြီးမားသော
သုတ်တော်ဖြစ်သည်။ ထိုသုတ်တော်ကို အတိုချုပ်ပြီး အာဠာ
နာဠိယ သုတ္တဟူ၍ ပရိတ်ကြီး တစ်ဆယ့်တစ်သုတ်တွင် ထည့်သွင်း
ထားသည်။

“မဟာအာဠာနာဒိယသုတ္တ” မှာ သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီး လေးပါးဖြစ်ကြကုန်သော ဓတရဋ္ဌ၊ ဝိရုဋ္ဌက၊ ဝိရူပက္ခ၊ ကုဝေရ စသော နတ်မင်းကြီးလေးပါး စောင့်ရှောက်သဖြင့် ထိုသုတ်ဘော်ကို မသန့်သောနေရာများ၊ သုသာန်၊ အသုဘအိမ် စသည်တို့တွင် မရွတ်ဆိုရန်၊ ရှေး ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက တားမြစ် ဆုံးမခဲ့သည်များကို သွား၍ သတိရမိသည်။ ထိုသုတ်ကို ရွတ်ခြင်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးလေးပါး၏ ဟိတ် တန်ခိုးများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် မည်သည့် မကောင်းဆိုးရွား သတ္တဝါမျှ ဤနေရာတွင် မနေနိုင်ပေ။ မကောင်းဆိုးရွားများအား ဒုက္ခရောက်စေသဖြင့် နေရာတကာတွင် မရွတ်ဆိုရန် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက ဆုံးမတော်မူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အမှန်ဆိုရသော် ထိုဂါထာမှာ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ် မြတ်များ စောင့်ရှောက်ပြီး နတ်ချစ်သော ဂါထာတပုဒ်ပင် ဖြစ်သည်။ ပါရမီရှင် သူတော်ကောင်းများ ဉာဏ်ရှိသလို အသုံးပြုကြပါ။ မည်သို့သုံးရမည်ကိုမူ စာရေးသူက ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြ ရေးသားရန် မရည်ရွယ်ပါ။

မတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အထူးသဖြင့်-ဇာ၊ ဘော၊ ဇီ၊ ယာ၊ မ၊ မ၊ အ၊ အ၊ နိ၊ နိ ဆိုသော သရဏဂုံ သုံးဆယ် ပါဠိတော်ဂါထာကို အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရန် အစဉ်အမြဲ တပည့်များအား မှာတော်မူသည်။

သရဏဂုံသုံးဆယ် ပါဠိတော်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်
ပါသည်။

အဇ္ဇတဂ္ဂေ	ပါဏုပေတံ	ဗုဒ္ဓံ	သရဏံ	ဂစ္ဆာမိ
။	။	ဓမ္မံ	သရဏံ	ဂစ္ဆာမိ
။	။	သံဃံ	သရဏံ	ဂစ္ဆာမိ

အထက်ပါဂါထာကို သုံးခေါက် ရှုတ်ဆိုရမည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံးတိုင် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်ပါ၏။ ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံးတိုင် တရားတော်
ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါ၏။ ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံးတိုင်
သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါ၏။

အထက်ပါဂါထာ သုံး ပိုဒ်မှာ သရဏဂုံသုံးဆယ်၏ အညွှန်း
ဖြစ်သည်။

ဇာ၊ ဘော၊ ဇိ၊ ယာ၊ မ၊ မ၊ အ၊ အ၊ နိ၊ နိ

ဇာ	—	၁။	ဇာတိ	ပရိယန္တံ	ဗုဒ္ဓံသရဏံဂစ္ဆာမိ။
		၂။	။	။	ဓမ္မံသရဏံဂစ္ဆာမိ။
		၃။	။	။	သံဃံ သရဏံဂစ္ဆာမိ။
ဘော	—	၄။	ဘောဂပရိယန္တံ	ဗုဒ္ဓံ	သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
		၅။	။	။	ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
		၆။	။	။	သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဇိ	—	၇။	ဇိဝိတ	ပရိယန္တံ	ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
		၈။	။	။	ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
		၉။	။	။	သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

	၂၄။	။	။	။	သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
နိ	- ၂၅။	နိဗ္ဗာန	ကာလံ		ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
	၂၆။	။	။	။	ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
	၂၇။	။	။	။	သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
နိ	- ၂၈။	နိဗ္ဗာန	ကာလ	ပရိယန္တံ	ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
	၂၉။	။	။	။	ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
	၃၀။	။	။	။	သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

သရဏဂူ (၃၀) ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်

- ၁။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇာတိပရိယန္တံ၊ ပဋိသန္ဓေ ဆုံးသည့်တိုင်အောင်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။
- ၂။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇာတိပရိယန္တံ၊ ပဋိသန္ဓေ ဆုံးသည့်တိုင်အောင်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။ သရဏံ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၃။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇာတိ ပရိယန္တံ၊ ပဋိသန္ဓေ ဆုံး
သည့်တိုင်အောင်။ သံဃံ၊ သံဃာတော်မြတ်ကို။ သရဏံ
ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၄။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဘောဂ ပရိယန္တံ၊ စည်းငိမ်
ချမ်းသာဆုံးသည့်တိုင်အောင်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။
သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၅။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဘောဂ ပရိယန္တံ၊ စည်းငိမ်
ချမ်းသာဆုံးသည့်တိုင်အောင်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော် မြတ်
ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်
ပါ၏။

၆။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဘောဂ ပရိယန္တံ၊ စည်းစိမ်
ချမ်းသာဆုံးသည့်တိုင်အောင်။ သံဃံ၊ သံဃာတော်မြတ်
ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်
ပါ၏။

၇။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇီဝိတ ပရိယန္တံ၊ အသက်ဆုံး
အပိုင်းအခြားတိုင်အောင်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာ ဘုရားကို။
သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၈။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇီဝိတပရိယန္တံ၊ အသက်ဆုံး
အပိုင်းအခြားတိုင်အောင်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။
သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၉။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇီဝိတပရိယန္တံ၊ အသက်ဆုံး
အပိုင်းအခြားတိုင်အောင်။ သံဃံ၊ သံဃာတော်မြတ်ကို။
သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၁၀။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယာဝဇီဝံ၊ အသက်ရှင်သမျှ
ကာလပတ်လုံး။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊
ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၁၁။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယာဝဇီဝံ၊ အသက်ရှင်သမျှ
ကာလပတ်လုံး။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊
ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၁၂။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယာဝဇီဝံ၊ အသက်ရှင်သမျှ
ကာလပတ်လုံး။ သံဃံ၊ သံဃာတော် အရှင်မြတ်ကို။
သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၁၃။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မရဏကာလံ၊ သေသည့်ကာလ
တိုင်အောင်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာ
ဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၁၄။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မရဏကာလံ၊ သေသည့်ကာလ
တိုင်အောင်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုး
ကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၁၅။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မရဏကာလံ၊ သေသည့်ကာလ
တိုင်အောင်။ သံဃံ၊ သံဃာတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊
ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၁၆။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မရဏကာလ ပရိယန္တံ၊ သေသော
ဘဝအဆုံးသို့ ကျသည့်တိုင်အောင်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရား
ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်
ပါ၏။

၁၇။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မရဏကာလပရိယန္တံ၊ သေသော
ဘဝအဆုံးသို့ ကျသည့်တိုင်အောင်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်
မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်
ပါ၏။

၁၈။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မရဏကာလ ပရိယန္တံ၊ သေသော
ဘဝ အဆုံးသို့ကျသည့်တိုင်အောင်။ သံဃံ၊ သံဃာတော်
မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်
ပါ၏။

၁၉။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ၊ အရဟတ္တ
မဂ်သို့ ရောက်သည့် တိုင်အောင်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရား
ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်
ပါ၏။

၂၀။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ၊ အရဟတ္တ
မဂ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်
ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၂၁။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ၊ အရဟတ္တ
မဂ်သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင်။ သံဃံ၊ သံဃာတော်မြတ်
ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၂၂။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလ ပရိယန္တံ၊
အရဟတ္တ မဂ်သို့ရောက်၍ ဆုံးသော ဘဝတိုင်အောင်။
ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။
ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၂၃။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလ ပရိယန္တံ၊
အရဟတ္တ မဂ်သို့ရောက်၍ ဆုံးသောဘဝတိုင်အောင်၊
ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။
ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၂၄။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလ ပရိယန္တံ၊
အရဟတ္တ မဂ်သို့ရောက်၍ ဆုံးသော ဘဝတိုင်အောင်။
သံဃံ၊ သံဃာတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။
ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၂၅။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နိဗ္ဗာနကာလံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်
သောကာလဘဝတိုင်အောင်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။
သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၂၆။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နိဗ္ဗာနကာလံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်
သောကာလဘဝတိုင်အောင်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။
သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၂၇။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နိဗ္ဗာနကာလံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်
သောကာလဘဝတိုင်အောင်။ သံဃံ၊ သံဃာတော်
မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်
ပါ၏။

၂၈။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နိဗ္ဗာနကာလံ ပရိယန္တံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့
ရောက်သော ကာလ ဘဝဆုံးသည့် တိုင်အောင်။ ဗုဒ္ဓံ၊
မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊
ဆည်းကပ်ပါ၏။

၂၉။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နိဗ္ဗာနကာလပရိယန္တံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သောကာလ ဘဝဆုံးသည့် တိုင်အောင်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

၃၀။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နိဗ္ဗာနကာလပရိယန္တံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သောကာလ ဘဝဆုံးသည့်တိုင်အောင်။ သံဃာ၊ သံဃာတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

အထက်ပါ သရဏဂုံ (၃၀) ပါဠိတော်ကို နံပါတ်စဉ်အတိုင်း (၁) ဆုံးလျှင် တလုံးချ၍ စိပ်သွားနိုင်ပေသည်။ ပုတီးစိပ်ရာ၌ ပါဠိတော်ကို စိတ်တိုင်ရွတ်ကာ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆင်ခြင်ပြီး စိပ်ခြင်းမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

စိတ်ကို သရဏဂုံ (၃၀) ပါ ပါဠိတော် ရွတ်ဆိုနေမှတစ်ဆင့်သာ အာရုံ စူးစိုက်တည်ရှိစေပြီး တခြား တပါးသို့ ပျံ့လွင့်ခြင်း မရှိအောင် အထူးဂရုစိုက် ကြိုးစားရပေမည်။ ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်အာရုံများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ပြီး မိမိစိတ်တိုင် ရွတ်ဆိုနေသော သရဏဂုံ (၃၀) ပါဠိတော်များတွင်သာ ဗဟိုပြု ထိန်းချုပ်၍ ထားကာ အာရုံစိုက်ထားရပေမည်။

သရဏဂုံ (၃၀) ဂါထာမှာ စာရေးသူအား ဓမ္မမိတ်ဆွဲ အချို့က ရွတ်ဖတ်သရဏဂုံပုတီးစိပ်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည်။ တချို့က ကျေးဇူးရှင်ဇာလီတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း တပည့်များအား ဤနည်းအတိုင်းပုတီးစိပ်ခြင်းခဲ့ဖူးသည်များကို

သတိရနေမိသည်။ အမှန်ဆိုရသော် သရဏဂူ (၃၀) ကို ပုတီးစိပ်
ခြင်းဖြင့် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ အကျိုးထူးများကို ရရှိခံစား
ရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

မတော့ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တခါတရံ တပည့်ဒကာ
များက ပင့်ဖိတ်သဖြင့် ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ချောင်းရိုးအတိုင်း
လှေဖြင့် ကြွတတ်သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသ ဖြစ်သဖြင့်
ချောင်းမြောင်း အလွန်ပေါသော ရပ်ရွာများဖြစ်သည်။ တပည့်
များနှင့်အတူ ချောင်းမြောင်းများအတိုင်း လှေဖြင့် ကြွရာတွင်
ရေကျနေသဖြင့် ကုန်းပေါ်ကာ လှေ မကျော်ဖြတ်နိုင်သော
နေရာများသို့ ရောက်ရှိတတ်သည်။ ထိုအခါ ဆရာတော် ဘုရား
ကြီးက လှေပေါ်ရှိတပည့်များကို အခြားတပါးသို့ မမြင်စေရန်
သင်္ကန်းဖြင့် လှမ်းခြုံအုပ်ထားလိုက်သည်။ တပည့်များက ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး၏ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း လိုက်နာဆောင်
ရွက်သောအခါ၌ သောင်ကုန်းကိုကျော်ပြီး လိုရာခရီးသို့ရောက်ရှိ
သွားသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ကြရသည်။

တခါတရံ လှေမကျော်ဖြတ်နိုင်သော ရေနည်းသည့်ချောင်း
ကောများအတွင်း ရောက်ရှိသွားသောအခါ၌လည်း အထက်ပါ
နည်းအတိုင်းပြုလုပ်လိုက်ရာ လှေနှင့်လူများပါ တဘက်ဖြစ်သို့
ထူးဆန်းစွာရောက်ရှိသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လိုရာခရီးသို့
ရောက်ရှိအောင် သွားနိုင်ပြီး ခရီးခဲများကို ချုံ့ပစ် နိုင်သော
သတ္တိထူးများ ရှိတော်မူပေသည်။

မတော့ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် နှစ်ထပ်အိမ် အဆောက်
အအုံများဖြင့်၍ အပေါ်ထပ်ရှိသောအိမ်များ၏ အောက်ထပ်သို့

မည်သည့်အခါမျှ ဝင်ကြွခြင်းမရှိပေ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်တပါး ဖြစ်သဖြင့် အပေါ်ထပ်တွင် သတ္တဝါများ ရှိပါက အပြစ်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်တော်မူ၍ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အထူး သဖြင့် တပည့်ဒကာများက သဘောဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြသော အခါ၌ပင် နှစ်ထပ်သဘော ဖြစ်ပါက လိုက်ပါကြလေ့မရှိပေ။ လူနေအိမ်များတွင် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ လူဇာတ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထားပါကလည်း ထိုဇာတ်ပုံများအောက်သို့ ကြရောက် ခြင်းမရှိဟု သိရသည်။ သူတော်စင်သူတော်ကောင်းတပါး ဖြစ် သဖြင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအား ထိခိုက်စေမည်ကို ရှောင်ရှား လိုသော သဘောဖြစ်ပေမည်။

ကျေးဇူးရှင် ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်လည်း ထိုကဲ့သို့ ကြရောက်ခြင်းမရှိကြောင်း သတိပြုမိသဖြင့် သူတော် သူမြတ်များ၏ သွားလာ ကြရောက်မှုများကို ပညာမျက်စိဖြင့် အကဲခတ် သိရှိနိုင်ပေသည်။ အများ သတ္တဝါအား မိမိတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ်မျှ အပြစ်ရောက်မှုကို မလိုလားသော ဆန္ဒတော်များရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်များပင် ဖြစ်တော်မူကြ သဖြင့် လွန်စွာကြည်ညိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တန်ခိုးသတ္တိ ထူးများမှာ 'ပြောမယ့် ကြံဖူး' မှ သိဟူသောစကားကဲ့သို့ ခေတ်ပေါ်သိပ္ပံပညာရှုထောင့် ဖြင့် တိုင်းတာ၍မရပေ။ သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်များသာဖြစ် သဖြင့် လူသာမန်တို့တွေ့နိုင် ယုံနိုင်ခဲ့သော သဘောကို ဆောင်နေ ပေသည်။ ဤအကြောင်းများကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ် စဉ်းစား

ရေးသားမိယင်း မတော့ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးဝါသကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ် ကန်တော့မိပါသည်။

ငြိမ်းချမ်းသောဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားကြသော သူတော် စင်များ၊ သူတော်ကောင်းများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ သက်တော် ၆၈-နှစ်၊ ဝါတော် ၄၉-ဝါတွင် ပိတ္တာကလေးရွာ၌ပင် ရုပ်ခန္ဓာချပြီး ပျံလွန်တော်မူခဲ့လေသည်။ ပျံလွန်တော်မူမီကပင် မိမိဘယ်နေ့ဘယ်ရက်တွင် ပျံလွန်တော်မူမည့်အကြောင်း တပည့်ရင်းများအား ကြိုတင် မိန့်ကြားထား တော်မူခဲ့သည်။ ပျံလွန်တော်မူသော အခါ၌လည်း မိမိရုပ် အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုပဲ ဤအတိုင်း ထားရှိရန် မှာကြားထားတော်မူသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရုပ်ခန္ဓာချပြီးနောက် တပည့်များက အလောင်းတော်မြတ်ကို ဤအတိုင်း ထားရှိကြသည်။ နှစ်ရှည် လများ ကြာသည့်တိုင်အောင် ပုပ်သိုးနံ့စေ့ခြင်းမရှိပဲ ပကတိ အိပ်ပျော် ကျိန်းစက်နေသကဲ့သို့ပင် ရှိကြောင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ကြရလေသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပွားပြီး ကျပန်အဝင် တိုင်းပြည်ပျက် သောအချိန်တွင် တပည့်အချို့က ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ အလောင်းတော်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ် လိုက်ရမည်ကို စိုးရိမ်လာကြ သည်။ တိုင်းပြည်ကလည်း မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေ၍ သာမန်ဘုန်း တော်ကြီးပျံများကဲ့သို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သရဏဂုံတင်ပြီး မီး သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုလိုက်ရမည်ကို အစိုးရိမ်လွန်ပြီး အချို့သော

တပည့်များက သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် သဘောဖြင့် မီးသင်္ဂြိုဟ် လိုက်ကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်နေ စဉ် တပည့်ဖြစ်သူ ဦးစစ်အောက်က ခြေမတော်ကို ကွမ်းညှပ်ဖြင့် ညှပ်ယူထားလိုက်လေသည်။ ခြေမတော်ကို ဖန်ဗူးဖြင့်ထည့်ကာ အိမ်ဦးခန်း ဘုရားကျောင်းဆောင်ဘေးတွင် ထားရှိပြီး ပူဇော် ထားရာ မပုပ်မသိုး ပကတိအတိုင်း ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရပြန်လေ သည်။ ဦးစစ်အောက်မှာလည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန် တော်မူပြီးနောက် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကာ ရဟန်းဘဝဖြင့် ပင် ပျံတော်မူသွားကြောင်း သိရသည်။

စာရေးသူမှာ မတော့ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးဝါသဝ အကြောင်းကို သိသမျှ ပြန်လည်သတိရမိယင်း လိုက်လံထံတွင် အချိန်အတော်ပင် ကြာညောင်း သွားခဲ့သည်။ သပ်ပင်တော ရိပ်များအောက် မြေလိုက်ထံတွင် ဖြစ်သဖြင့် မြင်းခြံမြို့၏ အပူ ရှိန်မှာ အတော်ပင်သက်သောင့်သက်သာဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။ ပါလာသော အဖော်ဖြစ်သူ ရဲဘော် အချို့မှာ အခြားနေရာ များသို့ သွားရောက်နေကြပြီးနောက် ပြန်လာကြသော ခြေသံ များကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရဲဘော်တဦးက စာရေးသူ ထိုင်နေသော လိုက်ခေါင်းဝသို့ ရောက်လာပြီး “ဗိုလ်ကြီး၊ ဘာတွေများစဉ်းစားနေသလဲ၊ အချိန် ဘောင် ညနေစောင်းသွားပြီ” ဟု ပြောလိုက်တော့မှ အတွေး ပြတ်ကာ “အေး-မင်းတို့ကော နေရာအနှံ့ ရောက်ခဲ့ပြီလား၊

ဘာများအကြောင်း ထူးသေးသလဲ” ဟုမေးလိုက်မိသည်။ သူက
“ကျွန်တော်တို့ ကြည့်စရာ၊ လေ့လာစရာတွေကို အတော်ကလေး
စုံအောင်တော့ တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ညနေစောင်းပြီဖြစ်၍ တပ်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်တွင်
စမ်းကျ ဆရာတော်ဘုရား အကြောင်းကို သိလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်
သော်လည်း အချိန်မရ၊ အခြားတာဝန်များက ရှိနေသေးသဖြင့်
လေ့လာစုံစမ်းခြင်း မပြုနိုင်တော့ပဲ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

အခန်း (၅)

စွန်းလွန်း ဆရာတော်၏ ဘဝ ဖြစ်စဉ်

မြင်းခြံမှာ အပူပိုင်းဇုံ ဒေသတွင်တည်ရှိပြီး နွေရာသီတွင် နေထိုင်ရအတော်ခက်သော မြို့ဖြစ်သည်။ ပူအိုက်လှသဖြင့် ရေချိုးပါကလည်း ရေချိုးပြီးချင်း ချွေးတပြိုက်ပြိုက် ကျကာ ပြန်အိုက်လာသည်။ တခါတရံ တိုက်လိုက်သော လေမှာလည်း လေပူပြင်း သက်သက်သာဖြစ်သည်။ ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သော်လည်း ညအခါ၌သာအေးပြီး နေ့လယ်တွင်မူ အလွန် ပူအိုက်လျက်ပင် ရှိသည်။

တနေ့တွင် စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ် တည်ရှိရာ ဂန္ဓကုဋ် စေတီတော်ကြီးသို့ မိတ်ဆွေများနှင့် သွားရောက် ဖူးမြော်ကြသည်။ နံနက်ပိုင်း ဖြစ်သော်လည်း မြင်းခြံ

မြို့၏ နေပူရိုန်မှာ ပြင်းထန်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဈေးသို့
 ခေတ္တဝင်ပြီး ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ရာ စွန်းလွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး
 ရုပ်ကလာပ်ထားရာနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဆရာတော်
 ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ထားရှိရာ ခန်းမအတွင်း လှည့်လည်
 ဖူးမြော်နေစဉ် မိတ်ဆွေတဦးက ဂန္ဓကုဋ္ဌိတိုက်ဖွင့်သည့်သော့ကို
 သက်ဆိုင်ရာတို့ထံ သွားရောက် ဆွေးနွေး တောင်း ယူ လျက်
 ရှိသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော် ထားရှိ
 သောအခန်းမှာ သံစကာ၊ သံတိုင်များနှင့် ခိုင်ခံ့စွာ ကာရံထား
 ပြီး သော့အထပ်ထပ် ခတ်ထားသည်။ လူထူပရိသတ်ဝင်ရောက်
 ကိုင်တွယ် နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုနိုင်ရန်နှင့် လုံခြုံမှု ရှိစေရန်
 ဖြစ်သည်။

စာရေးသူလည်း သံတံခါး သံတိုင်များကြားမှ ဆရာတော်
 ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ဖူးမြော် ကြည့်မိသည်။ ဆရာတော်
 ဘုရားကြီးရုပ်ကလာပ်မှာ ပြင်ဆင်ထားသော ရွှေသလွန် ညောင်
 စောင်းပေါ်တွင် ပကတိ ကျိန်းစက်နေသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။
 ထိုကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာ လိုသော
 ဗီဇဝါသနာမှာ မူလက ပါရှိခဲ့သဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင် လေ့လာ
 နေမိသည်။

မကြာမီ သံတံခါးများကိုဖွင့်သည့်သော့ ရရှိလာပြီး ပါလာ
 သော မိတ်ဆွေအချို့က စာရေးသူကို သော့ကိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်
 များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး သော့များကို ဖွင့်ကြသည်။ ဆရာ
 တော်ဘုရားကြီး ရုပ်ကလာပ်ထားရှိရာ ဂန္ဓကုဋ္ဌိတိုက် ခန်းမ

ဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သင်းပျံ့မေးကြိုင်သော ရနံ့
တခုကို ထူးဆန်းစွာ ရှုရှိုက်မိလိုက်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
၏ အလောင်းတော်ထားရှိရာ သလွန်ညောင်စောင်း အနားသို့
ကပ်သွား၍ ဖူးမြော်ကြည့်ရှုပြီး ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ကာ
ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကြည်ညို
သဒ္ဓါစိတ် အပြည့်အဝဖြင့် ဝတ်ဖြည့်ရှိခိုးသည်။ ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို အာရုံပြုကာ
စဉ်းစား ဆင်ခြင်နေမိသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံ့လွန်တော်မူသွားသည်မှာ (၁၃၁၄)
ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် (၉) ရက်၊ စနေနေ့ညနေ ငါးနာရီ၊
(၁၇-၅-၅၂) ခုနှစ်ကဖြစ်သည်။ စာရေးသူ ရောက်သွားသော
အချိန်မှာ (၁၉၆၆) ခုနှစ် ဖြစ်သဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ပျံ့လွန်တော်မူသည်မှာ (၁၄) နှစ်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
ဤမျှ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့သော ရာသီတွင် ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၏ ရုပ်ခန္ဓာမှာ ပျက်စီးယိုယွင်းမှုမရှိ၊ ပကတိအတိုင်း ရှိနေ
သည်မှာ အလွန်တရာ အံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ သာမန်လူသား
တို့၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အသက်ဝိညာဉ် မရှိသည့် နောက်ပိုင်းတွင်
ဤမျှကြာကြာ မပုပ်မသိုး ပျက်စီး ယိုယွင်းခြင်းမရှိပဲ တည်နိုင်
လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ပူပြင်းသောရာသီဥတုတွင် သွေးသားဖြင့်တည်ဆောက်ထား
သော ရုပ်ခန္ဓာမှန်လျှင် ကြာရှည်စွာ မတည်တံ့ နိုင်ခြင်းမှာ
သဘာဝ နိယာမ တရားတခုဖြစ်ပေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အား တနိုင်ငံလုံးက ရဟန္တာဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်မှာလည်း ထို

အကြောင်းတရားက သက်သေပြုလျက်ရှိသည်။ တရား ကျင့်
သော သူတော်စင် သူတော်ကောင်းများ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်
ခွာသွားသောအခါ၌ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်ကြွင်း
မှာ မပုပ်မသိုး မပျက်စီးပဲ ကျန်ရှိနေကြောင်းကို စာအုပ်စာ
တမ်းများတွင်သာ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုခဲ့ရဖူးသည်။

ခရစ်ယာန်သူတော်စင် ‘စိန့်ဇေဗီယား’ သည် သီဟိုဠ်ကျွန်း
တွင် ပျံတော်မူစဉ်က သူ၏ ရုပ်ကြွင်းမှာ မပုပ်မသိုး တည်ရှိခဲ့
ကြောင်း မှတ်တမ်းများတွင် လေ့လာသိရှိခဲ့ရဖူးသည်။ အိန္ဒိယ
ယောဂီ သူတော်စင်များ ရုပ်ခန္ဓာချသွားသော အခါ၌လည်း
ထိုကဲ့သို့ မပုပ်မသိုး မပျက်စီး ကျန်ရှိနေကြောင်းကို စာအုပ်
စာတမ်းများတွင် တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။ စာရေးသူ ရေးသားပြုစု
သည့် “ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဘဝဖြစ်စဉ်များ” စာအုပ်တွင်
ပါရှိသော ဆွာမိဝယာဂ နန္ဒာသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
တွင် (၇-၃-၅၂) နေ့၌ရုပ်ခန္ဓာချခဲ့လေသည်။ သူ၏ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်သုံး
လတိုင်တိုင် တပည့်များက မူလအတိုင်းထားရှိခဲ့ရာ လုံးဝပုပ်သိုး
ပျက်စီးခြင်းမရှိခဲ့သည်ကိုတွေ့ရသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ
သူ၏ ယောဂီတပည့်များမှာ အလွန်တရာ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရ
သည်။

စာရေးသူမှာ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ရာ သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်
ဇာနည်ကို ယခု လက်တွေ့မြင်ရသောအခါ၌ စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူး
ချမ်းမြေ့မှုတရပ် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍
ဖူးမြော်ပြီးနောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်

အား သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များထံ ခွင့်တောင်းပြီး ကိုင်တွယ် စမ်း သပ်ကြည့်သည်။ နဂိုပကတိအတိုင်းပင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ အသားအရေတို့မှာ တင်းတင်း ရင်းရင်း ရှိနေပြီး အနည်းငယ် ခြောက်နေသည်မှလွဲ၍ ထူးခြားမှုမရှိပေ။

ဘုန်းကြီးပျံများတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသော အူအသည်းထုတ် ခြင်း၊ ဆေးစိမ်ဆေးထိုးခြင်းများ ပြုလုပ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း ကိုလည်း သေချာစွာလေ့လာသိရှိခဲ့ရသည်။ အလွန်တရာမြင့်မြတ် လှသော ရဟန္တာ သူမြတ် ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည် မိသည့် အလျောက် အကြိမ်ကြိမ် ဝတ်ဖြည့်ဆုတောင်းကာ ဆရာတော် ဘုရားကြီးအကြောင်းကို လေ့လာလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ အလောင်းတော်မြတ်၏ဘေးတွင်ထိုင်ကာ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ ပုတီး စိပ်ခြင်း၊ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုခြင်းလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ပြီး နောက် ပန်း၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင် စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော် ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့သည်။

တပ်ကို ပြန်ရောက်သောအခါ၌ တွေ့ကြုံ လေ့လာခဲ့ရသော ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ အကြောင်းကိုသာ အဖန်တလဲလဲ စဉ်းစားဆင်ခြင် သုံးသပ်နေမိသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် သထုံပြည်မှ မန္တဟာမင်းတို့မှာ တကြိမ်က တပည့် ဒကာ ဆရာ များဖြစ်ခဲ့ဖူးကြကြောင်းကိုလည်း ပြန်လည်စဉ်းစားမိသည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို တစေ့တစောင်း သိရှိလိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သဖြင့် သိမှီလိုက်သူ ပုဂ္ဂိုလ်များထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းများကို ထိုစဉ်ကပင်

ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့လေ့လာစုံစမ်းမှုကို ပြုသောအခါ၌ ပိုမို ထူးခြား ဝိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော ဘဝ ဖြစ်စဉ်များကို သိခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် ပွင့်တော်မူကြ ကုန်သော ဘုရားငါးဆူအနက် ကဿပ ဘုရားရှင် လက်ထက် တော်အခါ၌ ကျေးသား ကြက်တူရွေး အမျိုးဇာတ်၌ ဖြစ်ခဲ့ရ လေသည်။ တနေ့သောအခါ၌ ကဿပ မြတ်စွာ ဘုရားရှင် သီတင်း သုံးလျက် ရှိစဉ် ဆရာတော်ဘုရား ဖြစ်တော်မူမည့် အလောင်းတော် ကြက်တူရွေးက တိရစ္ဆာန်ဘဝပင် ဖြစ်သော် လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ထူးမြတ်သော ကိုယ်တော်ကို မြင်တွေ့ ရသောအခါ၌ ဘဝအဆက်ဆက်မှ ပါရမီအရှိန်အဟုန်ကြောင့် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကျေးသားဘဝက သစ်သီးဆွမ်းကို လှူဒါန်းကာ အတောင် နှစ်ဘက်ကို ထိပ်မှာယှက်မိုးလျက် ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။ ကဿပဘုရားရှင်က သစ်သီးဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပြီး “ဤဒါန ၏ ကောင်းမှုကြောင့် သင်လိုလားတောင့်တတဲ့ ဆုအဘိုင်း ပြည့် ပါစေ” ဟု ဆုတော်မြတ်ကို ပေးတော်မူလိုက်သည်။ ကျေးသား ကလေးမှာ ဘုရားရှင်အား သစ်သီးဆွမ်းဒါန ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ရသဖြင့် အလွန်တရာ ရှင်မြူး ကြည်နူးကာ စေတနာဇော ထက်သန်လျက် ရှိနေတော့သည်။

အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရရှိပြီး ဖြစ်သည့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျေး

သား ဘဝမှ စုတေသောအခါ၌ ကာမသုဂတိ ခုနစ်ဘုံ၌သာ ကျင်လည်လျက်ရှိခဲ့ပေသည်။ သူ့ဘဝထူးနှင့်မတူအောင် စည်းစိမ် ချမ်းသာများကို ခံစားရပြီးနောက် လှူပြည်တွင် လူ့ဘဝ အဖြစ် သို့ ရောက်ရှိသောအခါ၌လည်း တိကိစ္ဆက ပါမောက္ခဆရာကြီး ဖြစ်လာလေသည်။ ဆေးဆရာကြီးဘဝတွင် တွေ့ကြုံဆက်ဆံဖူး သူများ ယခုအခါတွင်မိမိထံလာရောက် ကြလိမ့်မည်ဟု စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မိန့်ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

ဆေးဆရာကြီးဘဝမှ စုတေ၍ သံသရာကျင်လည်ခဲ့ပြန်သော် လည်း ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အတွင်း၌ သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိ သံသုပြည်ကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တော်မူခဲ့သော သာသနာ့ ဒါယကာ မန္တဟာမင်းကြီး ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ဖူး သော ဆရာတော်ကြီးတပါး ဖြစ်ခဲ့ရပြန်လေသည်။ ဆရာတော် ဘဝမှ စုတေပျံလွန်တော်မူပြီး သံသရာ၌ ကျင်လည်ခဲ့ပြန်ရာ မြင်းခြံမြို့ တောင်ဘက်ရှိ စွန်းလွန်းရွာ၌ ခမည်းတော် ဦးသန့်၊ မယ်တော် ဒေါ်တုတ်တို့ဝမ်းတွင် ကိန်းအောင်း၍ မွေးဖွားလာရ ပြန်လေသည်။

ပဋိသန္ဓေ ယူသောအချိန်တွင် ဘခင် ဖြစ်သူထံ ကြန်အင် လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော လူရည်သန့် တဦးလာပြီး ဦးသန့် အိမ်တွင် နေပါရစေဟု တောင်းပန်ကြောင်း အိပ်မက် မြင်မက် သည်။ ဦးသန့်က မိမိတို့မှာ ဆင်းရဲလှသောကြောင့် မနေချင် ပါနဲ့ဟု တောင်းပန်သော်လည်း မရသဖြင့် လက်ခံ လိုက်ရ ကြောင်း သူ၏မိတ်ဆွေများအား ပြောပြဖူးလေသည်။ ထိုသို့ အိပ်မက်ရပြီး မကြာမြင့်မီ ဇနီးဒေါ်တုတ်တို့တွင် ပဋိသန္ဓေရရှိပြီး

ကိုးလလွန်မြောက် ဆယ်လပိုင်းရောက်သောအခါ၌ ဆရာတော် ဘုရားကြီး အလောင်းအလျာ သားကောင်းရတနာကို မင်းတုန်း မင်းကြီးလက်ထက် (၁၂၃၉) ခု တပေါင်းလဆန်း (၂) ရက် တနင်္လာနေ့ မြန်မာနာရီ နံနက် လေးချက်တီး အချိန်ခန့်တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။

ထူးခြား ကောင်းမွန်သော အတိတ် နိမိတ် များကြောင့် ကလေးငယ်အား ဦးခေါင်းဆေး မင်္ဂလာပြုသောအခါ မောင်ကျော်ဒင်ဟု ကင်ပွန်းတပ် အမည်ပေးခဲ့လေသည်။ အသက် ရှစ်နှစ်သား အရွယ်တွင် သီပေါဘုရင် ပါတော်မူလေရာ မြင်းခြံ နယ်တခုလုံးမှာလည်း မြန်မာမျိုးချစ် အာဇာနည် သူရဲကောင်း များက နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့အား ဆန့်ကျင်တော်လှန် တိုက်ခိုက် သဖြင့် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

မောင်ကျော် ဒင် ကို မိဘများက မြင်းခြံမြို့ မင်းကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားထံ အပ်နှံ၍ စာပေ ပညာများကို သင်ကြား စေသော်လည်း ဉာဏ် ထုံထိုင်းလှသဖြင့် စာပေကို ကောင်းစွာ မတတ်ပေ။ စာသင်၍မရသောအခါ၌ မိဘများမှာ စိတ်ပျက်လှ သဖြင့် မြင်းခြံ အရေးပိုင်မင်းရုံး၌ (၁၅) နှစ်သား အရွယ်တွင် မင်းစေအဖြစ် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းစေသည်။ ထိုစဉ်က ဘခင် ဦးသန့်မှာလည်း အရေးပိုင်ရုံးတွင် သားနှင့်အတူ မင်းခစား အဖြစ် အမှုထမ်းလျက်ရှိသည်။ မောင်ကျော်ဒင်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ဉာဏ် ထုံထိုင်းလှသဖြင့် စာဘလုံးမျှ ဖြစ်မြောက်အောင် မတတ်ခဲ့ သောကြောင့် မိဘများက သားအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရ လေသည်။

အချိန်အရွယ် ရောက်သောအခါတွင် မိမိရှာသူ ဖြစ်သော မ ရှေ့ရီ နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ သား သမီး လေးယောက် ထွန်းကားခဲ့လေသည်။ သားသမီးသုံးယောက်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် သေဆုံးကြပြီး ကိုရိုန်ခေါ် ကိုကံညွန့်သာ အသက်ကြီးသည်အထိ နေရလေသည်။ ကိုကျော်ဒင်မှာ ဉာဏ် ထုံထိုင်းပြီး စာပေမတတ် သဖြင့် မင်းစေအဖြစ် ၁၅-နှစ်ခန့် ဆောင်ရွက်သော်လည်း တိုးတက်ရန် လမ်းစမပေါ်ခဲ့ပေ။

အသက်-၃၀ ခန့်တွင် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ပြီး နေရင်းရှာသို့ ပြန်ကာ မိဘတို့၏ လက်ငုတ်ဖြစ်သော တောင်ယာ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်လျက် နေသည်။ တောင်ယာလုပ်ယင်းဖြင့် သားမယား ကျေးမှု လူမှုဒုက္ခများကို ဆောင်ရွက်နေယင်းက ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်လိုသော စိတ်များ မကြာခဏ ပေါ် ပေါက်လာသည်။

ဦးကျော်ဒင်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးစံတင်မှာ သမာဓိ မှော်အောင်ပြီး တခါတရံ ကမ္ဘာစောင့်နတ်ကြီးများ ပူးကပ် သည်ဟု ရပ်သူ ရှာသားများက ယူဆကြသည်။ တနေ့သော အခါ၌ ဦးကျော်ဒင်နှင့် အတူထိုင်ပြီး ထွေရာလေးပါးစကား ပြောနေကြစဉ် ဦးစံတင်က အောက်ပါအတိုင်း ရုတ်ဆိုလိုက် လေသည်။

“တလိမ်နှင်လိမ်၊ လိမ်လို့ရုပ်၊ အမယ်ဘုတ်ကဲ့ သူ့ချည်ခင်၊ ဘယ်သူငင်မှ သည်ရုပ်ထွေး၊ ရှင်းနိုင်ပါ့မလေး။ ချည်ခင်ကြို့ ချည်ခင်ကြား၊ လှန်းကလေးနဲ့သွား။ ဘုရားငုတ်တို့၊ ရောင်တော်

လွတ်ပါလို့၊ ပုံထော်ဝတ်တဲ့ မခွေးရယ်၊ အနားငိမ်းရောင်ခြယ်၊
အလယ်ပြာဘောင်ကွက်နဲ့၊ လက်ခတ်သံ ကျွန်းဖိုသား၊ သောင်း
တိုက်ကကြား”

တဘောင်ကို ရှုတ်ပြုပြီးနောက် ဦးစံတင်က “တလိမ်နှင်လိမ်
လိမ်လို့ရုပ် အမယ်ဘုတ်ကဲ့ သူ့ချည်ခင်ဆိုတာ ယက်ကန်းစင်
ကျတော့ မရှင်းဘူးလား” ဟု မေးရာ ဦးကျော်ဒင်က “ရှင်းတာ
ပေါ့” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“ဒီတော့ အမယ်ဘုတ် သူ့ချည်ခင်ထက်ရုပ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာလို့
ခေါ်တဲ့ ချည်ခင်ကြီးကို ခင်ဗျား သတိတလုံးနဲ့ ရှင်းရလိမ့်မယ်။
သတိ တလုံးနဲ့ ရှင်းတဲ့အခါ စွန်း လွန်း ရှာ တောင်ဘက်မှာ
ယက်ကန်းစက် ပေါ်လိမ့်မယ်။ ယက်ကန်းစက် ပေါ်တဲ့အခါ
ကျွန်းဖိုပင်ကုန်းမှာ ခင်ဗျား သာသနာပြုရလိမ့်မယ်၊ သာသနာ
ပြုတဲ့အခါ ကျွန်းတိုင်နှစ်လုံး ပါလိမ့်မယ်။

“ဘုရားငုတ်တို့ ရောင်တော် လွတ်ပါလို့ဆိုတာက ပဋိပတ္တိ
သာသနာတော်ကြီး ငုပ်နေရာက ပြန်ပေါ် လာလိမ့်မယ်လို့
ဆိုလိုတယ်” ဟု ဦးစံတင်က ရှင်းပြလေသည်။

ဦးကျော် ဒင် က “ခင်ဗျား တောက်တီး တောက်တဲ့တု
လျှောက်ပြော မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ” လို့ ပြောလိုက်သော် အခါ
ဦးစံတင်က ခပ်ဝေးဝေးသို့ ဝိုက်ကြည့်ပြီး “အေးဗျာ ကျုပ်
ပြောတာ မှန်မမှန် စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်
လေသည်။

ဦးကျော်ဒင်မှာ ဦးစံတင်၏ နိမိတ်ဖတ်သော တဘောင်ကို
စဉ်းစားယင်း အဖြေရှာသည်။ မီးခဲပြာဖုံး ရှေးဘာက ပါရမီ

အခြေခံရှိခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်လိုစိတ်များ ပေါ်လာသည်။ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တရားများကိုလည်း ဆင်ခြင် သုံးသပ်မိသည်။ လူ့ဘဝတွင် စားဝတ်နေမှုအတွက် ယာထွန်၊ ယာလုပ် လှုပ်ရှားရုန်းကန် ဆောင်ရွက်နေရသော လူမှု ဒုက္ခ ဆင်းရဲများကိုလည်း တွေးမိပြီး စိတ်ပျက်လာသည်။ မိုးဦးကျ အချိန် တနေ့တွင် ဇနီးဒေါ်ရွှေရီကိုပါ ခေါ်ပြီး ယာရှင်းသွား ကြသည်။ ယာတဲသို့ရောက်သောအခါ၌ ဦးကျော်ဒင်က “ဒီနှစ် တို့ယာတဲမှာ နှမ်းကြဲမယ်၊ နှမ်းအတင်း-၅၀ ထွက်ယင် ဘုရားမှာ ဆီမီးထောင်ပြည့် ပူဇော်ကြရအောင်” ဟု ပြောသည်။

အချိန်တန်သောအခါ၌ ယာသစ်ထဲတွင် နှမ်းကြဲသည်။ မကြာမီ မိုးခေါင်သဖြင့် နှမ်းပင်ကလေးများမှာ ညှိုးနှမ်း၍ သေ တော့မည့်ပုံ ပေါက်နေကြသည်။ ဦးကျော်ဒင်ကလည်း မိမိ အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ဆုတောင်းသည်။ များမကြာမီ မိုးရွာလာ သဖြင့် နှမ်းပင်များ ရှင်သန်ကြီးထွားကာ မူလ ရည်မှန်းထား သည့်အတိုင်း နှမ်းထွက် ကောင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အခြားသူများ၏ နှမ်းခင်းများမှာမူ မိုးခေါင်သဖြင့် ပျက်စီး သွားကြသည်။

ထွက်ပြီးသော နှမ်းများကို ဆီကြိတ်ပြီး နှမ်းဆီကိုးပိဿာကို ဘုရားအားလှူပြီး သံဃာတော်များအတွက်ကိုးပိဿာလှူရန် ဇနီး မောင်နှံ တိုင်ပင်လုပ်ဆောင်ကြသည်။ (၁၂၀၁)ခု၊ သီတင်း ကျတ် လပြည့်နေ့တွင် အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း လှူဒါန်းမှုများပြုပြီး နောက် ရှာ၏အရှေ့တောင်ဘက်ရှိ စေတီတော်တွင် ညအချိန်၌

ဆီမီးတထောင် ပူဇော်လေသည်။ ဦးကျော်ဒင်သည် စေတီတော် အနီးကပ်ပြီး ဆီမီးများကိုကြည့်နေရာ ဆီများဆူပွက်ပြီး မီးညှန် များတက်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် တကုန် လုံး ကြက်သီးများထကာ တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။

‘ငါ ဘာများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ’ ဟု ဆင်ခြင်နေစဉ် ယခု အချိန်ခါ၌ ဆုတောင်းမှု တခုခုပြုလုပ်ပါက ပြည့်စုံလိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်တွင် ထင်မြင်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားကိုဦးချပြီး “ရဟန်းဖြစ်ရပါလို၏၊ ရဟန်းဖြစ်သောအခါ၌ တရားဟောရပါ လို၏၊ သတ္တဝါများသည် မိမိဟောသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံအား ထုတ် နိုင်ကြပါစေသတည်း” ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ဆုတောင်းပြီးနောက် ‘ငါ့မှာ စာဆိုလိုလဲ တလုံးမျှမတတ်၊ ရဟန်းဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ဘယ်လိုတရား ဟောရပါမလဲ’ ဟု တွေး တောပူပန်မိပြန်သည်။ ထိုနှစ်တွင် ဥစ္စာပစ္စည်း တိုးတက်ကြီးပွား လာသည်။ စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်လျှင် လူပျက်စီးတတ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိပြန်သည်။ ထိုစဉ်က မြင်းခြံနယ်တွင် ကပ်ရောဂါများ ကျရောက်နေချိန် ဖြစ်သည်။

မိမိဇာတာမှာလည်း စနေဂြိုဟ် အစီးအနင်း ကြုံနေသဖြင့် စနေဂြိုဟ်စီးလျှင် ပျက်စီးတတ်သည်ဟု ဟောပြောချက်များ ကိုလည်း ကြားဖူးနေသည်။ ထိုအခါ၌ ‘ခုနေ ငါများသေ သွားယင် ကုသိုလ်တရားနည်းပြီး အကုသိုလ် များနေချိန် ဖြစ် ပါကလား’ ဟု သေရမည်ကို အလွန်တရာ ကြောက်လန့်လျက် ရှိသည်။ (၁၂၀၁)ခု၊ တပေါင်းလ၏ ညတညတွင် ဦးကျော်ဒင်

သည် သေရမည်ကို ကြောက်လန့် စိုးရိမ်လျက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ထိုစဉ် ဘုရားဆင်းတုတော် တဆူသည် မိမိအိမ်ရှေ့ရှိ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ ကြွလာပြီး ပြုံးတော်မူသည်။ ဦးကျော်ဒင်က မရွှေရီလက်မှ ဆွမ်းအုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ဆွမ်းကပ်သည်။ ဘုရားဆင်းတုတော်က “ငါ ယခုသာ စကားပြောမယ်၊ နောက်မပြောတော့ဘူး” ဟု မိန့်ကြားကာ ပျောက်သွားသည်ဟု အိပ်မက် မြင်မက်လေသည်။

အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသောအခါ၌ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ သေရမည်ကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်လျက် ရှိသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မရွှေရီကို လှုပ်နှိုးပြီး အိပ်မက်အကြောင်းပြောကာ ဖယောင်းတိုင်တောင်းပြီး ဘုရားမီး ပူဇော်ရန် ရွာဦးစေတီတော်ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဘုရားစေတီတော်အရောက်တွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဗေဒင်ဆရာ ဦးချည်တိုင်နှင့် တွေ့လေသည်။ ဦးချည်တိုင်က “မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟု မေးသည်။ “ငါ သေရမှာကြောက်လို့ ဘုရားမီးပူဇော်ဖို့ လာတာပါ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။ ဦးချည်တိုင်က ခုနှစ်သက္ကရာဇ်ကို မေးမြန်း တွက်ချက်ကြည့်ပြီး “ဒီနှစ် မင်းတို့အိမ်က ခြေနှစ်ချောင်း ထွက်ကိန်းရှိတယ်” ဟု ဟောလိုက်လေသည်။

ဦးကျော်ဒင်မှာ နဂိုကပင် သေရမည်ကို ကြောက်နေသူ ဖြစ်သဖြင့် “ဟာ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ နဂိုကမှ ကြောက်နေရဘဲ”

အထဲ”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးချည်တိုင်က “ငါ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဗေဒင်က ပြောတာပါက”ဟု ပြန်ပြော လေသည်။

ဦးကျော်ဒင်မှာ “သူငယ်ချင်းရယ် ငါလဲ ဘုရားဝတ်တက် လိုက်မိမ်းပါရစေ၊ နေ့တိုင်း ခေါ်စမ်းပါ”ဟု ပြောနေစဉ် သူ ငယ်ချင်းတဦးဖြစ်သူ ဦးစံတင်ပါ ဘုရားစေတီသို့ ရောက်လာပြန် သဖြင့် သူ့ကိုပါ ဘုရားဝတ်ဘက်လျှင် နေ့စဉ် ခေါ်ပါရန် ထပ်မံ မှာကြားပြန်လေသည်။

များမကြာမီ တညတွင် ဦးကျော်ဒင်နှင့် ဦးစံတင်တို့သည် အိမ်ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စကားပြောယင်း အိပ်ပျော်သွား ကြသည်။ အချိန်မှာ ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်တွင် လမင်းမှာ ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိသည်။ ထိုသို့ အိပ်ပျော်နေစဉ် ဦးစံတင်က ရုတ်တရက် “သတ္တဝါတွေဟာ အလွန် သနားစရာ ကောင်းတယ်၊ သတ္တန္တရကပ်၊ ဒုဗ္ဗိက္ခန္တရကပ်၊ ရောဂန္တရကပ်-ကပ် ကြီးသုံးပါး ဆိုက်နေပြီ၊ သတ္တဝါတွေဟာလဲ မျက်စိလည် လမ်း မှားပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အမှိုက်မှောင်ဖုံးလို့ ချောက် ကမ်းပါးကြီးထဲ ကျကုန်ကြပြီ၊ အလွန် သနားစရာကောင်းတယ်” ဟု ညည်းတောင်းလိုက်လေသည်။

ဦးကျော်ဒင်က “မျက်စိလည်လမ်းမှားလို့ မောဟမှိုက်မှောင် ချောက်ကမ်းပါးထဲတော့ ကျမှန်းတော့သိတယ်၊ ခုနေအခါများ လမ်းမှန်တွေ့လို့ ပြနိုင်သူရှိယင် လိုက်ချင်ပါတယ်ဗျာ”ဟု ပြော လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးစံတင်က “လမ်းမှန်လိုက်ချင်ယင် မခက်ပါဘူး၊ လမ်းဆုံ လမ်းမ လမ်းလေးခွက စောင့်နေပါ။ လမ်းမှန်ပြုတတ်သူ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဦးကျော်ဒင်က စိတ်ထဲတွင် ထိုအဖြေကို ကောင်းစွာ နားမလည်သဖြင့် ဦးစံတင်ကို ထပ်မံ မေးမြန်းလေသည်။ သို့သော် လည်း အဖြေမရသဖြင့် အိပ်မှန်စုံမှားနှင့် လှုပ်နှိုးပြီး မေးတော့သည်။ ထိုအခါ ဦးစံတင်က “ကျုပ်ဘာပြောလို့တုံး” ဟု အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ပြန်မေးသည်။ ဦးကျော်ဒင်က စောစောက သူ့ကိုပြောသော အကြောင်းများကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဦးစံတင်က “ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာ၊ ရတနာသုံးပါး ရှိသားပဲ” ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်လေသည်။ ဦးကျော်ဒင်၏ စိတ်ထဲတွင် သေရမည်ကို အကြောက်ကြီးကြောက်နေသဖြင့် ထိုဥပါဒါန်စိတ်ကြောင့် တကယ် ဘေးတွေ့တော့မည်ဟုပင် ထင်မိလေသည်။ သူ၏စိတ်ကို တနည်းတဖုံ ပြုပြင်ကုသမှသာ ဖြစ်တော့မည်ဟု ယုံကြည်လာသည်။ သူ ယခင်က အိပ်မက်မက်သကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြီး သူ့စိတ်ကို ဆေးကုချင်စိတ်ပေါက်လာသဖြင့် “ကျုပ် တခါတုန်းက အိပ်မက် မက်ခဲ့သလို ကျုပ် အိမ်ရှေ့မှာ မဏ္ဍပ်ထိုး၊ ဘုရားပင့်ပြီး၊ ဝတ်တက်ဝတ်ကပ် ပြုရလျှင် ကျုပ် စိတ်ချမ်းသာမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးစံတင်က “ခင်ဗျား သဘောရှိသလို ပြုလုပ်ပါ” ဟု ပြောသဖြင့် “နက်ဖန် စောစောလာစမ်းပါဗျာ၊ မဏ္ဍပ် ထိုးကြရအောင်” ဟု ဦးကျော်ဒင်က မှာလိုက်လေသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် အိမ်ရှေ့မှာ လူစု မဏ္ဍပ်ထိုး၍
 ဘုရားပင့်ကာ ထားကြသည်။ ညအချိန်တွင် အနီးအနားမှ
 ရပ်ရွာလူကြီးများ တွေ့ဆုံကာ စိတ်စေတသိက် စသည်တို့ကို
 ငြင်းခုံ ဆွေးနွေးကြကာ ဆူညံနေတော့သည်။ ကြရောက်လာ
 သော ပရိသတ်များကိုလည်း ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေရီက ကွမ်း
 ဆေး လက်ဖက်ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

သုံးရက်မြောက်ညတွင် စတီးဘရားသား စက်ဝင်းထဲမှ စာ
 ရေးကြီး ဦးဘစံ ဆိုသူမှာ ဦးကျော်ဒင်၏ မဏ္ဍပ် အတွင်းသို့
 မပင့်မဖိတ်မ ရောက်လာသည်။ လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
 ဝိပဿနာ အာနာပါန အကြောင်းကို ပြောပြ ဆွေးနွေးလေ
 သည်။ ထိုအကြောင်းကို ဦးကျော်ဒင် ကြားလိုက်ရသောအခါ၌
 မူလက ပါရမီရှိခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထလာ
 တော့သည်။

ဦးကျော်ဒင်စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှု ဖြစ်ပေါ်လာကာ
 ထိုတရားကို အားထုတ်လိုစိတ် ပေါက်လာသည်။ ဦးဘစံ ဆိုသူ
 မှာလည်း မည်သူမျှ မပင့်ဖိတ်ရပဲ မဏ္ဍပ်သို့ရောက်လာပြီး ပြော
 လိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထူးဆန်းသောအကြောင်းတခု ရှိနေသည်ဟု
 ထင်မိသည်။ သူယခင်က အိပ်မက်ခဲ့သည့်အတိုင်း လမ်းဆုံလမ်းမ
 လမ်းလေးခုတွင် မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး စောင့်နေခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင်
 တရားပြမည့်သူတဦး ပေါက်လာပြီး လယ်တီဆရာတော် ဘုရား
 ကြီး၏ ဝိပဿနာ အာနာပါန အကြောင်းများကို ဟောပြော
 နေသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မိမိ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်
 လာလေပြီဟု စိတ်ထဲတွင် တွေးမိသည်။

နောက်ဘနေ့ညတွင် စာရေးကြီး ဦးဘဝံ လာသောအခါ၌ ဦးကျော်ဒင်က မဏ္ဍပ်အဝကစောင့်ပြီး “စာရေးကြီး ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ တရားအလုပ်ဟာ စာမဘတ်ယင် ပြစ်ပါ့မလား” ဟု မေးလိုက်တော့သည်။ ထို့အခါ ဦးဘဝံက “အို...စာတတ်တာ မဘတ်ဘာ လိုရင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သဒ္ဒါနှင့်ဝိရိယသာ လိုရင်း ပါ” ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။ ဦးကျော်ဒင်က ဆက်လက်ပြီး “ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရ၊ ကျင့်ရမလဲဗျ” ဟု ထပ်မေးသောအခါ “ထွက်သက်ဝင်သက် အာနာပါနပေါ့ဗျ” ဟုဖြေလိုက်ပြီး ဦးဘဝံ က မဏ္ဍပ်ထဲ ဝင်သွားလေသည်။

ဦးကျော်ဒင်မှာ မီးခဲပြာဖုံး ပါရမီရှင်တဦးသာ ဖြစ်သည်။ ဝာဘလုံးမျှမဘတ်သော်လည်း ဘာက အကြောင်းကံပါရမီဆက် ရှိလာသော ထူးခြားဆန်းကြယ်သူတဦးဖြစ်သည်။ စာပေကျမ်း ဂန်ကို သေချာစွာ လေ့လာတတ်မြောက်ကြသော်လည်း ဘဝ အကြောင်းကံ ပါရမီဆက်မရှိလျှင် လက်တွေ့ကျင့်ကြံ အားထုတ် မှုကို မပြုနိုင်ကြပေ။

ဆရာတော်ဘုရား အလောင်းအလျှာဖြစ်သူ ဦးကျော်ဒင်မှာ ဝမ်းသာအာရနှင့် ထိုနေ့ညက မဏ္ဍပ်ထဲတွင် ဆွေးနွေးနေ ကြသော တရားဝိုင်း၌ မဝင်တော့ပေ။ အိမ်ဘေး အဖီထဲသို့ ဝင်ပြီး ဂုန်နီအိတ် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီး ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ‘ဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်’ ဟူ၍ မှတ်ကာ ရှုရှိုက်နေယင်း အာနာ ပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို ဇွဲသန်သန်ဖြင့် အားထုတ်ကြည့်လေ တော့သည်။

အလွန် ထက်မြက်လှသော သဒ္ဓါဝီရိယနှင့် အားထုတ်ခဲ့ရာ တနေ့တွင် မုချအောင်မြင်ရမည်ဟု သူ့ စိတ်ထဲတွင် ယုံကြည်လျက် ရှိသည်။ နဂိုက ပါရမီအခံ ရှိခဲ့သဖြင့်လည်း ထိုသို့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ထွက်လေ ဝင်လေကိုမှတ်ပြီး အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ကို အားထုတ် နေစဉ် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးရွှေလုပ် ရောက်ရှိလာပြီး ‘အသိ’ကို လည်း လိုက်ရသေးကြောင်း သတိပေးလေသည်။ ဦးကျော်ဒင်က “ဘယ်လို အသိလိုက်ရမှာလဲဗျ” ဟု ဆက်မေးသော အခါ၌ “ဘာကိုလုပ်လုပ် အသိစိတ်ဖြင့် လိုက်၍လုပ်ရန်” ရှင်းပြသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် ကုသိုလ်ရပါသည်ဟု လွယ်လွယ်ငင် ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

အမှန်ဆိုရသော် ဦးကျော်ဒင်ကဲ့သို့ စာတလုံးမှမတတ်သူတို့ကို စာပေကျမ်းဂန် အကိုးအကားများဖြင့် ရှင်းပြနေ၍လည်း နား လည်မည် မဟုတ်ပေ။ အာနာပါန တရားထိုင်သော အလုပ်နှင့် တွဲဖက်ပြီး လူမှုကိစ္စ လှုပ်ရှားမှုများကို ဆောင်ရွက်ယင်းပင် အသိစိတ်ကိုယှဉ်၍ အားထုတ်သည်။ ပြောင်းရိုးစဉ်းယင်း၊ နွား ကျောင်းယင်း၊ ထင်းခုတ်ယင်း အသိစိတ်နှင့်အမြဲယှဉ်၍ ဆောင် ရွက်သည်။

ငါတို့ တခြားတပါးသို့ပျံ့လွင့်မှုမရှိစေအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားအားထုတ်လေတော့သည်။ လမ်းလျှောက် လမ်းသွား သောအခါ၌ပင် သတိကိုကပ်ပြီး လမ်းလျှောက်ယင်း လှုပ်ရှား ကို မှတ်၍သွားသည်။ အာနာပါန ထွက်လေဝင်လေကို

ရှုရှိုက်သောအခါ၌လည်း နှာသီးဖျားတွင် တိုးသွားသော
လေအဟုန်ကို ထိသိစိတ်ဖြင့်ယှဉ်၍ ရှုရှိုက်မှုပြုလေတော့သည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် အိမ်တွင်ဖြစ်စေ၊ ယာခင်းထဲတွင် ဖြစ်စေ
လူမှုကိစ္စများကိုဆောင်ရွက်ယင်း နေ့ညမပြတ် ထိုတရားကို ဆင်
ခြင်မှတ်သား လေ့ကျင့်ပွား၍ အပြင်းအထန် အားထုတ်လေ
တော့သည်။ တခါဘရံ မောင်ရင်ပေါ် ချောက် တောထဲသို့
ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေသွားကာ သဒ္ဓာဝီရိယထက်သန်စွာဖြင့် အာနာ
ပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကိုးစီးဖြန်းအားထုတ်လေတော့သည်။ သမာဓိအား
ကောင်းလာသောအခါ၌ အညို၊ အပြာ၊ အနီ၊ အရွှေ၊ အဖြူ၊
အမောင်း အစရှိသော အလင်းရောင်တန်းများကိုမြင်တွေ့လာရ
သည်။ မိမိ တရားအားထုတ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ရောင်ခြည်
တော်များကို ဖူးမြင်ရလေတယ်ဟု ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပိုမို
ကြိုးစား အားထုတ်လေတော့သည်။

မကြာခင်တည တရားအားထုတ်နေစဉ် အလုံးကလေးတခု
သည် မျက်နှာအနားတွင် လည်လျက် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို
မြင်တွေ့ရလေသည်။ ထိုအလုံးကလေးမှာ မည်သည့် အရာဝတ္ထု
များ ဖြစ်လေမည်လဲဟု အာရုံစိုက်လိုက်ရာ အလုံးကလေးမှာ
အပေါ်သို့ တက်၍တက်၍ သွားလေသည်။ ဦးကျော်ဒင်လည်း
စိတ်အတွင်းမှ အလုံးကလေးနှင့်အတူ လိုက်၍ တက်သွားရာ
တဖြည်းဖြည်းတိမ်များပေါ်သို့ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ၌
သူ၏စိတ်ထဲတွင် ‘အောင်မယ်၊ ငါ တယ်နေရာ ကျနေပါလား၊
တိမ်ပေါ်တောင်ရောက်နေပြီ’ဟု ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေတော့
သည်။

နောက်တနေ့တွင်ဆက်လက်၍တရားအားထုတ်ပြန်ရာ ပိုးစုန်း
 ကြူးလောက်ရှိသော အလုံးကလေး တခုသည် သူ၏ရွှေတွင်
 တဖြတ်ဖြတ်နှင့် အရောင်တွေထွက်နေသည်ကိုမြင်ရပြန်လေသည်။
 ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ အလုံးကလေးသည် အပေါ်သို့တက်၍
 သွားလေသည်။ ဦးကျော်ဒင်လည်း ထိုအရောင်လက်နေသော
 အလုံးကလေးနောက်သို့ စိတ်ဖြင့်လိုက်ကာ တက်သွားလေသည်။
 ထိုအခါ၌ ဘုံဆောင် ပြာသဒ်များကို အဆင့်ဆင့် မြင်တွေ့ရ
 လေသည်။ ‘ငါသေရင် ဒီနေရာတွေကိုရောက်မှာပဲ’ ဟု စိတ်ထဲ
 တွင် အောက်မေ့ပြီး သေရမည်ကို ကြောက်လန့်သောငိတ်များ
 တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းလာကာ အားတက်ဝမ်းသာကြည်နူးမှု
 ဖြစ်ပေါ်မိလေသည်။

ထိုကဲ့သို့လေ့ကျင့်အားထုတ်ခဲ့ရာ သမာဓိအားကောင်းလာပြီး
 စကားပြောသောအခါ၌လည်း သဘာဝအကျဆုံး အကြောင်း
 ကိုသာ ပြောတော့သည်။ ကောင်းနည်းပြီး မှန်ရာကိုသာပြော
 တတ်သဖြင့် ရပ်ရွာထဲမှ လူသာမန်များနှင့် ‘ပေါင်းသင်း၍ မရ
 အောင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ အရပ်ထဲကလူတွေက “ဦးကျော်
 ဒင်တယောက်တော့ ရူးပြီ” ဟု ပြောကြလေသည်။ အမှန်ဆိုရ
 သော် ထူးခြားသောပါရမီရှင်များမှာ ပထမဦးစွာ လူများစုက
 အရူးဟုသတ်မှတ်ခြင်း ခံရသည်မှာ မဆန်းလှပေ။

ကမ္ဘာကျော်သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများ၊ ငိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
 ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်များကို လေ့လာ
 ဖူးပါက ထိုကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်များကို တွေ့ရမည်ပင်ဖြစ်သည်။
 စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးကဲ့သို့ ပါရမီရှင် သူတော်စင်

အလောင်းအလျှာတဦးကို အရှုံးဟု လူသာမန်များက သတ်မှတ် သည်မှာ မဆန်းလှပေ။

လူအများမှာ လူကောင်းကို သူ့ခိုးထင်တတ်ကြပြီး မိမိတို့၏ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဍာန်တွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားများ မိုးလှမ်းနေသဖြင့် အမှန်ကိုအမှန်ဟု မမြင်နိုင်၊ အကောင်းကို အကောင်းဟု မမြင်နိုင်ကြပေ။ အကုသိုလ်စိတ် လှုံ့ဆော်ချက် ကြောင့် လူသာမန်များမှာ အမြင်ကြည်လင်မှု မရှိနိုင်ကြပေ။

ဦးကျော်ဒင်မှာ ‘ရှုံးတာကောင်းတယ်’ဟု သဘောထားပြီး မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောပဲ နေလေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ‘ခေါ်သူ ပြောသူမရှိတော့ စကားလည်းမပြောရသဖြင့် နေရာ ကျလိုက်လေခြင်း’ဟု ယူဆကာ တရားထိုင်သော အလုပ်ကို နေ့ညမအား အဆက်မပြတ် အားထုတ်နေတော့သည်။

တရားအားထုတ်နေယင်း လူသတ္တဝါအများသည် စိတ်ပျို့ လွင့်ခြင်းနှင့် စိတ်၏ ဆွဲဆောင်မှု အာရုံများ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်၍သာ နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ အကုသိုလ်စိတ် များလှသော ရွာကလူတွေနှင့်လည်း စကား မပြောတော့ပဲ တဦးတယောက်တည်း ငစိနှုတ်ပိတ် ဆိတ်ဆိတ်နေ ကာ တရားကျင့်ခြင်း အလုပ်ကိုသာ အပြင်းအထန်ဆောင်ရွက် လေသည်။

တခါတရံလူတဦးတယောက်ကိုတွေ့၍ ‘မင်းခုနစ်ရက်လောက် ကြာယင် သေတော့မယ်’ဟု လှူတ်ကန် ပြောလိုက်မိလေသည်။ သတိပေးခံရသူမှာ ဦးကျော်ဒင် ပြောသည့်အတိုင်း သေသွား

တတ်လေသည်။ သူ၏ပြောပြချက်များမှာ တခါမဟုတ်၊ နှစ်ခါ မဟုတ် အမြဲမှန်နေတတ်လေသည်။

တခါတရံ ဦးကျော်ဒင်က ‘လူတွေ့ရုံဗိုက်ထဲက အသည်း နှလုံးကစပြီး ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေကိုပါ မြင်နေရတယ်’ ဟု ပြောလေသည်။ အောက်ကို ကြည့်လိုက် ပြန်လျှင်လည်း ခွေးသေကောင်ပုပ်မှာ လောက်တွေ တိုးဝေ့ နေသလို ငရဲသူ ငရဲ သားများကို မြင်တွေ့ရကြောင်း ပြောပြတတ်လေသည်။ ရပ်သူ ရွာသားများမှာ ဦးကျော်ဒင် ပြောပြချက်များကို တအံ့တဩ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဦးကျော်ဒင်ပြောပြချက်များမှာ မှန်နေတတ် သဖြင့် နွားပျောက်၊ ကျွဲပျောက်ကစပြီး လူမမာ ဓာတ်စာနှင့် ဆေးဝါးမှီဝဲရန် ကိစ္စများကိုပင် လာ၍မေးတတ်ကြလေသည်။

ဦးကျော်ဒင်မှာ ‘မဖြစ်ချည်ဘူး၊ ကြာယင်ငါတော့ ပျောက်စေ ဆရာကြီးဖြစ်တော့မှာပဲ’ ဟု တွေးမိကာ လူသူ ကင်းဝေးသော မောင်ရင်ပေါ်ချောက် တောထဲသို့ သွားပြီး တဦးတည်း တရား အားထုတ်နေထိုင်တတ်လေသည်။ စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရား ကြီးအဖြစ်ကို ရောက်သောအခါ၌ ‘လောကီဟာ အင်မတန် ကောင်းတာ၊ ငါကံကောင်းထောက်မလို့ ဟိုဘက်ကူးနိုင်တာ’ ဟု အမိန့်ရှိတော်မူခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိသိ သတိနဲ့ မပြတ်ရှုရှုက်ပြီး အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်ပါ များလာသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဝေဒနာ များ ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဝေဒနာပေါ်မှာ သတိ ကပ်ပြီး လိုက်ပါများလာသောအခါ၌ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို မှန်ထဲ

တွင် မြင်ရသလို ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အမြင်သန်လာပြီး အူအသည်း
နှလုံး စသည်တို့ကို ရင်ခွဲပြသကဲ့သို့ သေချာစွာ မြင်ရလေသည်။

စွန်းလွန်း ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဘဝတွင် “ခန္ဓာကိုယ်၏
ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းဟာ အစိုဖြစ်ဖြစ်၊ အခြောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ အမျိုးမျိုး
ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ နောက်ဆက်လက်ပြီး သဒ္ဓါဝီရိယ ဇွဲသန်သန်နဲ့
နေ့ညမပြတ်တရားအားထုတ်သွားယင် စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်တို့၏
ဖြစ်ပျက်ခြင်းကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား မြင်ရလိမ့်မယ်။ ဥဒယဗ္ဗယ
ဉာဏ်ကျရာမှာ အကြမ်းစား၊ အလတ်စား၊ အနုစား သုံးမျိုး
ရှိတယ်။ ကိုယ်တိုင်ကြိုးစား အားထုတ်ပါမှလဲ သိနိုင်လိမ့်မယ်”
ဟု ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မိန့်တော်မူခဲ့သည်။

အခန်း (၆)

တရားထူးကို ရတော်မူခြင်း

ဦးကျော်ဒင်မှာ ထိုကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက် အပြင်းအထန် တရား အားထုတ်ခဲ့ရာ (၁၂-၈-၂၀) ၁၂၈၂-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁၃-ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ည ၁၀-နာရီ အချိန်လောက်တွင် ပထမအကြိမ် တရားထူးကို ရလေသည်။ ဆက်လက်ပြီး တရား အားထုတ်ရာတွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေရီက အိမ်အလုပ်ပျက်သည် ဟု ဆိုပြီး တရားအားထုတ်နေတုန်း ဝူခေသင့်၍ ဆူပူလေသည်။

တကြိမ်တွင် ခုတင်ပေါ်တွင် ဦးကျော်ဒင် တရားထိုင်နေစဉ် ဒေါ်ရွှေရီက ခုတင်ပေါ်မှ အဘင်းတန်းချပြီး ကြမ်းခင်းပြား များကို တချောင်းစီ အကုန်း ဆွဲနှုတ်လေသည်။ နောက်ဆုံး

ကြမ်းပြားတချောင်းမှ မကျန်တော့သော်လည်း ဦးကျော်ဒင်က မလှုပ်မယှက် ဆင့်ပေါ်တွင် တရားအားထုတ်နေလေသည်။

ထိုအခါ၌ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေရီမှာ လက်လျှော့ပြီး ကြမ်းပြားများကို ပြန်ခင်းပေးရလေသည်။

ဦးကျော်ဒင်က ဒေါ်ရွှေရီအား မည်သည့် အတွက်ကြောင့် နှောင့်ယှက်ရလဲဟုမေးရာ “ထရိုက်အောင် လုပ်တာပါ” ဟု ပြောလေသည်။ ဦးကျော်ဒင်က “မယ်မင်းကြီးရယ် ဖရိုက်ပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ရွှေရီက ဦးကျော်ဒင်ကို “ဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ တေမိလိပဲ ဒါလောက်တောင် တရားအားထုတ်ချင်ယင် ကျောင်းသွားပြီး ဘုန်းကြီးလုပ်ပါလား” စသည်ဖြင့် နေ့စဉ်ပင် မြည်တွန် တောက်တီးနေတော့သည်။

ထိုစဉ်က အခြေအနေ အရ ရဟန်း မဝတ်နိုင်သေးသဖြင့် ဦးကျော်ဒင်မှာ သီးခံပြီးနေရလေသည်။ တကြိမ်တွင် ဦးကျော်ဒင် တရားအားထုတ်နေစဉ် ဒေါ်ရွှေရီသည် ချည်တိုင်က နွားမကို ကြိုးဖြေလှုတ်လိုက်ပြီး ဦးကျော်ဒင်အား နွားနောက်သို့ အတင်းလိုက်ခိုင်းလေသည်။ ထိုနွားမမှာ တွေ့သည့်လူတိုင်း ဝေ့တတ်၍ အလွန်ဆိုးသော်လည်း ထိုအချိန်၌ မည်သူ့ကိုမျှ မဝေ့ပဲ ရပ်နေလေသည်။ ဒေါ်ရွှေရီမှာလည်း နွားမက ငြိမ်နေသဖြင့် အားမလို အားမရဖြစ်ကာ ကြမ်းပြင်ကိုဆောင့်နင်းဆူပူ ကြမ်းမောင်းကာ အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်လေသည်။

ဦးကျော်ဒင်မှာ နောက်ပိုင်းများ၌ ဘာကိုမျှ မဖြုန်တော့ပဲ မလျှော့သောလုံ့လဝီရိယဇွဲဖြင့် တရားကိုသာကြိုးစားအားထုတ်

နေလေတော့သည်။ ဦးကျော်ဒင်မှာ တရား အားထုတ်ယင်း သမာဓိအား ပိုမိုကောင်းလာကာ အာရုံနောက်သို့လိုက်သော စိတ်များကို တဖြည်းဖြည်း ထိန်းချုပ်နိုင်လာသည်။ ဒေါသ ဖြစ်မည့်အစား သည်းခံနိုင်လာပြီး လောကီသာယာမှု ဟူသမျှကို တဖြည်းဖြည်း ဖြတ်တောက်နိုင်လာသည်။

ညအညတွင် သတိကပ်ပြီး တရားအားထုတ်နေစဉ် အိပ်ပျော် သွားလေသည်။ အိပ်မက်သိ၌ ဘုဘာ၌ဘခုသို့ ရောက်သွားပြီး လက်မှတ်တစောင်ဝယ်ရာ ရောင်းသက လေးစောင် ပေးလိုက် သည်။ ရထားထွက်ခါနီးဖြင့်နေသဖြင့် လက်မှတ်များကို အိတ်ထဲ ထည့်ကာ ရထားပေါ်တက်၍ လိုက်ပါသွားရလေသည်။ ထို့ နောက် များမကြာမီ ယာတ်၌ နွားတကောင် ပြေးလာသည်ကို လိုက်ဆွဲရာ အမြီးကိုဆွဲခိုသဖြင့် အမြီးရင်းက ပြုတ်ပါလာသည်ဟု အိပ်မက် မြင်မက်ပြန်လေသည်။

ဦးကျော်ဒင်က ရထားလက်မှတ်လေးစောင်ကို မဂ်လေးတန် ဖိုလ်လေးတန်ဟုယူဆပြီး နွားမြီးပြတ်သည်ကိုအပြတ်ကျင့်မည်ဟု မှတ်ယူ နိဗ္ဗိတိကောက်ပြီး တရား အားထုတ်ခြင်း လုပ်ငန်းကို အပြင်းအသန် ဆက်လက် အားထုတ်လေသည်။ (၁၁-၉-၂၀) (၁၂၀၂) ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၁၃-ရက် စနေနေ့ ည ၁၁-နာရီ အချိန်လောက်တွင် ဒုတိယအကြိမ် တရားထူးကို ရောက်မူလေသည်။

တရားထူး နှစ်ကြိမ်ရပြီးနောက် ဦးကျော်ဒင်မှာ အသိဉာဏ် ကြီးကျယ်လာပြီး ယခင်က မိမိမသိသော သဘာဝအကြောင်း တရားများကို အလိုအလျောက် သဘောပေါက် ဝေဖန်နိုင်လာ

သည်။ သမာဓိအား ပိုမိုကောင်းလာသဖြင့် လူ့ဘဦးတယောက်၏ ရှေ့ဖြစ်ကို တပ်အပ်ပြောနိုင်လာသည်။ လူ့ဘဦးတယောက် နေမကောင်း၍ ရှင်ရေး သေရေးကိစ္စကို လာမေးပါက ဦးကျော်ဒင်က သေမည်ဆိုပါက သေတတ်ပြီး၊ ရှင်မည်ဆိုပါက ရှင်တတ်လေသည်။

ရပ်သူရှာသားများမှာ ဦးကျော်ဒင်နှင့် စကားမပြောဘဲကြွတော့ပဲ ကြောက်လန့် လာကြသည်။ တရား အားထုတ်ခြင်း လုပ်ငန်းကို ကြိုးစားပြီး မလျှော့သောဇွဲဖြင့် ဆက်လက်အားထုတ်ရာ (၁၁-၁၀-၁၉၂၀) ၁၂၇၂-ခု၊ တော်သလင်း လပြည့်ကျော် ၁၃-ရက် တနင်္လာနေ့ ည ၁၀-နာရီအချိန်တွင် တတိယအကြိမ် တရားထူးကို ရတော်မူပြန်လေသည်။

တနေ့တွင် မောင်ရင်ပေါ်ချောက် တောထဲ၌ တရား ထိုင်နေစဉ် မိမိရှေ့၌ မိုးကြိုးပစ်ချသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ ဦးကျော်ဒင်၏စိတ်ထဲတွင် သတ္တဝါတွေမှာ စိတ်ဆွဲဆောင်ရာ အာရုံ နောက်သို့သာ စာကောက်ကောက် လိုက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် လူတွေကြားထဲတွင်လည်း မနေလိုတော့ပေ။ ရဟန်းပြုလို စိတ်ကသာ အစဉ်လွမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။

ရန်သူကို ရှာသောအခါ၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာနဆိုသော တရားများကို သိမြင်လာရသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာနများကို စိစစ်လိုက်သောအခါ၌ ဒုက္ခအပေးဆုံးတရားမှာ လောဘဖြစ်သည်။ လောဘသည် အဓိကရန်သူဖြစ်ပြီး သူ့ကိုသတ်ရန်အတွက် စိတ်အာရုံကို ထိသိအပေါ်တွင် သတိ

ထားပြီး တင်လိုက်ပါများသော အခါ၌ လောဘ တရားမှာ တဖြည်းဖြည်း အားနည်းသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ နောက် ဆုံး၌ မိမိ ရန်သူမှာ မည်သူများ ကျန်သေးသလဲဟု ထပ်ပြီး လိုက်ရှာလိုက်သော အခါ၌ အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်သော ဇနီး သား မယားနှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ကို သိရှိရပြန်လေသည်။

ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် တွေးခေါ်လိုက်သောအခါ၌ ဘဝ သံသရာဘဝလုံးကို ကြွေးမရှင်းခွဲမိသဖြင့်သာ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်ရ သည်။ သို့အတွက် ဇနီးဖြစ်သူအား “မင်းနဲ့ ငါဟာ ဘဝက ရေစက်ဆုံလို့ တွေ့ကြုံ ခဲ့ရတယ်။ ငါ့ကြွေးကိုလည်း မင်းတို့ မဆပ်ပါနဲ့၊ မင်းတို့ကြွေးကိုလည်း ငါမဆပ်ပါရစေနဲ့တော့” ဟု တောင်းပန် ပြောဆိုသည်။ “ကနေ့ကစပြီး မင်းနှင့် ငါဟာ မောင်နှမ အရင်းလို အောက်မေ့ပြီး နေပါရစေ။ ငါ့ကိုလည်း ရဟန်းပြုခွင့်ပေးပါ” ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ရွှေရီက “ကျွန်မအပေါ် ရှင်ရှိတဲ့ကြွေးတွေလဲ မဆပ် ပါနဲ့။ ဦးကျော်ဒင်လည်း ဘယ်မှမသွားပဲ ရဟန်းလဲမခံပါနဲ့၊ အိမ်ဦးခန်းမှာနေပြီး မောင်ကြီးအရာထားကာ ဝတ်ကြီးဝတ် ငယ် ပြုစုပါရစေ” ဟု တောင်းဆိုလေသည်။

ဒေါ်ရွှေရီက ဆက်သက်ပြီး လောကမှာ “ရောင်ရှိမှ ဆံထုံး တင့်တယ်၊ ဆံထုံးရှိမှ ရောင်တင့်တယ်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ မိန်းမ တို့မှာ အုပ်ထိန်းမှုမရှိပါက သူတကာတွေက အမျိုးမျိုးပြောဆို နှိပ်စက်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ရှင်းပြလေသည်။ အမှန် ဆိုရသော် ဦးကျော်ဒင်အိမ်မှ ထွက်မသွားအောင် ပရိယာယ်ဖြင့် ဆွယ်ခြင်း

ဖြစ်ပေသည်။ ဦးကျော်ဒင်စိတ်ထဲတွင် သားမယားက ခွင့်ပြုမှု သာသနာ့ဘောင်ဝင်နိုင်သည်ဟု ထင်မိသဖြင့် သာသနာ့ဘောင် မဝင်ရတော့ဘူးဟု ထင်ပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲ ခဲ့ရ လေသည်။

လူ့ဘဝတွင် အသက်ရှင် နေထိုင်နိုင်မှုနှင့် စားဝတ်နေရေး အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရာတွင် အပြစ်ကင်းသော အလုပ်ကို ရှာ၍မတွေ့သဖြင့် အကြံရခက်နေလေသည်။ ရဟန်းခံဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် အရူးလုပ်နေရန် စိတ်ကူးမိသည်။ ဂုန်နီအိတ် တထည်ကို နှစ်ဘက်ပောက်ပြီး အလယ်ကလည်း တပေါက် ဖောက်ကာ ခေါင်းလျှိုဝတ်၍ ခွက်တလုံးကိုင်ကာ အိမ်စဉ် လျှောက်တောင်းစားပြီး အရူးကြီးလိုနေကာ တရား ဆက်ကျင့် ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ ထိုအကြံမှာလည်း ရုတ်တရက် မဖြစ်နိုင် သေးသဖြင့် မည်သို့လုပ်ရမည်မသိ အလွန်ဘရာ စိတ်ဒုက္ခ ရောက် လျက်ရှိသည်။

လူတွေနှင့် ဆက်လက် နေလိုစိတ် မရှိတော့သဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲ လျက် စားမဝင် အိပ်မပျော် အင်အားကုန်ခန်းကာ မိမိကိုယ်ကို သေဘော့မည်ဟုပင် ထင်မြင်မိလာသည်။ အိမ်နီးနားချင်း များ မှာ ဦးကျော်ဒင်၏အဖြင်ကိုမြင်ပြီး သနားလာကြသဖြင့် ဒေါ် ရွှေရီအား ရဟန်းခံခွင့်ပြုလိုက်ပါရန် ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ပြောဆို ကြသည်။ ဦးကျော်ဒင်မှာလည်း ရဟန်းခံချင်သောစိတ်ဖြင့်မစား နိုင် မသောက်နိုင်ဖြစ်ကာ ပိန်ချိုးချည့်နဲ့ လာလေဘော့သည်။ ဒေါ်ရွှေရီ၏ စိတ်ထဲတွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား သူ့မျက်စိအောက် တွင် ရဟန်းအဖြစ်မတွေ့လိုပေ။ ရဟန်းမပြုရသဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲ

ပြီး မစားနိုင် မသောက်နိုင် သေသွားတာကပင် ကောင်းလိမ့် မည်ဟု ထင်နေမိသည်။

အိမ်နားနီးချင်းများမှာ ဦးကျော်ဒင်နှင့် ဒေါ်ရွှေရီတို့၏ အဖြစ်ကို လုံးဝဥသ္မံသိနေကြသဖြင့် ဦးကျော်ဒင်အား သနား လာကြသည်။ ဒေါ်ရွှေရီကို ဦးကျော်ဒင် ဝိတ်ချမ်းသာစေရန် ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ရဟန်းပြုခွင့်ပေးလိုက်ပါရန် ဝိုင်းဝန်းနားချကြသည်။ ဦးကျော်ဒင်ကလည်း ဆယ့်လေးငါး ရက် ရဟန်းပြု၍မှမပျော်လျှင် ပြန်လာခဲ့ပါမည်ဟု ဒေါ်ရွှေရီကို ပြောပြသည်။

ရဟန်းမခံမီ ယာထဲတွင် ပဲကြဲပေးခဲ့ပါဦးဟု ဒေါ်ရွှေရီက တောင်းပန်သဖြင့် ၁၂၀၂-ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၅-ရက်နေ့တွင် ပဲကြဲရန် နွားတရျဉ်းနှင့် ယာထဲသို့ ဆင်းရင်္ဂါ သည်။ ယာထဲသို့ ရောက်သောအခါ ထွန်ပေါ်တက်ပြီး နွား နှစ်ကောင်ကို ငေါက်၍နှင်လေသည်။ ထိုစဉ် နွားနှစ်ကောင်မှာ ဦးကျော်ဒင်အား လှည့်ကြည့်၍ မသွားပဲရပ်နေကြလေသည်။

နွားများ ရပ်နေသည်ကိုကြည့်၍ ဦးကျော်ဒင်က စဉ်းစား မိသည်မှာ နွားများသည် ယခင်က ထွန်ပေါ်တက်လိုက်ပါက ဟဲလို့တောင် မငေါက်ရပဲ သူ့ထက်ငါ သာအောင် ရုန်းကြ လေသည်။ ယခုအခါတွင်မူ နွားနှစ်ကောင်ကပင် မိမိကိုသတိပေး နှင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေပြီဟု တွေးမိသည်။

ဦးကျော်ဒင်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ဘခုကို ခိုင်မာစွာချလိုက်လေ သည်။ စိတ်ကိုတင်းပြီး ထွန်ပေါ်က ဆင်းကာ ထွန်ကလန်ကို ဖြုတ်ချ၊ ထွန်ကိုင်းကိုကိုင်ကာ ထွန်တုံးကို ထောင်ပြီး နွားနှစ်

ကောင်ကို ကြိုးဖြတ်ကာလွတ်လိုက်လေသည်။ နွားများကိုလည်း
'ဖေ့သားကြီးတို့၊ မင်းတို့ကိုဒီနေ့ကစပြီး ငါဘေးမဲ့ပေးလိုက်ပြီ'
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရွာဦးရှိ ဘုန်းကြီး ဦးကျောက်ကျောင်းသို့ ရှေးရှုထွက်ခွာ
သွားရာ လမ်းတွင် ဒေါ်တင်ဆိုသူနှင့်တွေ့လေသည်။ သာမဏေ
ဝတ်ရန် သွားကြောင်း သိရသဖြင့် ဒေါ်တင်က ကေသီနှမ်း
ကလေးတထည်ကို အမြန်ရှာ၍ ပေးလိုက်လေသည်။ ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်း ရောက်သောအခါ၌ ဘုန်းကြီးဦးကျောက် ခေါ်
ဦးဝီရိယက သင်းပိုင်တထည်စွန့်ပြီး ရှင်ကဝိဆိုသောဘွဲ့ အပ်ကာ
ရှင်သာမဏေအဖြစ် ချီးမြှင့် ပေးလိုက်လေသည်။ တွန့်တိုးကို
ထောင်၍ စ၊ ပြီးထွက်ခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ 'ထွန်ထောင်
ကိုယ်တော်'ဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြသည်။

ရှင်ကဝိသည် သာမဏေဖြစ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် စွန်းလွန်းရွာ
ဘောင်ဘက် မောင်ရင်ပေါ်ချောက်သို့ တပါးတည်းသွားကာ
တရား အားထုတ်နေလေသည်။ သင်္ကန်းငတ်သွားပြီး ၅-ရက်
ခန့်အကြာတွင် ကျောင်းဘေးနား၌ မှိုကြီးတပွင့် ပေါက်နေ
သည်ကို တွေ့မြင်၍ ဆွဲနုတ်လိုက်ရာ မှိုငှက်ကလေးများပါ တအံ့လုံး
ပါလာသည်။ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ ကျွတ်လွတ်တော့မည့် အတိတ်
နိမိတ်ဘုယူဆပြီး တရားအားထုတ်ခြင်း လုပ်ငန်းကို အပြင်း
အထန် ကြိုးစား အားထုတ်လေတော့သည်။

(၁၂၀၂)ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် (၁၃)ရက်၊
အင်္ဂါနေ့ည ဆယ်နာရီအချိန်လောက်တွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်

စွာ တရားထိုင်နေလေသည်။ ထိုစဉ် ဝီဝီဝီဝီ ဟု အသံကြားပြီး စောင်းတန်းကြီးတခုကိုမြင်လာရသည်။ ရထားပုံတစင်း အလွန် အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် မိမိထံသို့ တည့်တည့်ကြီးလာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရှင်ကဝိမှာ ထိုမြင်ကွင်းကိုဂရုမစိုက်ပဲ တရားကိုသာ အားတုတ်မြဲ အားထုတ်နေလေသည်။ ထိုစဉ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ပေါ့ပါးလာ၍ အထက်သို့မြောက်သွားပြီး ငြိမ်ကနဲဖြစ်သွားကာ ရထားပုံက မိမိအောက်သို့ရောက်ရှိနေလေသည်။ ဘေးသို့ကြည့်လိုက်ရာ ထောင့်လေးထောင့်တွင် သာသနာစောင့်နတ်မင်းကြီး လေးပါးကိုတွေ့ရပြီး သိကြားမင်းကို လကျာဘက်တွင် မြင်ရလေသည်။

ရှင်ကဝိ စိတ်ထဲတွင် တရားထူးရတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် အစောင့်အရှောက်များ ရောက်လာသည်ဟုထင်မိကာ ဣရိယာပုထ်ကိုမပြင်ပဲ တရားကိုဆက်လက် အားထုတ်မြဲ အားထုတ်လျက် နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် စတုတ္ထအကြိမ် တရားထူးကို တွေ့ရလေသည်။ ရှင်ကဝိသည် မိမိကိုစွဲပြီးသဖြင့် သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ သိကြားမင်းနှင့်တကွ နတ်မင်းကြီးလေးပါးနှင့် ရထားပုံပါ ပျောက်ကွယ်လေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ စတုတ္ထမဂ်ကိုရရှိပြီးသည့်နောက်တွင် အထက်ဘဝင်အောက် အဝီစိတိုင်အောင် ဟင်းလင်းဖြစ်ကာ အကုန်အစင် မြင်ရလေသည်။ သိကြားမင်းနှင့် နတ်ကြီး လေးပါးတို့လည်း နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားကြပြီး လူ့ပြည်တွင် ရဟန္တာတပါး ပေါ်ထွန်းနေပြီ။ သွားဖူးကြဟု တခဲနက် ကြေးကြော် နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထို့နောက် အနီးဆုံးဖြစ်သော သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကိုမြင်တွေ့
ရပြီး ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုး နတ်တွေနှင့်တကွ အထက် နတ်ဗြဟ္မာများ
ဖူးမြော်လာကြသည်ကို ကြည့်၍ မဆုံးအောင် မြင်ရလေသည်။
သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက၊ ဩကာသလောက တည်းဟူ
သော လောကသုံးပါးကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ သတ္တဝါတွေ
ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော သတ္တလောက၊ သတ္တဝါများကို ပြုပြင်
ဖန်တီးပေးနေသော သင်္ခါရလောက၊ သတ္တဝါတွေ၏တည်ရာမှီရာ
ဘုံခံမာန်ဖြစ်သော ဩကာသလောကစသဖြင့် လောကသုံးပါး
ကို မြင်ရလေသည်။

အတွင်းလောက သုံးပါးဖြစ်သော စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်
ဆိုသော တရားသုံးပါးကိုလည်း ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိမြင်လာ
သည်။ ဘုရားရှင်တို့၏ ဂုဏ်တော်၊ တရားတော်များကိုလည်း
သိမြင်လာရလေသည်။ အမှန်ဆိုရသော် ရှင်ကဝိမှာ မဂ်ဆိုက်
ဖိုလ်ဆိုက် အမြင်ပေါက်နေပြီဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတပါး ဖြစ်
သွားခဲ့လေပြီ။ မိမိဘဝကို ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သော အခါ၌
လည်း တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ လူ့ဘဝ အမျိုးမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဘဝ
သံသရာများကို ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။

ရှင်ကဝိ သာမဏေပြုပြီး သုံးလခန့်အကြာတွင် မိတ္ထိလာမြို့
ရေလယ်တိုက် ဆရာတော်သည် တညတွင် ထူးဆန်းသော အိပ်
မက်တခုကို မြင်မက်တော်မူသည်။ ဆင်ဖြူတော်နှစ်စီး ကောင်း
ကင်မှ ပျံလာပြီး ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ဟု မြင်မက် လေ
သည်။ များမကြာမီ မြင်းခြံမြို့မှ ဦးဖြူးသာနှင့် စတီးဘုရားသား

ကုမ္ပဏီစာရေးကြီး ဦးဘစံတို့နှစ်ဦး ဆရာတော် ကျောင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ စွန်းလွန်းရွာအနီး မောင်ရင်ပေါ်ချောက် မှာ အလွန်ထူးတဲ့ ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါး ပေါ်နေပြီး အရိယာအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိနေသော်လည်း စာတောင် မတတ်ရှာ ကြဘူးဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ဆရာတော်က အရိယာ ဖြစ်လျှင် ပညတ်နှင့် ပရမတ်တို့ သဘာဝတို့ကို သိရလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူပြီး အပင်ခိုင်းလိုက် လေသည်။ မိတ္ထီလာမြို့ ရေလယ်ကျောင်းတိုက်သို့ ရှင်ကဝိနှင့် ရှင်ဝိဇယတို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ ဆရာတော်က သာမဏေ နှစ်ပါး ရရှိသော တရားထူးများကို ကျမ်းဂန်များနှင့် တိုက် ဆိုင်ပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေး မေမြန်းကြည့်သည်။ ရှင်ကဝိမှာ ရဟန်း ကိစ္စ ပြီးစီးကြောင်းကို ရေလယ်ဆရာတော်က ကောင်းစွာသိရှိ ယုံကြည်တော်မူလေသည်။

ရေလယ်ဆရာတော်က ရှင်ကဝိအား ကသိုဏ်းပွားများနည်း များကို ကျမ်းဂန်အတိုင်း ညွှန်ပြပြီး ပွားများခိုင်းရာ တနေ့ တည်းဖြင့် ကသိုဏ်း-၁၀ ပါးကို ပွားများပြီး ဇော့ရသည့် အချက်များကို လျှောက်ထားနိုင်လေသည်။ နောက်တနေ့ညတွင် ရှင်ကဝိသည် “ဉာဏဒဿနံ ဝိဝိဓံ” ဟု မေးသံတခုကို ကြား လိုက်ရသည်။ ‘ဉာဏ’ဆိုသည်မှာ ဉာဏ်၊ “ဝိဝိဓံ” ဆိုသည်မှာ အထူးထူးအပြားပြား” ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။ မေးသော အသံ က သာဓုခေါ်ပြီး ပျောက်သွားလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် ရှင်ကဝိ၏ ဘဝမှာ ထူးခြား၍ အံ့ဩဘွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ရှင်ကဝိသည် တညတွင် တရားထိုင်နေစဉ် “အာယုသင်္ခါရ လှုတ်ပါ” ဟု ဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ရှင်ကဝိက “မလှုတ်ဖူးဟယ်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါမှ အသံမှာ ပျောက် သွားလေသည်။ နံနက်မိုးလင်းသော် မိတ္တီလာ ရေလယ်ဆရာတော် ကို လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က “ရှင်ကဝိ အာယုသင်္ခါရ လှုတ်လိုက်သလား” ဟု မေးမြန်းရာ “မလှုတ်ပါဘုရား” ဟု ပြန် လျှောက်ထားသည်။

ဆရာတော်က “မလှုတ်လိုက်နဲ့ ရှင်ကဝိ၊ သူတို့မနေသေးဘူး၊ လာလိမ့်အုံးမယ်၊ သတိထားနေ” ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။ ရက်များမကြာမီ တစုံတဦးက ကိုယ်ထင်ပြုပြီး “အရှင်ဘုရား၊ သစ္စာလေးပါး တရားကို မဟောပါနဲ့” ဟု လျှောက်လေရာ ရှင်ကဝိက “ဟောမယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အသံရှင်က “ကိုယ်တော်၊ ပြောတာမရဘူးလား” ဟု ပြန်လျှောက် သည်။ ရှင်ကဝိက မေတ္တာပို့မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ယုံကြည်သည့် အလျောက် သြဒိသမေတ္တာ ပို့တော်မူသည်။ “ငါ့ပို့တဲ့မေတ္တာ မရဘူးလား” ဟုမေးရာ အသံရှင်က “ရပါတယ်ဘုရား” ဟု ပြန် လျှောက်ပြီး ဝမ်းနည်းသံဖြင့် “ဟယ်...သတ္တဝါတွေတော့ ကျွတ် ကုန်တော့မှာပဲ” ဟုပြောကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ရေလယ်ဆရာတော်ကို ရှင်ကဝိက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းလျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်က ရှင်ကဝိကို သူ၏ဉာဏ်စဉ်ဖြင့် လိုက်ကြည့်ခိုင်းရာ “မာရ်နတ် သားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ အခြေအရံထဲကပါ ဘုရား” ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထားလေသည်။

ရက်များမကြာမီ ညအချိန် ရှင်ကဝိ တရားထိုင်နေစဉ် ပန်း အနီကိုပန်လျက် မိန်းကလေးနှစ်ဦး ရောက်လာကြပြန်ရာ ရှင်ကဝိ က “ဘာလို့လာရသလဲ” ဟု ကြိမ်းမောင်းလှုပ်လိုက်မှ ထွက်ခွာ သွားကြောင်း သိရလေသည်။ ရေလယ်ဆရာတော်မှာ ရှင်ကဝိ၏ ပညာညက်အမြင်နှင့် အတွေ့အကြုံများကို လက်တွေ့သိရှိရသော အခါ၌ အထူးလေးစားမှု ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

မိတ္ထိလာတောင် ကန်အရှေ့ဘက် ကန်ပေါင်ရိုး ပေါ်တွင် ရှေ့သင်္ကန်း ကပ်လှူထားသော ရှေ့မြင်တင် စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူ ရှိသည်။ သီပေါဘုရင် ပါတော်မူစဉ်က မြန်မာ့ မျိုးချစ် နယ်ချဲ့ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်များသည် အင်္ဂလိပ်တို့အား ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဘုရားစေတီတော် အထက်ပိုင်း တဝက်တွင် အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်များက မှန်ပြ၊ မီးပြ၊ အချက်ပြ မျှော်စင်အဖြစ် အသုံးပြုသဖြင့် စေတီတော်ကြီးမှာ ပျက်စီး ယိုယွင်းလျက်ရှိသည်။

တနေ့တွင် ရေလယ်ဆရာတော်က ရှင်ကဝိကို ထိုဘုရားပျက် စေတီတော်ကြီးကို ပြင်ဆင်မည့်သူ ရှိပါအုံးမည်လားဟု မေးမြန်း အကြံညှိခိုင်းသည်။ ရှင်ကဝိက “ရှိပါသည်” ဟုဖြေပြီး ထိုသူမှာ လူဒါယကာဖြစ်ပြီး ယခုအချိန်၌ တိုက်ရှေ့တွင် လမ်းလျှောက် နေ၍ စတ်ထားသော ပုဆိုးအဆင်ကိုပင် ပြောပြနိုင်သည်။ ဆရာ တော်က လူလှုပ်အကြံညှိခိုင်းပြီး အမည်နာမနှင့်တကွ မှတ်သား ထားခိုင်းသည်။ နောင်အခါ၌ ထိုဘုရားကို ပြင်ဆင်ရာတွင် အလှူ ဒါယကာအဖြစ် ရှင်ကဝိပြောထားသော မိတ္ထိလာမြို့မှ သဌေး ဦးကျော်ဇောနှင့် ဒေါ်ဌေးတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

ရှင်ကဝိ၏ ဉာဏ်စဉ်တွင် မြင်သော အမြင်များမှာ ထိုမျှပင် မှန်ကန်လျက်ရှိသည်။ စာရေးသူမှာ ထိုအကြောင်းဖြစ်ရပ်များကို စဉ်းစားမိပြီး စိတ်ထဲတွင် ပါရမီရှင် သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ ဘဝဖြစ်စဉ်များမှာ လူသာမန်တို့နှင့်မတူ တမူထူးခြား လျက်ရှိကြောင်း စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသည်။ မိတ္ထီလာ ရေလယ် ဆရာတော်မှာလည်း ထိုခေတ်က နာမည်ကျော်ကြား စာပေ ကျမ်းဂန်ဘတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တပါးဖြစ်သည်။

စာရေးသူမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်မှ ဖြစ်ရပ် အချို့ကို စဉ်းစားမိသင်း ထိုနေ့က ဤအကြောင်းများကို တနေ့ တွင် ပြန်လည်ရေးသားဖော်ပြလိုစိတ် ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ဖြစ်ရပ် များမှာ ဆန်းကြယ်လှပြီး သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်တချို့ကိုလည်း တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များက ယုံချင်မှ ယုံပေလိမ့် မည်။ သိပ္ပံပညာနှင့် တိုင်းတာ၍ မရနိုင်သော စိတ္တဗေဒပညာလွန် နယ်ပယ်မှ ဖြစ်ရပ်များဖြစ်သည်။ ဘဝသံသရာကို ယုံကြည်ခြင်း နှင့် ကံ ကံ၏အကျိုးဆက် တရားများကို ယုံကြည်သော ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်တိုင်း ဖြစ်သဖြင့် စာရေးသူက ယုံကြည်သည်။ ထို ဖြစ်ရပ်များမှာ ဘုရားဟော ဒေသနာနှင့်လည်း ဆန့်ကျင်မှု မရှိပေ။

ရုပ်ကြမ်း ဝါဒသမားများက ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒီများသည် ဘာသာရေးခံယူချက် မရှိရဟု တချိန်က ကြွေးကြော်ရေးသား ခဲ့ကြသည်။ အချိန်ကြာလာသောအခါ ထိုသူများပင် ဘာသာ ရေး ယုံကြည်မှုဖက်သို့ ခုန်ကူးလာကြကြောင်း တွေ့နေရသည်။ ဝါဒရေးသူတို့ငယ်ငယ်က ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို သမာသမဂ္ဂ စနစ်ဟု

ခေါ်သည်။ သမာ၊ ကောင်းသော။ သမဂ္ဂ၊ စုပေါင်းဖွဲ့စည်းထားခြင်းဟု ဆိုသည်။ “သမာ သမဂ္ဂ” စနစ်မှာ အများကောင်းကျိုးအတွက် ကောင်းစွာ စုပေါင်းလုပ်ဆောင်ကြခြင်း သဘောကို ဆောင်နေပေသည်။

ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက် ရှိသော်လည်း ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကိုမူ ငယ်ငယ်ကပင် ယုံကြည်မှုရှိခဲ့ပေသည်။ အများကောင်းကျိုးအတွက် စုပေါင်းလုပ်ဆောင်ခြင်း စနစ်မှာ ဘာသာရေး အယူဝါဒနှင့်လည်း ဆန့်ကျင်မှု မရှိပေ။ ထိုစနစ်ကို မကောင်းဘူးဟု ပြောနိုင်သူများမှာ ဤကမ္ဘာ၌ တကိုယ်ကောင်း သမားများ၊ ဖောက်ပြန်ရေး သမားများ၊ အများကောင်းကျိုးကို မလိုလားသူများ၊ အဓမ္မဝါဒီများသာ ဖြစ်ကြပေမည်။ မြင်းခြံမြို့တွင် ရှိနေစဉ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ် အကြောင်းကို အချိန်ရသလို တတ်နိုင်သမျှ ရှာဖွေလေ့လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

* * *

အခန်း (၇)

ဆရာတော်ဦးကဝိ၏ ဥဒါန်းတရားတော်

ရေလယ် ဆရာတော်မှာ စာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တပါးဖြစ်ပြီး အင်္ဂုရတ် ပညာ ဝါသနာပါသည့်အလျောက် တခါတရံ ဖိုထိုးလေ့ရှိသည်။ သို့ကျောင်းတွင် ဓာတ်လုံးဖမ်းခြင်း၊ ပြဒါးဖမ်းခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်တတ်သည်။ တနေ့တွင် မိတ္ထီလာ ရေလယ် ဆရာတော်က ရှင်ကဝိအား အမိန့်ရှိသည်မှာ “ရှင်ကဝိ၊ မိတ္ထီလာ ကန်ကြီးကို မြင်ရုံလား ဒီကန်ကြီးမှာ အင်းလေးအင်းပေါ်နေပြီ အဲဒီတော့ တပေါင်ကလဲ ‘မိတ္ထီလာနယ်အတွင်းမှာလ၊ လေးအင်း တိုင်အောင်ပေါ်လို့ ရှစ်သောင်းကျော် ဝိဇ္ဇာထွက်ပါလိမ့်၊ လို့ ချင်သူ ဖိုခွင်တက်ကြလော့’လို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒါ ရှင်ကဝိ ဘယ်လို ကောက်သတုံး” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဆရာတော်ဘုရားယူတဲ့ ဝိဇ္ဇာက ဘယ်လို ဝိဇ္ဇာပါလဲဘုရား၊ ဖိုကကော ဘယ်လို ဖိုပါလဲဘုရား” ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။
 “ရှင်ကဝိရုံ၊ ဝိဇ္ဇာကတော့ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ မန္တာန်ဝိဇ္ဇာပေါ့၊ ဖိုကလဲ ဖားဖိုပါ” ဟု ရေလယ် ဆရာတော်က အမိန့်ရှိပြန်သည်။ “ဆရာတော်ဘုရား၊ ဝိဇ္ဇာက အရိယာဝိဇ္ဇာပါ ဘုရား၊ ဖိုက အာနာပါနဖိုပါဘုရား” ဟု ဖြေကြား လျှောက် ထားလိုက်လေသည်။ “အေး အေး ရှင်ကဝိ ဟုတ်တယ် ဟုတ် တယ်၊ ဆရာတော် ဒီနေရာမှာ အယူအဆ လိုနေတယ်” ဟု ဆရာ တော်က သဘောပေါက် ဝန်ခံလေသည်။

ရေလယ်ကျောင်းဆရာတော်မှာ ထိုစဉ်ကစ၍ မိမိ၏ ဓာတ် လုံးများနှင့် ဖားဖိုတို့ကို အပြီး စွန့်လွှတ်လိုက်ကာ အာနာပါန တရားကို အားထုတ်တော် မူရှာလေသည်။ အမှန်ဆိုရသော် ရဟန်းအဖြစ်နှင့် အဂ္ဂိရတ်ထိုးခြင်းအလုပ်ကို မပြုလုပ်နိုင်၊ သိက္ခာ ချ၍ဖြစ်စေ၊ ရသေ့ဘဝနှင့်ဖြစ်စေ အင်း၊ ဆေး၊ ပြဒါး စသည့် ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ဟု ဆရာတော် ကြီးများ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့ဖူးသည်ကို မှတ်သားမိသည်။ မြတ်စွာ ဘုရား ဟောကြားတော်မူသော ရဟန်းတော်များ လိုက်နာရ မည့် (၂၂၇) ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တော်များတွင်လည်း ရဟန်း တို့အား အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့ထိုးခြင်းနှင့် အဂ္ဂိရတ် ထိုးခြင်း အလုပ်များကို မပြုလုပ်နိုင်အောင် တားမြစ်တော် မူခဲ့ကြောင်း သိရလေသည်။

တနေ့တွင် ရှင်ကဝိအား ရေလယ်ကျောင်း ဆရာတော် ဘုရားက “နှစ်ထောင်ကျော်တိုး၊ ဈေးပေါင်ကျိုး၊ တိုး၍

ဝယ်လိုက်ကြ။ ငါးထောင်ကျမှ ပိတ်သောစ၊ မရလေ၏ မင်း” ဆိုတာကကော ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ မေးလိုက်သည်။

ရှင်ကဝိက “ဆရာတော် ဘုရား ယခု သာသနာတော်နှစ် (၂၀၀၀)ကျော် ရောက်နေပါပြီဘုရား၊ အဲဒီတော့ ဈေးပေါင် ကျိုးတာနဲ့ တူနေပါတယ်၊ ခေတ်ကလဲ ဝိမုတ္တိခေတ်ကို ရောက် နေပါပြီဘုရား၊ အဲဒါကြောင့် ယခုနေ့ တရားများ အားထုတ် ကြပါက မိမိတို့ ပါရမီရှိသလောက် ပေါက်ရောက် အောင်မြင် နိုင်ကြောင်းပါ ဘုရား” ဟု ပြန်လည်ဖြေကြား လျှောက်ထား လိုက်လေသည်။

ရေလယ် ဆရာတော်က ဆက်လက်ပြီး “အင်း ခန်း တော့ ငှက်ကျ၊ ငှက်ကျတော့ လယ်တီ၊ လယ်တီတော့ ထွန်ဆင်း” ဆိုနေကြတာကော ဘယ်လိုတုံး ရှင်ကဝိရဲ့” ဟု ဆက်၍ မေးမြန်း လိုက်ပြန်လေသည်။

ရှင်ကဝိက “မှန်လှပါ ဘုရား၊ အင်းခန်းဆိုတာက ပထမ အင်းခန်းဆရာတော် ပေါ်တာပါဘုရား၊ ဒုတိယငှက်ကျဆိုတာက ငှက်တွင်းဆရာတော် ပေါ်တာကို ပြောတာပါဘုရား တတိယ လယ်တီဆိုတာက လယ်တီ ဆရာတော်ကို ပြောတာပါ ဘုရား၊ နောက်ဆုံး ထွန်ဆင်းဆိုတာက တပည့်တော် ဘောထွက်တုန်းက ထွန်ပေါ်က ဆင်းလာလို့ ထွန်ထောင်ကိုယ်တော်လို့ ခေါ်ကြ တယ် ဘုရား၊ အဲဒီတော့ ခေါ်ချင်ရာခေါ်၊ ကောက်ချင်ရာ ကောက်ပေါ့ဘုရား၊ ထွန်ဆင်းတော့ အမှိုက် ရှင်း တာ ပေါ့ ဘုရား” ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထားလိုက်ရာ ရေလယ်ဆရာတော်

က “အေး အေး သဘာဝကျလိုက်တာဗျာလို့” အမိန့် ရှိတော် မူလေသည်။

ရှင်ကဝိက ဆက်လက်၍ “ကသိုဏ်းများကို နောက် နောင် တွင် မပွားများလိုတော့ပါဘုရား၊ ပွားများက တော်တော်ကြာ လှပျောက် နွားပျောက်ကအစ အကြည့်ခိုင်းနေကြယင် ဗေဒင် ဆရာ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတော့မယ်” ဟု လျှောက်ထားလိုက် သည်။ လောကီသိဒ္ဓိတန်ခိုးကို ရှေ့နေသူ သူတော်ကောင်းများ လည်း ဗေဒင်ဆရာများ မဟုတ်ကြပေ။ ဗေဒင် ဟောလိုသော စိတ်လည်း မရှိကြပေ။ စာရေးသူ တွေကြုံဘူးသော သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများသည် မိမိတို့ အကြားအမြင်ဖြင့် ရှေ့ဖြစ် ဟော သည်ကို မတွေ့ရပေ။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ တခါတရံမျှသာ တပည့်ဖြစ်သူများအား သတိပေး ဆုံးမ ဖူးသော ဖြစ်ရပ်များ ကိုသာ ကြားသိခဲ့ရဘူးသည်။

မိတ္ထိလာ ရေလယ်ဆရာတော်နှင့် ညောင်လွန် ဆရာတော်တို့ သည် တရားထူးများရလျှင် တဦးကို တဦး ပြောကြစတမ်းဟု ရှေးအခါက ကတိက ဝတ်ပြုထားကြသည်။ ရေလယ် ဆရာ တော်က ညောင်လွန် ဆရာတော်ထံသို့ မိမိတရားထူး မရသေး သော်လည်း တရားထူးရသော သာမဏေကြီးတပါး ကျောင်း တွင် ရောက်နေသဖြင့် အမြန်ကြွလာပါဟု စာရေးလျှောက်ထား လိုက်သည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော်လည်း မိတ္ထိလာမြို့ ရေလယ် ကျောင်း တိုက်သို့ ကြွလာပြီးနောက် ရှင်ကဝိအား မေးမြန်းစစ်ဆေးရန်

စိတ်ကူးလိုက်လေသည်။ ရှင်ကဝိက စတင်၍ “ဆရာတော်ဘုရား မမေးမြန်းမီ လျှောက်ထားလိုပီတယ်ဘုရား၊ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်လမ်း ရှိပီတယ်၊ လောကီကိုမေးလျှင် လောကီ သက်သက်ကိုသာ မေးမြန်းစိစစ်တော်မူပါ၊ လောကုတ္တရာဖက် မကူးပါနဲ့ဘုရား၊ လောကုတ္တရာ မေးယင်လည်း လောကီဘက် မကူးပါနဲ့ဘုရား၊ “လောကီနှင့် လောကုတ္တရာ ရောမေးလျှင် တပည့်တော် ဖြေလိုစိတ် မရှိပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက် သည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော် စိတ်ထဲတွင် ‘အင်း.... တော်တော် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတဲ့ကိုရင်ပါကလား’ ဟု အောက်မေ့မိ လိုက်သည်။ ညောင်လွန်ဆရာတော်ကပထမနေ့တွင်လောကုတ္တရာ သက်သက်ကိုမေး၍ ဒုတိယနေ့တွင် လောကီသက်သက်ကိုသာ မေးမြန်းလေသည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော်က စတင်ပြီး ‘ရှင်ကဝိ၊ လောကီစျာန် အင်္ဂါငါးပါးကို ပြောစမ်းပါ’ ဟုမေးလေသည်။

“ဆရာတော် အမိန့်ရှိတဲ့စျာန်ကို တပည့်တော်မပြောတတ်ပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်ပြောတတ်သလိုသာ ပြောပါရစေ”

ဆရာတော်က ပြောတတ်သလိုပြောရန် အမိန့်ရှိရာ ရှင်ကဝိက ဆက်လက်ပြီး -

“ဆရာတော်ဘုရား ပြောတာက ကသိုဏ်းဝန်းပါ ဘုရား၊ ပဲထမကသိုဏ်းဝန်း ပေါ်ကို အာရုံသိမ်းပြီး တင်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်ခြင်တယ်၊ ကြက်သီးထပြီး တုန်လာတယ်၊ ချမ်းလာ နေတယ်၊ တည်ငြိမ်နေတယ်”

ညောင်လွန်ဆရာတော်က “ဘာဗျ ရှင်ကဝိရဲ့၊ ပြန်ပြောစမ်း ပါအုံး”

“ဟောဒါက ကသိုဏ်းဝန်းပါဘုရား၊ အဲဒီ ကသိုဏ်းဝန်း ပေါ်ကို အာရုံသိမ်းပြီးတင်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်ခြင်တယ်၊ ကြက်သီးထပြီး ချမ်းသာနေတယ်၊ ကည်ငြိမ်နေတယ်၊ အဲဒါပါပဲ ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့ အမည်မှည့်ချင်သလိုမှည့်၊ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်တော်မူပါ၊ တပည့်တော် နားလည်သလိုပဲ ဖြေပါတယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော်က “အေး.... ဟုတ်ပြီ၊ ကသိုဏ်းဝန်း ပေါ် အာရုံသိမ်းတင်လိုက်တာကဝိတက်၊ ဆင်ခြင်တာက ဝိစာရ၊ ကြက်သီးထပြီး တုန်လာတာလ ပီတိ၊ ချမ်းသာတာက သုခ၊ တည်ငြိမ်နေတာက ဧကဂ္ဂတာ၊ ကဲ- ကဲ သဘောကျပါပြီဗျာ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ပြောပါ” ဟု ခိုင်းသည့်အတိုင်း ပဉ္စမဈာန်အထိ ဆက်လက် လျှောက်ထားလေသည်။

ဈာန်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာများကို ညောင်လွန်ဆရာ တော်က ဆက်လက်မေးမြန်းရာ

“ဒါဖြင့်နေပါအုံး၊ အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ဟာ ပညတ် အာရုံပြုသလား၊ ပရမတ်အာရုံပြုသလား”

“ပညတ် အာရုံပြုပါသည်ဘုရား”

ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်ဟာကော ပညတ်အာရုံပြုသလား၊ ပရမတ် အာရုံပြုသလား”

“ပရမတ် အာရုံပြုပါတယ်ဘုရား”

“အာကိဉ္ဇညာယတန ဈာန်ဟာကော ပညတ် အာရုံပြု
သလား၊ ပရမတ်အာရုံပြုသလား”

“ပညတ် အာရုံပြုပါတယ်ဘုရား”

“နေဝသညာ နာသညာယတန ဈာန်ဟာကော ပညတ်အာရုံ
ပြုသလား၊ ပရမတ် အာရုံပြုသလား”

“ပရမတ် အာရုံပြုပါတယ်ဘုရား”

“အာကာသာနဉ္ဇာယတနဈာန်က ဝိညာဏဉ္ဇာယတနဈာန်
ကိုတက်တော့ အောက် အာရုံပြုသလား၊ အထက် အာရုံပြု
သလား”

“အောက် အာရုံပြုပြီး တက်ပါတယ်ဘုရား”

“ဟင်....ဘယ်နှယ် မဟုတ်တာ၊ အထက်တက်တာ ဘာ
ကြောင့် အောက် အာရုံပြုရမှာတုန်းဗျာ”

“အောက်အာရုံ ပြုပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဥပမာနှင့်
လျှောက်ထားပါမည်ဘုရား၊ ဥပမာ ဟောဟိုနားက မစင်ပုံကြီး
ရုံစာယ်၊ အဲဒီမစင်ပုံကြီးထဲကျမှာစိုးလို့ အထက်တယ်တက်ရတာ
ပါ၊ အဲဒါကြောင့် အောက်ကိုအာရုံပြုပြီး အထက်ကိုတယ်ဘက်
ရတာပါဘုရား” လို့ လျှောက်ထားတော့မှ ညောင်လွန် ဆရာ
တော်မှာ ကျေနပ်သွားလေသည်။

ညောင်လွန် ဆရာတော် စိတ်ထဲတွင် ကျမ်းဂန်အရ ဤမျှ
ခက်ခဲနက်နဲသော အကြောင်းအရာများကို တောထွက်ကိုရင်ကြီး
တပါးက လက်တွေ့ဘဝနှင့် ယှဉ်ဘဲပြီး ဖြေ ဆို နိုင် သည် ကို
များစွာ အံ့ဩမိသည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော် ဦးမေဓာဝီသည် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် လောကီလောကုတ္တရာအကြောင်းများကို တောထွက် ကိုရင်ကြီး ရှင်ကဝိအား စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးနောက် ရေလယ်ဆရာတော် အား နှုတ်ဆက်ကာ တတိယမြောက် နေ့တွင် မိမိ သီတင်းသုံးရာ ညောင်လွန်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွတော်မူလေသည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော် ဦးမေဓာဝီသည် မိမိကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရှင်ကဝိ၏ ဖြေဆိုချက်များကို ဘုရားဟော ပါဠိတော် ကျမ်းအစောင်စောင်ဟို့ဖြင့် -၃ ရက်ကြာမျှ အချိန် ယူ၍ တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရာ ကိုက်ညီနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ဆရာတော်၏ စိတ်ထဲတွင် စခမတတ် ပေမာတ် သာမဏေကြီး တပါးက ဤမျှ အမြင်ညာဏ် ပေါက်နေသည်ကို အံ့ဩ ဝမ်းသာ ကြည်နူးမှု ဖြစ်ပေါ် ရလေသည်။ ကျောင်းတိုက် အတွင်း တုံးခေါက်သံများ ဆူညံ၍သွားလေသည်။ စာသင်သားအားလုံး ကို ဆရာတော်က ဆင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရှင်ကဝိ ရရှိသော တရားများကို ပြန်လည် ပြောကြားပြီး ထိုအတိုင်း ကြိုးစား အားထုတ်ကြရန် စာသင်သားများကို တိုက်တွန်းတော်မူသည်။

တနေ့တွင် မိတ္ထီလာ ရေလယ်ဆရာတော်က သာမဏေကြီး ရှင်ကဝိကို ရဟန်းဝတ်ရန် ပြောကြားလေသည်။ ရှင်ကဝိက မိမိမှာ စာမတတ်သဖြင့် သင်လည်း မသင်လို တော့ကြောင်း၊ ဝိနည်းဝိနက်ကိုလည်း မသိကြောင်း၊ ရပြီး သိမြင်ပြီးသော တရားများကိုသာ ဆက်လက် နှလုံးသွင်း၍ အားထုတ်လိုတော့ ကြောင်း လျှောက်လား လိုက်လေသည်။ အမှန် ဆိုရသော်

ရှင်ကဝိက ဆရာတော်ထံ ပဉ္စင်းမတက်လိုတော့ကြောင်းလျှောက် ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရေလယ်ဆရာတော်က ဝိနည်းကိုသင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဆရာ တော်ပြောတဲ့စကားကိုနားထောင်ပြီး ရှင်ကဝိကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဟာ ရဟန်းဘောင်ကို ရောက်သင့် ပါသည်။ ရဟန်းတပါး လောက် ကံဆောင်ပေးရသည်ဖြစ်စေ၊ သိမ်တခုမျှ သမုတ်ပေးရ သည်ဖြစ်စေ သာသနာတော်မှာ အလွန် အကျိုးကြီးကြောင်း ပြောဆို ထိုက်တွန်းလေသည်။

ရှင်ကဝိက ဆရာတော်ထိုက်တွန်းချက်ကို အတန်ကြာ စဉ်း စားသဘောတူပြီးနောက် ၁၂၈၂-ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၂-ရက်၊ တနင်းလာနေ့ ညနေ ၄-နာရီ ၉-မိနစ် အချိန်တွင် မိတ္ထိလာမြို့ ရေလယ်ကျောင်းတိုက် ခဏ္ဍသိမ်တွင် ရဟန်းဝတ် တော်မှုသည်။ ဟင်းရန်ကန် ဆရာတော်က ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော် အဖြစ် ဆောင်ရွက်၍ ရေလယ်ဆရာတော်၊ ညောင်လွန်ဆရာတော် နှင့်တကွ ရဟန်းတကျိပ်ကျော်တို့က ကမ္မဝါ ဆရာများအဖြစ် အသီးသီး လျာထားလျက် ရဟန်းဘောင်သို့ သွတ်သွင်း ချီးမြှောက်တော်မူကြလေသည်။

ထိုစဉ်က မိတ္ထိလာမြို့နယ် ပဲ့စားကြီးဦးပေါနှင့် ဒေါ်ကျီးညို တို့က ရှင်ကဝိ၏ ရဟန်းဒါယကာနှင့် ဒါယိကာမများအဖြစ် ခံယူကြလေသည်။ စာရေးသူမှာ စာမတတ်ပေမဟုတ်ဖြင့် ဘဝ ပါရမီအလျောက် တရားထူးရပြီး ရဟန်းဖြစ်ခဲ့ရသော ရှင်ကဝိ၏ ဘဝကို တွေးမိယင်း စိတ်ထဲတွင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားများမှု

ဖြစ်ပေါ်ရသည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ကြည့်၍ အကြိမ်ကြိမ်လည်း ဦးချမိခဲ့ပါသည်။

တပ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘဝ အကြောင်းကို ဆက်လက် စဉ်းစားနေမိသည်။ မိတ္ထီလာမြို့၏ ညနေစောင်းမှာ အပူရှိန်ကျသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် အတော်ကလေး နေသာထိုင်သာ ရှိလာသည်။ တပ်မှ အရာရှိ သူငယ်ချင်းများက ထမင်းစားရန်ခေါ်သဖြင့် အရာရှိရိပ်သာ ထမင်းစားခန်းမတွင် ထမင်းစားကြသည်။ ငိတ်ထဲတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘဝ အကြောင်းကိုသာ တွေးတောနေမိသည်။

ထမင်းစားပြီးနောက် ရိပ်သာရှေ့ သစ်ပင်ရိပ်များအောက် တွင် ခင်းထားသော ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ထိုင်၍ ကား လမ်းမ ပေါ်မှဖြတ်သွားသော ကားတစီးတလေကို ကြည့်နေမိ သည်။ တပည့်ဖြစ်သူ ရဲဘော်စစ်နိုင်က ‘ဗိုလ်ကြီးသောက်ဖို့’ ဆိုပြီး အအေး အဖျော်ရည်များ လာချပေးသည်။ တနေ့တွင် ထိုအကြောင်းအရာများကို စာပြန်ရေးမည်ဟုစိတ်ကူးခဲ့သည်မှာ ယခုမှပင် ရေးဖြစ်တော့သည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၅- နှစ်ကျော် လာလက ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဦးကဝိသည် ရဟန်းဘောင်သို့ တက်ရောက်ပြီး နောက် မိတ္ထီလာ ရေလယ်ကျောင်းတိုက်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ များ စီးဖြန်းအားထုတ်ကာ ခေတ္တ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ၁၂၇၃-ခုနှစ်တွင် မြင်းခြံမြို့ရှိ စွန်းလွန်းရွာသို့ ခေတ္တပြန်ကြွ လာတော်မူသည်။ စွန်းလွန်းရွာမှ ရပ်သူ ရွာသားများကလည်း ပြုမိတို့မိတ်ဆွေကြီး ဦးကျော်ဒင်တယောက် ဘုန်းကြီးဘဝဖြင့်

မည်သို့မည်ပုံ နေထိုင်သလဲဟု သိလို စူးစမ်းလိုကြသည်။ ရပ်သူ ရှာသားများက “ဦးကဝိ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်များကို အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ရွတ်၊ ကမ္မဝါဖတ်ပြီး တရားလဲ ဟောစေ ချင်ပါတယ်၊ တရားဟောချီးမြှင့်တော်မူပါဘုရား” ဟု ဝိုင်းဝန်း လျှောက်ထားကြလေသည်။

ထိုအခါ ဦးကဝိက ဝန်ခံတော် မူလိုက်ပြီးလျှင် ‘အင်း... ပရိတ်ရွတ် ကမ္မဝါ ဖတ်တာကတော့ အများနဲ့ ရောယောင်ပြီး ခပ်ဝါးဝါး လိုက်ရွတ်လိုက်ယင် ပြီးပါရဲ့၊ တရားဟောတာက တော့ တပါးသွားဖြစ်နေလို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ’ ဟု တွေးနေမိသည်။

ပရိတ်တရားဟောရန်အတွက် မိမိတွင် ကျက်မှတ်ထားသည် လည်း မရှိဟု စဉ်းစားပြီး အကြပ်ရိုက်နေသည်။

စွန်းလွန်းရှာသူရှာသားများမှာ မိမိတို့ရှာမှ တောထွက်ကြီး ဦးကဝိ တရားဟောမည်ဆိုသဖြင့် အုန်းအုန်းကျက်ကျက် ဖြစ်နေ ကြသည်။ ဦးကဝိရဟန်းမဝတ်မီဘဝက ဦးကျော်ဒင်-ဒေါ်ရွှေရီ တို့ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း တရှာလုံးကသိထားကြသဖြင့် အထူးစိတ် စင်စားလျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် သံဃာစင်အနီးသို့ ရပ်သူရှာသားများက ပရိတ်အိုး ကိုယ်စီသယ်၍ သူ့အိုးငါ့အိုးသတ်မှတ်ကာ လာထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါမှ ‘ငါတော့ တရားအစတော့ရပြီ၊ ဒီပရိတ် အိုးတွေကိုအကြောင်းပြုပြီး တရားဟောရတော့မှာပဲ’ ဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ကာ တရားဟောတော်မူလေသည်။

ဦးကဝိ ပထမဦးစွာ စွန်းလွန်းရှာ၌ ဟောပြောသော တရား မှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် အဓိပ္ပာယ်နက်နဲလှသည်။ “သတ္တဝါများ

မူာ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်နှစ်ပါးရှိတယ်။ ကုသိုလ်က အကျိုးပေး
 တော့ ကိုယ့်အလိုပြည့်ပြီး ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ နေတာပေါ့လေ။
 အကုသိုလ်က အကျိုးပေးတော့ ရှုံ့ ရှုံ့ မဲ့မဲ့ နဲ့နေတာပေါ့။ ဥပမာ
 ဟေ့- ဟောဟိုအနားမှာ ကန်ကြီး ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ‘ရှိပါရဲ့
 ဘုရား’၊ ‘အဲဒီကန်ကြီးဟာ ကျိုးနေယင် ကောင်းပါ့မလား’၊
 ‘မကောင်းပါဘုရား’၊ ‘ပေါက်နေယင်ကော ကောင်းပါ့မလား’၊
 ‘မကောင်းပါဘုရား’၊ ‘အဲဒီအော့၊ အဲသည်ကန်ကြီးကျိုးနေတာ
 ကို ဆယ်လိုက်စမ်း၊ ပေါက်နေတာကို ဖာလိုက်စမ်း’၊ ‘ကန်
 ကောင်းသွားတာပေါ့ဘုရား’၊ ‘သတ္တဝါ တဦးတယောက်ဟာ
 အကုသိုလ်ကံဖိစီးနှိပ်စက်လာယင် ကန်ကျိုးတာနဲ့တူတယ်၊ ကန်
 ပေါက်တာနဲ့တူတယ်၊ အဲသည်တော့ ကံကျိုးလျှင် ကံဆယ်၊
 ကံပေါက်လျှင် ကံဖာ၊ ကံဆင့်တော့ ကံမြင့် ဆိုသလိုပေါ့’။

“ဘယ်လိုများ ပြုရပါမလဲဆိုယင် ပရိတ်တရား နာယူခြင်း၊
 ဘုရားကိုးဆူကပ်ခြင်း၊ သံဃုစေတီတည်ခြင်း၊ ညောင်ထောက်ခြင်း၊
 တံတားခင်းခြင်း၊ သံဃာတော်များဆွမ်းကပ်လှူခြင်း၊ အဲသည်လို
 ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်တော့ ကံကျိုးလျှင် ကံဆယ်၊ ကံ
 ပေါက်လျှင်ကံဖာ၊ ကံဆင့်တော့ ကံမြင့်ဆိုသလိုပေါ့၊ အဲသည်လို
 ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အဟုတ်ဘုရားကိုလဲ အားကိုးမယ်၊ အဟုတ်
 သံဃာကိုလဲအားကိုးမယ်ဆိုပါလျှင် ကိုးဆယ်ခြောက်ဖြာရောဂါ
 ဝေဒနာများကွယ်တတ်တယ်၊ ပျောက်တတ်တတ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာလဲ
 တိုးတက်ပါတယ်” ဟု ဟောကြားလိုက်လေသည်။ ပရိသတ်ကို
 ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ပြန်ပြန်နေကြသဖြင့် အားတက်လာကာ
 ဆက်၍ ဟောလိုက်ပြန်လေသည်။

“အားကိုးလဲ မှားကြအုံးမယ်၊ တို့တော့ နောက်တုန်းက အားကိုးမှားတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောရအုံး မှာပေါ့၊ ဘယ်လိုများ အားကိုး မှားခဲ့သလဲ ဆိုပါလျှင် မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်ကျေးဇူးဘော့ ရှိပါရဲ့၊ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ လို့ ဆိုတယ်၊ ဘုရား ရတနာ ကိုလဲ အားကိုးရမယ်၊ တရား ရတနာကိုလဲ အားကိုးရမယ်၊ သံဃာရတနာကိုလဲ အားကိုးရမယ်လို့ဆိုတယ်၊ တို့တော့ ဟုတ် ပေါင်း၊ သား-သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သမီး-သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ အဖော် ခင်ပွန်း-သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သားကိုလဲ အားကိုးလိုက်တာ၊ သမီး ကိုလဲ အားကိုးလိုက်တာ၊ အတူနေတဲ့ အဖော်ခင်ပွန်း ကိုလဲ အားကိုးလိုက်တာ၊ အဲဒီလို အားကိုးမှားတော့ ဘာကွယ်သတုံး၊ “ဘုရားရတနာကွယ်တယ်၊ တရားရတနာကွယ်တယ်၊ သံဃာ ရတနာ ကွယ်တယ်၊ တို့ ကွယ်တာ ပြောတာနော်၊ သူတကာ ကွယ်တာ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲသည်လို အားကိုးမှားတုံးက ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို ပြန်ပြောရအုံးမှာပေါ့၊ မိမိမှာ သားသမီးကလဲရှိတော့ လက်ဝတ်တန်ဆာ အလွန်ဆင်ချင်တာ ပေါ့၊ အဲသည်လိုဆင်ချင်တော့ သူတကာ အိတ်ကပ်ထဲက ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံကို မရ-ရအောင်ကြံ၊ ကြံလို့များရတော့ ငါပါးလို့ ငါလယ်လို့ ရဘယ်လို့ အောက်မေ့တယ်။

“အဲသည်လိုများရတော့ သားသမီးကလေးတွေကို လက်ဝတ် တန်ဆာဆင်ပေးတာပေါ့၊ လက်ဝတ်တန်ဆာ ပြည့်စုံလာတော့ အလွန်ပျော်တာပေါ့၊ ဘယ်လောက်များ ပျော်တယ်မပျော်တယ် မပြောပါနဲ့တော့ သားကလေးနဲ့ပျော်၊ သမီးကလေးနဲ့မော်

ဆိုသလိုပေါ့လေ၊ ဘုရားသွားအတူတူ၊ ကျောင်းသွား အတူတူ၊ ပွဲလမ်း သဘင်သွား အတူတူ၊ ပျော်လိုက်တာ ပါးလိုက်တာ၊ မော်လိုက်တာ၊ ကြားလိုက်တာ၊ ဝါလိုက်တာ။

“အဲဒီအခါတုန်းကလေ ကိုယ်မလုပ်ချင်ပဲနဲ့ လုပ်ခဲ့ရတဲ့ အလုပ် တွေကို ပြန်ပြီး ပြောရအုံးမှာပေါ့၊ မနက်စောစောကြီး မြေ မကြောက် ကင်းမကြောက်နဲ့ ယာထွန်သွားရတယ်၊ အဲဒီတော့ လယ်ကိုလဲ မထွန်ချင်ပဲနဲ့ ထွန်ရတယ်၊ ယာကိုလဲ မထွန်ချင်ပဲနဲ့ ထွန်ရတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်တုံး၊ ကာမဂုဏ်မဲ့ ရာဂစွဲ၍ အားကိုးမှားလို့ဗျ၊ အားကိုးမှားလို့၊ လယ်မရိတ်ချင်ပဲ ရိတ်ရ တယ်၊ ပြောင်းကိုလဲ မရိတ်ချင်ပဲ ရိတ်ရတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့် တုံး၊ ကာမဂုဏ်မဲ့ ရာဂစွဲ၍ အားကိုးမှားလို့ဗျ၊ အားကိုးမှားလို့”

ထိုသို့ ဟောနေစဉ် ရုတ်တရက် ဘာဆက်ဟောရမည် မသိပဲ အကြံရခက်နေစဉ် တရားနာပရိသတ်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ သူကြီးကတော်နှင့်သူကြီးသမီးကို မြင်မိလေရာ အောက် ပါအတိုင်း ဆက်၍ ဟောချလိုက်လေသည်။

“ဆူးတားကြီးမလုပ်ချင်ပဲနဲ့ လုပ်ရတယ်၊ ကင်းတဲကြီးပေါ်မှာ လေ ကင်းမစောင့်ချင်ပဲနဲ့ စောင့်ရတယ်၊ သူကြီးအိမ်က မောင်း ကြီးကလေ ဒု-ဒု-ဒု နဲ့ထုပြီး ခေါ်တော့လဲ မသွားချင်ပဲနဲ့ သွား ရတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်တုံး၊ ကာမဂုဏ်မဲ့ ရာဂစွဲ အားကိုး မှားလို့ဗျ၊ အားကိုးမှားလို့၊ တို့အားကိုးမှားတာပြောတာ၊ သူ တကာ အားကိုးမှားတာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် အားကိုးမှားသလဲ၊ မသိလို့ အားကိုးမှားဘယ်၊ အဲဒါကြောင့်

မသိလို့ လို့ချင်၊ လို့ချင်လို့စွဲလမ်း၊ စွဲလမ်းတော့ပြုလုပ်၊ ပြုလုပ်
တော့ ရရှိ၊ ရရှိ တော့ခံရ ဖြစ်တယ်။

“မသိတာက အဝိဇ္ဇာ၊ လို့ချင်တာက တဏှာ၊ စွဲလမ်းတာက
ဥပါဒါနိ၊ ပြုလုပ်တာက သင်္ခါရ၊ ရရှိတာက ဘဝ၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့
တဏှာ နှစ်ပင်ပူးလို့ အကြောင်းပြုလိုက်တော့ ဇာတိတရားကြီး
ရတယ်။ ဇာတိတရားကြီးရတော့ ဝဋ်ကောင်ကြီးရတယ်။ ဝဋ်
ကောင်ကြီးရတော့ ခံရတာပေါ့၊ တို့ခံရတာကို ပြောတာနော်၊
သုဘကာခံရတာကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခံရမှာပေါ့၊ သညာက
လိမ်ထားတာကို။

“အဲဒါကြောင့် ‘မြင်တာကို သညာဖုံးတယ်၊ သညာကို
သင်္ကာရှင်းမှ သင်္ကာကင်းမယ်’၊ မြင်တာကို သညာမရှင်းတော့
သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက အနိစ္စလို့ဟောတယ်၊
သညာက နိစ္စလို့ လိမ်ထားတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒုက္ခလို့
ဟောတယ်၊ သညာက သုခလို့ လိမ်ထားတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက
အနုတ္တလို့ဟောတယ်၊ သညာက အတ္တလို့ လိမ်ထားတယ်၊ မြတ်စွာ
ဘုရားက အသုဘလို့ဟောတယ်၊ သညာက သုဘလို့ လိမ်ထား
တယ်၊ သညာရဲ့အလိမ်ကို မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက
သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးနဲ့ သင်္ကာရှင်းယင် သင်္ကာကင်းတယ်လို့
ဟောတယ်။

“ဘယ်လိုများ ရှင်းပေးပါသလဲဆိုလျှင် ကာယာနုပဿနာ
သတိပဋ္ဌာန်က သုဘသညာကို ရှင်းပေးတယ်၊ ဝေဒနာ နုပဿနာ
သတိပဋ္ဌာန်က သုခသညာကို ရှင်းပေးတယ်၊ စိတ္တာနုပဿနာ
သတိပဋ္ဌာန်က နိစ္စသညာကို ရှင်းပေးတယ်၊ ဓမ္မာနုပဿနာ

သတိပဋ္ဌာန်က အတ္တသညာကို ရှင်းပေးတယ်။ မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ် ကာယတံခါးကို ထိတော့သိတယ်။ သိတဲ့အပေါ်မှာ သတိထား နေမှဖြင့် သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး ပြည့်စုံနေတယ်။ ဘယ်လို များ ပြည့်စုံပါသလဲဆိုယင် ထိမှုသက်သက်ကို သတိပြုနေတာက ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်လို့ ခေါ်တယ်။ ထိတော့ ဖဿ၊ ဝေဒနာခံစားမှုသဘောကို သတိပြုနေတာက ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်လို့ခေါ်တယ်။ သိမှုသက်သက်ကို သတိပြုနေတာက စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်လို့ ခေါ်တယ်။ နီဝရဏ တရားတွေ ငြိမ်းပြီး သူ့သဘောကို သူ့ဆောင်တာကို သတိပြုနေတာက ခမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်လို့ခေါ်တယ်။ အဲသည်လို သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးနဲ့ သင်္ကာရှင်းလိုက်တော့ သင်္ကာ ကင်းသွားတာပေါ့။

“အနိစ္စကို အနိစ္စမှန်းသိတယ်။ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်းသိတယ်။ အနတ္တကို အနတ္တမှန်းသိတယ်။ အသုဘကို အသုဘမှန်းသိတယ်။ အဲသည်လို သင်္ကာရှင်းသွားတော့ ကြားချင်တယ်။ ဝါချင်တယ်။ မော်ချင်တယ်။ မောက်ချင်တယ် ဆိုတာဟာလေ အဝါစိတ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဝါစိတ်ဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာပေါ့။ သူတကာအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို မရရအောင်ကြံ၊ ကြံလို့များရတော့ ငါပါးလို့ရတယ်။ အပါးလယ်တော့ အပါယ်လားမှာပဲ။ အဝါစိတ်-အဝိဇ္ဇာ၊ အပါး လယ်တော့ အပါယ်လား”

“ငါတော့၊ နေရာမကျဘူး၊ အားကိုးပြောင်းမှပဲ သားကိုလဲ အားမကိုးပေါင်၊ သမီးကိုလဲ အားမကိုးပေါင်၊ အတူနေတဲ့ အဖော်ခင်ပွန်းကိုလဲ အားမကိုးပေါင်၊ ဘာကို အားကိုးမလဲ၊ ဘုရား အားကိုးပါ၏။ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ ဘုရားကိုအားကိုးခြင်းကြောင့်၊ တရားကို အားကိုးခြင်းကြောင့်၊ သံဃာကို အားကိုးခြင်းကြောင့်၊ လယ် ထွန်မှုကြီး ကွယ်ပြီဗျ၊ ယာထွန်မှုကြီးလဲ ကွယ်ပြီ၊ လယ်ရိတ်မှု ကြီးလဲ ကွယ်ပြီ၊ ပြောင်းရိတ်မှုကြီးလဲ ကွယ်ပြီဗျ။ ဆူးတား လုပ်မှုငြိမ်းပြီ၊ သူကြီးအိမ်က မောင်းကြီးဟာလေ ဒု...ဒု...ဒုနဲ့ ထုချင်းတိုင်းထု ကွဲသကဲ့မယ် ငါမသွားဘူးဆိုပြီး နေလို့ရပြီဗျ”

“ယခု သာသနာ့ဘောင် ရောက်တော့လေ အေးလိုက်တာ၊ မြဲလိုက်တာ၊ ချမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျီကိုလဲ မီးလောင်စရာမရှိ။ ကျကိုလဲ မီးလောင်စရာမရှိ၊ စိုးပိုင်သူလဲ မရှိထသော၊ ဆူပူသူလဲ မရှိထသော၊ စောင်းသူမြောင်းသူလဲ မရှိထသော၊ ငိုသူ ယိုသူလဲ မရှိထသော၊ ဆောင့်သူ အောင့်သူလဲ မရှိထသော၊ ချော့သူ မော့သူလဲ မရှိထသော၊ အေးလိုက်တာ၊ မြဲလိုက်တာ၊ ချမ်းသာ လိုက်တာ အဲဒါကြောင့် ‘ဒုက္ခခပ်သိမ်း၊ ချုပ်ပြတ်ငြိမ်း၊ ဇာတ် သိမ်း ပြည်နိဗ္ဗာန်’ စေ့စေ့တေးတော့ ရေးရေးပေါ် ဆိုသလို ပေါ့လေ” ဟု တရားဟော ချီးမြှင့်တော်မူလေသည်။

ထိုတရားမှာ စွန်းလွန်းရှာတွင် ဦးကဝိ ပထမဦးဆုံး ဟော သော တရား ဖြစ်လေသည်။ ဆရာတော်ဘုရား ဟောခဲ့သော တရားကို ပြန်လည် ကူးယူမှတ်သားပြီး သူ့စကားလုံးအတိုင်း ကူးယူဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူခဲ့သော တရားတော်အတိုင်းကို တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့် လိုရင်းကို ချုပ်ပြီး အများသူတကာ နားလည်အောင် အညာလေ ဖြင့် စာမတတ် ပေမတတ် ရဟန်းကြီးတပါးက ပြန်လည်ဟောပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဦးကဝိသည် မိမိ ပတ်ဝန်းကျင် အတွေ့

အကြံနှင့် ယှဉ်ပြီး လက်တွေ့ လေ့ကျင့်အားထုတ်ခဲ့ရသော အမြင် များကို ပူးပေါင်းပြီး ဟောခဲ့ရသော တရားဖြစ်သည်။

ဦးကဝိ ရဟန်းအစတွင် ရေလယ်ကျောင်းတွင်သာ သီတင်း သုံးပြီး တရားအားထုတ်လျက် ရှိနေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူမှာလည်း ဘာသနာ့ဘောင်တွင် မပျော်၍ လူထွက်လာနိုးဖြင့် စောင့်မျှော် ခဲ့ရသည်မှာ လပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းလာသည်။ တနေ့ တွင် မိတ္ထိလာမြို့ ရေလယ်တိုက်သို့ လိုက်သွားပြီး ဦးကဝိရှေ့တွင် အမျိုးမျိုး လူးလိမ့် ငိုယိုပြီး လူဝတ်လဲရန် လျှောက်ထားလေ သည်။ ဘေးတွင်ရှိသော ရေလယ်ဆရာတော်က မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ဝမ်းနည်းပြီး ငိုချင်စိတ် ပေါက်လာပါသည်ဟု အမိန့် ရှိခဲ့ဘူး လေသည်။

ဒေါ်ရွှေရီက ဦးကဝိကို လူဝတ်လဲရန် အမျိုးမျိုး လျှောက် ထား၍ မရသောအခါ၌ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယိကဿ ပြုခွင့် ပေးရန်၊ တရားဟောပြု ဆုံးမတော်မူပါရန်၊ ကျောင်းဆောက် ကိုးကွယ် ပင့်ဆောင်နိုင်သည့်အခါ၌ စွန်းလွန်းရွာသို့ ပြန်ကြွရန်၊ မိမိအားလည်း မိမိသဘောအတိုင်း နေခွင့်ပြုရန် စသည့် တောင်း ဆိုချက်များကို ပြောဆို လျှောက်ထားလေသည်။ ဦးကဝိမှာ မည်သို့ပြန်၍ အမိန့်ရှိရမည်ကိုပင် မသိအောင် အကျပ်ရိုက်လျက် ရှိနေတော့သည်။ ဒေါ်ရွှေရီမှာ မည်သို့မျှ လျှောက်ခေါ်၍ မရသောအခါ မိတ္ထိလာမြို့နယ် စွန်းလွန်းရွာသို့ ပြန်သွားလေ သည်။

များ မကြာ မီ ၁၂၇၄- ခုနှစ်တွင် မိတ္ထိလာမြို့ ရေလယ် ကျောင်းတိုက်သို့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ ဦးစံဘင် လိုက်လာပြီး

“ဆရာတော်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား လူ့ဘဝတွင်ရှိစဉ်က တပည့်တော် ရွတ်ပြခဲ့သည့်တဘောင်အတိုင်း ယခုစွန်းလွန်းရှာ တောင်ဘက်မှာ ချည်စက်ကြီး ပေါ်နေပါပြီ။ ယခုနှစ်က စ၍ ပဋိပတ္တိ သာသနာပြုဖို့ အချိန်ရောက်ပါပြီဘုရား၊ စွန်းလွန်းရှာသို့ ပြန်ကြွတော်မူပါ။ အရှင်ဘုရား ကြွလာပါက တပည့်တော် မရွှေရီနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ကျောင်းဆောက်ပါမယ်။ ကျောင်းဆောက်ပြီးလျှင် တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ရဟန်းဝတ်ပါဇော်ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဆရာတော်ဦးကဝိလည်း ခပ်မဆိတ်နေကာ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် ဦးစံတင်ကို ပဋိညာဉ် ကတိပေးလိုက်လေသည်။

ဆရာတော်ဦးကဝိ၏ ကတိကို ရရှိပြီးနောက် ဦးစံတင်လည်း စွန်းလွန်းရှာသို့ပြန်ကာ ဒေါ်ရွှေရီနှင့်တိုင်ပင်ပြီး မောင်ရင်ပေါ်ချောက်တွင် ကျောင်းဆောက်ကြလေသည်။ ဦးစံတင်လည်း ရဟန်းခံပြီး မောင်ရင်ပေါ်ချောက်ကပင် စောင့်ဆိုင်းကာ ဒေါ်ရွှေရီကို မိတ္ထီလာသို့ စေလွှတ်ပြီး ဆရာတော်ဦးကဝိကို ပင့်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ဒေါ်ရွှေရီလည်း မိတ္ထီလာမြို့သို့ လိုက်သွားပြီး ဦးကဝိအား စွန်းလွန်းရှာသို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းရန် လျှောက်ထားပြီး ပင့်လာခဲ့သည်။

၁၂၀၄-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဦးတွင် ဆရာတော် ဦးကဝိသည် မိတ္ထီလာမြို့ ရေလယ်ကျောင်းတိုက်မှ စွန်းလွန်းရှာ အရှေ့ မောင်ရင်ပေါ်ချောက်သို့ ကြွကာ ဝါကပ်၍ ကျောင်းထိုင်လေသည်။ ထိုနှစ် ဝါတွင်း၌ အနီးအနား ရပ်သူရွာသားများကို သမထ

ဝိပဿနာ ဖြစ်သော အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားများကို လက်တွေ့နည်းပြ ဆုံးမသွန်သင် သာသနာပြုတော်မူလေသည်။

ဆရာတော်ဦးကဝိ၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျော်ကြားလာသည်။ ၁၂၈၇-ခု၊ ကဆုန်လဆုတ် ၄-ရက်နေ့တွင် ပဲခူးမြို့ အများရွာသို့ ဆရာတော် ဦးကဝိ ကြွတော်မူသည်။ ဖက်ပင်အိုင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက တရားဓမ္မပိုင်း ဆိုင်ရာ လေးနက်သော အကြောင်းအရာများကို ဆရာတော်ဦးကဝိအား မေးမြန်းတော်မူသည်။ ဖက်ပင်အိုင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ လည်း စာပေ ကျမ်းဂန်တတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တပါး ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက စတင်ပြီး ဆရာတော် ဦးကဝိအား အောက်ပါအတိုင်း မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“စက္ခုနဲ့ရူပါရုံ ပြိုင်သောအခါ စက္ခုက ရူပါရုံထံ သွားသလား၊ ရူပါရုံက စက္ခုထံ လာသလား”

“စက္ခုကလဲ မသွားပါ၊ ရူပါရုံကလဲ မလာပါဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ် မြင်နိုင်သတုံးဗျ”

“သူ့သတ္တိက ရှေးရှုသောအခါ မြင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒါဖြင့် ရူပါရုံက လာတာပေါ့ဗျား”

“မလာပါဘုရား။ ဥပမာဆိုရယ် နေကို ကြည့်တဲ့ သူဟာ နေရဲ့သတ္တိ အရောင်အလင်းကြောင့် မျက်စိကျိန်းခြင်းသာ ရှိပါတယ်ဘုရား၊ နေဝန်းကြီးက မျက်စိထဲဝင်လာတာ မဟုတ်ပါ။ မျက်စိကလဲ နေဝန်းထဲဝင်သွားတာ မဟုတ်ပါဘုရား”

“ဒါဖြင့် နေပါအုံးတော့ဗျာ၊ နိဗ္ဗာန် အကြောင်း ပြောစမ်းပါ”

“နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘုရား၊ ဥပမာ ပြောရယင် ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ် တယောက်ဟာ ဝိပဿနာ အားထုတ်လို့ စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်တရားတို့ရဲ့ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို အလွန် ကြီးမားသော ဆင်းရဲကြီးလို့ ငြီးငွေ့ပြီး ဆင်းရဲခြင်း အကြောင်းကို ရှာတော့ တဏှာကိုသိရပါတယ်။ အဲဒီလိုသိရလို့ တပြိုင်နက် မဂ်ကတဏှာ ကို ပယ်လိုက်တော့ အကြောင်းအကျိုး ပြတ်သွားပါရော၊ အဲဒီ ရှေးဦး မဂ်က မပယ်မီ ဖြစ်ပျက်နေတာက သင်္ခတပါဘုရား၊ နောက်တော့ အကြောင်းအကျိုးပြတ်၍ ဘာမှ မရှိတာကတော့ အသင်္ခတ နိဗ္ဗာန်ပါပဲ ဘုရား”

“နိဗ္ဗာန်မှာ နေဝန်း လဝန်း သဏ္ဍာန်များလို့ အရောင်တွေ များ ရှိသလား”

“အရောင်တွေ မရှိပါဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်နေသတုံး ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ပြောစရာ မရှိပါဘုရား”

“ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်မရှိဘူးလား”

“ရှိပါရဲ့ ဘုရား”

“စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်လို့ ပရမတ်တရားလေးပါးရှိ မဟုတ်လားဗျ”

“ရှိပါတယ် ဘုရား”

“အဲဒီပရမတ် ပြောပါဗျား”

“ဆရာတော်ဘုရား၊ ဦးကဝိက ပရမတ်ဆိုယင် ဘာမျှ ပြော စရာမရှိ လက်ပိုက်ထိုင်နေရုံပဲ”

“နေစမ်းပါအုံးဗျ ဟောဒီရှေ့တုံးကြီးကို ခဲလို့ ပြောဆိုရုံမျှနဲ့ ဒီရှေ့တုံးကြီးဟာ ခဲဖြစ်သွားမှာလားဗျာ-ပြောစမ်းပါအုံး”

“ခဲမဖြစ်ပါဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ပညတ်တရားကြီးလို့ ဒြပ် ဝတ္ထုနဲ့ထင်ရှားမပြနိုင်ပါ။ နာမ် ရုပ်တို့ ဥပါဒ်၊ ဌီ၊ ဘင် မရှိ ချုပ်ငြိမ်းသွားတာကို နိဗ္ဗာန်လို့ ခေါ်တာပဲ” ဘုရား။

“ဥာဏ်ဆယ်ပါး ပွားများတာ ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် တယောက်ဟာ အာနာပါနနှင့် သမာဓိ ရင့်သောအခါ မိမိကိုယ်ပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ဝေဒနာကို သတိနဲ့ လိုက်ပါရော ဘုရား။ အဲဒါနဲ့ ပထမကတော့ သညာအားဖြင့် ဝေဒနာပေါ်ပြီး နောက် ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း ဓမ္မကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ မြင်ပါရော၊ ဒါနဲ့ ကြောက်ခြင်း၊ ရွံရှာခြင်း ဖြစ်ပါရော ဘုရား”

“ဥာဏ် ဆယ်ပါးဟာ တခုစီ ပွားရမယ် မဟုတ်လားဗျ”

“တခုစီပွားတာက ကိုယ့်အလိုပါ ဘုရား”

“တခုစီမပွားယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာတုံးဗျ”

သမ္မသနဥာဏ် သုံးသပ်ရုံမျှနဲ့ ဖြစ်ပျက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ ရွံခြင်းစတဲ့ အကြောင်းတွေ ဖြစ်သွားပါရောဘုရား”

“နေစမ်းပါအုံးဗျာ၊ အင်း-ဒီဟာက သမ္မသနဥာဏ်၊ သုံးသပ် လိုက်တော့ ဖြစ်ပျက်တာက ဥဒယဗ္ဗယဥာဏ်၊ ပျက်တာက ဘင်္ဂဥာဏ်၊ ကြောက်တာက ဘယဥာဏ်၊ ရွံတာက အာဒိနဝဥာဏ်၊

“အေး-ဟုတ်ပေတယ်ဗျ၊ ဟုတ်ပေတယ်”

“ဦးကဝိရဲ့၊ လောကမှာ ပညတ်အားဖြင့် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာလို့ ရှိကြမဟုတ်လား”

“ရှိပါရဲ့ ဘုရား”

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်များဟာ အစဉ် အတိုင်း တောက်လျှောက် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာလို့ တက် သွား သလား”

“မတက်ပါ ဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုတက်ရတုံးဗျ၊ တက်ပုံ ပြေစမ်းပါဗျာ”

“ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ဟာ သမ္မသနဉာဏ်ကိုသုံးသပ်လို့ ဉာဏ်ဆယ်ပါးကုန်သွားပြီးနောက် ပညတ်အားဖြင့် ထိုဂိုဏ်ကို သောတာပန်ဟု ခေါ်ကြပါတယ်ဘုရား။ ဒီနောက် သမ္မသန ဉာဏ်သုံးသပ်အုံး၊ ဉာဏ်ဆယ်ပါးကုန်ပြန်တော့ သကဒါဂါမ်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီလို လေးကြိမ်တက်ပြီးယင် ရဟန္တာ လို့ ခေါ်ကြပါတယ်ဘုရား” ဟု ဆရာတော် ဦးကဝိက ဖြေကြား တော် မူလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖက်ပင်အိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခဲရာခက်ဆစ် အမေးများကို စာမတတ် ပေမတတ် တောထွက်ကြီး ဦးကဝိက ဖြေဆိုတော်မူသွားလေသည်။

ဆရာတော်ဘုရား၏ လက်တွေ့ဘဝ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့ရာမှ တွေ့မြင်သိရှိခဲ့ရသော တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံများကို ဉာဏ်စဉ်တွင် ပေါ်သမျှ ဖြေသွားနိုင်သည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် လွန်စွာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူမှာ ဆရာတော်ဘုရား၏ဘဝနှင့် ဟောပြောသွား
သော စာရေးများကို စဉ်းစားယင်း ထိုညက အတော်ညဉ့်နက်မှ
ပင် အိပ်ပျော်မိတော့သည်။ ရှေးကိုခရီးဆက်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် တပ်တာဝန်ကခုဖြင့် မလှိုင်မြို့သို့
ခေတ္တသွားရောက်ရသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စဆောင်ရွက်စရာ ရှိသည်
များကို ဆောင်ရွက်ပြီး ညနေစောင်းနှစ်နာရီခွဲခန့်တွင် မြင်းခြံ
မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည်။ ခေတ္တအနားယူပြီးနောက် ရေမိုး
ချိုး အဝတ်အစားလဲကာ တပ်ရှေ့သို့ အညောင်းပြေ လမ်း
လျှောက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၈)

ဝိမုတ္တိယုဂန္ဓိများ

ညနေ စောင်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် မြင်းခြံမြို့၏ အပူရှိန်မှာ တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ စာရေးသူလည်း တပ်ရွှေကားလမ်းမကြီးဘေးရှိသစ်ပင်ရိပ်များကိုခို၍ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသည်။ ကားလမ်းမှာ ကတ္တရာလမ်း မကြီးဖြစ်ပြီး လမ်းမကြီး ဘေးတဘက်တချက်တွင် လှည်းလမ်း နှင့် မြေနီလမ်း ရှိသည်။ ကားလမ်းမှာ မိတ္ထီလာ၊ တောင်သာ၊ မြင်းခြံ၊ မြို့သာ၊ တံတားဦးမြို့များသို့ သွားသော ကားလမ်း မကြီး ဖြစ်သည်။

ကားလမ်းမပေါ်တွင် ကား အသွားအလာနည်းပြီး တပ်မ ကား တစ်စီးတလေနှင့် အရပ်ကား အချို့သာ သွားနေသည်ကို

တွေ့ရသည်။ လမ်းဘေး တလျှောက်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ အံ့ဆိုင်လျက် ပေါက်ရောက် နေကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးများ ပေါ်တွင် ကျေးငှက်များမှာ အိပ်တန်းတက်ရန် အတွက် သာယာစွာ အော်မြည်နေကြသည်။ မြင်းခြံမြို့၏ ညနေခင်းမှာ တနည်းတဖုံ သာယာလျက်ရှိသည်ဟုဆိုရပေမည်။ အညာဒေသ သဘာဝ၏ လှပသော ရှုခင်းကိုကြည့်ယင်း လမ်းလျှောက်ရသည် မှာ နှမ်းနယ်နေသော ငိုတို့ကို အပန်းပြေစေသည်။

မိတ္ထီလာ ရေလယ်ဆရာတော်က ဆရာတော်ဦးကဝိကို ရွတ်ပြ သော ‘နှစ်ထောင်ကျော်တိုး၊ ဈေးပေါင်ကျိုး’ ဟူသော တဘောင်ကို စာရေးသူက ပြန်လည်သတိရမိသည်။ တဘောင် မှာ မရှည်လှသော်လည်း အပွေဝယ်တွင် လေးနက်မှု ရှိသည်။ စာရေးသူတို့ ယခုရောက်ရှိနေသော ခေတ်မှာ သာသနာ သက္ကရာဇ်နှစ်ထောင်ကျော်ပြီး နှစ်ထောင်ငါးရာကျော် အတွင်း သို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လျက်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ဘုရား သာသနာတော်မှာ တဝက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ် သဖြင့် သာသနာနှစ်အားဖြင့် ပိုင်းခြားပါက အလယ်ဗဟို သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝ၏ သက်တမ်းနှင့် ဘဝကို ပြန်လည်သုံးသပ်ဆင်ခြင်မည်ဆိုပါက လူ့သက်တမ်း၏ တဝက် တွင် လူတယောက်အဖို့ တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတခုခု ကို မလုံမသေ့လုပ်သင့်ပြီဟုထင်သည်။ လောကနိတိ ဆရာများက လူ့ဘဝကို အရွယ်သုံးပါး ပိုင်းခြားကာ ပထမ အရွယ်တွင် ပညာရှာ၊ ဗုဒ္ဓိတိယအရွယ်တွင် ဥစ္စာရှာ၊ တတိယအရွယ်တွင် တရား ရှာ စသည်ဖြင့် သတ်မှတ်ထားသော ဆိုထုံးစကား ရှိပေ

သည်။ ထိုပူဆုချက်များမှာ သာမန်ဒယဘုယျအားဖြင့် မှန်ကန်
သော်လည်း လက်တွေ့ဘဝတွင်မူ မှန်ကန်မှု ပိုကောင်းမှီပေ
လိမ့်မည်ဘု တွေးစရာ ဖြစ်နေသည်။

မျက်မှောက်ခေတ် လူ့ဘောင်ဘဝကို ပြန်ကြည့်မည် ဆိုပါ
က မိဘက ဆင်းရဲသောကြောင့် အောက်တန်းလွှာတွင် နေကြရ
သောကလေးများမှာ ကျောင်းမနေနိုင်ကြသဖြင့် ပထမအရွယ်
တွင် ပညာမရှာနိုင်ကြပေ။ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းမှုများ
ကြောင့် မိဘနှင့်အတူ လူတန်းစားအလွှာအလိုက် ဝမ်းရေးကို
ကူညီလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးကြရသည်။ အချို့မှာလည်း မိဘ
နှင့်အတူ ဝမ်းရေးအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန် ဆောင်ရွက်ယင်း
တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကုန်သွားရာ ဒုတိယအရွယ်သို့ပင် ချဉ်းနင်း
ဝင်ရောက်သွားသည်။ ပထမအရွယ်တွင် ပညာ မရှာနိုင်သည့်
အပြင် ဒုတိယအရွယ်ရောက်သောအခါ၌ ဥစ္စာရှာရန် ဝေးဝေး
ထမ်းဝ၊ ရန်အတွက်ပင် မနည်းကြိုးစားနေကြရသည်။

ပထမအရွယ်တွင် စားဝတ်နေရေး မပြေလည်သဖြင့် ပညာ
မရှာနိုင်၊ ဒုတိယအရွယ်၌ အတတ်ပညာ မရှိသဖြင့် ဥစ္စာမရှာ
နိုင်ခဲ့ပေ။ ထမ်းဝတနပ် ဝပို့ အရေး ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ယင်းဖြင့်
ဒုတိယအရွယ်တွင် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဇနီး သားသမီး မိသား
စု၏တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ယင်း ဒုတိယအရွယ် လွန်ခဲ့လေ
သည်။ ထိုသို့ဖြင့်ပင် အချိန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်မှန်းမသိ
ကုန်ဆုံးခဲ့ရာ တတိယအရွယ် ရောက်သောအခါ၌လည်း မိမိနှင့်
တကွ ဇနီး သားသမီး ဆွေမျိုးတို့၏ စားဝတ်နေမှုအတွက်
ဆက်သက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှား နေရသောကြောင့် တရားရှာနိုင်

သော၊ တရား ကျင့်နိုင်သော အခြေအနေသို့ပင် မရောက်ရှိ
ဘော့ပေ။

လူသား တို့သည် လူဖြစ်လာကတည်းက ဘဝကို အသင်
အဏ္ဏာန် အမျိုးမျိုး၊ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြ
ရသည်။ ဆင်းရဲသော မိဘ၏ဝမ်းဗျာဝင်စားသူရှိသကဲ့သို့ လူလတ်
တန်းစား၊ (သို့မဟုတ်) အထက်တန်းလွှာ မိဘများ၏ ဝမ်းဗျာ
ဝင်စားလာရသူများလည်း ရှိပေသည်။ ထို့ပြင် မွေးစ အချိန်
ကတည်းကပင် မိဘများ ဆုံးပါး သွားသဖြင့် တပါး သူ၏
လက်ကြိုလက်ကြား ကြီးပြင်းလာရပြီး ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဘဝ
နှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုး ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံကြရသူများလည်း
ရှိပေသည်။

လူ့ဘဝသည် ပန်းခင်းသောလမ်း မဟုတ်ပေ။ ချမ်းသာ
ဆင်းရဲ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း အမျိုး
မျိုးကိုတွေ့ပြီး စိတ္တဒုက္ခ၊ ကာယဒုက္ခဘည်း ဟူသော စိတ်ပိုင်း၊
ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆင်းရဲဒုက္ခများကို တနည်းမဟုတ် တနည်း တွေ့
ကြရပေသည်။ ဤဒုက္ခဆင်းရဲတို့မှ လွတ်ကင်းရန်မှာ နည်းလမ်း
တလမ်းသာ ရှိသည်ဟု မြင်သည်။ ထိုနည်းလမ်းမှာ မြတ်စွာ
ဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားဒေသနာအတိုင်းလိုက်နာ
ကျင့်ကြံအားထုတ် နေထိုင်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ယခု
ဘဝတွင်သာမက ဘဝသံသရာတွင်လည်း ကောင်းကျိုး သုခကို
ရရှိလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

လောကနိတိအဆိုအရ ‘ပထမ အရှယ် ပညာရှာ’ ဆိုသည်မှာ
သက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရပ်များ အပြင် လူဖြစ်လာပြီး

လူ့ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ တတ်သိအပ်သောပညာရပ်များကို ဆိုပေလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်မိသည်။ ဒုတိယအရွယ် ဥစ္စာရှာဆိုသည်မှာလည်း မိမိရနိုင်သော ဥစ္စာကို တတ်အားသရွေ့ ရှာဖွေခြင်းကို ဆိုလိုပေမည်။ တတိယအရွယ် တရားရှာ ဆိုသည်မှာလည်း တတိယအရွယ်၌ ဘဝသံသရာ အတွက် တရား အားထုတ်ရန် ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

တရားသဘောနှင့်ဆင်ခြင်မည်ဆိုပါက မည်သည့်အရွယ်တွင် မဆို တရားကို စွဲ သိသောအချိန်၌ တတ်နိုင်သမျှအားထုတ်ခြင်း သည်သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝ၏ သက်တမ်း တဝက်ကို ရောက်လာပြီဆိုပါက နောင်တမလွန် ဘဝနှင့် ဘဝသံသရာအတွက် စဉ်းစား ချင့်ချိန်ပြီး တရား ဓမ္မပိုင်း ဆိုင်ရာ ကျင့်စဉ် လုပ်ငန်းတခုခုကို လေ့ကျင့် အားထုတ်ရန်အချိန် တော်ပြီဖြစ်သည်။ ဤအယူအဆမှာ ယေဘုယျ အယူအဆ တရပ်သာဖြစ်သည်။

အဘက်သည် ကြာသကဲ့သို့ အကျတူင် မြန်တတ်သည်မှာ သဘာဝနိယာမ တရား တခု ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ လေ့လာ လိုက်စားလျက်ရှိသော လက္ခဏာပညာ၌ ရှေးခေတ်က လူတို့၏ အသက်ပိုင်းကို နှစ်-၉၀ ခန့် ပိုင်းခြား သတ်မှတ် ထားသည်။ လူ့သက်တန်းကို နောက်ပိုင်းများ၌ နှစ်-၇၀ ခန့်သာ ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ကြကြောင်း တွေ့ရှိ လေ့လာရသည်။ အသက် လမ်းကြောင်း၏ဘဝက်ကို ၃၅-နှစ်ထားပြီး ကျန်ဘဝက်ကို ၃၅-နှစ် ထားသည်။

သို့သော်လည်း အသက် လမ်းကြောင်းကို ပိုင်းခြားရာ၌ တဝက်တိတိ ဖြတ်မပိုင်းပဲ လက်ဝါးပြင်၏ အရှည် အလျား အကျယ်အဝန်းနှင့် အနေအထားကိုလိုက်ပြီး ပထမ ၃၅-နှစ်ကို အသက်လမ်းကြောင်း တဝက်ကျော်သည်အထိ ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ရလေသည်။ ကျန်သောအပိုင်းကို အသက်တဝက်ကျော်ပြီး နောက်ထပ် ၃၅-နှစ်နှင့် ခွဲခြား၊ ပိုင်းခြား သတ်မှတ်သည်။ ပထမပိုင်း ၃၅-နှစ် အသက်လမ်းကြောင်းကို ထပ်မံ ပိုင်းခြား ရာ၌ ၅-နှစ်စီ ပေါက်ပွဲပိုင်းခြားသွားပြီး၊ ဒုတိယပိုင်း ၃၅-နှစ် တွင်မူ ၅-နှစ်စီ ခပ်စိပ်စိပ်ပိုင်းခြား သွားရပေသည်။ အသက် လမ်းကြောင်းကို ၇-နှစ်စီ ပိုင်းခြားသော စနစ်လည်း ရှိသည်။

စာရေးသူလိုဆိုသည်မှာ ပထမပိုင်း အသက်တဝက်သည် ကျပြီး၊ ဒုတိယပိုင်း အသက်တဝက်မှာငိပ်၍ သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အတက်မှကြာ၍ ငြည်းငြည်းတက်သကဲ့သို့ အဆင်းမှာ မြန်၍ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းတတ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အသက်တဝက်သို့ ရောက်ပြီဆိုပါက ဘဝသံသရာ၏ ကောင်းရာ ကောင်းကျိုးနှင့် ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုအတွက် တခုခုကို ဆုံးဖြတ် လုပ်ကိုင်သင့်ပေ သည်။ သို့မှသာ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကိုရပြီး ဘဝကူးကောင်း နိုင်ကြပေမည်။

သာမန်အားဖြင့် သက်တမ်းစေ့နေသူ တဦး အဖို့၊ သင်္ခါရ တရားကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် တဝက်ခရီးသို့ရောက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝ သက်တမ်း၏တဝက်တွင်မူ တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင်ရာလုပ်ငန်း ကျင့်စဉ်များကို တတ်နိုင်သမျှ စောက်ချ လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိသောသူကား ဤသာသနာတော်အတွင်း လူလာဖြစ်ရသည်

မှာ အခွင့်ကောင်း ကြုံလျက် ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ် မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။

လူ့ဘဝ သက်တမ်းတဝက်တွင် ဘဝသံသရာ အတွက် ကောင်းကျိုးတခုခုကို စတင်ပြုလုပ်သင့်သကဲ့သို့ သာသနာ၏ သက်တမ်း တဝက်တွင်လည်း သာသနာနှင့် ပတ်သက်သော ကောင်းကျိုးတခုခု ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်မိသည်။ ကောဇာသက္ကရာဇ်- ၁၃၁၈၊ ဧရစ်နှစ်- ၁၉၅၆-ခုနှစ်တွင် သာသနာသက္ကရာဇ်တဝက် ၂၅၀၀-သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သာသနာတဝက်တွင် တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းမည်ဟု ယူဆမိသည်။ ရှေးဟောင်းစာပေများကို အထူးဝါသနာပါသဖြင့် အခြေအနေ အခွင့်အရေးနှင့် အချိန်ရလျှင် ရသလို ဖတ်ရှုလေ့လာတတ်သည်။ မြန်မာ့ရှေးဟောင်းပညာ ကျမ်းစာအုပ်အချို့၌ ရှေးပညာရှိကြီး များ ပြုစုရေးသားခဲ့သော သာသနာခေတ်များ အကြောင်းကို သွား၍စဉ်းစားမိသည်။ ထိုအကြောင်းများကို အာဒိကပ္ပကမ္ဘာ ဦးကျမ်းနှင့် ဘုရင်လုပ်နည်း နိဿယည်းခေါ် လောကီပညာလက် စွဲကျမ်းနှင့် အခြားကျမ်းတို့တွင် အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်း ရေးသားထားသည်များကို သိလိုသူများရှာဖွေလေ့လာနိုင်ပေသည်။

မြန်မာ့ရှေးဟောင်း ပညာများမှ သာသနာခေတ်များကို သွား၍စဉ်းစားမိသည်။ အရှင်ဗုဒ္ဓဗဟုဗန္ဓာ မထေရ်မြတ်သည် အနာဂတ်သညာဏ်ဖြင့် သာသနာတော် ခေတ်အား ငါးပိုင်း ပိုင်းခြားပြီး ဝေဖန်ဟောတော် မူခဲ့လေသည်။ ဆရာ အရှင်သူ မြတ်၏ ဟောကြားချက်များမှာ မျက်မှောက်ခေတ်နှင့်ပြန်လည်

တိုက်ဆိုင် နေသဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။
သာသနာခေတ် နှစ်ပေါင်း-၅၀၀ ကို နှစ်ပေါင်း- ၂၅၀၀ စီ
ခွဲခြား သတ်မှတ်ပိုင်းခြားကာ ဟောတော်မူခဲ့လေသည်။

- ၁။ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ် အနှစ်- ၅၀၀
- ၂။ သမာဓိယုဂခေတ် အနှစ်- ၅၀၀
- ၃။ သီလယုဂခေတ် အနှစ်- ၅၀၀
- ၄။ သုတယုဂခေတ် အနှစ်- ၅၀၀
- ၅။ ဒါနယုဂခေတ် အနှစ်- ၅၀၀

သာသနာ တဝက် နှစ်ပေါင်း- ၂၅၀၀

သာသနာသက္ကရာဇ် နှစ်ပေါင်း - ၂၅၀၀ လွန်သော်သာသ
နာသက္ကရာဇ် နှစ်ပေါင်း - ၂၅၀၀ နှစ်မှစ၍ အထက်ပါအစီအစဉ်
အတိုင်း ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်မှပြန်လည် စ, ပေမည်ဟု ဟောကြားခဲ့
လေသည်။

- ၁။ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်အတွင်း၌ မဂ်ပေါက် ဖိုလ်ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်
များ အားကြီးသည်။
- ၂။ သမာဓိယုဂ ခေတ်အတွင်း၌ စျားန်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်
များ အားကြီးသည်။
- ၃။ သီလယုဂခေတ်အတွင်း၌ အကျင့်ကောင်းသောပုဂ္ဂိုလ်
များ အားကြီးသည်။
- ၄။ သုတယုဂခေတ်အတွင်း၌ စာပေတတ်သော၊ ဗဟုသုတ
များပြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အားကြီးသည်။

၅။ ဒါနယုဂခေတ်အတွင်း၌ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ လှူဒါန်းမှု ပြုလုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ အားကြီးသည်။

ယခုအခါ၌ သာသနာသက္ကရာဇ် (၂၅၀၀) ကျော်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။ သာသနာ (၂၅၀၀) ကျော်သော် ယုဂခေတ်များကို အောက်ပါအတိုင်း ခွဲခြားသိရှိနိုင်ပေသည်။

၁။ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်၊ သာသနာသက္ကရာဇ် (၂၅၀၀)၊ ကောဇာ သက္ကရာဇ် (၁၃၁၀)၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၉၅၆) မှ စ၏။

၂။ သမာဓိယုဂခေတ်၊ သာသနာသက္ကရာဇ် (၃၀၀၀)၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၀၁၀)၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် (၂၄၅၆) မှ စ၏။

၃။ သီလယုဂခေတ်၊ သာသနာသက္ကရာဇ် (၃၅၀၀)၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် (၂၃၁၀)၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် (၂၉၅၉) မှ စ၏။

၄။ သုတယုဂခေတ်၊ သာသနာသက္ကရာဇ် (၄၀၀၀)၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် (၂၀၁၀)၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် (၃၄၅၆) မှ စ၏။

၅။ ဒါနယုဂခေတ်၊ သာသနာသက္ကရာဇ် (၄၅၀၀)၊ ကောဇာ သက္ကရာဇ် (၃၃၁၀)၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် (၃၉၅၆) မှ စ၏။

၆။ ဒါနယုဂခေတ်၊ သာသနာသက္ကရာဇ် (၅၀၀၀)၊
ကောဇာ သက္ကရာဇ် (၃၀၁၀)၊ ခရစ် သက္ကရာဇ်
(၄၄၅၆) တွင် ဆုံး၏။

သာသနာနှစ် (၂၅၀၀)၊ ကောဇာသက္ကရာဇ်(၁၃၁၀)ခု၊
ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၉၅၆) ခုနှစ် မရောက်မီ နှစ်ပိုင်းများက
စာရေးသူတို့ငယ်စဉ်ကစပြီး ဒါနခန်းတွေများနေသည်ကို သတိ
ပြုလေ့လာမိကြမည်ဖြစ်သည်။ ဒါနမှာနိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်နိုင်
ပေ။ ရိက္ခာထောက်လှုပ်ငန်း သက်သက်မျှ ဖြစ်သည်ကို သတိ
ပြုသင့်ပေသည်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကို ကျင့်ကြံအား
ထုတ်ရာ၌ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဟူ၍ အဆင့်သုံးဆင့် ရှိသည်။
ဒါနကို အခြေခံပြီး၊ သီလကို တည်ဆောက်ရသည်။ သီလမှ
တဆင့် ဘာဝနာစခန်းဖြင့်သာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်
ပေသည်။ ဒါနသီလ သက်သက်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မရောက်ရှိနိုင်။
ဘာဝနာတည်းဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ကျင့်စဉ်နည်းလမ်း
များဖြင့်သာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပေသည်။

အရှင်ဖုဿ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်၏ အနာဂတံသ ဉာဏ်ဖြင့်
ဆင်ခြင်ဝေဖန်ဟောကြားချက်အရ သာသနာနှစ် (၂၅၀၀)၊
ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၃၁၀)၊ ခရစ်သက္ကရာဇ်(၁၉၅၆) ခုနှစ်
လွန်တော် ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိမည်။ ဘုရား
တဖန် ပြန်၍ပွင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်မည်။ မဂ်ပေါက်ဖိုလ်ဝင် အရိယာ
တွေ များပြားသောခေတ်သို့ ရောက်မည်။ သာသနာတော်

သည် နေဝန်းလဝန်းသဖွယ် အလွန်အလွန် ထွန်းလင်းတောက်
ပပေမည်ဟု ဟောကြားခဲ့လေသည်။

ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်၌ သာသနာအပင်ပေါက်၍ မဂ်သီးဖိုလ်သီး
သီးဖိုရန်အတွက် ဝိပဿနာမျိုးစေ့များကို ကြဲဖြန့်စိုက်ပျိုးလျက်
ရှိနေကြလေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အောင်သောမျိုးစေ့၊
ပိုးမထိုးသော မျိုးစေ့ဖြစ်ပါမူ သန်စွမ်းသော အပင်ပေါက်နှင့်
မည်ကို သတိပြုကြစေလိုသည်။ မျိုးစေ့ကောင်းလျှင် အပင်
ပေါက်မြန်မည်၊ အသီးသီးမြန်မည်၊ စိုက်ပျိုးသော သူကလည်း
မျိုးစေ့ မှန်မမှန်၊ ကောင်းမကောင်းကိုသိရန် အရေးကြီးသည်။
စိုက်ပျိုးသောသူသည်သာလျှင် ပဓာနအချက်အချာ ဖြစ်သည်ကို
သတိပြုကြစေလိုသည် စသည်ဖြင့် အနာဂတ်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်း
ဝေဖန်ခဲ့သည်များကို တွေ့ရှိ လေ့လာရပေသည်။

သစ်ပင်တပင် ဖြစ်ပေါ်လာရေးအတွက် မျိုးစေ့ ကောင်းရုံ
သက်သက်ဖြင့် မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ စိုက်သူကောင်းရုံမျှဖြင့်လည်း
မအောင်မြင်နိုင်ပေ။ သစ်ပင်၏ ရှင်သန်ရာအကြောင်းဖြစ်သော
ရေမြေသဘာဝ ရာသီဥတုတည်းဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း
မှုမှလည်း အထူးအရေးပါပေသည်။ မျိုးစေ့ကောင်းခြင်း၊
ရေမြေသဘာဝရာသီဥတုကောင်းခြင်း၊ စိုက်သူ၏ ကောင်းခြင်း
စသော အကြောင်းတရားများ ပေါင်းဆုံ ကောင်းမှုန်မှသာ
လျှင် သစ်ပင်တပင်သည် ရှင်သန်ကြီးထွား ပေါက်မြောက်နိုင်
မည် ဖြစ်သည်။

စိုက်သူမှာ ပဓာနအကျဆုံးဖြစ်သဖြင့် လူသည် ပထမအရေး
 အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ကျန်သည့်အခြေအနေများကို စိုက်ပျိုးမည့်
 သူ လူက ရှာဖွေဖန်တီးတီထွင်ရယူရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့တီထွင်
 ဖန်တီးရယူရာ၌ သီလ သမာဓိ ပညာကို အခြေခံပြီး ဇီဝိတ
 ဖြင့် ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှသာ လိုအပ်သောအပင်ကို
 စိုက်ပျိုး အသီးကို စားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၉)

မဟာအာဠာနာဠိယ သုတ်တော်

ညောင်ဦးမြို့၏ ညနေခင်းမှာ သာယာလျက်ရှိသည်။ သူ
ငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီးတဦးက သူ၏ကျစ်ကားကလေးဖြင့်လာခေါ်၍
နတ်သွီးကမ်းပါးသို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားစေတီအချို့ကို တွေ့ရ
ပြီး ထုံးဖြူဖြူဖွေးလျက်ရှိသည်။ အချို့၊ စေတီများမှာ ပြုပြင်
မည့်သူမရှိ၍ ပျက်စီးယိုယွင်းနေကြပြီဖြစ်သည်။ နတ်သွီးကမ်းပါး
မှာ မတ်စောက်လျက်ရှိပြီး ရောဝတီ မြစ်ကြီးကို စီး၍ မြင်နေ
ရသည်။ မြစ်ပြင်မှာကျယ်ပြောလှပြီး လှေငယ်အချို့၊ ရွက်လှေ
အချို့နှင့် သင်္ဘောတစင်းတလေ သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့နေ
ရသည်။ ညနေစောင်း၏ သာယာသောရှုခင်းကို မြင်ရသဖြင့်
စိတ်ဓာတ်ကို ကြည်နူးလန်းဆန်းစေသည်။

မြစ်ရေ၏ သာယာသော ရှုခင်းကို နတ်သွီး ကမ်းပါးထိပ်မှ ကြည့်ယင်း စာရေးသူ စိတ်ဝင်စားနေသော ‘မဟာ အာဠာ နာဠိယ’ သုတ်တော်ကို သတိရမိပြန်သည်။ ထိုသုတ်တော်ကို စွဲလမ်း နှစ်သက်မှုရှိသဖြင့် အချိန်ရသလို စိတ်တွင် ရှုတ်ဆိုနေ သောကလဖြစ်သည်။ အထက်အခန်းများတွင် ရေးသားဖော်ပြ ခဲ့သည့်အတိုင်း မ တော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝါသဝက လည်း ထိုသုတ်တော်လာ ဂါယာတော်တပုဒ်ကို အမြဲရှုတ်ဖတ် ကြရန် တပည့်များကို ညွှန်ကြားတော် မူခဲ့ဘူးသည်။ ဤနေရာ တွင် အကြောင်း တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ‘မဟာအာဠာနာဠိယ’ သုတ်တော် အကြောင်းကို ရှင်းလင်း ရေးသားလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

စာရေးသူ၏ ဆရာတဆူ ဖြစ်တော်မူသော ကျေးဇူးရှင် ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ‘မဟာအာဠာနာဠိယ’ သုတ်တော်ကို အမြဲပြတ် ရှုတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်တော်မူသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရှုတ်ဖတ်တော်မူသည်များကိုလည်း အခါ အခွင့်သင့်သလို ကြားနာခဲ့ရဖူးသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရှုတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရာ၌ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ ရှုတ်ဖတ်သည်နှင့်မတူ တမူထူးခြားပြီး အလွန်စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာ ကြည်ညို သဒ္ဓာစိတ် များ ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ တချိန်တွင် စာရေးသူက ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ‘မဟာအာဠာနာဠိယ’ သုတ်တော်အကြောင်းကို သိလို၍ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ဆရာ တော် ဘုရားကြီးက ထိုသုတ်တော်မှာ အလွန်တရာ တန်ခိုး

အဝှမ်းထက်မြက်ပြီး သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးများ စောင့်
သော သုတ်တော်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်း မိန့်ကြားခဲ့ဖူးသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အနီး ဂိဇ္ဈကုဋ်
တောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ အချိန်
တွင် သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးလေးပါး ဖြစ်ကုန်သော
ဝေဿဝဏ် (ကုဝေရ) နတ်မင်းကြီးသည် နတ်ဘီလူးစစ်သည်
ကုဋေတသိန်း၊ ဓတရဋ္ဌ နတ်မင်းကြီးသည် ဂန္ဓဗ္ဗစစ်သည် ကုဋေ
တသိန်း၊ ဝိရုဠက နတ်မင်းကြီးသည် ကုမ္ဘာဏ်စစ်သည် ကုဋေ
တသိန်း၊ ဝိရူပက္ခနတ်မင်းကြီးသည် နဂါးစစ်သည် ကုဋေတသိန်း
တို့ဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။ နတ်မင်းကြီးတို့၏ ကိုယ်ရောင်
ကိုယ်ဝါ တန်ဆာအရောင်တို့ဖြင့် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင် တခုလုံးမှာ
ထွန်းလင်းတောက်ပလျက်ရှိသည်။ ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးက
ခေါင်းဆောင်ပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားရှင်အား ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍
အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားတော်မူသည်။

“ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသောမြတ်စွာဘုရား။
ဤကမ္ဘာမြေပြင်၌ များစွာသောနတ်ဘီလူးအပေါင်းတို့ ရှိနေ
ကြပါသည်။ များစွာသော နတ်ဘီလူး အပေါင်းတို့အနက်
အချို့ သောနတ်ဘီလူးတို့မှာ ကိုယ်တော်အရှင်မြတ်ကိုကြည်ညို
ကြပါသည်။ အချို့သော နတ်ဘီလူး တို့မှာကား ကိုယ်တော်
အရှင်မြတ်ကို မကြည်ညို မနှစ်သက်ကြပါ။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် ကိုယ်တော် အရှင်မြတ်သည် သူ့ အသက်သတ်ခြင်း၊
သူ့ ဥစ္စာ ခိုးခြင်းစသော မကောင်းမှုများမှ ရှောင်ကြဉ်ရန်
ဟောကြား၍ ဘီလူးတို့မှာ သဘာဝအရ များသောအားဖြင့်

ထိုမကောင်းမှုများမှ မရှောင်ကြဉ်တတ်သူများဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

“ကိုယ်တော်အရှင်မြတ်၏ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုတဲ့ ရဟန်းယောကျ်ား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ လူယောကျ်ား၊ လူမိန်းမ၊ ဤလေးပါးသော ပရိသတ်တို့ဟာ ကိုယ်တော် အရှင်မြတ်၏ သြဝါဒကို နာခံပြီး တော၊တောင်၊သစ်ပင် အငွေ့တဲ့ ဆိတ် ငြိမ်ရာအရပ်တွေမှာ သူတော်ကောင်းတရားကို ပွားစေသည် ရှိသော် ကိုယ်တော်အရှင်မြတ်ကို မကြည်ညို မနှစ်သက်သော နတ်ဘီလူးတို့က ညည်းပန်းနှိပ်စက် နှောင့်ယှက် ခြင်းကို ပြု ပါတယ်။ ပရိသတ်လေးပါးကို နတ်ဘီလူးတို့မညည်းဆဲ မနှိပ်စက် စေခြင်းငှာ ‘အာဠာနာဠိယ’ အမည်ရှိသော အရံအတား အစောင့်အရှောက်ကို တပည့်သားတော်တို့အား သင်ကြား လေ့ကျက် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါစေ” ဟု လျှောက်ထားလိုက် သည်။

ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားရှင်လည်း ဝေဿဝဏ် နတ် မင်း ကြီး လျှောက်ထားချက်ကို ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူခြင်းဖြင့် နတ်မင်း ကြီး၏ စကားကို လက်ခံတော်မူသည်။ ထိုအခါ ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးက ‘မဟာအာဠာနာဠိယ’ မည်သော ပရိတ်အရံ အတားကို ရွတ်ဆိုလျှောက်ထား၍ ရှိခိုးပူဇော်တော်မူသည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သော် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ရှင်သည် ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးက ခေါင်းဆောင်၍ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးပါးက လျှောက်ထားသည့် အကြောင်း ဖြစ်ရပ်များကို

ရှင်းပြတော်မူသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားရှင်က ငှဟန်းတို့အား “ချစ်သားတို့ ယနေ့မှစ၍ ပရိသတ်လေးပါးတို့ကို နတ်ကြမ်း၊ ဘီလူး၊ သရဲတို့ မညှဉ်းဆဲ မန့်ပစ်စက်စေခြင်းငှာ ‘မဟာအာဠာနာဠိယ’ အမည်ရှိသော သုတ်တော်အရံအတား အစောင့်အရှောက်ကို သင်ကြားလေ့ကျက် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြကုန်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။

‘မဟာအာဠာနာဠိယ’ သုတ်တော်၏ အကြောင်းများကို လေ့လာ သိရှိခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ စာရေးသူလည်း ဘုရားရှိခိုးတိုင်း အာဠာနာဠိယသုတ်ကို အမြဲသတ်ထား၍ ရွတ်ဆိုခဲ့သည်။ အချိန်များစွာမရရှိခဲ့သဖြင့် ရှည်လျားသော ‘မဟာအာဠာနာဠိယ’ သုတ်တော်ကိုမူ မရွတ်ဆိုနိုင်ပါ။ ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်တွင်ပါသော ‘အာဠာနာဠိယ’ သုတ်ကိုသာ ရွတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၆-ခုနှစ်က မတော့ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးဝါသဝ အကြောင်းကို သိရှိ လေ့လာယင်းမှ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက တပည့် များအား တခုကောင်း ပေးခဲ့သော ‘ဇိနံဝန္ဒထဂေါကမံ၊ ဇိနံဝန္ဒမဂေါတမံ၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နံ၊ ဗုဒ္ဓံ ဝန္ဒာမဂေါတမံ” ဆိုသော ဂါထာမန္တန်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိသည်။ ထိုဂါထာမန္တန်မှာ ‘မဟာအာဠာနာဠိယ’ သုတ်တော်၌ ပါရှိပြီး သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးများက ဗုဒ္ဓ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရှိခိုးသော ဂါထာပင် ဖြစ်သည်။ ဖော်ပြပါဂါထာဖြင့်ပင် ဗုဒ္ဓဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးလေးပါးက အထပ်ထပ် ရှိခိုးသည့်အနေဖြင့် သုတ်တော်တွင် အကြိမ်ကြိမ် ဖော်ပြထား

သည်ကိုတွေ့ရသည်။ မန္တရ ယောဂီ ကျင့်စဉ် နည်းများအရ လေ့လာသုံးသပ်မည်ဆိုပါက ထိုဂါထာမှာ သုတ်တော် တခုလုံး၏ အသည်းနှစ်လုံးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသည်။

မဘော့ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် သူ၏ဘဝညွှန်များအား ဤဂါထာမန္တန်ကို တခုကောင်းအဖြစ် ပေးခြင်း မှာ လည်း အစွမ်း ထက်မြက်လှသောကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်မိပေသည်။ မန္တရ ယောဂီ ကျင့်စဉ်များတွင် ထိုကဲ့သို့သော ဂါထာမန္တန်များကို သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်း နည်းလမ်းအတိုင်း လိုက်နာရွတ်ဆို လေ့ကျင့်အားထုတ်မှု ပြုနိုင်ပါက လိုရာကိစ္စ ပြီးစီးသည်ဟု ဆိုသည်။

‘ဇိနံဝန္ဒထဂေါဘမံ’....အစရှိသော ဖော်ပြပါ ဂါထာသည် ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်တွင်ပါသော ‘အာဠာနာဋိယသုတ်’ တွင် မပါရှိပဲ ‘မဟာအာဠာနာဋိယသုတ်တော်’ တွင်သာ ပါရှိပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ‘အာဠာနာဋိယသုတ်’ အပြင် ‘မဟာအာဠာနာဋိယသုတ်တော်’ ဘုရားလုံးကို မရွတ်နိုင်ပါက ထိုသုတ်တွင်ပါသော ‘ဇိနံဝန္ဒထဂေါဘမံ’ ဂါထာ၏ တန်ခိုး ထက်မြက်မှုကို စွဲမြဲ ယုံကြည်မှုရှိသည့်အလျောက်၊ မိတ်ဆွေများကိုလည်း ရွတ်ဆိုကြပါရန် တိုက်တွန်းခြင်းပြုခဲ့ဖူးသည်။

ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်ပါ ‘အာဠာနာဋိယသုတ်တော်’ တွင် ‘ဝိပဿိဿနမတ္ထု’ မှစ၍ ‘မဟန္တံ ဝိတသာရဒံ’ အထိဖြစ်သော ဂါထာ ၆-ပုဒ်၊ ၁၉၂-လုံးမျှသော အစဉ်ပိုင်းသည် ‘မဟာအာဠာနာဋိယသုတ်’ တွင် ပါဝင်ပြီး ဘုရားဟောဖြစ်သည်။ ကျန်ဂါထာများမှာ နောက်ပိုင်းများမှ သီဟိုဠ်ရဟန်းတော်

များနှင့် အဋ္ဌကထာဆရာကြီးများက ထပ်ဖြည့်ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ စိတ်သဲတွင်း ‘မဟာအာဠာနာဒိယသုတ်’ပါ အပေါ် ၆-ဂါထာကို ပိုမိုအာရုံပြု စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ‘မဟာအာဠာနာဒိယ သုတ်တော်’၏ အဓိက ကျသော ‘ဇိနံဝန္ဒထဂေါတမံ၊ ဇိနံဝန္ဒာမဂေါဘမံ’ ဆိုသော ဂါထာတော်မှာမူ ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်ပါ အာဠာနာဒိယသုတ် တွင်မည်သည့်အတွက် မပါသနည်း။ ရှေးဆရာကြီးများတမင် ချန်ထားခဲ့သလား၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုမရှိ၍ ထည့်သွင်းခြင်း မပြုပဲချန်ထားခဲ့သလားစသည်များကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်ပါ ‘အာဠာနာဒိယ သုတ်’ကို ရှုတ်တိုင်း သုတ်တွင်မပါသော ဖော်ပြပါ ဂါထာကို မကြာခဏထည့်သွင်း ရှုတ်ဆိုတတ်သည်။ မတော့ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ညွှန်ကြားခဲ့သော ထိုဂါထာတော်ကို အထူးပင် စွဲလမ်း နှစ်သက်လျက်ရှိသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရှုတ်ဆို ပွားများမိသည်။

စာရေးသူ၏ လိုချင် တောင့်တမှု ဆန္ဒ တခုမှာ တနေ့တွင် မမျှော်လင့်ပဲပြည့်ဝသွားလေသည်။ မဟာအာဠာနာဒိယသုတ်ပါ ထူးဆန်းသော ဂါထာ မန္တန်တော်တခုကို ရရှိလိုက်လေသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ရရှိသည်ကိုမူ ရှင်းလင်းရေးသားရန် မဖြစ်နိုင် သဖြင့် ချပ်လှုပ်ထားခဲ့ပါသည်။

ထိုမန္တန်တော်ကို စာရေးသူ ရရှိဖော်ပြထားသည့် အစီအစဉ် အတိုင်း မည်သည့်ကျမ်းစာအုပ် ပေစာပုရပိုက်များတွင်မှ ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ စာရွှသုများက အကြောင်းအား

လျော်စွာ ဖော်ပြပါ အစီအစဉ်အတိုင်း တွေ့ရှိပါက လက်သေ
 အထောက်အထားများနှင့် တကွ စာရေးသူထံ ဆက်သွယ်
 အကြောင်းကြား စေလိုပါသည်။ ထိုဂါထာ မန္တန်တော်မှာ
 မဟာအာဠာနာဠိယသုတ်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပြီးဝိပဿိဿ စ နမတ္ထု
 မှစပြီး...ဇိနတေဇသာအထိ ဆယ်ပိုဒ်ရှိသည်။ တစ်ပိုဒ်လျှင် ၃၂
 လုံးစီ အတိအကျပါဝင်ပြီး ဆယ်ပိုဒ်တွင် စာလုံးရေပေါင်း
 ၃၂၀-လုံး ရှိသည်။

မဟာအာဠာနာဠိယ မန္တန်တော်

- ၁။ ဝိပဿိဿ စ နမတ္ထု၊ စက္ခုမန္တဿ သိရီမတော။
 သိဒ္ဓိဿပိ စ နမတ္ထု၊ သဗ္ဗဘူတာ နုကမ္ပိနော။
- ၂။ ဝေဿဘုဿ မ နမတ္ထု၊ နှာတကဿ တပသိနော။
 နမတ္ထု ကကုသန္ဓဿ၊ မာရသေနာ ပမဒ္ဒိနော။
- ၃။ ကောဏာဂမနဿ နမတ္ထု၊ ဗြဟ္မဏဿ ဝုသီမတော။
 ကဿပဿ စ နမတ္ထု၊ ဝိပုမုတ္တဿ သဗ္ဗဓိ။
- ၄။ အင်္ဂီရသဿ နမတ္ထု၊ သကျပုတ္တဿ သိရီမတော။
 ယော ဣမံဓမ္မံ ဒေသေသိ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ ပန္နဒနံ။
- ၅။ ယေစာပိ နိဗ္ဗုတာ လောကေ၊ ယထာဘူတံ ဝိပဿိသုံ။
 တေ ဇနာအပိသုဏာထ၊ မဟန္တာ ဝိတ သာရဒါ။
- ၆။ ဟိတံ ဒေဝမနုဿာနံ၊ ယံ နမဿန္တိ ဂေါတမံ။
 ဝိဇ္ဇာ စရဏသမ္ပန္နံ၊ မဟန္တံ ဝိတသာရဒံ။
- ၇။ ဇိနံ ဝန္တထ ဂေ တံ၊ ဇိနံ ဝန္တမ ဂေါတမံ။
 ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နံ၊ ဗုဒ္ဓံ ဝန္တာမ ဂေါတမံ။

- ၈။ တေ စညေ စ သမ္ပုဒ္ဓါ၊ အနေက သတ ကောဋီယော။
သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓာ သမ သမာ၊ သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓာ မဟိဒ္ဓိကာ။
- ၉။ တေသံ မေတ္တာ နုဘာဝေန၊ သဗ္ဗေရောဂါ သုသိတလာ။
သဗ္ဗေ ဘယာ ဝိနဿန္တ၊ သဗ္ဗေ နဿန္တ၊ ပဒ္ဒဝါ။
- ၁၀။ သုခံ ဘဂျံ ဗလံ ဇေယျံ၊ ယသံ တေဇော လာဘံ အာယု။
အထဝရာ နိမာနေမ ဝစုန္တ၊ ဇိန တေဇသျာ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

- ၁။ စက္ခုငါးပါးရှိ၍ ဘုန်းကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံတော်
မူသော ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါသည်။
သတ္တဝါအားလုံးကို သနားတော် မူတတ်သော သိခိ
မြတ်စွာဘုရားအားလည်း ကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါသည်။
- ၂။ ကိလေသာတို့ကို ဆေးကြောပြီးဖြစ်၍ ခြိုးခြံသော
အကျင့်ရှိသော ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်
ရှိခိုးပါသည်။ မာရ်စစ်သည်တို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော
ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါသည်။
- ၃။ မကောင်းမှုတို့ကို ပယ်ထုတ်ပြီးဖြစ်၍ ကျင့်သုံးပြီးသော
အကျင့်မြတ်ရှိသော ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားအား
ကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါသည်။ ဝိမုတ္တိငါးပါး၏ အစွမ်းအားဖြင့်
အခါခပ်သိမ်း လွတ်မြောက်တော် မူပြီးသော ကဿပ
မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါသည်။
- ၄။ သာကီဝင် မင်းသားဖြစ်သော အကြင်မြတ်စွာဘုရား
သည် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကို ပယ်ဖျောက်တတ်သောတရားကို

ဟောတော်မူ၏။ ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်ခြည်
တော်တို့ဖြင့် ဘုန်းကျက်သရေနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူ၏
ထို မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါသည်။

၅။ လောက၌ အကြင်ဝိပဿီ အစရှိသော မြတ်စွာဘုရား
တို့သည် ကိလေသာ ငြိမ်းပြီးကုန်သည်ဖြစ်၍ မဖောက်
မပြန် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မြင်တော်မူကြကုန်၏။ ထိုမြတ်
စွာဘုရားတို့သည် သိမ်ဖျင်းသောစကားကို ပြောဆိုခြင်း၊
ကြောက်ခြင်းတို့မှလည်း ကင်းကြကုန်၏။

၆။ နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်တော်မူတတ်သော
အသိဉာဏ် ဝိဇ္ဇာ အကျင့် စရုဏတို့နှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော
ကြီးမြတ်တော်မူ၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းတော်မူသော
ဂေ ဘမ မြတ်စွာဘုရားကို နတ် လူတို့သည်ရှိခိုးကြကုန်
၏။ ထိုဂေ ဘမ မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါသည်။

၇။ မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူ၍ ယောက်ျား အာ
ဇာနည် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ်တို့
သည်ရှိခိုးပါကုန်၏။ မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်
မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါ၏။ ဝိဇ္ဇာ
သုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရုဏ တဆယ့်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံ
တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါသည်။

၈။ ထို ဆုံအပ်ခွဲပြီးသော ဘုရားရှင်တို့သည် တပါးမက
ကုဋေ ကုဋာ များလှစွာ၏။ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဗုဒ္ဓ
မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည် အတုမရှိသော ဘုရားရှင်တို့
သာ ဖြစ်တော်မူကုန်၏။ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ

ဘုရားရှင် တို့သည် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော တန်ခိုး
တော်များ ရှိကုန်သည်။

၉။ ထိုဘုရားရှင် အပေါင်းတို့၏ မေတ္တာ အာနုတော်ကြောင့်
အလုံးစုံကုန်သော ကိုးဆယ်ခြောက်ဖြာ အနာရောဂါ
တို့သည် အယုန် ငြိမ်းအေးကြစေကုန်သတည်း။ အလုံး
စုံသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဘေးမျိုးတို့သည် ပျောက်
ကွယ် ကြပါစေသတည်း။ အလုံးစုံသော နှိပ်စက်တတ်
သော ဘေးအန္တရာယ် ဟူသမျှသည် ပျက်စီးကြပါစေ
ကုန်သတည်း။

၁၀။ ချမ်းသာခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ ခွန်အား ကြီးခြင်း၊
အောင်မြင်ခြင်း၊ အခြွေအရံ ပေါ်ခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုး
ကြီးခြင်း၊ စီးပွားဥစ္စာပေါများခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း
စသော ဆုရှစ်ပါးတို့သည် ရှိ၏။ ထိုရှစ်ပါးသော ဆုတို့
သည် မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော ဘုရား
ရှင်တို့၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် တိုးပွားပါစေသတည်း။

စာရေးသူမှာ မဟာ အာဠာနာဠိယ သုတ်မှ ဖော်ပြပါ
ဂါထာ မန္တန်တော်ကို တတ်အားသမျှ ပွားများ အားထုတ်နေ
သော ကာလဖြစ်သည်။ ပညာရှိ ပါရမီရှင်သူတော်ကောင်းများ
ကောင်းကျိုးသူခ ရရှိစေရန် အတွက် ဉာဏ်ရှိသလို ပွားများ
ရွတ်ဆို နိုင်ကြစေရန် ကောင်းမြတ်သောစေတနာဖြင့် ရေးသား
ဖော်ပြပါသည်။ ဉာဏ်ပါရမီ ရှိသလို ကောင်းကျိုးသူခအတွက်
အသုံးပြုနိုင်ကြပါသည်။

အခန်း (၁၀)

ရှင် အရဟံနှင့် အနော်ရထာဘုရင်

တနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ စာရေးသူမှာ မမျှော်လင့်ပဲ တပ်
တာဝန်တခုဖြင့် ညောင်ဦးမြို့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရလေသည်။ ညောင်
ဦးမြို့သို့ ရောက်ခါနီးတွင် ရောဝတီမြစ်အတွင်း စာရေးသူ စီးနင်း
လိုက်ပါလာသော သင်္ဘောပေါ်မှ ပုဂံမြို့ဟောင်းကို လှမ်း၍
မြင်နေရသည်။ လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော စစ်သုံးမှန်ပြောင်းကို
ကိုင်၍ ချိန်ကြည့်လိုက်ရာ နံနက်ခင်း နေခြည်နုအောက်တွင် ပုဂံ
မြို့ဟောင်းကို ပိုမို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။ စိတ်ထဲတွင်
လှမ်းဆွတ်ကြည့်နူးခြင်း ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

ညောင် ဦး မြို့ သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာ
လုပ်ငန်းတာဝန်များ ဆောင်ရွက်ယင်း အချိန်အားရလျှင် ပုဂံ

မြို့ဟောင်းကို သွားရောက် လေ့လာလိုသော ဆန္ဒရှိသည်။ ကံအားလျော်စွာ ညောင်ဦးတွင် ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာ ကိစ္စများမှာ တပတ်ခန့် ကြာမည်ဟု မူလက ခန့်မှန်းထားသော်လည်း သုံးရက်ခန့်ဖြင့် ပြီးစီးသလောက် ဖြစ်သွားသည်။

လုပ်ငန်းတာဝန်များ ဆောင်ရွက်ယင်း နောက်တနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် အချိန်အား ရသဖြင့် နံနက်စောစောအချိန်တွင် ရှေ့စည်းခုံ ဘုရားရှိရာသို့ ကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့လေသည်။

ရှေ့စည်းခုံ ဘုရားမှာ အနော်ရထာမင်းက ရှင်အရဟံနှင့် တိုင်ပင်ပြီး တည်ထားခဲ့သော ဘုရား ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သရေခေတ္တရာပြည်မှ သူပုန်သူကန်တို့ ဌာနချုပ်ပြုလုပ်၍ ပုန်ကန်ထကြွသည်။ အနော်ရထာသည် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်စသည်တို့ဖြင့် ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်းဖြင့် သရေခေတ္တရာသို့ ချီတက်ပြီး သူပုန်များကို နှိမ်နင်း တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုဒေသဘဝိုက်မှ နောက်သူပုန်များ ထပ်မံ စုရုံး ပုန်ကန်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် သရေခေတ္တရာမြို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရလေသည်။

သရေခေတ္တရာမြို့သို့ ချီတော်မူရာ၌ ဒုတ္တဘောင် မင်းကြီး တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သော စေတီတော်ကို ဖျက်၍ အတွင်း၌ ဌာပနာထားသော မြတ်စွာဘုရား၏ နဖူးသင်းကျစ် ဓာတ်တော်ကို ယူဆောင်ခဲ့လေသည်။ 'ပုဂံသို့ ရောက်သောအခါ ရဟန္တာမြတ် ရှင်အရဟံကို လျှောက်ထား တိုင်ပင်ပြီး နဖူးသင်းကျစ်တော်ကို ရတနာဆင်တော်ထက်၌ တင်ပြီးနောက် ထိုဓာတ်တော် ကိန်းဝပ်တော်မူလိုသောအရပ်၌ ဆင်ဖြူတော်ဝပ်ပါစေသတည်း ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု လွှတ်တော်မူသည်။

ဆင်ဖြူတော်လည်း ယခု ရှေ့စည်းခုံဘုရားတည်ထားရာ သဲဝဲ
 ခုံ၌ ဝင်လေသည်။ မင်းကြီးမှာ သာသနာ ငါးထောင်ပတ်လုံး
 တည်စေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ဆင်ဖြူတော်ကို လွှတ်ခဲ့သော်လည်း
 အောက်ခြေခိုင်မာမှုမရှိသော ရောဝတီ မြစ်ကမ်းဘေး သဲဝဲခုံ၌
 ဆင်ဖြူတော်ဝပ်သဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေသည်။

ထို့ညတွင် အနော်ရထာမင်းအိပ်စက်သောအခါ၌ ဘိုးတော်
 သိကြားမင်းသည် ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ထိုနေရာမှာ သာသနာတော်
 ငါးထောင်ပတ်လုံး တည်မည့်နေရာ ဖြစ်ပေသည်ဟူ၍ အိပ်မက်
 တော်ပေးလေသည်။ အနော်ရထာမင်းမှာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
 ဖြစ်ပြီး ထိုနေရာတွင် ရှေ့စည်းခုံ ဘုရားကို တည်ခဲ့ကြောင်း
 ရာဇဝင်သမိုင်းများတွင် လေ့လာ ဖတ်ရှုရဖူးသည်။ ရှေ့စည်းခုံ
 ဘုရားမှာ တလွန်တရာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာ
 ဘုရား၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ရောဝတီမြစ်မှာ ဖြည်းဖြည်း
 ဆုတ်၍ ကျော့ပတ်စီးဆင်းသွားရာ ကာလကြာသောအခါ ရှေ့
 စည်းခုံဘုရားတည်ထားသော သဲဝဲခုံနေရာမှာ မြစ်နှင့် အလွန်
 ဝေးသွားပြီး ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းလှသော တောင်ကုန်း မြေမြင့်
 အရပ် ဖြစ်နေတော့သည်။ ဤသည်မှာလည်း မျက်မြင် သက်သေ
 အံ့ဖွယ်ရာတပါးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ရှေ့စည်းခုံဘုရားကို ဖူးမြော်ပြီးနောက် ရှင်အရဟံ ဗုဒ္ဓ သာ
 သနာနှင့် အနော်ရထာမင်းအကြောင်းကို စာရေးသူက စဉ်းစား
 မိသည်။ ရှင်အရဟံနှင့် အနော်ရထာမင်းစော တို့ပုံကလည်း
 ခပ်ဆန်းဆန်း ဖြစ်ပေသည်။ တနေ့တွင် အနော်ရထာသည်
 မြင်းကမ္ဘားဘုရားမှ မြင်းစီး၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်

တရားစစ်တရားမှန်ကို တွေ့လိုသောဆန္ဒက ပြင်းပြလျက် ရှိသည်။ သူသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကဲ့ပြားနေသော နိုင်ငံတော်အား စုစည်းနိုင်ရန်အတွက် တိုက်ခိုက် စည်းရုံး ရသည်။ တိုင်းပြည် စည်းလုံးပြီး စည်ပင်သာယာ တိုးတက်ရေးအတွက်လည်း လမ်းညွှန် ရပေသည်။ ကောင်းမြတ်သော တရားစစ် တရားမှန်နှင့် သစ္စာတရားကို ရှာဖွေလိုသော ဆန္ဒကလည်း ရှိသည်။

သူ တွေ့နေရသော အရည်းကြီး ရဟန်းများမှာလည်း မိရိုးဖလာ ရှိခိုးမှုနှင့် ပူဇော်ပသမှုများကိုသာ ဟောပြောသင်ကြား ပြသနိုင်ပြီး ဘဝသံသရာ အကြောင်းနှင့် နက်နဲသည့် သစ္စာတရားကို ရှင်းလင်း ပြောပြနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် စိတ်ပျက်လျက် ရှိလေသည်။ တရားစစ်တရားမှန်နှင့် သစ္စာတရားကို ဟောပြောနိုင်သော ရဟန်းများ ရှိသည်ဟူ၍ကား ကြားဖူးသည်။ ထိုရဟန်းများ မှာလည်း တောနက်ရာ၌သာ တပါးတည်း သီတင်းသုံး နေထိုင် တတ်ပြီး လူတွေနှင့် ရောနှော မနေဘတ်ကြောင်း ကြားသိရပြန်သည်။ တောထဲ၌ တပါးတည်း တရားအားထုတ်နေသော ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ် ရဟန်းမျိုးကို ဘယ်မှာ ရှာရပါမည်လဲဟု တွေးတောကြံဆ စိတ်ကူးယင်း မြင်းစီး၍ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

များမကြာမီ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော ဘောအုပ်တနုသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သစ်ပင်ကြီးတပင်အောက်တွင် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ခေတ္တ အနားယူသည်။ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှဲကာ မျက်စိနှစ်လုံး စုံမှိတ်လျက် ခေတ္တ အနားယူယင်း သူ့ဘဝ သို့ အကြောင်းများကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူသည် သစ္စာတရား

ကို ရှာဖွေလိုသော စိတ်ဆန္ဒ အတွေးတို့ဖြင့် နစ်မြောလျက် ရှိသည်။

ထိုစဉ် မြက်ပင်များနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ညင်သာစွာ နင်းလာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ၏စိတ်ကို ခေတ္တအားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းသာယာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှု ဟိတ်တမျိုးက လှမ်းမိုးသွားလေသည်။ တောဆဲတွင် ဤသို့ ခြေသံကြားပါက သဘာဝအရ ရန်သူထင်ပြီး ရုတ်တရက်အားဖြင့် ဘေးတွင်ချထားသောလုံကို ကောက်ကိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ယခု အချိန်တွင်မူ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ရန်ရှာလို၍လာသော ရန်သူဟု မထင်မိသဖြင့် မျက်စိနှစ်လုံးကိုဖွင့်ကာ ခြေသံကြားရာဘက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏ဘေး မြက်ခင်းပေါ်ရှိ တောရိုင်း ပန်းပွင့်ကလေးများ ပေါ်တွင် ရပ်နေသော ဘိနပ်မပါသည့် ခြေတော်အစုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မော့၍ကြည့်လိုက်သောအခါ သင်္ကန်းဝါကြီးကို စနစ်တကျ ရုံထားသော ရဟန်းတပါး ရပ်တော်မူနေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ရဟန္တာမြတ်၏ မေတ္တာဟိတ်တန်ခိုးကြောင့် အနော်ရထာ၏ ငိတ်ထဲတွင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရဟန္တာ အရှင်မြတ်က သင်္ကန်းကို ပြင်ငုံ၍ လဲလျောင်းနေသော အနော်ရထာဘုရင်အား တချက် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သူ့လမ်းအတိုင်း ဆက်လက် ကြည့်သွားတော်မူလေသည်။ အနော်ရထာဘုရင်သည် လဲလျောင်း အနားယူနေရာမှ ရုတ်တရက်ထပြီ

ရဟန်းတော် နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ကာ “အရှင်ဘုရား ဟာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်များလဲ၊ ဘယ်မှာ သီတင်း သုံးပါသလဲ ဘုရား” ဟု လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထား မေးမြန်းလိုက်သည်။

ရဟန်းက “ငါ့ရဲ့ဘွဲ့တော်ကတော့ ရှင်အရဟံလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီတော့အုပ်ထဲမှာ သီတင်းသုံးပါတယ်” ဟု ဖြေလိုက်သည်။ အနော်ရထာဘုရင်မှာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်လျှောက်ရမည်ကို မသိပဲဖြစ်နေပြီးမှ “မေတ္တာ ကရုဏာရှင် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားဟာ ဘယ်အမျိုးအနွယ်က ဖြစ်ပါသလဲ၊ အရှင်ဘုရား သိသော တရားတခုခုကို တပည့်တော်ကို ဟောပြောပါ” ဟု လျှောက်ထား လိုက်လေသည်။ ရှင်အရဟံက “ငါ့ရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဟာ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူတဲ့ အစိန္တေယျသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်တယ်။ ငါ့ဆရာနဲ့ သီတင်းသုံးဖော် များဟာ သထုံပြည်မှာ ရှိကြတယ်။ ငါဟာ ဆိုယင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတယ်” ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ရှင်အရဟံ မထေရ်က ဆက်လက်ပြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော အဆုံးအမ တရားဒေသနာများကို ဒါန သီလ ဘာဝနာတို့နှင့်ယှဉ်ပြီး ဟောကြားဆုံးမလေသည်။

အနော်ရထာမင်းသည် ရှင်အရဟံ၏ နေထိုင်ပုံမူပုံများကို လေ့လာရာ၌လည်း အလွန်တရာ သိမ်မွေ့နူးညံ့လျက် ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိတော်မူသည်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် မိမိ တွေ့ကြုံနေရသော အရည်းကြီးရဟန်းများနှင့် ရှင်အရဟံမထေရ်

မြတ်၏ ကွာခြားချက်များကို တွေ့ရသောအခါ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ စိတ်များ ပိုမိုဖြစ်ပေါ်ရလေသည်။ အချို့ ရာဇဝင်ကျမ်းများ ကလည်း မုဆိုးတယောက်က တောလိုက်ယင်း ရှင်အရဟံမထေရ် မြတ်ကို တွေ့ရှိပြီး နန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်လာသည်ဟုဆိုသည်။

အနော်ရထာ ဘုရင်သည် ရှင်အရဟံကို တွေ့သောအခါ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်သောသူဖြစ်ပါက မြတ်သောနေရာ၌ နေလိမ့် မည်ဟု စိတ်တွင်ကြံပြီး “သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော နေရာ၌ နေပါ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှင်အရဟံသည် အနော်ရထာဘုရင်၏ စိတ်အကြံကို သိနေပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် မြတ်သော ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ တက်၍ မျက်လွှာချကာ တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာ ဣန္ဒြေသိက္ခာဖြင့်သီတင်း သုံး နေတော်မူသည်။ အနော်ရထာဘုရင်မှာ သူ၏စိတ်အကြံကို သိနေပေသည်ဟုထင်ပြီး အံ့ဩတွေ့ဝေသွားလေသည်။

အနော်ရထာဘုရင်က ဆက်လက်ပြီး တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင်ရာ သူသိလိုသော အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းပြန်ရာ ရှင် အရဟံ မထေရ်မြတ်က မင်းကြီးသဘောပေါက်အောင် ဖြေဆို တော်မူလေသည်။ ရှင်အရဟံမထေရ်မြတ်သည် သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးအား နိဂြောဓ သာမဏေ ဟောတော် မူအပ်သော အပ္ပမာဒ အစရှိသော တရားတော်ကို ဟောကြားတော် မူလေ သည်။ အနော်ရထာ ဘုရင်က “အရှင်ဘုရား သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားရှင်သည် မည်သည့်အရပ်တွင် ရှိတော် မူသနည်း”ဟု မေးလျှောက်သည်။

ရှင်အရဟံ မထေရ်မြတ်က “လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ပါး၊ လက္ခဏာတော်ငယ် ရှစ်ဆယ်၊ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ အလွန်တင့်တယ်တော်မူပါတယ်။

“ဘုရားရှင်ဟာ မနှိုင်းယှဉ်အပ်တဲ့ကပ္ပက် သရေကိုဆောင်တော်မူပြီး ဉာဏ်တော်အား ဆယ်ပါးနဲ့ပြည့်စုံတော်မူပါတယ်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရရှိပြီးဖြစ်တဲ့ ဘုရားရှင်ဟာ မဟာဗောဓိပင်အနီးမှာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးတဲ့နောက် လေးဆယ့်ငါးဝါပတ်လုံး လှူနတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ ခပ်သိမ်းကို ကြီးမြတ်ဘွဲ့မဟာကရုဏာတော်နဲ့ တရားရေအေး အမြှိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော် မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို သတ္တဝါတွေအကျိုးအတွက် လမ်းညွှန်ပြသတော် မူပြီးတဲ့နောက် ကုသိနာရုံပြည်မှာရှိတဲ့ မလ္လာမင်းတို့ မင်္ဂလာပြုရာ အင်ကြင်း ဥယျာဉ်တော်မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါတယ်။

“မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတဲ့အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့် လောကဓာတ်ကြီးတခုလုံး တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့တယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ကြွင်းကျန်တဲ့ သရီရ ဓာတ်တော်တွေကို တစ်ဆယ့်တစ်ပြည်ထောင်မှာရှိတဲ့ မင်းတွေက ဆောင်ယူပြီး အသီးသီး ကိုးကွယ်ကြတယ်” ဟု ရှင်းပြမိန့်ဆိုတော်မူသည်။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီးသည့်နောက်တွင် သင်္ဂါယနာတင်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများနှင့် တကမ္ဘာ့ဓမ္မကွေ့နှောရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိခဲ့သည့် အကြောင်းများကို

ရှင်းပြသည်။ ရှင်အရဟံမထေရ်က ဗုဒ္ဓသာသနာဖြစ်စဉ် သမိုင်းနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမဩဝါဒများကို ဟောကြားပြီးသော အခါ၌ အနော်ရထာဘုရင်သည် ရှင်အရဟံမထေရ်မြတ်၏ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာအဖြစ် ခံယူကာ ရတနာများ စီခြယ် မှမ်းမံတားသော ကျောင်းကို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းတော်မူလေသည်။

အနော်ရထာဘုရင်မှာ ရှင်အရဟံနှင့်တွေ့ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားစစ် တရားမှန်နှင့် ဘဝသံသရာမှ လွတ်မြောက်စေသော ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်သည့် တရားတော်များကို သိမြင်လာသည်။ ပင်ကိုယ်ကပင် ထက်မြက်သော မင်းတပါးဖြစ်၍ ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်မှုမရှိသော အယူအဆသဘောတရားများကို လက်မခံလိုသော စိတ်ဓာတ်ရှိသည့် အလျောက် ရှင်အရဟံ၏ ဟောကြားချက်များကို သက်ဝင်ယုံကြည်လာသည်။

အနော်ရထာမင်းသည် ထိုစဉ်က ပုဂံပြည်တွင် ထွန်းကားလျက်ရှိသော အရည်းကြီး ငါဒကို အပြီးအပိုင် စွန့်ပယ်ပြီး ကောင်းမြတ်သော ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်ကာ ချီးမြှောက်ပူဇော်လေသည်။ ရှင်အရဟံ၏ ဘွဲ့အမည်မှာ အရှင်ဓမ္မဒဿိဖြစ်ပြီး သူ၏ဆရာမှာ အရှင်သီလဗုဒ္ဓိဘွဲ့မည်သော ရဟန္တာအရှင်မြတ် ဖြစ်တော်မူသည်။ ရှင်အရဟံမထေရ်မြတ်သည် ဗေဒင်လေးပုံနှင့်တကွ ပိဋကတ် ကျမ်းဂန်များကို တတ်မြောက်တော်မူ၍ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူသည်။

ရှင်အရဟံ မထေရ်မြတ်သည် အနော်ရထာမင်း၏ဆရာတော်မြတ် ဖြစ်သကဲ့လို စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး မှာလည်း

★ ငြိမ်းချမ်းသောဘဝကို ရှာဖွေခြင်း ★ ၂၀၃

တချိန်က မနုဟာမင်း၏ဆရာတော် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ရှင်အရဟံ
နှင့် အနော်ရထာမင်းတို့မှာ မည်သည့်ဘဝသို့ ရောက်နေကြပြီကို
စာရေးသူက မသိနိုင်သော်လည်း စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး
နှင့် မနုဟာမင်းတို့မှာမူ စာရေးသူတို့ခေတ်၌ ဘဝသံသရာခရီး
လမ်းကြောင်းတွင် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြသည်။ ဤဖြစ်ရပ်မှာ
စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပြီး ဘဝသံသရာ၏ ထူးခြားဆန်း
ကြယ်သော ပြောင်းလဲမှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

*

*

*

အခန်း (၁၁)

မနုဟာမင်းနှင့် စွန်းလွန်းဆရာတော်

နောက်တနေ့နံနက်-၄နာရီခန့်တွင် ပုဂံမြို့သို့တဖန် ထွက်ခဲ့ရာ တွင် မဟာအာဠာနာဠိယ မန္တန်တော်ကို ရှုတ်ဆိုပွားများ၍ သွားသည်။ ထိုစဉ်က ယင်းမန္တန်တော်ကို စွဲမြဲယုံကြည်စွာ ပွားများ ရှုတ်ဆိုနေဆဲကာလ ဖြစ်သည်။ ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သဖြင့် အတန်ငယ် အေးချမ်းလျက်ရှိသည်။ အာနန္ဒာဘုရားကို နံနက်အရုဏ် မတက်မီ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဘုရားလိက်ပူအတွင်းဝင်၍ ပန်း၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ကာ စိတ်ကို အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာထားပြီး ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ပါလာသော ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့် ပရိတ်ကြီးပါဠိတော်၊ စက်ပရိတ်၊ ဓာရဏ ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော် စသည်များကို ရှုတ်ဆိုသည်။

ဘုရားတွင် လူသူမရှိ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ပရိတ်များ ရှုတ်ဆို့ပြီးသောအခါ၌ ငြိမ်သက်စွာ ထွက်လေဝင်လေကို မှတ်ပြီး တရားထိုင်သည်။ ဘုရားလိုက်ကုအတွင်း လူသူမရှိ တဦးတည်း တရားထိုင်ရသည်မှာ အလွန်တရာ ငြိမ်းချမ်းလှသည်။ ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်အာရုံများကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားပြီး ဆရာတော် ဘုရားကြီးများ ဆုံးမသွန်သင် နည်းပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထွက်လေဝင်လေကို သတိချုပ်ကာ အသက်မှန်မှန် ရှုရှိုက်လျက် ရှိသည်။ ၁၀-မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံး တည်ငြိမ်သွားပြီး ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်အာရုံများကို ထိန်းချုပ်နိုင်ကာ မိမိအာရုံပြုထားသော ထွက်လေ ဝင်လေ ရှုရှိုက်မှုတွင် စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ထားနိုင်လာသည်။

တရားထိုင်နေစဉ်ခဏ၌ ထူးဆန်းသော အမွှေးနံ့တမျိုးကို ရရှိလိုက်သည်။ ထိုအမွှေးနံ့ မှာ ထွန်းထားသော အမွှေးတိုင်အနံ့ များနှင့်မတူ တမူထူးခြားကာ သင်းပျံ့ မွှေးကြိုင်လျက်ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံး ကြက်သီးများ ဖြန်းဖြန်းထကာ စိတ်မှာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့် တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်၌ စိတ်အာရုံတွင် အလွန်ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်း တခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ အရောင်များ ဝင်းဝင်းတောက်သွားပြီး လှပသော ချပ်ဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတဦး မက်တတ်ရပ်လျက် ဘုရားကို အာရုံပြုနေပုံ တွေ့မြင်ရသည်။ အဝတ်တန်ဆာများမှာ တောက်ပြောင် သစ်လွင်လှသည်။ ရှေ့ငွေ့ ကျောက်သံပတ္တမြား စသည့် ရတနာကိုးပါးဖြင့် စီခြယ်ထားသည်ဟု ထင်ရသည်။ အရောင်

များ ပြီးပြီးပြန်ပြန် ထွက်လျက် ရှိသည်။ အရပ်မှာ ခုနစ်ပေခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပြီး အသားရောင်မှာ ဖြူနီရောင်ဖြစ်၍ ကြေး နီရောင် သမ်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မျက်နှာမှာ အချိုးအဆစ် ကျ၍ ကျက်သရေရှိလှပြီး မည်းနက်ကော့ပြောင်သော နှုတ်ခမ်း မွေးလည်း ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အချိုးအစား ပြေပြစ်လှပြီး လူသာမန်တို့နှင့် လုံးဝမတူ တမူထူးခြားလျက် ရှိသည်။

တွေ့ရသောအမြင်ကြောင့် အံ့ဩစိတ် လှုပ်ရှားမှုဖြစ်နေစဉ် သွားရောက်ကိုင်တွယ် ထိတွေ့ကြည့်လိုသော စိတ်ဆန္ဒ ပေါ် ပေါက်လာသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသို့စိတ်ကူးမိစဉ် စာရေးသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လှုပ်ရှား၍မရ၊ အခင်းပေါ်တွင် ကပ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အားယူ၍ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ် အား ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရပဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် မြင်တွေ့နေရသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမှာ မြင်ကွင်း အတွင်း၌ပင် အခိုးအငွေ့များသဖွယ်ဖြစ်ပြီး အရောင်တလက် လက်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို ထူးခြားသော မြင်ကွင်းကို အာရုံပြု စိုက်ကြည့်နေယင်း မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေမိသည်။ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော အမွှေးနံ့သာ များမှာလည်း ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး စာရေးသူ ထွန်းညှိထားသော အမွှေးတိုင်နံ့များသာ ဘုရားပတ်ဝန်းကျင် တွင် ကျန်ရှိနေတော့သည်။

ရုတ်တရက်သတိရလာပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ရှားနိုင်လာသည်။ ပဒုမ္မာကြာပွင့်သဏ္ဍာန် ထိုင်နေရာမှ တင်ထားသော ခြေထောက် များကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ စိတ်၏ လှည့်စားချက်ပေလားဟု

အမျိုးမျိုး ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိသည်။ ထိုအချိန်၌ နံနက် လင်းအရုဏ် ပေါ်လာသည်။ လိုဏ်ဂူပေါက်မှ အလင်းရောင် ပျိုးလာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ လူသူမရှိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

စိတ်၏ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုကြောင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လှည့်စားဖြစ်ပေါ်မှုကြောင့် ထိုကဲ့သို့ စိတ်အာရုံတွင် မြင်တွေ့ရသည်ဟု ယူဆရန်မှာလည်း အသေအချာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် အတေးရခက်နေသည်။ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသော အမွှေးနံ့ကလည်း အံ့ဖွယ်တရပ် ဖြစ်နေပြန်သည်။ အမွှေးတိုင်အနံ့ ဆိုပါကလည်း တဖြည်းဖြည်းသာ ပျောက်ကွယ်သွားဖို့ ရှိသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝက သိပ္ပံပညာကို ယူခဲ့ဖူးသဖြင့် လက်တွေ့မပါသော သဘောတရားကို လက်ခံနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့ကြောင့်ပင် ထိုင်နေရာမှထ၍ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြေလျင်တပ်ရင်း - ဖြေတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ဥစ္စာစောင့်ကို လိုက်ဖမ်းခဲ့သည့်အကြောင်းများ 'ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဘဝဖြစ်စဉ်များ' တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုင်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် မတ်ဘတ်ရပ်ကာ ခါးဆန့်၍ အညောင်းအညာ ဖြေလိုက်သည်။ နေထွက်လာပြီဖြစ်၍ ဘုရားဖူးများ တဦးစ နှစ်ဦးစ ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရားလိုဏ်အတွင်းပတ်၍ ရုပ်ပွားတော်များကို လှည့်လည်ဖူးမြော်ပြီး နောက် အာနန္ဒာဘုရားမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကားဖြင့် အခြားဘုရားများရှိရာသို့ လှည့်လည် ဖူးမြော်သည်။

ပျက်စီး ယိုယွင်းနေပြီဖြစ်သော အုတ်တံတိုင်းကြီးအလယ် တွင် 'ထီးလိမင်းလိ' ဘုရားကို ဖူးမြော်ရသည်။ နံနက်စောစော ဖြစ်သဖြင့် လူရိပ်လူခြည်မရှိ ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက် ရှိသည်။ အရှေ့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ နေထွက်စဖြစ်သဖြင့် မြင်ကွင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကို အထူးပင် ကြည်နူးစေသည်။ တကြိမ် တခါက ထိုနေရာတဝိုက်တွင် ဘုရင်နှင့်တကွ မင်းညီမင်းသား မှူးမတ်ခြေရံများ တီးမှုတ်ကခုန်ကာ ဘုရားပွဲများ ခြံမြဲခြံမြဲသဲ ကျင်းပလျက် ရှိခဲ့ကြမည်ကို တွေးနေမိသည်။

ယခု အချိန်တွင်မူ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်စွာဖြင့် လူသူမရှိ ထီးတည်းကြီးတည်ရှိနေသော ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည့် ဘုရားစေတီတော်ကြီးအား တွေ့မြင်ရသည်။

တချိန်က ထိုနေရာတဝိုက်တွင် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားခဲ့ကြ သည်။ ယခုမူ ထိုလူတွေလည်း မရှိတော့ပြီ။ နှစ်ကာလ၊ ခေတ် ကာလ ကြာသောအခါ အချိန်က ဝါးမျိုးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သင်္ခါရသဘောကို ဆင်ခြင်မိသည်။ ပျက်စီးရှေ့လျား ပြောင်း လဲနေသော ဘဝများကိုလည်း တွေးမိသည်။ ဘုရားစေတီတော် အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့် ဖူးမြော်သောအခါ၌ ဆင်းတုတော်များ၊ လိုဏ်ဂူများမှာ အတော်ပင်ပျက်စီးယိုယွင်းလျက် ရှိနေကြပေပြီ။ ဘုရားကို တည်ခဲ့သူ ဆောက်ခဲ့သူများလည်း မရှိကြတော့ပေ။ သူတို့၏ အရိုးများမှာလည်း ယခုအချိန်မှာ ဆွေး၍ မြေမှုန့်အဖြစ် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့တတွေ ဘယ်ဘဝကို ရောက်နေကြသလဲဟု စာရေးသူက သိလိုလှသည်။ သို့သော်လည်း ထိုကဲ့သို့သိမြင်နိုင်သော ဉာဏ်စွမ်း

အင်အားကား မရှိ။ တကြိမ်တခါက ထိုနေရာတွေကို ရောက်ဖူးခဲ့ သလိုလို အတွင်းစိတ်က ပြောပြလျက်ရှိသည်။ ပုဂံမြို့ဟောင်းသို့ ရောက်ကစပင် ထိုနေရာများသို့ တချိန်က ရောက်ဖူးခဲ့ သလိုလို စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ တချိန်က ‘ဒီနေရာတွေမှာများ ငါလူဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသလား’ ဟု စိတ်ထဲတွင် တွေးမိသည်။

စာရေးသူလည်း ‘ထီးလိမင်းလို့ဘုရား’ လိုက်အတွင်း၌ပန်း၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်တို့ဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြု ကာ မနုဟာဘုရားသို့ ဆက်၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။ အနော်ရထာ မင်းက မနုဟာမင်းကို ပုဂံသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီး အကျယ် ချုပ်ထားစဉ်က ဤဘုရားကို တည်ခဲ့သည်ဟု ရာဇဝင်ကျမ်း များက ဆိုသည်။

မနုဟာဘုရားမှာ မြင်းကပါအရပ်တွင်တည်ရှိပြီး သီရိဇေယျ ဘုံ အမည်ရှိ ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည်။ မဇ္ဈိမ ဒေသမှ ဘုရားကျောင်း ပုံစံအတိုင်း လိုက်ဂူအောက်ခံနှင့် ဖြစ် သည်။ လိုက်ဂူ၏ အထက်ပစ္စယာတွင် ဗောဓိငှက်ယတရား(၃၇) ပါးကို သရုပ်ဖော်ထားသော စေတီရံ(၃၇) ဆူကို ပတ်လည် ဝန်းရံ၍ တည်ထားသည်။ ဘုရားကြီး၏ လိုက်ဂူ အရှေ့ဘက် မျက်နှာစာတွင် ‘ဘူမိဖဿမုဒြ’ ခေါ် ဝသုန္ဒြေမြေစောင့်နတ်အား သက်သေပြုသော ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်သည့် ဘုရား ဆင်းတုတော်

၁။ စိတ်ဝိညာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထိုအကြောင်းဖြစ်ရန်များကို “ထူးခြားဆန်းကြယ် သော ဘဝဖြစ်စဉ်များ” စာအုပ် စာမျက်နှာ-၄၃၆၊ ၄၃၇ တွင်ရေးသားခဲ့ ပြီး ဖြစ်သည်။

ကြီး တဆူ တည်ထားသည်။ ဆင်းတုဘော်ကြီး၏ ငဲယာတွင် အရံဆင်းတုငယ် နှစ်ဆူရှိသည်။

အနောက်ဘက်မျက်နှာစာတွင်မူ လျောင်းဘော်မူပုံသဏ္ဍာန် ရုပ်ပွားဘော်ကြီးတဆူ တည်ထားသည်။ ဗုဒ္ဓ ဂေါတမ မြတ်စွာ ဘုရား လကျာနံတောင်းဖြင့် လျောင်းစက်နေတော်မူပုံ သရုပ်ဖော် တည်ထားသည်။ ဘုရားဆင်းတုဘော် ရုပ်ပွားဘော်ကြီး၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်နှင့် ကိုယ်လုံးတော်မှာ အဆမတန် ကြီးမားနေပြီး လိုဏ်ဂူဘော်က ကျဉ်းလွန်းလှသည်။ လျောင်းတော်မူ ကိုယ်တော်ကြီးကိုလည်း လိုဏ်ဂူအတွင်း ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် တည်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မန္တဟာမင်းသည် စစ်ရှုံးခဲ့ရသော မင်းဘပါးအဖြစ် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းခံနေရသောသူ၏ဘဝကို ဤဘုရားဖြင့် သက်သေပြုခဲ့သည်။ အနော်ရထာမင်းနှင့် တကွ ပုဂံသူ ပုဂံသားများ နောင်လာနောင်သားများ သိအောင် သရုပ်ဖော် ခဲ့လေသလား ဟု စဉ်းစား တွေးတောမိသည်။ ဤဘုရားကို မန္တဟာမင်းသည် သူ၏ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ပုဂံမြို့မှ သဌေးကြီး တဦးအား တန်ဖိုးငွေသား လှည်းခြောက်စီးတိုက်ဖြင့် ရောင်းချပြီး တည်ထားခဲ့သည်ဟု ရာဇဝင် ကျမ်းများက ဆိုသည်။ မန္တဟာမင်း တည်ထားခဲ့သော ဘုရားကို ပန်း၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကာ ရှိခိုးဝတ်ပြုသည်။

မန္တဟာဘုရားအနီးရှိ သစ်ပင်ကြီး တပင်အောက်တွင် ထိုင်၍ အပန်းဖြေ အနားယူယင်း၊ မန္တဟာမင်း တည်ခဲ့သော ဘုရားကျောင်းများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ယင်းဖြင့် ထိုခေတ်ကဖြစ်ပေ

ခွဲသော သမိုင်း ဖြစ်ရပ်များကို စိတ်အာရုံတွင် ပြန်လည် မြင်
ယောင် နေမိသည်။

အနော်ရထာမင်းစောသည် သထုံကို တိုက်ရန်အတွက် ကျန်
စစ်သား၊ ငထွေရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးမီး စသော
လှံစွမ်းကောင်း လေးယောက်အား တပ်များကို ဦးစီးစေ၍
ရှေ့ဖျားမှချီစေသည်။ အနော်ရထာ ကိုယ်တိုင်က နောက်ခြေကို
တပ်မပြု၍ ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်း ချီတော်မူသည်။
ကျန်စစ်သား၏တပ်တွင် ဗျတ္တဆိုသူ သူရဲကောင်း တယောက်ပါ
ရှိသည်။ သူ၏ အကြောင်းမှာလည်း သထုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ထူးခြားဆန်းကြယ် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းပေသည်။

ဗျတ်ဝိနှင့်ဗျတ္တမှာ အိန္ဒိယပြည်မှ ကုန်သင်္ဘော တစင်းဖြင့်
ပင်လယ်ခရီးလိုက်လာရာတွင် မုန်တိုင်းမိ၍ သင်္ဘောပျက်သည်။
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပျဉ်တချပ်ကိုစီးပြီး ကူးခပ်ယင်းဖြင့် သထုံ
ပြည်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုကုလား ညီနောင်မှာ သထုံ
မင်း ဆရာတော်ထံဝင်၍ ခစားကြလေသည်။ သထုံမင်း ဆရာ
တော်သည် ဒုက္ခ ရောက်လာသော ကုလားငယ် ညီနောင်တို့ကို
ချစ်ကြည် လေးမြတ်တော်မူသဖြင့် သူ့အပါးတွင် အမြဲမပြတ်
စေပါးထားရှိတော်မူသည်။ သထုံမင်း၏ ဆရာတော် ဘုန်းကြီး
သည် ငိုဠုကတ်ဗေဒင် ဆေးဝါး မန္တရားတို့ကို တတ်မြောက်
တော်မူပြီး လေ့လာလိုက်စားလျက်ရှိသည်။ တချိန်သောအခါ၌
ဗျတ်ဝိနှင့် ဗျတ္တတို့ကို ခေါ်၍ တောသို့ ဒေဆးမြစ်တူးရန် သွား
လေသည်။

တောသို့ရောက်ရာတွင် တောထဲ၌ ဝိဇ္ဇာခိုရ် ဇော်ဂျီတဦး
 သေနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သထုံမင်း ဆရာတော်က
 ဇော်ဂျီသေကိုမြင်သောအခါ၌ ဖုတ်ကင်ချက်ပြုတ်၍စားရသော်
 အနာရောဂါ အမျိုးမျိုးပျောက်၍ အသက်ခန္ဓာရှည်သည့်ပြင်
 ခရီးကို ချုံ့နိုင်ပြီး ခုန်အားကြီးကာ ဆင်ပြောင်ကိုသော်လည်း
 အစွယ်ကိုကိုင်၍ လှဲနိုင်သော အင်အားနှင့် ပြည့်စုံနိုင်သည်ဟု
 အမိန့်ရှိလေသည်။ ထိုဇော်ဂျီကောင်ကို ဆေးဖြင့် စိမ်ထား
 ပါကလည်း အသက်ရှည်သရွေ့ ဇော်ဂျီ၏ ကျေးဇူးကို ခံစား
 ရပြီး အကျိုးများမည်ဟု ထင်မြင်မိသည့်အလျောက် ဝိဇ္ဇာခိုရ်
 ဇော်ဂျီသေကို ဗျတ်ဝိနှင့်ဗျတ္တတို့အား ထမ်းဆောင်ယူငင် လာ
 စေသည်။

ဆရာတော်၏စိတ်ထဲတွင် ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌
 ဆေးဝါး စုဆောင်းပြီး စီရင်မည်ဟုကြံစည် စိတ်ကူးခဲ့သည်။
 ဇော်ဂျီတို့၏သဘောမှာ အသက်မရှိလျှင် ပကတိလူ့ခန္ဓာစလသား
 ခန့်အရွယ်မျှသာရှိပြီးပေါ့ပါးလှ၏။ ဇော်ဂျီတို့သည် အဗ္ဘန္တရ
 သရက်သီး၊ ဇမ္ဗုသပြေသီးစသည့် သက်သတ်လွတ် သစ်သီး
 များနှင့် ဆေးဝါး ဆေးမြစ်တို့ကိုသာ စားသုံးတတ်ကြသဖြင့်
 သူတို့၏အနံ့မှာ နံ့သာပျက်ပျော့နံ့ကဲ့သို့ အလွန်တရာ မွှေးကြိုင်
 လှသည်။

ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ ဆရာတော်က ထိုဇော်ဂျီ
 ကောင်ကလေးကို ကောင်းမွန်စွာ သိမ်းဆည်းခိုင်းလေသည်။
 သထုံမင်း၏ ဆရာတော်သည် နန်းတော်သို့ ခေတ္တကြာသွားခိုက်
 ဆရာတော်၏အဆိုအမိန့်ကို ကြားသိလိုက်ရသောဗျတ်ဝိနှင့်ဗျတ္တ

တို့သည် ဇော်ဂျီကောင်ကို တိတ်တဆိတ်ဖုတ်ကင် စားသောက် လိုက်ကြလေသည်။ အချို့ကလည်း ဇော်ဂျီဖိုဝင်သားစားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ စာရေးသူလေ့လာမိသမျှ အနောက်တိုင်းစာရေး ဆရာမကြီး အလက်ဇန္ဒရာဒေးဗစ်နီးလ် ရေးသော တိဗက်ပြည်မှ လျှို့ဝှက် နက်နဲသော နတ်ဝိဇ္ဇာပညာ ဆိုသော စာအုပ်တွင် ထိုကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်များ အကြောင်းကို သုတေသနပြု၍ ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရဖူးသဖြင့် ဤအကြောင်း အရာမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆရန် မလွယ်ကူလှပေ။

ဇော်ဂျီကောင်ကို စား သောက် ပြီး နောက် ဆရာတော် ဆိုသည့်အတိုင်း မှန် မမှန် စမ်းသည့် သဘောဖြင့် အလျား ဆယ်တောင်၊ အနံ့ရှစ်တောင်ရှိသော ကျောက်ဖျာကို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ချီမပြီး ကျောင်းလှေကားရင်းတွင် ချထားလေ သည်။ သထုံမင်းဆရာတော်သည် နန်းတော်က ပြန်လာသော အခါ၌ ဤမျှ လေးလံသော ကျောက်ဖျာကြီးကို ကျောင်း လှေကားရင်းတွင် တွေ့လိုက်ရသောအခါ၌ ဗျတ်ဝိနှင့်ဗျတ္တတို့ ဇော်ဂျီကောင်ကို ဖုတ်ကင် စားသောက် ပြီးကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေသည်။

ဆရာတော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍မေးရာ ဟုတ် မှန်ကြောင်း ဝန်ခံကြသဖြင့် ဆရာတော်က ခပ်မဆိတ်နေတော် မူသည်။ ဆရာတော်ဘုရားမှာ ပညာဉာဏ် ကြီးကျယ်သူတို့ ဖြစ်သဖြင့် ရှေ့ဖြစ်တော့မည့် အကြောင်းအရာများကို ကြိုတင်

၁။ Magic and Mystery in Tibet by Alexandra David Neel

မှန်းဆသိမြင်လျက်ရှိသည်။ ဗျတ်ဝိနှင့်ဗျတ္တတို့၏ အင်အားနှင့် အစွမ်းသတ္တိကိုသိသောအခါ သထုံမင်းက သူတို့နှစ်ဦးကို ဖမ်းဆီးရန် အမိန့်ထုတ်လေသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဗျတ်ဝိကို သူ၏ချစ်သူ မယ်အိုဇာအိမ်တွင်ဖမ်းမိ၍ ကွပ်မျက်တော်မူလိုက်လေသည်။ ခုန်အား အစွမ်းသတ္တိကြီးလှသဖြင့် မယ်အိုဇာအိမ်သို့အလာတွင် ဘုန်းနိမ့်ပြီးအစွမ်းသတ္တိပြယ်အောင် ကြိတ်တင်စီမံ ထောင်ချောက်ပြုလုပ်၍ ဖမ်းဆီးရသည်ဟု ရာဇဝင်ကျမ်းများတွင်တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုသတ်ပြီးသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးကို အငိတ်စိတ်အမှုာမှုာ ဖြတ်၍ သထုံမြို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြှုပ်နှံထားပြီး သူ၏ ဝိညာဉ်အား သထုံမြို့ကိုစောင့်ခိုင်းစေသည်။ သွေးများကိုမြို့တံတိုင်းပတ်လည် စည်းချက်၍ လောင်းစေပြီး မှော်ပညာဖြင့်ဝီရင်ကာ မြို့တံတိုင်းကို အစောင့်အဖြစ်ထားသည်ဟုဆိုသည်။

သထုံမင်း ဆရာတော်ကပင် စီမံပေးသည်ဟု ရာဇဝင်ကျမ်းများက ဆိုသည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားသော တိုင်းပြည်ဖြစ်သဖြင့် မင်းဆရာနှင့် မင်းဖြစ်သူက ဤသို့ စီမံသည် ဆိုသည်မှာ သဘာဝမကျ၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့လားဟု သံသယဖြစ်မိသည်။

ဗျတ္တမှာမူ သထုံပြည်မှ ပုဂံသို့ထွက်ပြေးပြီး အနော်ရထာမင်းထံ ခစားသည်။ ဗျတ္တမှာ အနော်ရထာမင်း၏ မြောက်စားခြင်းကို ခံရပြီး ပုပ္ဖားတောင်မှပန်းများကိုယူ၍ ဘုရင့်ထံဆက်ရသည်။ အပြေးအလွှားငှမ်းပကားကောင်းသဖြင့် ထိုသို့ တာဝန်ပေးသည်ဟုခန့်မှန်းရသည်။ တနေ့တွင် ပုပ္ဖားတောင်၌ ပန်းများခူးနေစဉ် အလွန်တရာ ချောမောလှပသော အမျိုးသမီး

တယောက်နှင့် တွေ့လေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ ပုပ္ပားတောင်ကို စောင့်သော ဘီလူးမ မယ်ဝဏ္ဏ ဖြစ်သည်။ ဗျတ္တနှင့်မယ်ဝဏ္ဏတို့ မေတ္တာမျှကြပြီး သားနှစ်ယောက် ထွန်းကား လာသည်။ ရွှေဖျဉ်းကြီး ရွှေဖျဉ်းငယ်ဟု အမည်ရပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို အနော်ရထာမင်းအား ဆက်သရာ သနားဘော်မှုသဖြင့် အပါးတွင် အမြဲခစားစေသည်။

ဗျတ္တမှာ ကျန်စစ်သားတပ်တွင် ကျန်စစ်သား၏ ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းခံရသော တပ်ခိုလ် တဦး ဖြစ်သည်။ အနော်ရထာမင်း သထုံကို ချီဘက် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ရာ၌ ကျန်စစ်သားခေါင်းဆောင်သော ရွှေပြေးတပ်မကြီးတွင် ဗျတ္တသည်ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါပြီး ကျိုးကျိုးနှံ့နှံ့ အမှုတော်ထမ်းသည်။ သထုံကို ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်းဖြင့် ဝန်းဝိုင်း ပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်ရာတွင် မြို့တွင်းမှအခိုင်အမာယူ၍ ခုခံမှု ပြင်းထန်လှသဖြင့် ရုတ်တရက် မအောင်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

ဗျတ်ဝိ၏ဝိညာဉ်က သထုံမြို့ကို ကာကွယ်ထားသည်ဆိုသော အကြောင်းကလည်း နှစ်ဘက်တပ်များအဖို့ စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်ရေးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ မန္တဟာမင်းဘက်မှ တပ်များကလည်း ထိုဝိညာဉ်ကြောင့် သထုံမြို့ မကျနိုင်ဟု ယုံကြည်နေသကဲ့သို့ အနော်ရထာ တပ်များကလည်း တိုက်ရာတွင် ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ဖြစ်နေကြသည်။

ဗျတ္တက မယ်အိုဇာနှင့် ညဉ့်အချိန် တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက် ဆွေးနွေးကာ သူ့အစ်ကိုဗျတ်ဝိ၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများ မြှုပ်ထားသောနေရာကို လိုက်ပြစေသည်။ မယ်အိုဇာ၏ ညွှန်ပြ

ချက်အရ ဗျတ္တက ရန်သူ တပ်အတွင်းသို့ ညအချိန် တိတ်တဆိတ် အတင်းထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး ထိုစီရင်ထားသော ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများကို တူးဖော် ယူလာပြီး ပင်လယ်တွင် ပစ်ချ သည်။ ချသော နေရာတွင် ပင်လယ်ရေများ ထန်းတဖျားခန့် ထိုး၍ တက်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဗျတ္တက မယ်အိုဇာကို စစ်မေးသဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူဗျတ်ဝိ၏ ကြက်မတဝပ်စာ သွေးစက်လွတ်သောနေရာဟု သိရှိသွားသည်။ ထိုနေရာမှာ သထုံမြို့၏ တောင်ဘက်မြို့ရိုးတွင်ရှိပြီး ထိုနေရာမှ ချောင်းငယ်တခုမှာ မြို့ရိုးအတွင်းသို့ စီးဝင်လျက်ရှိသည်။ နေ့ ရာသီတွင် ရေသည် ခါးလောက်အထိသာနက်သည်။ ဗျတ္တနှင့် လူစွမ်းကောင်း အချို့ ထိုနေရာမှ ညဉ့်အချိန် တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်တိုက်ကြသည်။ ကျန်စစ်သား ဦးဆောင်သော တပ် များက မြောက်ဘက်မှ အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် ဖိတိုက်ကာ စစ်ရောင်ပြု၍ စစ်ရေးမြို့ထားသည်။ သထုံတပ်များ မြောက် ဘက်သို့ အာရုံစိုက်၍ အပြင်းအထန်တိုက်နေစဉ် တောင်ဘက်မှ အလစ်ဝင်ရောက် ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မန္တဟာမင်းသည်လည်း နေမိန္ဒရ တောင်ကုန်းမှ သူ၏နန်း တော်သို့ ဥမင်လိုက်ခေါင်းတခု ဖောက်၍ လျှို့ဝှက်သွားလမ်း အဖြစ်အသုံးပြုထားသည်။ နေမိန္ဒရ တောင်ကုန်းမှ လှမ်းမျော် ကြည့်လိုက်လျှင် သမီးတော်ကုန်းကိုမြင်နေရသည်။ သမီးတော် ကုန်းတွင် မန္တဟာမင်း၏ သားတော် အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာမင်း သားက အခိုင်အမာပြုကာ အနော်ရထာ၏တပ်များကို အပြင်း

အထန်ခုံခံတိုက်ခိုက်သည်။ နေမိန္ဒရ တောင်ကုန်းမှာ မန္တဟာမင်း၏ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားသော ဌာနချုပ်ဖြစ်သည်။

မန္တဟာမင်းသည် နေမိန္ဒရ တောင်ကုန်းကို ထိုစဉ်ကပင် နှစ်သက်စွဲလမ်းလျက်ရှိသည်။ စာရေးသူမှာ မန္တဟာဘုရားတွင် ထိုင်နေယင်း အနော်ရထာမင်း၏ တပ်များနှင့် မန္တဟာမင်း၏ တပ်များ သထု မြို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အကြိတ်အနယ် ထိုးခုတ်ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက် ခဲ့သည် များကို မြင်ယောင် မိလားသည်။ နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲမှာ နံနက်အရုဏ်တက်တွင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် အနော်ရထာဘက်မှ ဗျတ္တနှင့် မယ်အိုဇာ၊ မယ်အိုဇာ၏အစ်ကို ဗိုလ်ကြီးတို့ ကျဆုံးကြသည်။

နံနက်နေထွက်စအချိန်တွင် အနော်ရထာမင်းသည် မန္တဟာမင်း၏ နန်းတော်အတွင်းသို့ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်သည်။ နန်းတော်ဝမှ ကျန်စစ်သားကဆီးကြိုသည်။ မန္တဟာမင်း၏ မိသားစုမှာ နန်းတော် ခန်းမအတွင်း စစ်ရှုံးသူများပီပီ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။ မန္တဟာမင်းမှာမူခန်းမဆောင်ဘေးရှိဘုရားကျောင်းဆောင် အခန်းထဲတွင် ရွှေဆင်းတုတော်ရှေ့၌ ဘုရားဝတ်ပြုလျက်ရှိသည်။ စစ်ရှုံးဘုရင် ဖြစ်ရသည်မို့ အောင်နိုင်သူကိုလည်း ခရီးဦးကြိုပြုလှိုစိတ်မရှိ၊ ပြုချင်ရာ ပြုတော့ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ကာ ဘုရားခန်းအတွင်းဝင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အနော်ရထာသည် သူ၏ စစ်သည်များကို အချက်ပြုပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်အတွင်းသို့ တဦးတည်း ဝင်လိုက်သွားသည်။ ရွှေဆင်းတုတော်ရှေ့၌ ပန်းများ၊ ဖယောင်းတိုင်များ၊ အမွှေးနံ့သာများဖြင့် ပူဇော်ပြီး ဘုရား ဝတ်ပြုနေသော မန္တ

ဟာမင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အနော်ရထာသည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကိုင်ဆောင်လာသော ဓားလှံလက်နက်ခိုင်းမြားစသည့် စစ်ဝတ်တန်းဆာပစ္စည်းများကို ဘုရားခန်းထောင့် တနေရာတွင် စုပုံချလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်သော် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ခေတ္တမျှ တွေ့ဝေ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် စစ်၏ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲဖျက်ဆီး နှိပ်ငှက်မှု ဒုက္ခ ဆင်းရဲများနှင့် မြတ်စွာ ဘုရားရှင်၏ ကြီးမားသော တန်ခိုးတော်နှင့် မေတ္တာတော်များကို ခံယူ ရရှိသော ငြိမ်းချမ်းသည့်ဘဝကို နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားမိသည်။ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းများပေါ်တွင် ပြန်၍ သံဝေဂရမိသည်။

ဘုရားခန်း အခန်းထောင့် တနေရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် တစုံကို သပ်ရပ်စွာ ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မနုဟာမင်းသည် ထိုကဲ့သို့သော ဝတ်စုံကို ဝတ်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ဘုရားဝတ်ပြုနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ အနော်ရထာ၏ စိတ်ထဲတွင် ထိုဝတ်စုံမှာ ဘုရားဝတ်ပြုစဉ် ဝတ်သော ဝတ်စုံဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် ထိုဝတ်စုံကို ကောက်၍ ဝတ်လိုက်သည်။ သူ့တွင် စစ်နိုင်သော ဘုရင်တပါးတွင် ရှိရမည့် မာန်မာန တရားများသည်လည်း မရှိတော့ပေ။ မနုဟာမင်း၏ ဘေးတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဝင်၍ ထိုင်ကာ ဘုရားရှင်အား ရည်မှန်း၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ အပြည့်အဝဖြင့် ဝတ်ပြုနေတော့သည်။

မနုဟာမင်းသည် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက် ခါးဆန့်ကာ သူ့ဘေးသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူကဲ့သို့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်

ကာဘုရားဝတ်ပြုနေသောလူစိမ်းတယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အနော်ရထာသည် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက် သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းကာ “ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှသော မနုဗဟာမင်း၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ပုဂံပြည်မှ အနော်ရထာမင်းဖြစ်ပြီး တမ္ပဒီပတိုင်းကို စိုးပိုင်သူ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မနုဗဟာ မင်းမှာ စစ်ရှုံးရသူ ဖြစ်သဖြင့် ရုတ်တရက်သော် ဒေါသဖြစ်ကာ ရာဇမာန်ဖြင့် စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ ဒေါသဖြင့် စူးရှ တောက်ပြောင်လျက် ရှိသည်။ အနော်ရထာသည် ကမ်းပေးလိုက်သော သူ၏လက်ကို ပြန်မရုပ်ပဲ “တကယ်တော့ ကျုပ် အစက စိတ်ကူးခဲ့တာက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးဟာ လက်နက် ဓားလှံမကိုင်ပဲ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပြီး ဘုရားရှင်ရှေ့မှာ တွေ့ကြဖို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေတွေက အဲဒီလိုဖြစ်မလာဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ စစ်တိုက်ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေအထိ ဖြစ်လာတာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခုအချိန်မှာ ဆိုယင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘုရင်တွေ အနေနဲ့ သဘောမထားပဲ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရရှိတော်မူသော ဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်သားမြေးများအဖြစ် ဆွေးနွေးကြတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မနုဗဟာမင်းသည် အနော်ရထာမင်း၏ အပြုအမူနှင့် ပြောဆိုမှုများကို ကြည့်ပြီး အလွန်တရာ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်မိသည်။ တချိန်က သူ ထင်ခဲ့သည်မှာ အနော်ရထာသည် အလွန်တရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကာ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲမည့် စစ်ဘုရင်တပါး ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မနုဗဟာမင်းမှာ တိုင်းပြည်လည်း

ဆုံး၊ စစ်လည်းရှုံးပြစ်ခဲ့ရသဖြင့် ယူကျုံးမရ နောင်တဖြစ်ကာ အလွန်တရာ စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် ခရုသင်းမှတ်သံတချက်နှင့် ခန်းမဆောင် အတွင်းသို့ ဝင်လာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ အနော်ရထာ မင်းက ဘာသံများပါလဲဟု နားစွင့်နေစဉ် မန္တဟာ မင်းက “ဆရာတော် ဘုရားကြီး ကြွလာပြီ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း အချက် ပြတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့သွားပြီး ခရီးဦးကြိုပြုရအောင်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုဆောင်မှ ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ မန္တဟာ မင်းက လှမ်း၍ ထွက်လိုက်သောအခါ အနော်ရထာမင်းသည် လည်း နောက်မှ ထွက်လိုက် သွားလေသည်။ ခန်း မ ဆောင် အတွင်း၌ ကျန်စစ်သားနှင့်ဗိုလ်ချုပ်၊ တပ်ဗိုလ်၊ တပ်မှူးများလည်း စုံညီစွာ ရောက်ရှိနေကြသည်။ မန္တဟာမင်း၏ မိသားစုများနှင့် မောင်းမမိသံ အခြေအရံများမှာလည်း မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပုဆစ်တုပ်၍ ထိုင်နေကြသည်။ ဘုရင်နှစ်ပါးက သာသနာပိုင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား ခရီးဦးကြို ပြုပြီး ပလ္လင်ပေါ်သို့ ကြွရောက် စံမြန်းစေသည်။

ညီလာခံ ခန်းမဆောင်အတွင်း ရောက်ရှိနေသော စစ်နိုင်သူ များနှင့် စစ်ရှုံးသူများအားလုံးက ပလ္လင်ပေါ်တွင် စံနေတော် မှုသော ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား ဦးချ ဝတ်ပြုကြသည်။ အနော်ရထာနှင့် မန္တဟာမင်းတို့သည်လည်း သက်ဆိုင်ရာ ပရိသတ် များ ရှေ့မှ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ကာ ဝတ်ပြုလေသည်။ အောင်နိုင်သူ နှင့် ရှုံးနိမ့်သူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ယုံကြည်မှု တူညီကာ

ဘုရား တရား သံဃာအပေါ်တွင် လေးစား ကြည်ညိုကြသည့် အလျောက် အဘူဘက္ကထိုင်ကာ ဝတ်ပြုနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခန်းမကြီးအတွင်း တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီးခြင်းဟူသော စစ်ရိပ်စစ်ငွေနှင့် ဒေါသမီးများ ချုပ်ငြိမ်းကာ မုန်တိုင်းကျပြီး နောက် ငြိမ်သက်သွားသော ပင်လယ်ပြင်ကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းရေး ရောင်ခြည်များ ကွန့်မြူးလျက် ရှိသည်။ စာရေးသူမှာ မနုဟာ ဘုရားတွင် ထိုင်၍ ဤအကြောင်းများကို စဉ်းစားမိယင်း စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ထိုဆရာတော် ဘုရားကြီးများ ဖြစ်လေမည်လားဟု စိတ်ထဲတွင် တွေးတောစဉ်းစားနေမိသည်။ အမှန်ဆိုရသော် အနော်ရထာမင်းသည် သထုံကို စစ်ရေးအရ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိုသော ဆန္ဒမရှိခဲ့ပေ။ ရှင်အရဟံနှင့် တွေ့ပြီး နောက် ပိဋကတ်သုံးပုံကို လိုချင်သော ဆန္ဒက ပြင်းပြလျက် ရှိသည်။

သာသနာပြုရန် အတွက် ပိဋကတ် သုံးပုံကို လိုချင်သဖြင့် သထုံပြည်သို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ပေးပို့ကာ အနူးအညွတ် တောင်းခံခဲ့သည်။ သထုံပြည်မှ မင်းနှင့်တကွ မူးမတ်များက အယူအဆလွဲများကာ ခါးသီးစွာ ငြင်းဆိုလိုက်သဖြင့် ရာဇမာန် ရှကာ ပိဋကတ်သုံးပုံကို လိုချင်စောဖြင့် စစ်ခင်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အနော်ရထာသည် ပုဂံသို့ မနုဟာမင်း၊ မိဖုရားနှင့် တကွ မောင်းမမိသံ မင်းညီမင်းသားအားလုံးကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားသည်။ ပုဂံသို့ရောက်သောအခါ၌ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆင် များပေါ်တွင်တင်၍ ရွှေထီးများဆောင်းကာ ရွှေကသွားစေပြီး

နောက်မှ သံဃာတော်များက မြတ်စွာဘုရား၏ သုတ်တော်၊ ပရိတ်တော်များကို ရွတ်ဆို၍ တည်ငြိမ်စွာ တန်းစီ လိုက်ကြရသည်။ ထိုနောက်မှ မင်းနှစ်ပါးက ဆင်မစီး မြင်းမရုံပဲ ခြေကျင်လျှောက်ကာ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ပုဂံသူ ပုဂံသားများမှာ လမ်းဘေးနှစ်ဘက်မှ အမွှေးနံ့သာပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ကာ ကြီးကျယ်စွာ ကြိုဆိုကြလေသည်။ ပုဂံမှ အကျော်အမော်တေးဂီတသီချင်းများကလည်း ဘာသာအလျောက် တီးမှုတ် ကခုန်လိုက်ကြသကဲ့သို့ သထုံမှပါလာသော မွန်ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ ဂီတသီချင်းများကလည်း တီးမှုတ် ကခုန်ကာ ပိဋကတ်တော်များကို ပူဇော်ပသမှုပြု၍ လိုက်ကြလေသည်။

ပုဂံသူ ပုဂံသားများမှာ စစ်နိုင်လာသဖြင့် သိမ်းပိုက်ရမိသော ရွှေငွေရတနာ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို ဆင်ပေါ်တင်၍ စစ်သို့ ပန်းများကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ရိုက်နှက်ညှဉ်းပမ်းကာ ခေါ်ဆောင် လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှာမူ ပိဋကတ် ၃-ပုံကို ဆင်များပေါ်တင်၍ ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ခြေကျင်လျှောက်၍ လိုက်လာသောအခါ၌ အထူးတလည် ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားကာ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးမှု ဖြစ်ကြရလေသည်။

မွန်ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့များကလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဇာတ်နိပါတ်တော် ပုံပြင်များကို သရုပ်ဖော် အဖွဲ့များဖြင့် ရုပ်သွင်ဖော်ကာ တေးသီချင်း အတီးအမှုတ် အကအခုန်များနှင့် လိုက်ပါလာကြလေသည်။ ပုဂံသူ ပုဂံသားများမှာ ထိုမြင်ကွင်းအဆန်းများကြောင့် ကြည်နူးဝမ်းသာကြရလေသည်။ စာရေး

သူမှာ ထိုအကြောင်းဖြစ်ရပ် မြင်ကွင်းများကို ပြန်လည် သတိရ မိယင်း မနုဟာဘုရားတွင် အချိန်အတော် ကုန်သွားလေသည်။

နံနက် ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီဖြစ်၍ ပုဂံနေမှာ ပူပြင်းလျက် ရှိသည်။ အနီးရှိ ထမင်းဆိုင်တဆိုင်တွင်ဝင်၍ ထမင်းစားသည်။ သစ်ပင်ရိပ်တွင် အမောဖြေသည်။ ဘဝဆိုသည်မှာ ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲနေသည်။ သမိုင်းဖြစ်ရပ်များမှာလည်း ဘဝဇာတ် ခုံတွင် တခုပြီးတခု ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲလျက် ရှိသည်။ ဘဝသည် တရားမရှိက ငြိမ်းချမ်းမှုမရနိုင်၊ ငြိမ်းချမ်းမှုမရှိပါက တရားဓမ္မ ပိုင်းကိုလည်း ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဘုရားပျက်များ၊ မြို့ရိုးပျက်များမှာ ချုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကြားတွင် တမျှော်ဘခေါ်ကြီး ညှိုးငယ်စွာ နေရောင်အောက် တွင် တည်ရှိနေကြသည်။ ယခင်က စည်ကားလှပြီး ဘောက် ပြောင်ဝင့်ကြွားလျက်ရှိသော အဆောက်အအုံများမှာ မွေးမှီနှင့် ပျက်စီးယိုယွင်းလျက် ရှိနေကြပြီ။ ဤအဖြစ်များကပင် မမြဲသော သင်္ခါရ သဘောကို ဆောင်နေသည်။ ခရီးဆက်၍ ထွက်ရပေဦး မည်။ ပုဂံမှ ညောင်ဦးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ခေတ္တ အနား ယူပြီးနောက် ညနေစောင်းတွင် ရေမိုးချိုးကာထမင်းစားသည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် တပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်စံရာ ကိစ္စ အချို့ကိုဆောင်ရွက်ပြီး ဆရာတော်ကြီး၏ဘဝ ဖြစ်စဉ် အကြောင်း များကို ဆက်၍ စဉ်းစားမိသည်။

အခန်း (၁၂)

နေမိန္ဒရတောင်တွင် သိမ်သမုတ်ခြင်း

သထုံမြို့အနီး နေမိန္ဒရတောင်မှာ အထူး နာမည်ကျော်ကြားသော တောင်တလုံးဖြစ်သည်။ နေမိန္ဒရ တောင်ပေါ်တွင် သိမ်သမုတ်၍ သာသနာပြုလိုသော အနီးအနား ရပ်ရွာဒေသများမှ ရပ်သူရွာသားများသည် အကျင့်သီလ သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံသော စာတတ်ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ဆရာတော်ကြီး တပါးကို ပင့်ဆောင်၍ လျှောက်ထားကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် နောက်ပါ သံဃာတော်များနှင့် နေမိန္ဒရတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဒကာ ဒကာမများနှင့် ပူးပေါင်းကာ သိမ်သမုတ်ရန် အတွက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်သည်။ တောင်ခြေရှိ တဲကျောင်းတွင် ဧတေသီးတင်းသုံးပြီး သိမ်သမုတ်ရန်အတွက် နယ်နိမိတ် ကျောက်တိုင်

များ စိုက်ရန် ပြုဖွယ်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက် သစ်ဝါး၊ အုတ် စသည်များကို ကောင်ပေါ်သို့ သည်ပိုး တင်ဆောင်ကြသည်။

ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စအတွက် တောင်ပေါ်သို့ တင်ထားသော ပစ္စည်းများမှာ နောက်တနေ့နံနက်တွင် တောင်အောက်သို့ အလိုအလျောက် ပြန်ရောက်နေကြလေသည်။ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများမှာ ဤထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရသည်။ ဆရာတော်ကြီးက စိုးရိမ်ဖွယ်ရာမရှိကြောင်း အားပေးစကား မိန့်ကြားလျက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို တောင်ပေါ်သို့ တဖန် ထပ်မံ တင်ဆောင်စေပြန်သည်။ ထိုညတွင် စိတ်မချသဖြင့် တင်ဆောင်ထားသော ကျောက်တိုင် သစ်ဝါး ပစ္စည်းများနှင့်အတူ လူအချို့ကိုပါ စောင့်ကြပ် အိပ်ခိုင်းစေသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ တောင်ပေါ်သို့ တင်ထားသော ပစ္စည်းများနှင့် စောင့်ကြပ် အိပ်နေသူများပါ တောင်အောက်သို့ အလိုအလျောက် ပြန်ရောက်နေကြသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရပြန်လေသည်။ ရပ်သူရွာသားတို့မှာ ဤကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပြား နှောင့်ယှက်မှုများကြောင့် တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားကာ တောင်အနားသို့ပင် ချဉ်းကပ်ရုံသာမရှိအောင် ဖြစ်လာတော့သည်။

တပည့်တကာများ၊ ရပ်သူရွာသားများမှာ စိုးရိမ် ကြောက်လန့် နေကြသော်လည်း ဦးစီးနာယကဆရာတော်ကြီးကမူ သိမ်သမုတ်ရန်အတွက် ထပ်မံ ကြိုးစားစီစဉ်ပြန်လေသည်။ သို့သော်လည်း နေမိနွှာတောင်ရှိ အစောင့်အရှောက်များက နှောင့်ယှက်

ဖျက်ဆီးခြောက်လှန့်မှုများကို ဆရာတော်ကြီးမှာ မကာကွယ်နိုင်
တော့ပေ။ ဆရာတော်ကြီးမှာ နောက်ဆုံး၌ မည်သို့မျှ မတတ်
နိုင်တော့သဖြင့် လက်လျှော့ကာ နေရင်းဌာနသို့ ပြန်ကြရာတွင်
လမ်း၌ အသက်ဆုံးပါး ပျံလွန်တော်မူသွားရရှာလေသည်။

နေမိန္ဒရတောင်တွင် သိမ်သမုတ်၍ သာသနာပြုရန် ကိစ္စမှာ
အဖျက်အဆီး အနှောင့်အယှက် များလှသဖြင့် မအောင်မြင်ပဲ
ပျက်ပြားသွားရလေသည်။ မည်သို့မျှ နေမိန္ဒရတောင်ပေါ်တွင်
သိမ်သမုတ်ခြင်း မပြုနိုင်ဟု သတင်းကြီး၍ နေတော့သည်။ သထုံ
မြို့ပေါ်မှ လူအများနှင့် အနီးအနား ရပ်သူ ရွာသားများမှာ
ထိုဖြစ်ရပ်များကြောင့် များစွာ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ကြရလေသည်။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ သထုံမြို့သို့ ရောက်လာသောအခါ၌ မြို့
ပေါ်ရှိ လူကြီးများနှင့် ရပ်သူရွာသားများက နေမိန္ဒရ တောင်
ပေါ်တွင် သိမ်သမုတ်၍ သာသနာပြုရန် ဝိုင်းဝန်းလျှောက်ထား
ကြသည်။ ဦးခန္တီအား တာဝန်အပ်နှင်းပြီး သိမ်သမုတ်ရန် ကိစ္စ
အတွက် ဝိုင်းဝန်း စောင်းပန်ကြသည်။ ထိုအခါ ဦးခန္တီက
“အဆောက်အအုံတွေ အတွက်တော့ ကျုပ် တာဝန်ယူပါမယ်၊
သိမ်သမုတ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ ကျုပ်က ရသေ့ဖြစ်နေလို့ တာဝန်
ယူနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ညောင်လွန်ဆရာတော် ဦးမေဇာဝီကို
အကျိုး အကြောင်း လျှောက်ထားပြီး ပင့်ဆောင်ကြပါ” ဟု
မိန့်ကြားလေသည်။ သထုံမြို့ပေါ်မှ လူကြီးလူကောင်းများသည်
ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ညောင်လွန် ဆရာ
တော်အား ပင့်ဆောင်ရန် ‘လိုက်သွားကြလေသည်။

လာရောက်ပင့်ဆောင်သော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများက
ညောင်လွန်ဆရာတော်အား အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထား
ကြသည်။ ညောင်လွန်ဆရာတော်သည် လက်ခံတော်မမူသေးပဲ
စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီးနောက် စွန်းလွန်းရွာရှိ မောင်ရင်ပေါ်
ချောက်က ဆရာတော်ဦးကဝိကို အမြန်ကြွရောက်ပါရန် အပင့်
လွှတ်လိုက်လေသည်။ လာရောက်ပင့်ဆောင်သူများ ရောက်လာ
သော အခါ ဆရာတော်ဦးကဝိက အကျိုးအကြောင်း သိရသော
အခါ၌ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ဆင်ခြင်ကြည့်သည်။

ထိုအခါ ဘေးတွင်ရှိသော ဦးစံတင်က “အရှင်ဘုရား....
ရှေးက အကြောင်းတွေကို ပြန်ကြည့်နေသလား ကြွသာကြွပါ။
အရှင်ဘုရား ပြုလုပ်ထားခဲ့တာတွေပါ တနင်္ဂနွေထောင့်မှာ မြေ
ကမ္ဘာလေး ရှိပါလိမ့်မယ် အဲဒီနေရာက ပရိကံတည်ပါ။ အောင်
မြင် ပါလိမ့်မယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဆရာ
တော် ဦးကဝိသည် အမျိုးမျိုး အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်
ပြီးနောက် ညောင်လွန်သို့ ပင့်ဆောင်သူများနှင့်အတူ လိုက်ကြ
သွားတော်မူလေသည်။

ညောင်လွန်သို့ ရောက်သောအခါ ညောင်လွန်ဆရာတော်နှင့်
သထုံမလိုက်လာသော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများက အသင့်
စောင့်နေကြလေသည်။ ညောင်လွန်ဆရာတော်ကပင် စတင်ပြီး
“ဦးကဝိ၊ သထုံမြို့ နေမိနွှရတောင်မှာ သိမ်သမုတ်ဖို့ လာပင့်
နေကြတယ်၊ လက်ခံလိုက်ရမှာလား” ဟု မေးမြန်းသည်။

ဆရာတော် ဦးကဝိက ကြိုတင် သိမြင်ထားပြီး ဖြစ်သည့်
အလျောက် ‘ဆရာတော် ဘုရား၊ လက်ခံလိုက်တော်မူပါ’ ဟု

ရဲတင်းစွာ လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။ ညောင်လွန်ဆရာတော် သည် ဆရာတော်ဦးကဝိ၏ အာမခံချက်ကို ရသဖြင့် လာရောက် ပင့်ဆောင်ကြသော သထုံမှ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများကို ရက် သတ်မှတ်ကာ သိမ်သမုတ်ပေးမည့် အကြောင်း ကတိပေး လိုက်လေသည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော်မှာ ဦးကဝိကို ယုံကြည်သဖြင့် လက်ခံ လိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ပပ်လေးလေး ဖြစ်နေသည်။ စိတ် လေးလောက်အောင်လည်း နေမိနွှရ တောင်မှာ သဘင်း ကြီးလှပေသည်။ ညောင်လွန်ဆရာတော်က “ဦးကဝိ၊ လက်တော့ ခံလိုက်ပြီ။ ဟိုကျတော့ အရှင်ဘုရားပဲ စီစဉ်ရလိမ့်မယ်၊ ခုနယ်က လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပါ၊ လိုတာကိုလဲပြောပါ ပြည့်စုံ အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်” ဟု ပြောကြားသည်။ ထိုအခါ ဦးကဝိက “ကြက်လျှာတိုင် များများအလိုရှိပါ ဘယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား လိုက်လေသည်။ ညောင်လွန် ဆရာတော်က “ကြက်လျှာတိုင်တွေ ဘာလုပ်ဖို့တုံး ဦးကဝိရဲ့ဟု မေးမြန်းလိုက် လေသည်။ ဆရာတော်ဦးကဝိက “ဘူတို့ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။ ညောင်လွန် ဆရာတော်မှာ ထိုအခါမှ သဘောပေါက်သွားပြီး “ကောင်းပါပြီဗျာ” ဟု ဆိုလျက် တပည့်တကာများကို ကြက်လျှာတိုင် ခပ်များများ လုပ်ခိုင်းစေလေသည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော်က ဆက်လက်ပြီး “ဟိုကျတော့ အရှင် ဘုရားပဲ၊ ကမ္မဝါဒတ်ရလိမ့်မယ်” ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။

“တပည့်တော် ကမ္မဝါဖတ်တတ်လို့၊ ဆရာတော်က ပြောပြပါ” ဟု ဦးကဝိက လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

ညောင်လွန် ဆရာတော်က “ကမ္မဝါဖတ်ယင် လုံးကြီးတင် သံတို့၊ တချောင်းငင်သံတို့၊ ဝစ္စပေါက်သံတွေ မပါစေနဲ့” ဟု သတိပေးပြောဆိုကာ ကမ္မဝါဖတ်နည်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဌာန ကရိုဏ်းကျကျနှင့် ပီသစွာ ရှုတ်ဖတ်ပြလေသည်။ ဆရာတော် ဖတ်ပြ၍ ပြီးဆုံးသောအခါ၌ ဦးကဝိက ကမ္မဝါစာကိုကိုင်ပြီး ညောင်လွန်ဆရာတော် ဖတ်ပြသည့်အတိုင်း တလုံးမှ မလဲမမှားစေပဲ ဖတ်ပြလိုက်လေသည်။ စာမတတ်ပေမတတ် ဘောထွက် ရဟန်းကြီးက ဤသို့ တခေါက်တည်းနှင့် ဖတ်ပြနိုင်သည်မှာ လည်း လက်တွေ့ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုမှ ရရှိလာသော ဉာဏ်စဉ်များနှင့် ဘဝဆက်ပါရမီအဟုန်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ဆရာတော်ဦးကဝိက “ဆရာတော်ဘုရား မကြိုက်သေးယင်လဲ အခုပြင်ပါ။ ပရိသတ်ထဲကျမှ အော်ဟစ်မပြင်ပါနဲ့ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။ ညောင်လွန်ဆရာတော်မှာ ဦးကဝိ၏ ပါရမီဉာဏ်ကို စိတ်ထဲတွင်ကြိုက်၍ သဘောကျမိပြီး “ဒီအတိုင်းသာဖတ်ယင် သဘောကျပါပြီဗျား” ဟု ပြန်၍ အမိန့်ရုံလိုက်သည်။ ညောင်လွန်တိုက်မှ စာသင်သားအချို့ ရဟန်းတပည့်ကြီးများက သထုံမြို့သို့ သိမ်သမုတ် သွားရာတွင် ဆရာတော် ဦးကဝိ လိုက်ပါမည်ကို သဘောမကျနိုင်ကြပေ။ ညောင်လွန်ဆရာတော်ကို “စာမတတ်ပေမတတ်တဲ့ ဘောထွက်ရဟန်းကြီးကို ခေါ်မသွားပါနဲ့ ဘုရား၊ ဟိုကျတော့ အရှက်ကွဲနေပါမယ်” ဟု ဝိုင်း၍ လျှောက်ထားကြသည်။

ဆရာတော်ဦးကဝိမှာ ထိုမျှပင် အခြားရဟန်းများ၏ အထင်
 သေး အမြင်သေးမှုကို ခံရရှာလေသည်။ စာမတတ် ပေမတတ်
 သော်လည်း လက်တွေ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုဖြင့် ညဏ်စဉ်ပေါက်
 နေသည်ကို ထိုရဟန်းများ မသိကြပေ။ ညောင်လွန်ဆရာတော်
 က ဦးကဝိအား အထင်သေး အမြင်သေး ဖြစ်နေကြသော
 ရဟန်းများကို နှစ်သိမ့်ပြီး “ဒါကတော့ အမြင်တမျိုးစီကိုး” ဟု
 အမိန့်ရှိလိုက်လေသည်။ တပည့် ဒါယကာ ဒါယိကာမ များက
 သထုံမြို့ နေမိနွှာရတောင်သို့ ကြွတော်မူကြရန်အတွက် မီးရထား
 တဲလုံးငှား၍ ပေးကြလေသည်။

၁၂၇၄ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလတွင် သိမ်သမုတ်ရန် သထုံမြို့
 နေမိနွှာရတောင်သို့ ကြွတော်မူကြသည်။ သိမ်သမုတ်ရန်ကြွကြရာ၌
 ရထားသီးသန့်တဲပေါ်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ဆရာတော်ကြီးများ
 လိုက်ပါကြသည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော် ဦးမေဓာဝီ၊ မိတ္ထီလာ ရေလယ်ဆရာ
 တော်၊ ငရုတ်ပင်ဆရာတော် ဦးတိက္ခ၊ ညောင်လွန်တိုက်မှ ဆရာ
 တော် ဦးကဝိန္ဒ၊ မောင်ရင်ပေါ်ချောက် ဆရာတော် ဦးကဝိ၊
 မောင်ရင်ပေါ်ချောက်မှ ဦးကဝိနှင့် ရဟန်းအတူ ဝတ်သော
 ဦးဝိဇယ၊ စွန်းလွန်းရွာမှ ဆရာတော် ဦးကောသလ္လ၊ စုစုပေါင်း
 ဆရာတော် ၇-ပါးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ပဲခူးမြို့မှတစ်ဆင့် သထုံသို့
 ရထားဖြင့်သွားကြရသည်ဟု ထင်သည်။

ဆရာတော် ၇-ပါးမှာ သီးသန့်တဲဖြင့် ကြွသွားတော်မူကြရာ
 ပဲခူးမြို့အလွန်တွင် မီးရထားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းနေ
 သည်။ ထိုစဉ် ဆရာတော်များ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော တဲပေါ်

သို့ ရဟန်းတပါး ရုတ်တရက်ခုန်တက် တွယ်ကပ်လိုက်လာသဖြင့် ဆရာတော်များက ထိုတုံ့မှာ သီးသန့်တုံ့ဖြင့်၍ မတက်ပါရန် တားမြစ်ကြလေသည်။

တွယ်ကပ် လိုက်လာသော ရဟန်းက “ဘယ်သူပိုင်ပိုင်” ဟု ဆိုပြီး ပြောင်းပေါက်မှ ဇုတ်အတင်းပင် တွဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာသည်။ ဆရာတော်များကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်က “အင်း၊ ရှင်မဟိန္ဒတို့လို သီဟိုဠ်ကို သာသနာပြု သွားကြမလို့ကိုး၊ အေးလေ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ သထုံကို သာသနာပြု သွားကြမလို့ကိုး၊ အောင်ပဓာတ်၊ အောင်ပဓာတ်” ဟု အော်ဟစ်ကာ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်လာသည့် ခေါင်းလောင်း ခလောက်ကလေးကို ဝှေ့ယမ်း ပြသည်။ သူကဆက်လက်ပြီး “ဒီမှာကြည့်၊ ခလောက် ခလောက် အဆန်မပါဘူး” ဟုပြောယင်း ဆရာတော်များဘက်သို့ လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ “တပါး၊ နှစ်ပါး၊ သုံးပါး၊ လေးပါး၊ ငါးပါး၊ ခြောက်ပါး၊ ခုနစ်ပါး၊ ငါပါ ရှင်ပါး” ဟု ပြောလေ သည်။

ဆရာတော်များမှာ အလွန်တရာအံ့ဩလျက် ရှိနေကြသည်။ ဤမျှ အရှိန်ပြင်းသော ရထားပေါ်သို့ မည်သို့မည်ပုံ ခုန်တွယ် တက်လာသည်ကိုလည်း စဉ်းစား၍ မရကြပေ။ ဆရာတော် များကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်က “ဘယ်က ကြွလာကြသတုန်း” ဟု မေး လိုက်လေသည်။ ဆရာတော်များက “ညောင်လွန်ကပါ” ဟု ဖြေကြားလိုက်သည်။ “ညောင်ချဉ်လား၊ ညောင်ကြပ်လား၊ အေးလေ-ဗောဓိညောင်” ဟု သူ့ ဖာသာသူ ဖြေကြားပြီး အရှိန်

ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းနေသော မီးရထားတံပေါ်မှ ရုတ်တရက် ခုန်ဆင်းသွားလေသည်။

ဆရာတော်များမှာ ဤအဖြစ်ဆန်းကြောင့် မည်သို့အဓိပ္ပာယ် ရှိလေမလဲဟု တွေးတောနေမိကြသည်။ ထိုစဉ် ဆရာတော် ဦးကဝိက ညောင်လွန် ဆရာတော်အား “ဆရာတော်ဘုရား၊ ခုနက ရသေ့လိုလို ရဟန်းလိုလိုက ပြောသွားတဲ့ ခလောက်၊ ခလောက် အဆံမပါဘူးဆိုတာဟာ သိမ်သမုတ်ရာမှာ သံဃာက နှောင့်ယှက်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် အဆံမပါလို့ ပျက်အောင် တော့ မဖျက်နိုင်ပါဘူး ဘုရား”ဟု ကောက်ကင်ကင်ကာ နိမိတ်ဖတ်၍ လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော်က “သံဃာ့ကိစ္စမို့ သံဃာက နှောင့်ယှက် လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး ဦးကဝိရဲ့”ဟု အမိန့်ရှိလိုက်သည်။ ဦးကဝိက ဆက်လက်ပြီး ဆရာတော်ဘုရား မယုံယင် စောင့်ကြည့်တော် မူပါ။ သံဃာကပဲ နှောင့်ယှက်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သိမ် သမုတ်တာ ကတော့ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

သထုံဘူတာသို့ ရထားဆိုက်လျှင် ဦးဘိုးဝ၊ ဦးကျော်ဒွန်း စသည့် အစိုးရ အရာရှိ မြို့ခံ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများက ဆရာတော် (၇)ပါးအား သောင်းသောင်းဖြဖြ ခရီးဦး ကြိုဆိုကြသည်။ ထို့နောက် နေမိနွရတောင်ခြေရှိ တည်းကျောင်းသို့ မော်တော်ကားဖြင့် ပင့်ဆောင်သွားကြသည်။

ညအချိန်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း တည်းကျောင်းရှိ ဆရာတော်များထံ လာရောက် လှူဒါန်းထားသည့် ဖယောင်းတိုင်များ

စုစည်းယူငင်ပြီး နေမိန့်ရတောင်ပေါ်သို့ တက်ကြွသွားသည်။
တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ယူဆောင်လာသော ကြက်လျှာ
တိုင်များကို အနံ့အပြား စိုက်ထူးပြီနောက် ဖ ယောင်း တိုင်
အားလုံးကိုလည်း ထွန်းညှိထားရာ နေမိန့်ရ တောင်လုံးမှာ
ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိသည်။

ထို့နောက် တောင်စောင့်နတ်အပေါင်းကို တိုင်တန်းလျက်
‘အသင်တို့ကို ဖယောင်းတိုင် ကြက်လျှာတိုင်များ ငါ ပေးအပ်
တယ်၊ သင်တို့ဆန္ဒအတိုင်း သင်တို့ ကြည်ညိုသောဘုရားကို ပူဇော်
ကန်တော့ကြပါ။ သင်တို့ ပူဇော်နိုင်ရန် အတွက် ငါ ပေးအပ်
ထားပါတယ်ဟု’ဆိုကာ တနင်္ဂနွေ ထောင်အရပ်တွင် မတ်တတ်
ရပ်လျက် ပရိကံပြုပြီး မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းကာ တရားကို
နှလုံးသွင်းလျက် နေတော်မူသည်။

ကိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သောည၌တွင် ဆရာတော် ဦးကဝိသည်
တောင်ပေါ်၌ တပါးတည်းထိုင်ကာ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်း
နေသည်။ တောင်ပေါ်တွင် ရှိကြသော ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုးတို့က
ဆရာတော်အား လာရောက် ဖူးမြော် ကန်တော့ကြသည်။ လာ
ရောက်ဖူးမြော်သူများကို တရားဒေသနာများ ဟောကြားဆုံးမ
တော် မူသည်။ နောက်ဆုံး၌ တောင်လုံး လင်းသွားပြီး ပုဂ္ဂိုလ်
ထူး တဦးသည် မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးကို ဝတ်ဆင်လျက်
ဆရာတော်အား လာရောက် ဖူးမြော်ကန်တော့သည်။

ဆရာတော်ကြီးဦးကဝိက မိမိဉာဏ်အမြင်ဖြင့် ဘဝသံသရာကို
ဆင်ခြင် လိုက်သော အခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ မနုဟာမင်းပင် ဖြစ်
ကြောင်း သိတော်မူသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် “အရင်းလဲယင်

အဖျားထင်း ဖြစ်တာပေါ့” ဟု သတိသံဝေဂ ရကာ တရား
 ဒေသနာများကို ထပ်မံဟောကြား ဆုံးမတော်မူသည်။ ဆရာ
 တော်က “အသင်နတ်မင်း ဒီတောင်မှာ ထူပါရုံ စေတီတော်
 ရှိတယ်၊ ဓာတ်တော်များလဲ ကိန်းဝပ်တော်မူတယ်၊ လူအများ
 ဖြတ်သန်းသွားလာတဲ့အခါ အပြစ်အန္တရာယ်ရှိမယ်၊ ဒါကြောင့်
 ဒီတောင်မှာ ငါတို့ သာသနာပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကြွလာကြတာပဲ၊
 သင်နှင့်တကွ ဆိုင်ရာပိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ ခေတ္တခဏ ဖယ်ပေးကြပါ၊
 ငါတို့ သိမ်သမုတ်ပြီးတဲ့အခါမှ သင်တို့ပဲ ပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်
 ကြပါ။။ အသင့်အိမ်တော်ကိုလည်း မဖျက်ဆီးပါဘူး၊ အသင်
 အလိုရှိသော နေရာကိုပြုပါ၊ အိမ်တော် ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ပါ
 အုံးမယ်ဟု” အမိန့်ရှိလိုက်လေသည်။

မန္တဟာမင်းသည် ဆရာတော်ဘုရား၏မိန့်တော်မူချက်များကို
 တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နာခံတော်မူပြီး တလုံးတပါဒမျှ ပြန်လည်
 ပြောဆိုခြင်း မပြုပဲ တနင်္ဂနွေထောင့် အရှေ့မြောက် အရပ်မှ
 မျက်နှာ မသာမယာဖြင့် ဝမ်းနည်း ပူဆွေးကာ ဆင်းသွား
 လေသည်။ ဆရာတော်ဦးကဝိက မန္တဟာမင်း သဘောကျသော
 နေရာဌာနကို သိရှိသည့်အလျောက် အရှေ့မြောက်ထောင့် သစ်
 ပင်ကြီး တပင်အနီးတွင် အိမ်တော်နတ်ကုန်း ဆောက်လုပ်ပေး
 စေသည်။ ထိုနတ်ကုန်းမှာ နေမိနွေရတောင်၏ တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ
 သစ်ပင်ကြီးတပင်အောက်တွင် ယခုတိုင် ရှိနေလေသည်။

ဆရာတော် ဦးကဝိနှင့် မန္တဟာ မင်းတို့မှာ ဘဝ သံသရာ
 များလှစွာက တပည့်ဒါယကာ ဆရာများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ယခု
 အချိန်တွင် ဘဝခြားပြီး ပြန်လည်တွေ့ဆုံးရသော အခါ၌ ရှေး

ဘဝများက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်တေးတော့မိသဖြင့် မနှုဟာမင်းသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ပူဆူးမှု ဖြစ်ရလေသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာတော်များကို ကြားနာရသဖြင့်လည်း ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု ဖြစ်ရလေသည်။ ဆရာတော် ဦးကဝိသည် တညတလုံး တောင်ပေါ်တွင် ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက် ပြီးစီးသောအခါ၌ နံနက် မိုးလင်းမှပင် တောင်အောက် တည်းကျောင်းသို့ ဆင်းကြွတော်မူလေသည်။

အချို့သော သံဃာတော်များက ဆရာတော် ဦးကဝိ၏ ဆောင်ရွက်မှုများကို လောကီ အလုပ်တွေသာ ဖြစ်သည်ဟု အတင်းပြောကြလေသည်။ ထိုကိစ္စများကို ညောင်လွန်ဆရာတော် ကြားသိသောအခါ ဦးကဝိက “ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ကျောင်း ပရဝုဏ်ကို မင်းအာဏာနဲ့ အတင်းသိမ်းပြီး လာနှင့်လို့ရှိယင် အားမဘန်လို့ မာန် လျှော့ရပေမယ့် ဆရာတော် ကျေနပ်ပါ့ မလား ဘုရား” ဟု မေးမြန်းသည်။

ဆရာတော်က “ဘယ် ကျေနပ်နိုင်ပါမတုံး ဦးကဝိ ရဲ့” ဟု ဖြေလိုက်ရာ ဦးကဝိက ဆက်လက်ပြီး “ဒီလိုဆို ပြောရယင် အရှင် ဘုရားတို့ ဒီနေရာက အခြားတနေရာကို ခေတ္တကြွနေကြပါအုံး ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်း တခုရှိလို့ ဆောင်ရွက်စရာ ရှိနေပါတယ်။ ကိစ္စပြီးတော့ အရှင် ဘုရားတို့နေရာ အရှင်ဘုရားတို့ ပြန်ပြီး သီတင်းသုံးကြတာပေါ့လို့ လျှောက်ယင် ပိုကျေနပ်မယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်လေ သည်။ ညောင်လွန်ဆရာတော်က “ဒီလိုဆို ယင်တော့ ကျေနပ်တာ ပေါ့” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်လေသည်။ ဆရာတော်ဦးကဝိ၏ ဖြေရှင်း

ချက်ကို ဆရာတော်နှင့်တကွ သံဃာအားလုံး ကြားရသော အခါ
သဘောပေါက်၍ ကျေနပ် နှစ်သက်သွားကြလေသည်။

သထုံမြို့သားများနှင့် ရပ်သူရွာသား ဒါယကာ ဒါယိကာမ
များမှာ ဆရာတော်များ ဝိမံ ဆောင်ရွက် နေကြသည်များကို
အထူးသတိပြု၍ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေကြသည်။ ယခင်က ထို
လုပ်ငန်းကို အကြီးအကုယ် ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်ခဲ့ဘူးပြီး တောင်
ပေါ်သို့ သိမ်နယ်နိမိတ်ကျောက်တိုင် သစ် ဝါး စသည်များကိုပင်
အတင်မခံ ဆွဲချခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ယခုအချိန်တွင် တောင်ခြေ၌
ကုဋိတလုံးပင် ဆောက်လုပ်ထားရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း မည်သို့မျှ
အယုတ် မပြုသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရှိကြရသဖြင့် အားရ
အမြောက်လျက် ရှိကြသည်။ တောင်ပေါ်တွင်
ဆောင်ရွက်ရာ၌ သက်ဆိုင်ရာများက

တောင်ကြီး မကြမ်းတော့ဘူးဟု
ဂမ်းမြောက် အား

သ
စွဲအနှောင့်
င်လန်း
ဝမ
သဘာဝ ပြုဖွယ်ကိစ္စများ
ော်ခံပြီး ယခင်က ကဲ့သို့ ပေ
သက်နှင့်တပောက် ပြောဆိုကြကာ
လျက် ရှိနေကြသည်။
မိဆောက်ခြင်း လုပ်ငန်းများ ပြီးစီးသွားသော အခါ
ြင်မည့်နေ့တွင် သံဃာများကို စည်းဝေးစေသည်။ ညောင်
တော်က ဦးဆောင်ပြီး ရှေးဦးစွာ ဆရာတော်ဦးကဝိ၏
ကမ္မဝါကိုထည့်လျက် အရင်ဆုံး ဖတ်ခိုင်းလေသည်။
ဦးကဝိသည် ကမ္မဝါကို ဌာန်ကရိက်
နိုင်သည်။

ကျနစွာ မဖတ်နိုင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ၌ အင်း...မင်းတို့ ကျောင်းတန်းကတော့ စာမတတ် ပေမတတ်နဲ့ တောထွက်ကြီး ကို ခေါ်သွားယင် လူထဲကျတော့ အရှက်ကဲ့နေလိမ့်မယ် ဆိုပြီး ခုတော့ မင်းတို့က တောထွက်ကြီးလောက်မှ နေရာကျအောင် မဖတ်နိုင်ဘူးဟု အမိန့်ရှိလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ညောင်လွန်ဆရာတော်၊ ရေလယ်ဆရာတော်တို့ အသီးသီး ဖတ်ကြပြီး သိမ်နုတ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားလေ သည်။ သိမ်နယ်နိမိတ်တိုင်များကို တောင်ပေါ်သို့ တင်ပို့စေ လေသည်။

နောက်တနေ့၌ သိမ် မသမုတ်မီ ဘုန်းကြီး တပါးက လာ ရောက်ပြီး အရှင်ဘုရားတို့ ဒီသိမ်ကို ဘယ်လိုသမုတ်မှာတုံးဟု မေးလေသည်။ ညောင်လွန်ဆရာတော်က နယ်သိမ်းသမုတ်မည်ဟု ဖြေကြားရာ၌ ထိုဘုန်းကြီးက မရေမရာ တောင်ပြော မြောက် ပြောနှင့် မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ ပြောနေပြန်သည်။ ထိုအခါ ငရုတ်ပင် ဆရာတော် ဦးတိက္ခက “အရှင်ဘုရားတို့က မအပ်ဘူးထင်ယင် မအပ်တဲ့ အကြောင်း အကိုးအကားနဲ့တကွ ပြပါ။ ကျုပ်တို့ ဘက်ကလည်း အပ်တဲ့အကြောင်း အကိုးအကားကျမ်းစာများနဲ့ ကြည့်ချင်ယင်လည်း ပြပါမယ်၊ တိုက်ဆိုင်ကြည့်ကြမလား” ဟု ဝင်ပြောလိုက်သော အခါမှ ထိုဘုန်းကြီးလည်း ပြန်ကြွသွား လေသည်။

သိမ်သမုတ်ရန် နယ်ပယ်အတွင်း ဆန္ဒ တောင်းသင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအား ဆန္ဒတောင်းခြင်း၊ ပင့်သင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ အား ပင့်ခြင်းကိစ္စ အဝဝကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ထို့

နေ့ည ၁၀-နာရီခန့်တွင် ကျောက်စည်၊ ခေါင်းလောင်း အုန်း
မောင်းများ တီးခတ်၍ နယ်စောင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအား
အချက်ပေးကာ သိမ်သမုတ်ကြလေသည်။

ထိုည၌ပင် ဆရာတော် ဦးကဝိသည် သိမ်သမုတ်ခြင်း ကိစ္စ
အောင်မြင်ခြင်း ရှိမရှိကို သိလိုသဖြင့် တရားထိုင်ယင်း အာရုံပြု၍
ဆင်ခြင်ကြည့်လေသည်။ သိမ်သမုတ်စဉ်က ရဟန်းတပါး ဤနယ်
အတွင်းသို့ ဝင်နေကြောင်းနှင့် ထိုရဟန်းနှင့် အခြားတပါးတို့
အချင်းချင်း ပြောနေကြသည့် စကားများကိုပါ မြင်ကြား
သိရှိရလေသည်။ ဆရာတော်ဦးကဝိသည် ညောင်လွန်ဆရာတော်
အား “တပည့်တော်တို့ သိမ်သမုတ်စဉ်က သတ်မှတ်ထားသော
သိမ်နယ်နိမိတ်အတွင်း ရဟန်းနှစ်ပါး ရောက်ရှိနေပါတယ်” ဟု
လျှောက်ထားသည်။

ဦးကဝိက ဆက်လက်ပြီး “သူတို့ရဟန်းချင်း ပြောနေကြ
တယ်၊ သူတို့ သမုတ်တဲ့သိမ်ဟာ မအောင်မြင်ဘူး၊ ဝင်ဖြစ်သွား
တယ်၊ သိမ်သမုတ်နေတုန်းက ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နာရီမှာ တပည့်
တော်တို့ သူတို့ နယ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့်
သူတို့သိမ်ဟာ မအောင်မြင်ဘူးလို့ ပြောနေကြတာကို တပည့်
တော် မြင်ကြားလိုက်ရတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေ
သည်။

ညောင်လွန်ဆရာတော်က “ဒီလိုဆို သိမ်မအောင်ဘူးပေါ့”
ဟု ပြောလျက် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ရဟန်းများအား ရှာဖွေ
စုံစမ်း စိစစ်မေးမြန်းကြည့်စေသည်။ သိမ်သမုတ်ချိန်က အခြား

နယ်တခုမှ ရဟန်းတပါး သိမ်နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရှိရလေသည်။

နောက်တနေ့ညတွင် သိမ်နယ်နိမိတ်များ ထပ်မံ သတ်မှတ်ကြသည်။ ဒါယကာ ဒါယိကာမများနှင့် အစိုးရပိုင်း အကူအညီကို ရယူကာ ဆန္ဒများတောင်းခံပြီး ဝိုင်းဝန်းကူညီ စောင့်ရှောက် စေသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ရှေးနည်း အထိုင်း ထပ်မံဆောင်ရွက်ကြရာ နေမိန္ဒရ တောင်၌ သိမ်သမုတ်ခြင်း ကိစ္စကောင်းစွာ အောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိလေသည်။

သိမ်သမုတ်ခြင်းကိစ္စ ထမြောက်အောင် မြင်သွားသောအခါ တပည့် ဒါယကာ ဒါယိကာမများမှာ ဝမ်းမြောက် ကြည်နူး၍ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်ကာ က,ခုန် ရှင်မှူးကြသည်။ အစိုးရအရာရှိကြီးဖြစ်သူ ဦးကျော်ဒွန်းက ခေါင်းဆောင်လျက် ဆရာတော် ဦးကဝိကို ထမ်းစင်ဖြင့်တင်ကာ လှည့်လည်ပြီး ရဟန္တာကြီးအစစ် ဖြစ်လေသည်ဟု ဟစ်အော် ကြွေးကြော်ကြလေသည်။ နောက်တနေ့ တရားပွဲ ကျင်းပရာတွင် ဆရာတော် ဦးကဝိက လက်တွေ့ဘဝနှင့်ယှဉ်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော လူမှုဒုက္ခများ အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်၍ တရားဟောကြားတော် မူသည်။ သထုံ နယ်သူ နယ်သားများမှာ ဆရာတော် ဦးကဝိ၏ တရားကို ကြားနာရပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြသည်။

ညဉ့်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ဆရာတော်ဦးကဝိ တည်းကျောင်းပေါ်၌ သီးတင်းသုံးနေစဉ် ကျောင်းအောက်မှ ဘုန်းကြီးတပါး၏ ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ ကျောင်းအောက်

သို့ ဆင်းပြီး အတွေ့ခံရာ ထိုဘုန်းကြီးက “ဟိုနားခဏ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ” ဟု ခေါ်ဆောင်လေသည်။ ဆရာတော်ဦးကဝိ၏ စိတ်ထဲတွင် “အချိန်မတော် လာခေါ်သူနောက်သို့ မလိုက်ပြန်ကလဲ ထိုသူ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ သူ ခေါ်ရာသို့ ငါ လိုက်ပြန်ကလဲ ငါပဲဆင်းရဲတော့မယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပဲ အဆင်းရဲခံတော့မယ်” ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုသူစိမ်းဘုန်းကြီး ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ဘုန်းကြီးကို ရှေ့ကထား၍ နောက်မှလိုက်သွားရာ ညဉ့်အချိန်မတော် တောကြီးမျက်မည်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်သွားလေသည်။ တောနက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ခေါ်သွားသော ဘုန်းကြီးက “ပြန်လိုလျှင် ပြန်ပါတော့ဘုရား၊ တပည့်တော် လိုက်ပို့ပါမည်” ဟု လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော် ဦးကဝိက “နေပါစေ တပည့်တော်ဖာသာ တပည့်တော် ပြန်ပါမယ်” ဟု ပြောလျက် မှောင်ကြီးမည်းမည်း တောနက်ထဲမှ ဟိုစမ်းသည် စမ်းနှင့် ပြန်လာရာ တောကျောင်းသို့ လွယ်လင့်တကူ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည်။ အသွားတုန်းကလောက်လည်း မဝေးဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ထိုသို့ပင် ဆရာတော်ဦးကဝိ၏ သီလ သမာဓိ ပညာကို အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ခြင်း ခံခဲ့ရပေသည်။

ဆရာတော်ဦးကဝိ၏ သတင်းမှာ ရပ်ဝေးရပ်နီး ကျော်ကြားသွားရာ သထုံမြို့နယ် ခရီးရှာ ဆရာတော်က တွေ့လိုလှသဖြင့် နေမိနွှာရတောင်ခြေသို့ ကြွလာတော်မူလေသည်။ ခရီးဆရာတော်မှာ လောကီဘက်တွင် ဆည်းပူးလေ့လာထားကြောင်း ကြားသိထားသဖြင့် ညောင်လွန်ဆရာတော်က ဆရာတော် ဦးကဝိအား

ခရီးဆရာတော်ကို စုံစမ်းကြည့်ခိုင်းလေသည်။ ဆရာတော် ဦးကဝိက ဦးစွာပထမ ခရီးဆရာတော်ကို ပရိကံတည်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ အမိန့်ရှိတော်မူပါရန် လျှောက်ထားမေးမြန်း စုံစမ်းလေသည်။

ခရီးဆရာတော်က ပထမ ကသိုဏ်းဝန်း နိမိတ်ယူ၍ ပရိကံတည်ပုံ အကြောင်းများကို ရှင်းလင်းဝေဖန် ပြောဆိုသွားလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ဦးကဝိက “အရှင်ဘုရား၊ ခုနက ကွမ်းအစ်အကြောင်းကို အမိန့်ရှိသွားပါတယ်၊ တပည့်တော်က ဟောဒီ ကွမ်းအစ်ထဲမှာ ကွမ်းဘယ်နှင့်ရှက် ရှိဘယ်ဆိုတာ သိလိုပါတယ် ဘုရား” ဟု မေးမြန်း လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ခရီးဆရာတော်က “ဒီအထိတော့ ဉာဏ်စဉ်အာရုံ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး” ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။ ဆရာတော် ဦးကဝိက ခေတ္တမျှ တည်ငြိမ်စွာနေပြီး အာရုံပြုကာ ကွမ်းအစ်ထဲ၌ ကွမ်းဘယ်နှင့်ရှက် ရှိသည်ကို တိတိကျကျ ဖြေကြားလိုက်လေသည်။ ကွမ်းအစ်ကိုဖွင့်၍ ကွမ်းရှက်များကို ရေကြည့်ရာ ဆရာတော် ဦးကဝိ အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း ရှက်ရေအတိအကျကို တွေ့ရသည်။

ထိုမျှပင် ဆရာတော်ဦးကဝိ၏ ဉာဏ်စဉ်မှာ ထက်မြက်လှပေသည်။ ခရီးဆရာတော်က ပရိကံတည်ပုံနှင့်တကွ တရားအားထုတ်နည်း နိဿယျည်းများကို မေးမြန်းသဖြင့် ဆရာတော် ဦးကဝိက ရှင်းလင်း ဖြေကြားတော်မူလိုက်လေသည်။ ဆရာတော် ဦးကဝိ အား “အရှင်ဘုရား အသက်ငယ်ပါသေးတယ်၊ ရှေးဆက်ပြီး ကြိုးစားပါဘုရား၊ တပည့်တော်တော့ သူ့ကျွဲပါဒီ စွဲကပ်နေလို့ ဒီအထိ လေ့ကျင့်အားထုတ်မှု မပြုနိုင်တော့ဘူး၊ ဟိုတုန်းက တပည့်တော်ရယ်၊ ဦးဥတ္တမရယ်၊ သစ်ချဘောင် ဦးတိလောက

ရယ်၊ သတ္တဝါတွေကို ကောင်းကင်မှနေပြီး တရားဟောနိုင်မှ ပြန်ကြတော့မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး တောထွက် တရားရှာခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ ဒုက္ခတွေ့ အမျိုးမျိုးတွေ့ပြီး လိုယင်းကိစ္စ မပြီးမြောက်နိုင်တာနဲ့ ပြန်ခဲ့ကြရတယ် ဘုရား” ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။

ဆရာတော် သစ်ချတောင် ဦးတိလောကမှလည်း ‘ပဏ္ဍိတ ဝေဒနီယ’ ကျမ်းကို ပြုစုခဲ့သော ပဋိပတ်နှင့်ပရိယတ်ပညာ စွယ်စုံ ရသော ပုဂ္ဂိုလ် အကျော်အမော် ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်တပါး ဖြစ်သည်။

နေမိနွှရတောင်တွင် သိမ်သမုတ်ခြင်းလုပ်ငန်းကိစ္စများ ပြီးစီးသော အခါ၌ သထုံမြို့မှ ဆရာတော်ဦးကဝိ အပါအဝင် ဆရာတော် ၇-ပါးတို့သည် မီးရထားစီးနင်း၍ ပြန်လည် ကြွလာခဲ့ကြသည်။ ရထားပေါ်တွင် ဆရာတော်ဦးကဝိက ညောင်လွန်ဆရာတော်ကို “တပည့်တော်တို့ ရထားစီးပြီး ကြွလာတုန်းက ရသေ့လိုလို ရဟန်းလိုလို ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်က ပြောကြားသွားခဲ့တဲ့ စကားတွေကို တပည့်တော် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း သံဃာကပဲ နှောင့်ယှက်တာ ထင်ရှားပြီ မဟုတ်ပါလား၊ ဒါပေမယ့် ခလောက်က အဆန်မပါလို့ ပျက်အောင်တော့ သူတို့မဖျက်နိုင်ပါဘူး၊ အောင်မြင်မှာပါလို့ လျှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်းပဲ သူတို့ဖျက်ပေမယ့် သိမ်ကိစ္စ ထမြောက်အောင်မြင်သွားတယ် မဟုတ်ပါလားဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။ ညောင်လွန်ဆရာတော်က “မှန်လိုက်လေ ဦးကဝိရယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကိုယ်

တောင့်ကို အားကိုးပြီး ကျုပ် ပင့်ခွဲတာပေါ့”ဟု ဝမ်းမြောက် အားရစွာ ပြန်လည်မိန့်ကြားလေသည်။

စာရေးသူမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကြောင်း များကို စဉ်းစားယင်း၊ မှတ်တမ်း မှတ်စုများကို ဖတ်ယင်းဖြင့် ထိုညက ညဉ့်နက်သွားသည်။ နောက်တနေ့တွင် ပုဂံသို့ သွား ရောက်ပြီး ထပ်မံ လေ့လာလိုသေးသည်။

နောက်တနေ့နံနက်တွင် ညောင်ဦးမှ ပုဂံသို့ နံနက်စောစော ထွက်ခွဲလေသည်။ နံနက်လင်းပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပုဂံမြို့ရိုးဟောင်း သရပါ တံခါးကို ကားလမ်းကဖြတ်၍ မောင်းသွားရသည်။ မြို့ရိုးပျက်ကြီးများက ရှေးခေတ်လူသားတို့၏ လက်ရာကို သရုပ် ဖော်လျက်ရှိသည်။ ထိုနေ့က အလောင်းစည်သူမင်း တည်ထား ခဲ့သော သဗ္ဗညုစေတီတော်ကို ဦးစွာ သွားရောက်ဖူးမြော်သည်။

စေတီတော်တည်ထားပုံမှာ အနုပညာ လက်ရာမြောက်လှပြီး အလွန်တရာ သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ လည်း သဗ္ဗညုစေတီတော် လိုက်အတွင်းသို့ဝင်၍ ပန်း အမွှေး တိုင်၊ ဖယောင်းတိုင် စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ပသမှုပြုကာ လိုက် ပေါက်က ထွက်လိုက်သည်။ လိုက်ပေါက်များအတိုင်း သပြေ ပန်းအိုးကိုကိုင်၍ အကော့ အကောက် လမ်းများအတိုင်း တက် သွားရာ စေတီတော်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ပစ္စယာအဆင့်လှေကားထစ်များမှာ တဖြည်းဖြည်း သေးငယ် သွားသဖြင့် တက်ရသည်မှာ ခက်၍လာသည်။ လည်ပင်းတွင်

ပုတီးတကုံးဆွဲထားပြီး ခါးကြားတွင် ပရိတ်ကြီး ပုဋ္ဌာန်းစသည် တို့ ပါသော စာအုပ်ငယ်ဘာအုပ်ကို ယူဆောင်သွားသည်။ အဖော် လိုက်လာသော ရဲဘော်က “ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော်တော့ ဆက် မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ခေါင်းတွေမူးပြီး မျက်စိတွေ ပြာလာပြီ” လှမ်းအော်ပြောသည်။

သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စာရေးသူ၏အောက် နှစ်ဆင့် သုံးဆင့်လောက်တွင် အုတ်နံရံကိုကိုင်ကာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးသူက “အေး၊ မင်းဆက်မတက်နိုင်ယင်လဲ အဲဒီ နားက စောင့်နေ၊ ငါတော့ တက်နိုင်သလောက်တက်ပြီး ပရိတ် ရွတ်လိုက်အုံးမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သဗ္ဗညုစေတီတော် လိုက်အထက် ကြာဖူးနား မရောက်မီ အဆင့်တခုတွင် ခေတ္တကပ်၍ ထိုင်ချကာ အမောဖြေယင်း ပုဂံ မြို့ဟောင်း အရပ် လေးမျက်နှာကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုမိသည်။ အလွန် ကြည်နူးလှမ်းဆွက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ဒေသနှင့် မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။ သပြေပန်း ထည့်ထားသော မြေပန်း အိုးကလေးကို အထက်အထစ်ကလေး ပေါ်တွင် ချပြီး စိတ်ဖြင့် ရည်စူးကာ ဘုရားကို တင်လိုက်သည်။ ခါးကြားမှ ရေဗူးကို ထုတ်ကာ တင်စာမျှ မော့သောက်လိုက်ပြီး ခေတ္တ အနားယူလိုက်သည်။ ထိုဘုရားပေါ်တွင် ပရိတ်ရွတ်လိုသော ဆန္ဒက ပြင်းပြလျက် ရှိသည်။

အလောင်းစည်သူ မင်းတရား တည်ထားခဲ့သော သဗ္ဗညုစေတီတော်ကို ဦးညွတ်ကန်တော့ပြီး ပရိတ်ကြီးပါဠိတော် စက်

ပရိတ်၊ ဓာရဏပရိတ်၊ ဆဒိသာပါလသုတ်၊ ပရိမိတ္တဇာလသုတ် စသည်များကိုရွတ်ဖတ်သည်။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၊ သဗ္ဗညုဘုရားနှင့် စာရေးသူ၏ ဆရာအရင်းဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အကျော် ဆရာတော် အရှင်သူမြတ်ကြီးတပါး အကြောင်းကို စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့်ပင် ဤဘုရားပေါ်သို့ ခက်ရာခက်ဆစ်တက်၍ ပရိတ်ရွတ်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်လေသလား ဟု တွေးမိသည်။

နာရီဝက်ခန့် ပရိတ်များ ရွတ်ပြီးသော အခါ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သမာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ် ဟူသမျှတို့ အား အမျှပေးဝေ သက်သေထူပြီး ခေတ္တမျှ ထိုင်ကာပုဂံ၏ ရှုခင်းကို လေ့လာနေမိသည်။ ထိုစဉ်က စဉ်းစားခဲ့သော သမိုင်းကြောင်း ဖြစ်ရပ်များကို တကြိမ်တွင် ပြန်လည် ရေးသားရန် ရည်ရွယ်မိခဲ့သည်။ နောက်စာအုပ်တွင် ဖော်ပြနိုင်ကောင်းလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်ရပေသည်။

သဗ္ဗညုစေတီတော်မှ နံနက် ၈-နာရီခန့်တွင် ထွက်ခွာခဲ့ပြီး နေမမြင့်မီ အချို့ တန်ခိုးကြီးဘုရားများကို ဆက်လက် လေ့လာ ဖူးမြော်ကာ ညောင်ဦးသို့ နံနက် ထမင်းစားချိန်အမီ ပြန်ခဲ့လေ သည်။ နေ့လယ်တွင် ခေတ္တနားမှဖြစ်မည်။ ပုဂံနေသည် ပူပြင်း လှသဖြင့် နေ့လယ်တွင် အပြင်ထွက်ရန် စိတ်ကုန်စရာ ကောင်း လှသည်။

ငြိမ်းချမ်းသောဘဝကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသော ဆရာတော် ဘုရားကြီး တို့၏ ဘဝ ဖြစ်စဉ်များကို မငြိမ်းမချမ်း လောဘ၊

ဒေါသ မောဟမီးများ၊ တောက်လောင်လျက်ရှိသော စာရေး
 သူတို့၏ဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားမိသည်။ စားဝတ်နေမှုအတွက်
 ရုန်းကန် လှုပ်ရှားယင်း သားတာဝန်၊ မယားတာဝန်၊ သမီး
 တာဝန်၊ ဆွေမျိုးတာဝန်တို့ဖြင့်ပိပြီး စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရ
 သော လူ့ဘဝ၏ လူမှုဒုက္ခ ဆင်းရဲခြင်းများကိုလည်း မြင်မိသည်။

ဘာသာအယူဝါဒ ခံယူမှု၌ပင် ဂိုဏ်းဂနဝါဒစွဲများ ပြင်း
 ထန်လှပြီး သူ့ဂိုဏ်းကကောင်းသည်၊ ငါ့ဂိုဏ်းကကောင်းသည်၊
 ငါ့ဘာသာကမှန်သည်၊ သူ့ဘာသာကမှားသည်၊ မိစ္ဆာ အယူ
 ဝါဒ ဖြစ်သည်ဟု အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲငြင်းခုံနေကြသော အကြောင်း
 များကိုလည်း ကြားသိနေရပြန်သည်။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတည်းဟူသော ဗြဟ္မ
 ဝိဟာရတရား လေးပါးကိုပင် လိုက်နာနိုင်ခြင်း မရှိကြသော
 ကြောင့် လူ့ဘောင်လောကတွင် ငြိမ်းချမ်းမှု ကင်းမဲ့နေသည်
 များကို တွေ့မြင်နေရပေသည်။

စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရသော အခါ၌ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
 ချိုယှဉ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာကာ စိတ်ပူပင် သောကရောက်ခြင်း၊
 ရောဂါဝေဒနာအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်ခံစားရခြင်း စသည့် ဒုက္ခ
 ဆင်းရဲများကို တွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်ကြရပေသည်။ ထိုအခါ၌ ဆရာ
 တော် အရှင်သူမြတ်များ၏ ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝဖြစ်စဉ်များကို
 လေ့လာရင်းမှ ကုသိုလ်တရားကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး စိတ်၏ ငြိမ်း
 ချမ်းမှုကို တဖြည်းဖြည်း ရရှိလာနိုင်ပေသည်။

စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိလာသည်နှင့် အမျှ ကုသိုလ်တရားကို ပွားများလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာပြီး စိတ်နှလုံး ငြိမ်းချမ်းမှု၏အနှောင့်အယှက် အဆီးအတားဖြစ်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားများကို တဖြည်းဖြည်း ပယ်သတ်နိုင်လာသည်။ ဤအတွေးများကြောင့်ပင် မြင်းခြံနယ်သို့ ရောက်ရှိစဉ်က ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ဘဝကို တစေ့တစောင်း လေ့လာမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၃)

ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးနှင့် ပဋ္ဌာန်းတရားတော်

စွန်းလွန်းဆရာတော် ဦးကဝိက ငရုတ်ပင်ဆရာတော် မေးသဖြင့် ဝိသုဒ္ဓိ ၇-ပါးနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြေကြားသော အကြောင်းအရာများကို စာရေးသူက ဤသို့ လေ့လာဖူးခဲ့သည်။ မှတ်တမ်းမှတ်စုများဖြင့် ရေးမှတ်ထားခဲ့ဖူးသည်။ တနေ့တွင် ငရုတ်ပင်ဆရာတော်က ဆရာတော် ဦးကဝိကို ဝိသုဒ္ဓိ ၇-ပါးနှင့် ပတ်သက်ပြီးမေးရာ ဆရာတော်ဦးကဝိက “တပည့်တော်က စာမတတ်တော့ ပြောတတ်သလိုသာ ပြောပါရစေဘုရား” ဟု စကားပလ္လင်ခံပြီး အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားခဲ့လေသည်။

“တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရှေးဦးစွာ ဘုရားကန်တော့၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေပြီး အားထုတ်ဆဲ အခါမှာ မိမိ

ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို ဘုရားကိုလှူ၊ အချိန်မပိုင်းပဲ မိမိ စွမ်းသမျှ တတ်နိုင်သလောက် အားထုတ်ရပါတယ်။

“သမာဓိရလာတော့မှ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ပုမ္မအေးမှ စသော ဝေဒနာတွေပေါ်လာတာကို သိလာနိုင်လိမ့်မည်။ အဲဒီ ပေါ်လာ တဲ့ဝေဒနာကို ရှုဆဲအခါမှာလဲ မျက်စိကလဲတောင်ကြည့်မြောက် ကြည့် မကြည့်ရပါဘူး၊ ပါးစပ်ကလဲ စကား မပြောရပါဘူး၊ လက်ကလဲ ကိုးယို့ ကားယား မလှုပ်ရပါဘူး၊ အဲဒီအခါမှာတော့ စက္ခုမြွေ၊ သောတိမြွေ၊ သာနိမြွေ၊ ဇီဝိမြွေ၊ ကာယိမြွေ ဟူသော ဣမြွေငါးပါး ထုံနေတယ်၊ အဲဒါကို သိလစင်ကြယ်တယ်၊ သိလ ဝိသုဒ္ဓိလို့ခေါ်တယ်။

“ဝေဒနာပေါ်မှာ စိတ်တည်နေတော့ စိတ်စင်ကြယ်တယ်၊ အားရုံ စူးစိုက်မှုပေါ်မှာ စိတ်တည်နေတော့ စိတ်စင်ကြယ်တဲ့ သဘောဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကို စိတ္တဝိသုဒ္ဓိလို့ခေါ်တယ်၊ သိလကလဲ စင်ကြယ်၊ စိတ်ကလဲစင်ကြယ်တော့ မှန်တာကို မြင်လာတာပေါ့၊ မှန်တာကို မြင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ မိမိ ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်မှာ မွှေးတုန်းပေါက်က မီးခတ်နဲ့ မီးခတ်ကျောက် ခတ် လိုက်တော့ မီးပွင့်ကလေးတွေ ဖွားဖွား ဖွားဖွားနဲ့ မြင်ရသလို မြင်ရတယ်၊ အဲဒီလိုမြင်ရတော့ ငါ့မှာ ခြေလဲမရှိ၊ လက်လဲမရှိ၊ ကိုယ်လဲမရှိ၊ ဦးခေါင်းလဲမရှိ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သူဦးသူားတယ်၊ အဲဒါကို အမြင်စင်ကြယ်လာတယ်၊ အဲဒါကို ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိလို့

ခတ်ပါပေတယ်၊ မှန်ပါပေတယ်လို့
... အဲသည်တော့ ယုံမှား

ကင်းသွားတယ်။ ကင်္ဂါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို မြင်ရ တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာတာပေါ့။ ဝမ်းသာတော့ အလင်း ဓာတ်ကြီးဟာ မိမိရှေ့မှာ ပေါ်လာတယ်။ ဒီအလင်းဓာတ်ကြီး ထဲမှာ သွားပြီးတယ်နေတယ်။ အဲဒီလို အလင်းဓာတ်ကြီးထဲမှာ သွားပြီးတယ်နေတော့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဝေဒနာတွေချုပ်ပြီး အေးနေတယ်။ အဲဒါကို အန္တရာယ် ၁၀-ပါးထဲမှာ နှစ်နေတယ်လို့ ခေါ်တယ်။

“အဲဒီလို အလင်းဓာတ်ကြီးထဲမှာ တယ်နေရာက ငါ့ဟာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို အာရုံပြန်ပြီး သိမ်းလိုက် တယ်။ အဲဒါ မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို အာရုံရောက်လာတော့ ဝေဒနာတွေ ပြန်ပေါ် လာတယ်။ အဲဒီတော့ အာရုံက အထက်လွန်သွားလိုက်။ အောက် ပြန်ကျသွားလိုက်နဲ့နေတယ်။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ မကျသေးဘူး။ အဲဒီ တော့ ဇောကိုတင်းပြီး တဖြည်းဖြည်းချလာတော့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကျသွားတယ်။ အဲဒါကို ပဋိပဒါဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိလို့ခေါ်တယ်။

“အဲဒီလို ပဋိပဒါလဲ ကျသွားရော သေနတ်ကို ယမ်းတောင့် ထည့်ပြီး ဇီကကိုင်ဖြုတ်လိုက်သလို ဒိုင်းဆိုပြတ်သွားရော။ အဲဒါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိလို့ခေါ်တယ်” ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ငရုတ်ပင် ဆရာတော်မှာ ဆရာတော်ဦးကဝိ ရှင်းပြသော ဝိသုဒ္ဓိ ၇-ပါးကို သဘောကျသဖြင့် “အရှင်ဘုရား ဝိသုဒ္ဓိက သာ၍ပင် ကောင်းသေးတယ်” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တကြိမ်တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေတ္တ ကြွနေစဉ် နိုင်ငံကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တဦးက လျှောက်ထားသဖြင့်

ပဋ္ဌာန်းတရားတော်ကြီးကို အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော် မူခဲ့ပေသည်။

ဒကာဖြစ်သူအား “ဘုန်းတော်ကြီး ဦးကဝိ ရှိတယ်လို့ မကြား ဖူးဘူးလား” ဟု ဆရာတော်ကြီးက မေးသည်။ “ကြားပါ၏ ဘုရား” ဟု ဒကာက ဖြေဆိုသည်။

“အဲဒါဟိတ်ခတ်တာ၊ ဟေတုပစ္စယော-လို့ ခေါ်တယ်”
ထိုနောက် ဆရာတော် ဘုရားက “သွားအုံးမှပါလေလို့၊
အာရုံက မဆန့်ဘူးလား”

“ဆန့်ပါတယ် ဘုရား”

“အဲဒီအာရုံဆန့်တာကို အာရမ္မဏပစ္စယောလို့ ခေါ်တယ်၊
အိမ်မှာ ကျီးစားစား၊ ခွေးစားစား၊ ဘုန်းတော်ကြီး ခြေရင်း
ကိုတော့ မရောက်ရောက်အောင် သွားအုံးမှပဲလို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
အာရုံကဆွဲလာလို့ ယခု ဘုန်းတော်ကြီး ခြေရင်းကို ရောက်လာ
တာဟာ ဒကာကြီး လာချင်လို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်
ကြီးကို အာရုံက အဓိပတိကပ်ပြီး ဆွဲလာခြင်းကြောင့် အဓိပတိ
ပစ္စယောလို့ ခေါ်တယ်”

“မှန်လှပါဘုရား”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လာရသလဲဆိုတော့ ရှေးက ဘုန်းတော်
ကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဖူးလို့ ခု တွေ့ချင်တယ်၊ ခုတွေ့ချင်လို့ တွေ့ရပြန်
တယ်၊ နောင်ကိုလဲ တွေ့ရပေအုံးမယ်”

“ဒကာကြီး ဝက်သားများ စားဖူးသလား”

“စားဖူးပါတယ် ဘုရား”

“အဲ ရှေးက ဝက်သားကို စားဖူးလို့ ခု စားချင်တယ်၊ ခု စားချင်လို့ စားရပြန်တယ်၊ နောင်ကိုလဲ စားရလေအုံးမယ်”

“ခွေးသားကော စားဘူးသလား”

“မစားဘူးပါဘုရား”

“အဲ—ရှေးက ခွေးသားမစားဘူးလို့ ခုမစားချင်ဘူး၊ ခုမစားချင်လို့ ခုမစားဘူး၊ နောင်ကိုလဲ စားရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှေးက သည်တရားမျိုးကို နာခွဲရဘူးလို့ ခု-နာချင်တယ်၊ ခုနာချင်လို့ နာရပြန်တယ်၊ နောင်ကိုလဲ နာရလေအုံးမယ်”

“အနန္တရာ၊ သမနန္တရာ၊ သဟဇာတ၊ အညမည ပစ္စည်း ဆက် မသွားပေဘူးလား”

“သွားပါတယ်ဘုရား”

“ဘုန်းကြီးရဲ့ ခြေရင်းရောက်တော့ ဘုန်းကြီးက ရှေးဦးစွာ ဘုရားကန်တော့၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေ၊ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ဘုရားလှူ၊ နှာသီးဖျားမှာ စိတ်ကိုထား၊ လေတိုးထိတော့ သိလိမ့်မယ်၊ သိတဲ့အပေါ် သဘိထားရမယ် ပြောတော့ နိဿယပစ္စယော၊ ဥပနိဿယပစ္စယောလို့ ခေါ်တယ်”

“အားထုတ်ဆဲ အခိုက်အတန့်မှာ မျက်စိကကော တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် ကြည့်သေးရဲ့လား”

“မကြည့်ပါဘုရား”

“နားကကော ဟိုထောင်သည်ထောင် ထောင်သေးရဲ့လား”

“မထောင်ပါဘုရား”

“နှာခေါင်းကကော ဟိုရှု သည်ရှု ရှုသေးရဲ့လား”

“မရှုပါဘုရား”

“ပါးစပ်ကကော ဟိုစားချင် သည်စားချင် ရှိသေးရဲ့လား”

“မရှိပါ ဘုရား”

“ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကကော ဟိုသွားချင် သည်သွားချင် ရှိသေး
ရဲ့လား”

“မရှိပါ ဘုရား”

“အဲ—စက္ခုန္ဒြေ၊ သောတိန္ဒြေ၊ သာနိန္ဒြေ၊ ဇီဝိန္ဒြေ၊ ကာယိန္ဒြေ
ဆိုတဲ့ ဣန္ဒြေ ငါးပါးမလုံဘူးလား”

“လုံပါတယ် ဘုရား”

“အဲဒါ ဣန္ဒြိယပစ္စယော—လို့ ခေါ်တယ်”

“မိမိ နှာသီးဖျားမှာ လေတိုးထိဘာကို သတိနဲ့ သုံးသပ်ပါ
များတော့ စျာန်ရဲ့ သတ္တိ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ စျာန်ဆိုတာ
ကိလေသာ လောင်ကျွမ်းခြင်းကို စျာန်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒါ-
စျာနပစ္စယော-လို့ ခေါ်တယ်”

“မှန်လှပါ ဘုရား”

“အဲဒီ မဂ်ခရီးကို သွားပါများတော့ သမာဓိ ကြီးထွား
လာတဲ့အခါ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အမြင်သန်လာတဲ့အတွက် မရှိတာ
ကို ကျေးဇူးပြုလိမ့်မယ်၊ ရှိတာကိုလဲ ကျေးဇူးပြုလိမ့်မယ်”

“မရှိတာက ငါ့ခြေ၊ ငါ့လက်၊ ငါ့ခေါင်း၊ ရှိတာက စိတ်၊
စေသသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ပရမတ္ထဘုရားပဲ”

“ကင်းတာကိုလဲ ကျေးဇူး ပြုလိမ့်မယ်၊ မကင်းတာကိုလဲ
ကျေးဇူးပြုလိမ့်မယ်၊ မကင်းတာက-သင်္ခတခတ်၊ ကင်းတာက-
အသင်္ခတခတ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား”

“အဲဒါ အတ္တိပစ္စယော၊ နတ္တိပစ္စယော၊ ဝိဂတပစ္စယော၊ အဝိဂတပစ္စယော လို့ ခေါ်တယ်” စသည်ဖြင့် ဟောကြားခဲ့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားမှာ ရှင်းသည်၊ တိုသည်၊ ပြတ်သည်။ လူသာမန်များ နားလည်အောင် ပါဠိ ပါဠိသား မပါလှပဲ ခဲရာခက်ဆစ်များကို လွယ်ကူအောင်ဟောပြောရှင်းပြနိုင်လေသည်။ စာရေးသူမှာ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် ဟောသော တရားများကို စဉ်းစားမိယင်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်များ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

၁၂၇၅-ခုနှစ်၊ ဝါကျွတ်သော အခါတွင် ဆရာတော် ဦးကဝိသည် အတူနေ ဦးဝိဇယ ကိုယ်တော်အား ကျောင်းနှင့် ပရိသတ်များကိုပါ အကုန်လုံးအပ်တော်မူသည်။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့တွင် ယခုစွန်းလွန်းဂူကျောင်း တည်ရှိရာ စွန်းလွန်း ချောင်းကမ်းဘေး ရှားပင်အောက်သို့ ဆရာတော် ဦးကဝိသည် တပါးတည်း ကြွသွားတော်မူသည်။ ဝါးကွပ်ပြစ်တခုပေါ်၌ နေထိုင် သီတင်းသုံးကာ တပါးတည်း တရားအား ထုတ်နေတော်မူသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အဖြစ်ကိုမြင်တွေ့ရသော နတ်ညွှန်း ရှာမှ ဦးဘိုးဆိုသူက သုံးပင်နှစ်ဆောင်ပြိုင် ကျောင်းတကျောင်းနှင့် ကုဋိတလုံးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။ ပထမတွင် စွန်းလွန်းချောက်ကျောင်းဟု အမည်တွင်ပြီး၊ နောက်ပိုင်း၌ တရားအားထုတ်သော ဂူတွေများလာသဖြင့် စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဟု ယခုထက်တိုင် အမည် ထွင်လေသည်။

ယခုထက်တိုင်အောင်ပင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံး နေထိုင် သွားတော်မူသော ကျောင်းတော်ကြီးနှင့် တကွ တရားအားထုတ်ကြသော ဂူကျောင်းများသည် သာယာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှစွာ တည်ရှိနေတော့သည်။ ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဂူကျောင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့မှ တပည့်ကြီး ဦးတင်ဖေ၊ ဒေါ်သိန်းခင်၊ ဦးအောင်မြတ်၊ ဒေါ်အေးခင်တို့ ကြီးစားအားထုတ်တည်ထောင်သော ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းဂူ ကျောင်းတိုက်ခွဲသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ကြွလာတော်မူ သည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဒါယကာ ဒါယိကာမများကို ဝန်ကြီး ဟောင်း ဦးဘကျမ်းက ခေါင်းဆောင်ပြီး အခမ်းအနား ဖြင့် ကြိုဆို ပင့်ဆောင်ကြသည်။

စွန်းလွန်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးနှင့် တိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးသောဘဏတို့၏ စေခိုင်းချက်အရ သိမ်သမုတ်ရန် အတွက် လိုအပ်သော ပြုဖွယ်ကိစ္စအဝဝတို့ကို ရန်ကုန်မြို့၊ ဝတ္တလစ်လမ်း သီရိမင်္ဂလာကျောင်းတိုက်၊ ဓနုဖြူဆရာတော် ဦးကုသလသာမိက ခေါင်းဆောင်ပြီး ရန်ကုန်မြို့မှ ဒါယကာ ဒါယိကာမများနှင့် စီစဉ်ဆောင်ရွက်တော်မူသည်။ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဆောင်၍ ၁၃၁၃-ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၄-ရက် တနင်းလာနေ့ ညနေ ၂-နာရီအချိန်တွင် သံဃာတော် ၂၄-ပါး နှင့် တကွ၊ ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ သိမ်သမုတ်တော်မူသည်။

သိမ်သမုတ်ပြီးနောက် ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းဂူ ကျောင်း တိုက်ခွဲတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ၆-ရက်တိုင်တိုင် လာရောက်ဖူးမြော်ကန်တော့ကြသော တပည့်

ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့၏ အဖူးအမြော် အပူဇော်ခံပြီး တရား
ဓမ္မများ ဟောပြု သွန်သင် ဆုံးမတော်မူသည်။ နေ့ပိုင်းတွင်
တရားဟောတော်မူ၍ ညပိုင်းတွင် သမထဝိပဿနာ တရားများ
ကို လက်တွေ့ ပြသတော်မူသည်။

နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၃-ရက် သောကြာနေ့ နံနက်တွင်
ရန်ကုန်မြို့ သာသနရိပ်သာသို့ ကြွတော်မူ၍ ဒါယကာ ဒါယိ
ကာမ အပေါင်းတို့အား တရားဓမ္မ ဟောပြု ဆုံးမတော်မူကာ
တညမျှ သီတင်းသုံး နေတော်မူသည်။ နောက်တနေ့ နံနက်
နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၄-ရက် စနေနေ့တွင် မြင်းခြံသို့ ပြန်ကြွ
တော်မူသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရန်ကုန်သို့ ကြွခြင်းမှာ နောက်ဆုံး
ကြွခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ကြည်ညို
သဒ္ဓါ ထက်သန်စွာဖြင့် ရှိခိုး ပူဇော်တော်မူသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာပြီး အထိန်း
အမှတ်အဖြစ် တည်ထားသော စေတီတော်မြတ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။
များမကြာမီ ရုပ်ခန္ဓာ ချရတော့မည်ကို ကြိုတင်သိနေပုံရသည်။
မြင်းခြံမြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိပြီးနောက် တပည့် ဒါယကာ
ဒါယိကာမအပေါင်းတို့အား တရားဓမ္မ ဟောကြား ဆုံးမကာ
နေတော်မူသည်။

၁၃၁၄-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၉-ရက် စနေနေ့ညနေ
ငါးနာရီအချိန်ခန့်တွင် ရုပ်ခန္ဓာချ၍ ပျံလွန်တော် မူလေသည်။
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ကလာပ်အား
မီးသဂြိုဟ်ပစ်ရန် မှာထားခဲ့သော်လည်း အချို့ တပည့်များနှင့်

ပုဂ္ဂိုလ်များက မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုပဲ လွှမ်းစေတီ တည်ကာ ဂူ
သွင်းထားခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ထိုအရာသည် စာရေးသူအဖို့
အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို
ဖူးမြော်ယင်းမှ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

စာရေးသူ၏ ရေးသားဖော်ပြချက်များကို သံသယရှိပါက
မြင်းခြံမြို့သို့ သွားရောက်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်
တော်ကို ဖူးမြော် ကြည့်ပါလျှင် တကယ့် ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို ကိုယ်
တိုင် ကိုယ်ကျ တွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရပ်ဆန်း
များကို ယခု ခေတ်အခါတွင် လက်တွေ့ ရှာဖွေ လေ့လာရန်
အတော်ပင် ခက်ခဲလျက် ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဖြစ်နေပေသည်။

အခန်း (၁၄)

တောင်ပုလု ဆရာတော်ဘုရားကြီး

၁၉၆၈-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် တောင်ပုလု ဆရာတော်
ဘုရားကြီးနှင့် တွေ့ဆုံဖူးမြော်ရပြီးနောက် ဆရာတော်ဘုရား၏
မွေးနေ့သက္ကရာဇ် အချိန်နာရီ စသည်များကို ကူးလာပြီး အိမ်
တွင် ဇာတာတော်ဖွဲ့ကာ တွက်ချက်ကြည့်သည်။ ဆရာတော်
ဘုရားမှာ ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားထက် တနှစ်ခန့်ငယ်ပြီး ယခု
စာရေးနေသည့် အချိန်တွင် သက်တော် (၈၃)နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်ပါ
သည်။ တပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား
နံနက် ၁၀-နာရီခန့်တွင် ဒေါက်တာဆာကား၏ တိုက်၌ သွား
ရောက် တွေ့ဆုံဖူးမြော်ရသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စာရေး
သူကို တွေ့ဆုံသောအခါ “ဒကာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်
လား” ဟု မေးတော်မူသည်။

စာရေးသူက “ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ဖူးမြော်ရအောင် ယနေ့ ခွင့်ယူလာခဲ့ပါတယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပြီး ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ လူထူပရိသတ်များမှာ အစုလိုက် အစုလိုက် လူဖွယ်ပစ္စည်းများဖြင့် ဝင်လာပြီး ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား ကြည်ညို လေးစားစွာ လှူဒါန်း ဖူးမြော်နေကြသည်။ တိုက်ရှင်၏ ညီဟု ထင်ရသော အိန္ဒိယ အမျိုးသားတဦးက ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသော ကွမ်းယာထုပ်များကို ဆရာတော်ကြီးဘေး စားပွဲငယ်ပေါ်တွင် ချထားလိုက်သည်။

ဆရာတော် ဘုရားသည် ထိုကွမ်းယာ ထုပ်များကို ယူပြီး လာရောက် ဖူးမြော်ကြသူများကို တထုပ်ချင်း ဝေပေးနေသည်။ တချို့ လူများသည် ပုလင်းများတွင် ရေများထည့်၍ ယူလာကြပြီး ဆရာတော်ဘုရားကိုအပ်ရာ ဘေးမှ ဒကာအချို့က ထိုရေပုလင်းများကို အခန်းထောင့် တနေရာတွင် စုပုံထားသည်။ ရေပုလင်းများတွင် အပ်သူ၏ အမည် နေရပ်လိပ်စာ စသည်များကို စာကလေးများ ရေးထိုးကပ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဆရာတော်ဘုရားအား အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ရေ ချီးမြှင့်ရန် အတွက် လှူဒါန်း ဆက်ကပ်ထားခဲ့ကြဟန် တူသည်။ ရောဂါဝေဒနာရှင် လူအချို့ကိုလည်း ခေါ်ဆောင်လာကြပြီး ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား ဖူးမြော်စေသည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏ လုပ်ဆောင်မှု ဟူသမျှကို အာရုံစူးစိုက် ဖူးမြော်ကာ ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ဒါယကာ ဒါယိကာမများအား ဆရာတော်ဘုရားက မြတ်စွာဘုရား၏ ဟောကြားဆုံးမသော တရားတော်

အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ် နေထိုင်ကြရန် အဆုံးအမ ပြုတော်
မူသည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဟောကြားတော်မူသော တရား
တော်များမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် လူတိုင်း နားလည် သဘော
ပေါက်နိုင်သော ဓမ္မကြောင်းဆိုင်ရာ တရားတော်များ သာ
ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဆွမ်းစားချိန် ရောက်လာသဖြင့် ဒကာ အချို့က
ဆရာတော်ဘုရားအား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် လာရောက်ပင့်ဆောင်
ကြသည်။ စာရေးသူ ကို တိုက်ရှင်များက အောက်ထပ်တွင်
ထမင်းသုံးဆောင်ပါရန် ဖိတ်ကြားလေသည်။ ထိုစဉ်က အဓိဋ္ဌာန်
ဝင်ပြီး သက်သတ်လွတ်စားနေသော ကာလဖြစ်သဖြင့် အိမ်မှ
ပါလာသော ထမင်း ချိုင့်ကို ယူကာ သူတို့ ခေါ်ဆောင်ရာ
အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလိုက်သွားသည်။

ထမင်းစားခန်းအတွင်း လူ အစိတ် သုံးဆယ်ခန့် ရှိမည်ဟု
ထင်ပါသည်။ စာရေးသူကို စားပွဲရှည်တလုံး ထိပ်တွင် နေရာ
ပေးသဖြင့် ဝင်ထိုင်ကာ ပါလာသောထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်လိုက်၍
ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်သည်။ ဖိတ်ကြားသူ မိတ်ဆွေအချို့က
သက်သတ်လွတ် ဟင်းများနှင့် ပန်းကန်များ ယူလာကာ သူတို့
ဟင်းများကိုလည်း သုံးဆောင်ပါရန် ပြောဆိုကြသည်။ မိတ်ဆွေ
တယောက်က ထမင်းပန်းကန်တချပ်တွင် ထမင်းတွေ အပြည့်
အမောက်ကြီး ထည့်လာပြီး စာရေးသူရှေ့တွင် ချပေးသည်။
“ကျွန်တော် ဒီလောက်အများကြီး မစားပါဘူး၊ ဝမှာစိုးလို့
အစားအသောက်ကို လျော့စားတာ ကြာပါပြီဟု ပြောလိုက်
သည်။

စာရေးသူက သက်သတ်လွတ် ဟင်းများဖြင့် ထမင်းကို အေးဆေးစွာ စားပြီးသောအခါ “ဗိုလ်ကြီး ထမင်းစားတာ နည်းလှချည့်လား” ဟု ဘေးမှမိတ်ဆွေက လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် အစာလျော့စားတာ ကြာပါပြီ” ဟု ဖြေလိုက်သည်။ မိတ်ဆွေ တဦးက ထမင်းစားပြီး ရေသောက်ရန် ဖန်ခွက်ကြီးတလုံးဖြင့် သောက်ရေခပ်ကာ စာရေးသူ အနီးတွင် လာ၍ ချပေးသည်။ စာရေးသူမှာ ထမင်းစားပြီးစတင် ရေသောက်သော အလေ့အကျင့်ကို မပြုခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် သူခပ်ပေးသောရေကို မသောက်တော့ပေ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆွမ်းစားပြီးနောက် မူလ သီတင်းသုံးသော အခန်းသို့ ပြန်ကြွသွားသဖြင့် စာရေးသူလည်း လိုက်ဝင်သွားသည်။ လာရောက် ဖူးမြော်သော ပရိသတ် အတန်ငယ် ရှင်းသွားသော အခါ၌ ဆရာတော် ဘုရားသည် ထိုင်နေရာမှ ခေတ္တထကာ သင်္ကန်းကိုရုံပြီး ကုဋိဘက်သို့ကြွသွားတော်မူသည်။ ကုဋိမှပြန်ထွက်လာသောအခါ စာရေးသူအား အခန်းတံခါးမကြီးကို ပိတ်ခိုင်းသဖြင့် ထပိတ်ကာ ဂျက်ထိုးလိုက်သည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဘေးတွင် ရှိသေစွာ ထိုင်ပြီး မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်ကာ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဇာတာတော်ပါ အချက်အလက်များကို အိမ်မှ တွက်ချက်လာသည့်အတိုင်း လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဆရာတော် ဘုရားသည် စာရေးသူ၏ လျှောက်ထားချက်များကို တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်တော်မူသည်။

စာရေးသူလည်း သမထ ဝိပဿနာ တရားများ လက်တွေ့အားထုတ်ရာတွင် တွေ့ကြုံရသော အခက်အခဲများကို ဆက်လက်

တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ ထိုစဉ် စာရေးသူ၏ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝ ဆရာတဦး ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဆရာဦးလှမောင် ဝင်လာသဖြင့် စာရေးသူက နေရာပေးကာ နောက်ဆုတ်ပေး လိုက်သည်။ ဆရာက သူတို့ ရေးသားပြုစုနေသော စာတန်း ကျမ်းများ အကြောင်း ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်ထား မေးမြန်းနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ တနာရီခန့် လျှောက်ထား ဆွေးနွေးပြီးနောက် ဆရာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသဖြင့် စာရေး သူနှင့် ဆရာတော် ဘုရားကြီးသာ ကျန်နေတော့သည်။ ထိုစဉ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ငါ့ကိုတိုက်ရှင်ဒကာက အိန္ဒိယပြည်ကို လိုက်ကြပြီး ဗုဒ္ဓဂါယာမှာ ဘုရားဖူးဖို့အတွက် ပင့်ဖိတ်နေကြ တယ်။ ငါ ကြံနိုင်ပါ့မလားတော့ မသိဘူး၊ ကြလို့ရှိယင်လဲ သူတို့ စကားလည်း ငါ နားမလည်တော့ တရားဟောလို့လဲ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

စာရေးသူက “အိန္ဒိယပြည်ကိုကြပြီး မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော် မူရာစတဲ့ နေရာဌာနများကို ဖူးမြော်ရတဲ့ အတွက် ထူးခြားမှု တော့ ရှိမှာပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်တောင် မဇ္ဈိမဒေသ မြတ်စွာ ဘုရား ပွင့်တော်မူသော ဗုဒ္ဓဂါယာသို့ သွားရောက် ဖူးမြော်လို သော ဆန္ဒ ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေ အရ ယခု အချိန်မှာတော့ သွားနိုင်လိမ့်အုံးမယ် မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ ဆရာ တော် ဘုရား ကြံနိုင်မယ်ဆိုပါက အလွန် ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြန်လျှောက်လိုက်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားက “အေး ဒကာ၊ ငါလဲ တခြားတိုင်းပြည် ကိုတော့ သိပ်ပြီးတော့ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ဗုဒ္ဓဂါယာကိုတော့

တကြိမ်တခါ သွားရောက် ဖူးမြော်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒရှိပါတယ်” ဟု အမိန့်ရှိသည်။ စာရေးသူက “ဒါကတော့ ဘာဖြစ်သလဲဘုရား သူတို့ပင့်တဲ့ဆီ လိုက်ပြီး အဖူးမြော် ခံခြင်းအားဖြင့် သာသနာ ပြုတဲ့သဘောလည်း ရောက်ပါတယ်” ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထား လိုက်သည်။ စာရေးသူက မိမိ လေ့ကျင့် အားထုတ်နေသော ကသိုဏ်းရှုခြင်း လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဘုရား အား ဆက်လက်မေးမြန်း လျှောက်ထားသည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် ကသိုဏ်း(၁၀)ပါးနှင့် ပတ်သက်ပြီး လိုရင်းအချက်များကို ရှင်းလင်း ပြောပြလေသည်။ စာရေးသူ နားမလည်၍ မေးမြန်း လျှောက်ထားသော အချက်များကို လည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်း မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။ ဆရာတော်ဘုရား ရှင်းလင်းဟောကြားသော အကြောင်းအရာ မှာ လက်တွေ့ သဘောတရားများကို တဆင့်ပြီးတဆင့် ရှင်းပြ၊ ဟောပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားက ကသိုဏ်း ၁၀-ပါး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း-၄၀ တို့နှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်မဟာဗုဒ္ဓသောသ ရေးသော ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာသည် လက်တွေ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုသူများအတွက် အားကိုးလောက်သော ကျမ်းတစောင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ သည်။ ဆရာတော်ဘုရား အမိန့်ရှိချက်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ မှတ်သားနားထောင်နေရသည်မှာ အလွန်အကျိုးရှိလှပေသည်။ ‘ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ’ နှင့်ဆင်တူသော ‘ဝိမုတ္တိမဂ္ဂကျမ်း’ တစောင် ရှိသည်ကိုသတိရမိသည်။ ထိုကျမ်းမှာ ‘သျှင်ဥပတိဿ’ ရေးသား ပါသည်။ ကျမ်းနှစ်ခုမှာ ညီအစ်ကိုသဖွယ်ဖြစ်နေပြီး တကျမ်းနှင့်

တကျမ်း အလွန်တူညီလျက်ရှိသည်။ ‘ဝိမုတ္တိမဂ္ဂ’ ကျမ်းမှာ လူသိ
 နည်းပြီး အိန္ဒိယပြည် သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ခရစ်သက္ကရာဇ်-၄၃၅ ခန့်
 တွင် တရုတ်ပြည်သို့ ရောက်၍ သွားပြီး တရုတ်ဘာသာဖြင့်သာ
 ရှိနေကြောင်း ထိုကျမ်းကို ၁၉၃၂-ခုနှစ်တွင် ပါမောက္ခဆပတ်
 ဆိုသူက တရုတ်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ပြီးမှ လူသိ
 များလာပါသည်။ ကျမ်းနှစ်စောင်မှာ တခုနှင့်တခု အလွန်တူညီ
 ကြပြီး ‘ဝိမုတ္တိမဂ္ဂ’ ကျမ်းမှာ မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာ နယ်ပယ်မှ
 ပေါ်ထွက်လာပြီး ‘ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ’ ကျမ်းမှာ ဟိနယာနခေါ် ထေရ
 ဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာနယ်ပယ်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍
 ယောဂီကျင့်စဉ်နှင့် ဆင်တူသော ကျင့်စဉ် သဘောတရားများ
 အရိပ်အငွေ့ကို ‘ဝိမုတ္တိမဂ္ဂ’ ကျမ်းတွင် တွေ့ရှိရပေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားက ဆက်လက်ပြီး မဟာသတိပဋ္ဌာန်တရား
 တွင်ပါဝင်သော ၃၂-ကောဋ္ဌာသ တရားရှုနည်းနှင့်ပတ်သက်၍
 ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာပျက်အောင်ရှုသောနည်းကို စာရေးသူအား ရှင်း
 ပြလေသည်။ ဘုရားရှေ့တွင် ဖြစ်စေ၊ လူသူကင်းရှင်းပြီး တရား
 ထိုင်၍သင့်တော်သောနေရာတခုတွင် ထက်ပယ်ဖွဲ့ခွေ တိတ်ဆိတ်
 ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိသော
 ၃၂-ကောဋ္ဌာသတွင် တခုစီ စိတ်ကိုတင်ပြီး ရှုရမည်ဟု အမိန့်
 ရှိသည်။

ကေသာ၊ ဆံပင်။ လောမာ၊ အမွှေး။ နခါ၊ လက်သည်း ခြေ
 သည်း။ ဒန္တာ၊ သွား။ တစော၊ အရေ။ မုသံ၊ အသား။ နှာရူ၊
 အကြော။ အဋ္ဌိ၊ အရိုး။ အဋ္ဌိမိဉ္ဇ၊ ခြင်ဆီ။ ဝက္ကံ၊ အညှို့။ ဟဒယံ၊
 နှလုံး။ ယကနံ၊ အသည်း။ ကိလောမကံ၊ အမြှေး။ ပိဟကံ၊ အဖျင်း။

ပပွါသံ၊ အဆုတ်။ အန္တံ၊ အူမ။ အန္တဂုဏံ၊ အူသိမ်။ ဥဒရိယံ၊ အစာ
သစ်။ ကရိသံ၊ အစာဟောင်း။ မတ္တလုဂံ၊ ဦးနှောက်။ ပိတ္တံ၊ သည်း
ခြေ။ သေမ္ပံ၊ သလိပ်။ ပုဗ္ဗေ၊ ပြည်။ လောဟိတံ၊ သွေး။ သေဒေါ၊
ချွေး။ မေဒေါ၊ အဆီခဲ။ အဿု၊ မျက်ရည်။ ဝသ၊ ဆီကြည်။
ခေဋ္ဌော၊ တံတွေး။ သိဗ္ဗာဏိကာ၊ နှပ်။ လသိကာ၊ အစေး။ မုတ္တံ၊
ကျင်ငယ် စသည်တို့ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်ဘုရားက အသေး
စိတ် ရှင်းပြတော်မူလေသည်။

စာရေးသူက ပါဠိ အဋ္ဌကထာကျမ်းများတွင် ပါဝင်သော
၃၂-ကောဋ္ဌာသအနက် အကျယ်ကို စာရှုသူများ အနည်းငယ်
သဘောပေါက်အောင် ရှင်းလင်းဖော်ပြလိုပါသည်။ သို့မှသာ
ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဆိုလိုချက်ကို ပိုမို သဘောပေါက်
နားလည်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဣမသ္မိံ ကာယေ၊ တွင်းပ ဝန်းကျင် မစင်ပြည့်မှုမ်း အရေ
လွှမ်းထ ဤကာယ၌။ ကေသာ၊ အဆင်းမည်းဖြူ ချိန်တူသဏ္ဍာန်
ချက်ဌာန်ဥပရိ ဦးမှာရှိသား ဒွိပရိစ္ဆေ နှစ်ကုဋ္ဌေငါးသန်းဂဏန်း
များဖြင့် ဆံပင် အစုတို့သည်။ အတ္တိသံဝိဇ္ဇန္တိ၊ ရှိချေကုန်၏။
လောမာ၊ စဉ်းငယ်မည်းနက် ထန်းမြစ်သက်သို့ အောက်ထက်
ကိုယ်ရေ အနံ့နေသော တွက်ရေကိုးသောင်း ကိုးထောင်ပေါင်း
ဟု အမှေးစုတို့သည်။ အတ္တိသံဝိဇ္ဇန္တိ၊ ရှိချေကုန်၏။ နခါ၊
ဖြူရောင်အဆင်းငါးကြင်းကြေးနွယ် နှစ်ဆယ်သော လက်သည်း
ခြေသည်းတို့သည်။ အတ္တိသံဝိဇ္ဇန္တိ၊ ရှိချေကုန်၏။ ဒန္တာ၊ အလယ်
လေးရံ ဗူးစေ့ပုံသို့ ပန်းငုံသို့ပြင် လှည်းယာဉ် ထောက်ခွ ဒွေးကြ
ဖျားမြစ် လေးမြစ်လေးဖျား နှစ်ပါးစီပေါင်း နှစ်ချောင်း စွန်း

ကယ် သုံးဆယ်သော သွားအစုတို့သည်။ အတ္တိသံဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိချေ
ကုန်၏။ တစော၊ ကိုယ်လုံးပတ်ခြုံ ကိုယ်ပုံဟန်တူ အဆင်းမူသော
အရေထူ အစုသည်။ အတ္တိသံဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိချေ၏။

မံသံ၊ အဆင်းနီရင့် ကကစ်ပွင့်ဟန် သဏ္ဍာန်ထေ့လာ ကိုးရာ
သောသားတစ်သည်၊ အတ္တိသံဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိချေ၏။

နှာရ၊ အဆင်းဖြူစွာလည်ဂီဝါမှ ဝဲယာရွှေနေောက် ရွှေနေောက်
ခြေလက် ငါးစီသက်၍ တွယ်ဖက်ရစ်ရုံ ခတ္တာငုံလို ကိုယ်ကို
ဆောင်တွယ် ခြောက်ဆယ်ကြောမ စသည်များစွာ ကုန်ရက်ဖြာ
သို့ ကိုးရာသော အကြောသည်။ အတ္တိသံဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိချေ၏။

အဋ္ဌိ၊ အဆင်းဖြူစွာ နှာနှလုံးဦး နဖူးတပါး မျက်နှာမေးရိုး
ညှပ်ရိုးပခုံး လက်ရိုးပေါင်ခါး ဒုအားခြေနေောက် ရောက်သည်
နှစ်ချက် ဖမျက်မြင်းခေါင်း မောင်းဖျားလေးမည် လည်ခုနစ်ရိုး
ခေါင်းခွံကိုးတည်း ရင်ရိုးစုဒ္ဒသံဋ္ဌာရသ်ကျောက်မှန်နံနှစ်ဆယ်
လေး ခြောက်ဆယ်လေးထေ့ လက်ခြေရိုးနု သုံးရာသော အရိုးစု
သည်။ အတ္တိသံဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိချေ၏။

အဋ္ဌိမိဉ္ဇံ၊ ဖြူရောင်အဆင်း ဝါးဆစ်တွင်း၌ မီးသင်းပျောင်း
ညံ့ ကြိမ်ညှန်တူပြီ ခြင်ဆီအစုသည်။ အတ္တိသံဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိ၏။ ဝက္ကံ၊
ကသစ်စေ့နယ် စဉ်းငယ်နီမှု တန္တုတညာ နှစ်ဖြာသရက် လည်မှ
တက်သည့် အချက်နှစ်ခု ကြောဖဲ့ပြုလျက် ဝတ္ထုပတ်လည် ရှိ၍
တည်သော အညှို့နှစ်ခုသည် အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဟဒယံ၊ ဆင်းရွက်ပဒု
ကြောပြင်ပုံတည်း ကြာငုံအောက်ရှု ဉာဏ်ရှိသုဝယ် 'စဉ်းငယ်
ပွင့်တုံ စုငုံမန္တ အပသန်ရှင်း တွင်းသပုတ်အူ နှစ်ဆူဇာတ်မှီ နီသည်
ရာဂ ဒေါသမည်းငြား သားဆေးရည် မောဟ တက္ကပဲရည်

ဝါသည်သဒ္ဓါ ပညာပြုံးပြက် ဇောတမြက်သွင် ဖြူစင်လွန်ကဲလက် ဆွံ့ခဲမျှ လောဟိတသည် ပုန္နာဂဋ္ဌိ တွင်းမှာရှိလတ် သားမြတ် လယ်ဗေ့ ရင်မှာနေသော နှလုံးသားသည် အတ္တိ၊ ရှိ၏။

ယကနံ၊ ကုမုဒြာ ကြာချပ်ကျောက်နှယ် စဉ်းငယ်နီလျက် ကသစ်ရွက်သဏ္ဍာန် ဉာဏ်မဲကြီးကြီး တခုတည်းသာ ပညာ ရှိဝယ် နှလုံးငယ်လတ် ထနုဗန္ဓရေ ညာမှာနေသော အသည်း သည်၊ အတ္တိရှိ၏။ ကိလောမကံ၊ ဆင်းဘဲဖြူသို့ နှလုံးညို ကို ဖုံးဆို့ ကန့်နေ အရေအသား အကြားမှာတည်နှစ်မည်သော ပဋိစ္ဆန္နာ ပဋိစ္ဆဒအမြှေးသည် အတ္တိရှိ၏။ ပိဟကံ၊ ကြောင်ပန်းပွင့်သွင် ညိုရောင်ထင်သော သတ္တင်္ဂုလာ နှားလျှာပုံတု ဝတ္ထုဝဲဘက် သရက်ရွက်ဝမ်းလျှာ ဘေးသညာတွင်သော အဖျင်းအစုသည် အတ္တိ၊ ရှိ၏။

ပဗ္ဗာသံ၊ သွန်းမည့်သဖန်း နိမြန်းဆင်းဟန် သဏ္ဍာန်စုံတံပဲ မုန့်ယှက်ကဲနှုန်း သည်းနှလုံးကို အုပ်ဖုံးတဲရရဲ အစာနဲက ထန်သဲ တေဇာ ပူလောင်လာ၍ သြဇာမကပ် နှားဝါးဖတ်နယ် သုံးဆယ် နှင့်နှစ် သားတစ်ဟူသော အဆုတ်အစုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။

အန္တံ၊ ယောကျ်ား ဒုတ္တိံ သ မိန်းမဌဝီ အတောင်ရှည်သား ဖြူသည်အဆင်း ကတေအင်းသို့ သွေးကျင်းမှာခွေ ခေါင်းပြတ် မြေလို လည်မျိုဝစ္စ ပဒေသဝယ် နှစ်ဆယ့်တတုန် လိပ်တုန်ရစ် နေသော အူမခွေအစုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ အန္တဂုဏံ၊ ကြာသိမ် မြစ်ဟန် ဆင်းသဏ္ဍာန်နေ အူမခွေကို နေရာတကျ မလျောရ အောင် ဖွဲ့နှောင်လျှိုထိုး ခြေသုတ်ကြီးဝယ် ကြိုးငယ်အလား အူကြားမှာတည်သော အူသိမ်အူနုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။

ဥဒရိယံ၊ စားသည့်အစာ သွင်လျှာရူပ အူမ ထက်ဖျား ဆန်ထုပ်လားသို့ ပကားသန့်ရှင်း တွင်းပိနွဲ့ခံ ရှုံဖယ်ဘိခြင်း ကစီ တွင်းနှယ် သုံးဆယ်နှစ်မျိုး ပိုးတို့နေရာ အထုံးမှာဝယ် လျှာရည် တံတေး သွားချေးအာစေး ထိုထိုချေးကို သိမ်းထွေးပေါင်းစုံ ထောင်းထုဝါးချေ မျှိလေဆင်းသက် ဓာတ်မီးချက်၍ ပရပွက်အူ ကျိုက်ကျိုက်ဆူပူ အမြှုပ်ထကာ ပိုးစားလောင်းမီး ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် တသွယ်သွေးသား ငါးပါးတဲလျက် ခွေးစားခွက်ဝယ် ထွေးဟက်စန့်လတ် ခွေးအန်ဖတ်အတူ အစာသစ် အစုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။

ကရီသံ၊ ယေဘုယျအား အစာလားတည်း အလျားရှစ်သစ် ဝါးကျည်ဆစ်သို့ ချက်မြစ်ကျောက်ကုန်း အူအဆုံး၌ သုံးစား သမျှ မမူကြေညက် ဦးခေါင်းသက်၍ လျှောလျက်စုနေ ဖြော့ တော့သော မြေညက်အတူ အစာဟောင်း အစုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ မတ္တလုဂံ၊ ဦးခေါင်းထဲချောင့် မှီခဲလှောင်သို့ ဆင်းရောင် ဖြူစွာ ဦးချာလေးဆက် လေးပုံဝက်တည်း မှီညက်စိုင့်အတူ ဦးနှောက်အစုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။

ပိတ္တံ၊ ဆုတ်နှလုံးကြား အသည်းနား၌ ထွားထွားကြီးကြီး သပွတ်သီးနှယ် အအိမ်ဝယ်တည်း မည်စည်ဆီကဲ့ အိမ်ဖွဲ့သည်းခြေ စိုလေရာရာ ရေမှာဆီးဆမ်း ပမာလွမ်းသား ညှိုးနှမ်းပျဉ်းပွင့် ကစော့ပွင့်တောင်ကြာ ပန်းဆင်းဝါသို့ အိမ်မှာမနေ နှစ်ပါး သော ဗဒ္ဒါဗဒ္ဒသည်းခြေသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။

သေမ္ပံ၊ ဝက်ချေးပနဲ ပျစ်ချဲ့ရှက်ရည် ပုံပမည်သို့ ဖြူသည် အဆင်း အခွက်ခင်းမျှ ချဲ့တွင်းစာထက် စားနို့သက်ကို ဆို့လျက်

ဖုံးပိတ်သော သလိပ်အစုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ပုဗ္ဗော၊ ဆူးကြောင့် ခလုတ် အိုင်း မန်း ဟုတ်၍ သွေးပုပ်စုပျော် ရှက်ရော်အဆင်း သူသေတိုင်းမှ ထမင်းချိုးရောင် ပုပ်ဟောင်နံ့ညှိသော ပြည် အစုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။

လောဟိတံ၊ ချိပ်ရည်ဖြစ်ဆင်း တလက်ခင်းမျှ ရင်းတိုင်းဆုတ် သို့ နှလုံးတို့ထက် တစက်စက်ကျ ယကနအောက်နေ ဤလေး ထေကို စိုစေလျက် စုဝေးသောသွေး၊ ကျသောချိပ်ရည် ပမည် ပိုက်ကျုံး ကိုယ်လုံးနွဲ့ရောက် အကြောလျောက်သော သွေးအား ဖြင့် နှစ်ပါးသော သန္တိဝိဘ သံသရဏသွေးသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ သေဒေါ၊ ဓာတ်ဝိပရီ ပူမည်၍ နှမ်းဆီအဆင်း ဆံမွေးတိုင်းမှ သက်ဆင်းယိုကျသော ချွေးသည် အတ္တိ၊ ရှိ၏။

မေဓေါ၊ ထက်ခြမ်းခဲ့သည့် နှင်းခဲအတူ ဆူးသာသအား ရေသားကြား၌ ကြုံသူအားမှာ ဆူရာရာမှီသော အဆိခဲအစု သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ အဿု၊ မီးခိုးမြှုပ် ဝင် ရယ်ရှင်ငိုကြွေး ဝမ်းပူ ရေးကြောင့် ချွေးသို့အဆင်း မျက်စိတိုင်းမှ သက်ဆင်း ယိုကျ သော မျက်ရည်သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။

ဝသာ၊ သဘောမတူ ရှိန်ပူလျှောဆင်း နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့် အဆင်းအုန်းဆီ ရေပေါ်ဆီသဏ္ဍာန် ပြန်ဟန်မသွေ လက်ခြေ နှာစွန်း ပခန်းစွန်းမှီ ခြင်ဆီအစုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ခေဋ္ဌော၊ ချဉ်ငန်စပ်ခါး မြင်စားကြမိ စိုးစိစက်ဆုပ် နှလုံးလှုပ်၍ ရေမြုပ် မယှင်း ပါးမှဆင်းလျက် လျှာရင်းပြစ်ချဲ့ လျှာဖျားကျသည် လျှာ၌တည်သော တံတေးသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ သိဃံ၊ ကာ၊ ငိုယိုသောက်စား ဓာတ်ချောက်ချား၍ ဖောက်ကားသိမ်းအုပ်

ကြာရွက်ထုပ်မှ နို့ဓမ္မိကျသို့ နုလှဆန်ဆန် ဆင်းဟန်မယုတ်
သလိပ်ပုပ်အဖြစ် စင်စစ်ဖြစ်မြောက် ဦးနှောက် ရည်လျှဉ်း
ဦးခေါင်းတုင်းမှ သက်ဆင်းအာစောက် အထက်ပေါက်ဖြင့်
လျှောလျှောက်နှာပူ တည်ယိုစသော နှပ်အစုသည်၊ အတ္တိ၊ ရှိ၏။

လသိကာ၊ မဟာလောကား စေးလားသဖွယ် ရာရှစ်ဆယ်ဆက်
အရိုးဆက်၌ ဆွတ်လျက်တည်လစ် ပျစ်ချဲ့သော အစေးပုပ်သည်။
အတ္တိ၊ ရှိ၏။ မုတ္တံ၊ ပဲင်ပြာရည်ဆင်း ဆီးစတုင်း၌ သက်ဆင်း
ကိုယ်မှ မရဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်သာထင် စိမ့်၍ဝင်သော
ကျင်ငယ်အစုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိချေ၏။ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

၃၂-ကောဠာသကို ဆင်ခြင်ရာ၌ ဦးစွာပထမ ပညတ်ဖြစ်သော
ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သက်သက်ကို စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။
အာရုံငါးပါးတွင် ပြန်လွင့်လျက်ရှိသော စိတ်များကို ပြန်လည်
ထိန်းချုပ်ပြီး ခန္ဓာ ကိုယ်တုင်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိစေကာ
ခန္ဓာကိုယ်တုင်းရှိ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ် အပိုင်းများ ဖြစ်သော
၃၂-ကောဠာသတွင် အစီအစဉ်အတိုင်း ကေသာ=ဆံပင်မှစပြီး
မုတ္တံ=ကျင်ငယ်အသိ ခန္ဓာကိုယ်တုင်း၌ရှိသော အင်္ဂါ အစိတ်
အပိုင်း ဟူသမျှကို အပြတ်အလပ်မရှိ ရှုမှတ်ရသော တရား
ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ၌ စိတ်မှာ အာရုံငါးပါးနောက်သို့ ပျံ့လွင့်ခြင်း
မရှိတော့ပဲ ခန္ဓာကိုယ်တုင်း၌ ရောက်ရှိနေကာ စိတ်တည်ငြိမ်မှု
သမာဓိတရားကို ဖြစ်ပေါ်လေသည်။ သမာဓိတရားကို ဖြစ်ပေါ်
စေသော ကနဦးအစလုပ်ငန်းမှာ သမထဘာဝနာ ပွားများ
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၃၂-ကောဠာသင်္ဂဟကို ဓာတုသမ္မဟုတနည်းဖြင့် ပြန်လည်ဆန်းစစ်
သောအခါ၌ ပထဝီ မြေဓာတ် နှစ်ဆယ်နှင့် အာပေါ ရေဓာတ်
ဆယ်နှစ်ခုသာ ပါဝင်ပေသည်။ တေဇောဓာတ် လေးပါးနှင့်
ဝါယောဓာတ်ခြောက်ပါး၊ အာကာသဓာတ်နှင့် မနောဝိညာဉ်
ဓာတ်တို့ မပါဝင်သေးပေ။ ထိုဓာတ်များမှာ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာ တန်ခိုးသတ္တိ စွမ်းအားများဖြင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိပြီး
ပညတ်နယ်ပယ်မှ ပရမတ်နယ်ပယ်သို့ ရောက်ရှိအောင် ပို့ဆောင်
နိုင်သော ဓာတ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
နယ်ပယ်သည် ကျယ်ပြန့်သည်နှင့် အမျှ လျှို့ဝှက် နက်နဲ ခက်ခဲ
သော သဘောကိုလည်း ဆောင်နေပေသည်။

ပထဝီဓာတ်၏သဘောမှာ ခန္ဓာကိုယ်ရုပ်၌ ခိုင်မာတောင့်တင်း
ခြင်း သဘောလက္ခဏာနှင့် ကျန်းတန်းခြင်းသဘောကို ဆောင်
သည်။ တောင့်တင်း ကျန်းတန်းခြင်း သဘောမှာ ပထဝီဓာတု၊
ပထဝီ(မြေ)ဓာတ်သဘော ဖြစ်ပေသည်။

တေဇောဓာတ်၏သဘောမှာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အရွယ်အိုမင်း
အရေတုန်လိပ်ခြင်းနှင့် ရင့်ကျက်စေခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ဖြစ်
ပေါ်သော သဘောများတွင် အခိုးအရှိန် ပူအေးခြင်း သဘော
လက္ခဏာဖြစ်သည်။ အရွယ်အိုမင်း အရေတုန်လိပ်ခြင်း စသည့်
လောင်ကျွမ်း ရင့်ကျက်စေတတ်သော အခိုးအရှိန် သဘောမှာ
တေဇောဓာတု တေဇော(မီး)ဓာတ်ပင် ဖြစ်သည်။

အာပေါဓာတ်၏ သဘောမှာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ဖွဲ့စေးသော
အခြင်းအရာ ကိစ္စတွင် ဖွဲ့စေးယိုတုန်ရုံမျှ ပြောင်းအံ့ခြင်းသဘောကို
ဆောင်ပြီး အာပေါဓာတု အာပေါ၊ (ရေ)ဓာတ်ဖြစ်သည်။

ဝါယောဓာတ်၏သဘောမှာ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊
 လျောင်းခြင်း စသည်တို့၌ တောင့်တင်းခိုင်ခံ့ ထောက်ပံ့ခြင်း
 သဘောလက္ခဏာကိုဆောင်ပြီး ရှေ့တွားလှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်ပေါ်
 မှုများမှာ အာပေါဓာတ် သဘောကိုဆောင်၏။ ခန္ဓာကိုယ်၌
 တောင့်တင်းခိုင်ခံ့ ထောက်ပံ့ ရှေ့တွား လှုပ်ရှားခြင်း သဘော
 မှာ ဝါယောဓာတ်၊ ဝါယော(လေ)ဓာတ် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်အားထုတ်မှုများကို ပြုလုပ်
 လာသောအခါ၌ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော၊ အာကာ
 သနှင့် မနေဝိညာဉ်တည်း ဟူသော ဓာတ် ၆-ပါးကို ထိန်းချုပ်
 လာနိုင်သောအခါ၌ ပြီးမြောက်အောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်သည်။
 ၃၂-ကောဠာသ ရှုမှတ်နည်းဖြင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေခံအားဖြင့်
 ပထဝီ(မြေ)ဓာတ်နှင့် အာပေါ (ရေ)ဓာတ်ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်
 လာပြီဖြစ်သည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တည်ငြိမ်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး
 သမာဓိတရား ရလာသောအခါ၌ သမထဘာဝနာ ဖြစ်ပေါ်
 လာပြီး ဝိပဿနာ ဘာဝနာသို့ တဆင့် တက်လှမ်းနိုင်မည်ဖြစ်
 ကြောင်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိသည်။

စာရေးသူမှာ ယောဂီကျင့်စဉ်ကို စာတွေ့လက်တွေ့ ကျင့်ကြံ
 အားထုတ်နေသူတိုင်း ဖြစ်သဖြင့် ဓာတ် ၆-ပါးနှင့် ယောဂီ
 ကျင့်စဉ် မည်သို့ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်၊ ဓာတ် ၆-ပါးကို ထိန်း
 ချုပ်ပြီး ယောဂီကျင့်စဉ်ဖြင့် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံနည်းကျ မည်သို့ လက်တွေ့
 ကျင့်ကြံ အားထုတ်မည် ဆိုသည်များကို စဉ်းစား တွေးတော
 မိသည်။ သို့သော်လည်း ဤစာအုပ်နှင့် မဆိုင်သေးသဖြင့် နောက်

ရေးမည့် စာအုပ်များတွင်မှ လက်တွေ့ကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်ရန် နည်းစနစ်များကို ဖော်ထုတ်ရေးသားရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

စာရေးသူမှာ မဟာ သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးဖြစ်သော ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွင် ပါဝင်သည့် (၃၂) ကောဋ္ဌာသတရားကို ဆင်ခြင်မိသည်။ ထိုတရားကို မြတ်စွာဘုရား သည် ညီတော်မင်းနန် ချွတ်ခန်းတွင် ဟောခဲ့သည်ဟု လူကြီး သူမများ ပြောဆိုသော တရားဝိုင်းများတွင် ကြားနာခဲ့ရဖူး လေသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် သားတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား နန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပယ်ပြီး တော ထွက် ရဟန်းပြုကာ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏နန်းမေ့ကို ဆက်ခံရန် မြတ်စွာဘုရား၏ ညီတော် ဖြစ်သော နန္ဒမင်းသားကို နန်းတင်ရန်စီစဉ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကြာရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက် နေ့တွင် ညီတော်နန္ဒမင်းသား၏ အိမ်တက်မင်္ဂလာ ဥသျှောင်ထုံးမင်္ဂလာ သင်းကျစ်ဆောင်း မင်္ဂလာ၊ ထိမ်းမြား မင်္ဂလာ၊ အိမ်ရှေ့ထီး ဆောင်း မင်္ဂလာဟူ၍ ငါးဖြာသောမင်္ဂလာကို ကျင်းပသည်။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၍ မင်္ဂလာ မဏ္ဍပ်၌ ထူးမြတ်သော မင်္ဂလာတရားကို ဟောကြားပြီးသော် ညီတော်နန္ဒမင်းသားအား သပိတ်တော်ကို ကမ်းလှိုက်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လည်းဖြစ် အစ်ကိုလည်း ဖြစ်နေ၍ အလွန် တရာ ရိုသေလှသောကြောင့် သပိတ်တော်ကို သူတပါးအား မပေးဝံ့ပဲ ပခုံးထက်ထမ်းကာ နောက်တော်ကလှိုက်၍ သွားရ

လေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ဇနပဒကလျာဏီလည်း ထိုသတင်းကို ကြားသော် လျှင်စွာထ၍ မျှော်ကြည့်ရာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ အမူအရာကို မြင်လျှင် ရင်အုံထဲ၌ ရေဝဲလှိုက်သကဲ့သို့ ခံစားရပြီး စီးကျသော မျက်ရည်ဖြင့် “အရှင်သားရှည်လျားစွာမနေပါနှင့် လျှင်စွာပြန်ခဲ့ပါလော့” ဟု လျှောက်လိုက်၏။ နန္ဒမင်းသားမှာလည်း စိတ်နှလုံး မကြည်မသာဖြင့် သပိတ်ကိုထမ်း၍ ဘုရားရှင်၏ နောက်တော်ပါးမှ လိုက်သွားရလေသည်။ နန်းတော်ကို ကျော်၍ မြို့ပြင်ကို ရောက်သောအခါ၌ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်က သူ့အား ပြန်လှုတ်လိမ့် နိုးနိုးဖြင့် လိုက်ပါသွားရာ ကျောင်းတော်ကို ရောက်သည်အထိ ပြန်မလှုတ်တော့ပေ။

မြတ်စွာ ဘုရားရှင်သည် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် ညီတော် နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်း ပြုနိုင်ပါမည်လောဟု မေး၏။ ညီတော်နန္ဒမင်းသားက မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရိုသေ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် မပြုလိုပါဟု မဆိုဝံ့သဖြင့် ပြုပါမည်ဟု လျှောက်လိုက်ရလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခေါ်တော်မူ၍ ညီတော်ကို ရဟန်းပြုစေသည်။

ညီတော်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အမိန့်အတိုင်း ရဟန်းပြုရသော်လည်း ဇနီးဖြစ်သူ မင်းသမီးကို အစဉ်သတိရပြီး အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ရှိသည်။ အခြားရဟန်းများကိုလည်း လူထွက်၍ ထီးဆက်နန်းရာကို ဆက်ခံတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလေသည်။ ထိုအကြောင်းများကို မြတ်စွာဘုရားရှင် သိသော် ညီတော်ရဟန်းအား ခေါ်ယူ၍ မေးတော်မူသည်။ နန္ဒမင်းသားက နှမတော်က ငိုယိုကာနှင့် အမြန်လာပါဟု မှာလိုက်သော

စကားကြောင့် စိတ်နှလုံး မရှင်နိုင်ပါသောကြောင့် လူထွက်
လိုပါသည်ဟု လျှောက်လိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဤကဲ့သို့
သင် ငြီးငွေ့နေလျှင် ဒေသစာရီ ကြာချီတော်မူရာသို့ ငါနှင့် လိုက်ခဲ့
ဟု မိန့်တော်မူလျက် ညီတော်ကို တောမြိုင်စခန်းသို့ ခေါ်၍
ကြတော်မူသည်။

တောလမ်းခရီး၌ မီးလောင် ပြင်စုံ သစ်ငုတ်တို့ တခုပေါ်၌
အိုမင်းဆိုးရွား မေးပါးရှုံ့ တွန့် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့်
လူတိုင်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိသော မျောက်မတကောင်ကိုမြင်သည်။
မြတ်စွာ ဘုရားရှင်က ထိုမျောက်မကို လက်ညှိုး ညှန်ပြီး ထို
မျောက်မနှင့် ငါ့ညီနှမ ဇနပဒကလျာ တို့သည် သွင်ပြင်မူရာ
ဘယ်သူက သာသနည်းဟု မေးတော်မူသည်။ ညီတော်လည်း
အလွန် ဝမ်းနည်းရကား သည်းစွာ ငိုကြွေးလျက် ရဟန်းမင်း
သည် ကိုယ်ချင်းမစာ မိန့်တော်မူတံ့သည်ဟု လျှောက်လိုက်သည်။
ကိုယ်တော်မြတ်က ငါ့ညီ သဘောကို သိလို၍သာ ငါ့ကျီစယ်
သည်။ စိတ်မငယ်နှင့်ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် တာဝတိံသာ
နတ်ပြည်သို့ တက်ကြတော်မူလေသည်။

နတ်လမ်းမသို့ ရောက်သောအခါ ဝေဇယန္တာ နန်းရင်ပြင်၌
သကြားမင်းအား ခစားလျက်ရှိသော အလွန်လှပ ချောမွေ့လှ
သည့် နတ်သမီးငါးရာနှင့် တွေ့ကြသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်က ထိုနတ်သမီးများနှင့် ညီချစ်နှမ ဇနပဒကလျာ၏
သည် ဘယ်သူကသာ၍ ဆင်းဝါလွန်ကျူး အထူး တင့်တယ်တိ
သနည်းဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ ညီတော်က ရွှေဘုန်း
တော်ရှင် သခင်ဘုရား၊ ငါးရာမျှလောက်သော ဤ နတ်သမီး

တို့နှင့် စာလျှင် ဇနပဒကလျာသည် မီးလောင်ပြင်တွင် ယခင် ပြတော်မူခဲ့သော မျောက်အိုမနှင့်သာ တူပါတော့သည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

မြတ်စွာ ဘုရားရှင်လည်း ညီတော် နန္ဒ၊ ငါ့ သာ သနာ ဌ် ကောင်းစွာကျင့်လော့၊ ဤနတ်သမီးများသည် သင့်ထံပါးသို့ ခစားလာစေတတ်သော အတတ်ပညာကို ငါ ပေးတော်မူအံ့ဟု ဆို၍ ထိုနတ်ပြည်မှ ပြန်လည် ကြွတော်မူခဲ့လေသည်။ ကျောင်း တော်သို့ ရောက်သောအခါ၌ လက္ခဏာရေးသုံးပါး ၃၂-ကော ဌာသနှင့်စပ်သော တရားဒေသနာတို့ကို ဂါထာဖွဲ့သီ၍ ပေးတော် မူသည်။ ညီတော် နန္ဒလည်း နေ့ညမပြတ် တိုင်လျက်သာလျှင် နတ်ကလျာတို့ လာအောင် ရည်မှန်း၍ စီးဖြန်း သရဇ္ဈာယ် လေသည်။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့က ညီတော်မြတ်ဖြစ်၍ နတ်သမီး လာစေ တတ်သော ကဗျာကို မြတ်စွာဘုရားက သနားတော်မူပေသည်။ မင်းနန္ဒလည်း နတ်သမီးကို ရစိမ့်သောငှာ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ဤအကျင့်ဖြင့် နတ်သမီးကို ဝယ်မည်ကြံလေသည် ဟု ပြန်ရယ်ပြု၍ ကျီစယ်ကြလေသည်။ ညီတော်ရဟန်းလည်း ထိုသို့ ပြန်ရယ် ကျီစယ်မှုများကို ရှက်ရကား ကွယ် ဝှက် ရာ နေရာ၌ တိတ်ဘဆိတ် စီးဖြန်း၏ ထိုသို့ စီးဖြန်းဖန်များသော အခါ တရားတော်၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မျက်စိဝယ် မြင်သကဲ့သို့ ထင်ရကား မကြာမီတညတွင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်လေသည်။

နန္ဒမင်းသားလည်း ထိုည၌လွန်လျှင် ဘုရားသခင် ထံသို့ ကပ်၍ နတ်သမီးများကို အကျွန်ုပ် မလိုပါပြီ၊ ဤမျှလောက်

သော ကာလပတ်လုံး အဆုံးမရှိသော ဒုက္ခကိုရခြင်း၏အကြောင်း ဤသာလျှင် ပျော်ရွှင်နေမှားမိပါသည်။ ယခုမှသာ ဒေသနာဖြင့် လမ်းမှန်ကို မြင်သောကြောင့် သံသရာ၏အဆုံးသို့ ရောက်ပေ သည်ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “ယဿ ကာမပကော တိဏ္ဏော” စသော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူသည်။

ယဿ၊ အကြင်ရဟန္တာသည်။ ကာမပကော၊ ကာမဂုဏ်တည်း ဟူသော ညွှန်ပျောင်းကို။ တိဏ္ဏော၊ ကူးမြောက်ပြီ။ ကာမ ကဏ္ဍကာ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံတည်းဟူသော ဆူးငြောင့်ကို။ မဒ္ဒိ တော၊ ချိုးနှိမ်အပ်ပြီ။ မောဟက္ခယံ၊ မောဟ၏ကုန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့။ အနုပ္ပတ္တော၊ အစဉ်ရောက်ပြီ။ သော၊ ထိုရန္တာသည်။ သုခဒုက္ခော၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ၌။ နဝေစတိ၊ မတုန်မလှုပ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလေသည်။

စာရေးသူမှာ ထိုအကြောင်းအရာများကို ဆက်စပ်စဉ်းစား မိယင်း ဆရာတော်ဘုရားသည် သမထဘာဝနာမှ ဝိပဿနာ ဘာဝနာသို့ တဆင့်တက်ပြီး ကျင့်ကြံ အားထုတ် နိုင်ကြောင်း ပညာနှင့်ယှဉ်ပြီး ဟောပြောဆုံးမခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသဖြင့် ဆရာတော်ဘုရား၏ ပညာဉာဏ်ကြီးကျယ်မှုကို ကြည်ညိုသဒ္ဓာစိတ် ဖြစ်ပေါ်ရလေသည်။

ဆရာတော်ဘုရား၏ ငယ်မည်မှာ မောင်ထွန်းပေါ်ဖြစ်ပြီး ဝမ်းတွင်းမြို့နယ် သဲစုရွာ၌ ဖွားမြင်တော်မူကြောင်း သိလိုက် ရသည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏ မိဘများမှာ ဆင်းရဲကြာသဖြင့်

ငယ်စဉ်က ဇာတာမဖွဲ့နိုင်ခဲ့ကြောင်း စာရေးသူကို မိန့်ကြား ပြောဆိုလေသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဇာတာတစ်စောင် ထန်းဖူး မှာရေးပြီး ဆက်ကပ် လှူဒါန်းပါရစေ ***** ၇-ရက်အတွင်း တပည့်တော် လာရောက်လှူဒါန်းပါမည် ဘုရား” ဟု လျှောက် ထားလိုက်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော် မူသည်။ စာရေးသူက ဝတ်ဖြည့်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကို ယူကာ ဆရာတော်ဘုရားထံပါးမှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ညဉ့်ဦးယံအချိန် ဘုရားရှိခိုး ဝတ်ပြုနေစဉ် နေ့လယ်က ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမိန့်ရှိတော် မူခဲ့သော ၃၂-ကောဠာသ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြန်လည် စဉ်းစား ဆင်ခြင်နေမိသည်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ရှိ ၃၂-ကောဠာသ အစုအဝေး ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းသည် ကိလေသာရာဂမီး တောက်လောင် သူများ၊ ကာမဂုဏ်စိတ် ထကြွသောင်းကျန်းသူများ စီးဖြန်း အားထုတ်သင့်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ဖြစ်ပေသည်။ ဒုတ္တိံ သ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဆင်ခြင်အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်၏ စက်ဆုတ် ဖွယ်ရာ မတင့်တယ်မှုများကို ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်သိမြင် လာပြီး သမာဓိတရားရရှိကာ ဉာဏ်စဉ်အဆင့်ဆင့် တိုးတက် ပွားများသည်အထိ ဆက်လက်ကျင့်ကြံ အားထုတ်ပါက ကိလေ သာ ကင်းစင်သော အရဟတ္တမဂ်သို့ပင် ဆိုက်ရောက်နိုင်ပေသည်။

အစွမ်းထက်မြက်ပြီး အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိသော ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား ဖြစ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါ များက သတ္တဝါတို့၏ စရိုက်နှင့်လျော်ညီစွာ ၃၂-ကောဠာသ

ဆင်ခြင်သည့် ဒုတ္တိံသကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းရန် မိန့်ကြားတော်
မူခဲ့သည့် သာဓကများစွာ ရှိခဲ့ပေသည်။ ပဋိဘာနုဇေတဒဂ်ရ
ရဟန္တာအရှင်မြတ်တပါး ဖြစ်တော်မူသော ရှင်ဝင်္ဂီသကို မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်က ဒုတ္တိံသကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရန် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့
ဖူးသည်။ ပဋိဘာနုဇေတဒဂ် ဆိုသည်မှာ ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူး
ဉာဏ်ပွင့် ပြည့်စုံသတိတင် အထူးချွန်ဆုံး ဖြစ်သူဟု အဓိပ္ပာယ်
ရလေသည်။

ရှင်ဝင်္ဂီ၏ ဘဝဇာတ်လမ်းမှာ တမူထူးခြား စိတ်ဝင်စား
ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် မတွေ့မီ ရှင်
ဝင်္ဂီသ အလောင်းအလျာမှာ ထိုခေတ်အခေါ် မန္တန်ဝိဇ္ဇာပင်
ဖြစ်သည်။ သူ၏မန္တန်မှာ အလွန်တရာ အစွမ်းထက်လှပြီး
ကွယ်လွန်သူတို့ မည်သည့်ဘဝကို ရောက်နေသည်ကိုပင် ပြန်လည်
ပြောပြနိုင်သည်။ ဝင်္ဂီသပုဏ္ဏားပျို၏ မိခင်ဖခင်တို့မှာ ပညာရှင်
ပရိဗိုဇ်များ ဖြစ်ကြပြီး ဝင်္ဂီသသည် မိခင်ဖက်မှ ဝါဒငါးရာ၊
ဖခင်ဖက်မှ ဝါဒငါးရာ စုစုပေါင်း ဝါဒတထောင်ကို သင်ယူ
တတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ဗေဒင်သုံးပုံနှင့်တကွ ထူးခြား အစွမ်းထက်
သော မန္တန်များကိုပါ တတ်မြောက်ခဲ့သဖြင့် လုလင်ပျို ငါးရာ
တို့၏ ဆရာတဆူ ဖြစ်လာလေသည်။

ဝင်္ဂီသသည် မန္တန်ကို ရှုတ်ဆွဲပြီးနောက် ကွယ်လွန်သူတို့၏
ဦးခေါင်းခွံကို လက်ဖြင့်ခေါက်ကြည့်ပါက “ဤသူသည် နတ်
ပြည်သို့ရောက်၏။ ဤသူကား ငရဲပြည်သို့ရောက်၏ စသည်ဖြင့်
ကွယ်လွန်သူတို့၏ လားရာဘဝကို အတိပ် ဟောနိုင်လေသည်။
ကွယ်လွန်သူတို့၏ လားရာဘဝကို အတိတ် ဟောပြောနိုင်သော

ကြောင့် ဝင်္ဂီသ၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ အထူး ကျော်ကြားလျက် ရှိသည်။ အခြား မြို့ရွာများမှပင် လူအများ၏ ပင့်ဖိတ်ခြင်း ကိုပင် ခံရလေသည်။ သူ၏တပည့်များနှင့် နယ်လှည့်ထွက်သည့် အခါ ရောက်ရှိသည့် မြို့ရွာတိုင်း၌ပင် သူ၏ဂုဏ်သတင်းမှာ တမု ဟုတ်ခြင်း ကျော်ကြားသွားသည်။

လူအများသည် ကွယ်လွန်ပြီးသော မိမိတို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုး သည့် မိဘမောင်ဘွား သားမယား စသည့်တို့၏ ဦးခေါင်းခုံများ ကို ယူဆောင်လာကာ ဝင်္ဂီသအား မေးမြန်း ဟောပြောစေကြ သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဝင်္ဂီသရောက်ရာ မြို့ရွာများတွင် လူထု ပရိ သတ်မှာ အလွန်စည်ကားလျက်ရှိသည်။ တနေ့တွင် ဝင်္ဂီသသည် သူ၏ တပည့်များနှင့် အတူ မြတ်စွာဘုရားရှင် ခေတ္တ သီတင်း သုံးလျက်ရှိသော သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ တညနေတွင် များစွာသော လူအုပ်ကြီးသည် ပန်းနံ့သာ စသည် တို့ကို ကိုင်ဆောင်လျက် လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဝင်္ဂီသက မိမိထံသို့ လာရောက်ကြသည် အထင်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေသော် လည်း မိမိတည်းခိုနေသော စရပ်ကို လွန်၍ သွားကြလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို တပည့် များ အား စုံစမ်း မေးမြန်းစေရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံသို့ တရားရှာရန် သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားလှသော မိမိကို ကျော်လွန်၍ ဗုဒ္ဓ ဆိုသထံသို့သာ သွားကြခြင်းမှာ ဗုဒ္ဓသည် မိမိထက် သာလွန် ထူးမြတ်၍သာ ဖြစ်ရမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့ဖြစ်၍ တပည့် ငါးရာနှင့်အတူ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ လိုက်သွားရာ၌

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က မေတ္တာကရုဏာတော်ဖြင့် လက်ခံ ကြိုဆိုတော် မူသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဝင်္ဂီသအား သူ တတ်မြောက် ထားသော မန္တန်၏ အစွမ်းသတ္တိများကို မေးမြန်းစုံစမ်းတော် မူသည်။

ဝင်္ဂီသသည် လူ သေ ၏ ဦးခေါင်းခွံကို ခေါက်၍ မန္တန် အတတ်ဖြင့် ထိုသူ၏ လားရာဘဝကို သိရှိနိုင်ကြောင်း မြတ်စွာ ဘုရားအား ဝန်ခံလျှောက်ထားခြင်း ပြုသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်မြတ်က ဦးခေါင်းခွံ ငါးခုကို ယူဆောင်လာစေပြီး လူထုပ်ရိသတ်ရှေ့၌ ထိုသူတို့၏ ရောက်ရှိရာဘဝကို ဟောပြော စေသည်။ ဝင်္ဂီသသည် မန္တန်၏ အစွမ်းသတ္တိဖြင့် ဦးခေါင်းခွံများ ကို အစဉ်အတိုင်း ခေါက်ပြီးလျှင် နတ်ပြည်၊ လူ့ပြည်၊ ငရဲပြည် စသည်တို့တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း တခုစီခွဲခြားလျက် ဟော ပြောခြင်း ပြုရာ ဦးခေါင်းခွံ လေးခုအထိ မှန်ကန်နေပေသည်။ ငါးခုမြောက် ဦးခေါင်းခွံကိုယူ၍ ရှေးနည်းအတိုင်း ဟောပြော စေသော အခါ၌မူ ဝင်္ဂီသသည် ဦးခေါင်းခွံကို အကြိမ်ကြိမ် ခေါက်လျက် မန္တန်ကို အထပ်ထပ်အခါခါ ရှုတ်ဆိုခြင်းပြုသည်။ သို့သော်လည်း မည်သို့မျှပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်တော့ပဲ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များပင် ကျလာတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထို ဦးခေါင်းခွံ ရှင်၏ဘဝကို မိမိမသိနိုင်ပါကြောင်း မြတ်စွာဘုရား အား ဝန်ခံ ပြောကြားရလေတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က “အချင်းဝင်္ဂီသ၊ ဤဦးခေါင်းခွံကား ဘဝ သုံးပါးမှ လွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက် သွားသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မြတ်၏ ဦးခေါင်းခွံ ဖြစ်ပေသည်” ဟု ထုတ်ဖော်

မိန့်ကြားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝင်္ဂီသက ရဟန္တာတို့၏ ဖြစ်ရာ
 ဘဝကို သိမြင်နိုင်သော မန္တန်ကို မိမိအား သင်ကြားပေးပါရန်
 ဘုရားရှင်အား တောင်းပန် လျှောက်ထားလေတော့သည်။ ဗုဒ္ဓ
 ဘုရားရှင်က မိမိထံတွင် ရဟန်းပြုမှသာ ထိုမန္တန်ကို သင်ကြား
 ပေးမည့် အကြောင်းကို မိန့်ကြားတော်မူပေရာ ဝင်္ဂီသလည်း
 မန္တန်ကို ရလိုစေ၍ မဆိုင်းမတုပ်ငင် ရဟန်းပြုလေသည်။
 မိမိ၏ တပည့်များအားလည်း မန္တန်ရလျှင် မိမိ ပြန်လာမည်
 ဖြစ်၍ သာဝတ္ထိပြည်ရှိ တည်းခိုစရပ်၌ပင် စောင့်ဆိုင်းနေကြရန်
 မှာကြား ပြောဆိုသည်။ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်သည် ဝင်္ဂီသ အား
 “ကေသာ၊ လောမာ၊ နခါ၊ ဒန္တာ၊ တစော” စသော (၃၂)
 ကောဠာသ ဒုတ္တိံ သ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို သင်ကြား အားထုတ်
 စေသည်။ ဒုတ္တိံ သကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်ပြီးမှ သူ့အလိုရှိသော
 မန္တန်ကို သင်ကြားပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ ဝင်္ဂီသ
 သည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း (၃၂) ကောဠာသ
 ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းရွတ်ဆိုနေသော်လည်း ဘုရားရှင် မိန့်ကြား
 တော် မူသော မန္တန်ကိုရရှိပါက ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတွင် ပြိုင်ဖက်
 ကင်းသော ဆရာတဆူ ဖြစ်ရတော့မည့် အရေးကို တွေးတော
 လျက် သမာဓိမရ ဖြစ်နေတော့သည်။ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်
 တွင် နေစဉ်အခါများ၌ ဖြစ်စေ၊ ဆွမ်းခံကြသည့် အခါများ၌
 ဖြစ်စေ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုများကို တွေ့မြင်ရသည့်
 အခါ၌ ကိလေသာစိတ်များ ထကြွလှမ်းမိုးလာသဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း
 အာရုံတွင် ထက်သန်ခြင်းမရှိတော့ပဲ နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာခြင်း
 ဖြစ်ရလေသည်။

သို့ရာတွင် ရှင်ဝင်္ဂီသသည် မိမိတွေ့ရှိရသည့် အခက်အခဲများကို ချိုးနှိမ်လျက် ဇွဲသန်သန်ဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဆက်လက်အားထုတ်တော် မူသည်။ ထိုအခါ၌ နွှော ကိုယ်၏ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ မတင့်တယ်သော အခြင်းအရာတို့ကို သူ၏ ဉာဏ်အမြင်၌ ထင်ရှားပေါ်လွင်၍ လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း သမာဓိတရား ရပြီး ဉာဏ်စဉ်အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပွားများကာ နောက်ဆုံး၌ ကိလေသာ ကင်းစင်သော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ သွားလေတော့သည်။

ရဟန္တာတို့၏ လားရာဂတိကို သိလိုစောဖြင့် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့သော ရှင်ဝင်္ဂီသမှာ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးနောက် ရဟန္တာတို့၏ လားရာဂတိကို သိနိုင်သော ဉာဏ်အမြင် ရရှိခဲ့သည်။ စောင့်ဆိုင်းနေသော သူ၏ တပည့်များကိုလည်း မိမိအလိုရှိသော မန္တန်ပင်မက မြင့်မြတ်သော အရိယာ ဘဝကို ရရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် ထိုဘဝကိုစွန့်ပြီး တပည့်တို့ထံ ပြန်လာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

ရှင်ဝင်္ဂီသသည် ဗေဒင် သုံးပုံနှင့်တကွ ဝါဒ တထောင်ကို ထူးချွန်စွာ တတ်မြောက်ထားပြီးနောက် ရဟန္တာဖြစ်လာသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား မြတ်နိုး ကြည်ညိုလှသည့် အလျောက် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို နေလ သမုဒ္ဒရာ စသည်တို့ဖြင့် တင်စား၍ မကြာခဏ ဂါထာဖွဲ့ဆို ချီးကျူး ပူဇော်ခြင်းများ ပြုခဲ့လေသည်။ အရှင် မြတ်၏ အဖွဲ့ အနွဲ့ များမှာ ပြေပြစ်ကောင်းမွန်နက်နဲ ဆန်းကြယ်လှသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ရှင်ဝင်္ဂီသအား ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူးညွှန်နှင့် ပြည့်စုံသတို့တွင် အထူး

ချွန်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟူ၍ “ပဋိဘာန တေဒဂ်” ဘွဲ့ထူးကို ပေးအပ် ချီးကျူးတော် မူခဲ့လေသည်။

စာရေးသူမှာ (၃၂) ကောဠာသကမ္မဋ္ဌာန်း၏ ထိရောက်မှုနှင့် ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်မိသည်။ လူ သတ္တဝါတို့၏ စရိုက်ကိုလိုက်၍ ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင် ကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်ခဲ့ဖူးကြောင်း သမိုင်းကြောင်း ဖြစ်ရပ် များကို တွေးမိသင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဉာဏ် ပညာ ကြီးကျယ်မှုနှင့် အကျင့်သီလ စင်ကြယ်မှုများ အပေါ် သဒ္ဓါ ကြည်ညိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာရလေသည်။

ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်ကပင် အစွမ်း ထက်သော မန္တန်များ ရှိခဲ့ကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရှေး ဆရာအရှင်မြတ်များ က မြတ်စွာဘုရား၏သုတ်တော် ပရိတ်တော်များကို မန္တန်သဖွယ် ဂါထာဖွဲ့၍ အန္တရာယ်ကင်း ရှုတ်ဆိုကြရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်ဟု ထင်မြင်မိပေသည်။ မန္တန်သည်ပင် ထိုမျှ အစွမ်းထက်ပါက မြတ်စွာဘုရား၏တန်ခိုးတော် ဂုဏ်တော်များကို ထူးခြား ဆန်း ကြယ်စွာ ဖွဲ့ဆိုထားသော ဂါထာမန္တန်များမှာ အတိုင်းအဆ မရှိ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပေသည်။

အခန်း (၁၅)

တောင်ပုလု ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်
နေသဇ္ဇိကရုတင်

စာရေးသူသည် တောင်ပုလု ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား
ဖူးမြော်ပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီးတွင် ထန်းဖူးဇာတာတော်
မရှိသေးကြောင်း သိရသည်။ ဇာတာတော် လှူဒါန်းနိုင်ရန်
ကန်တော်ကလေးရပ်ကွက် မန္တလေးလမ်းရှိ စာရေးသူ၏ ဆရာ
တဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဗေဒစိန္တာဗလ ဆရာကြီး ဦးဗိုလ်ထွေးထံ
သွားသည်။ ထိုစဉ်က ဆရာကြီး ဦးဗိုလ်ထွေးမှာ မန္တလေးသို့
ခေတ္တပြန်သွားသဖြင့် သူနှင့်မတွေ့၊ တဖြစ်သဦးအောင်ခင်ကိုသာ
တွေ့ရသည်။

“ဒါ တောင်ပုလူ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဇာတာတော်ပဲ၊ အကောင်းဆုံးထန်းဖူးမှာ ဇာတာတော်ကို ကျကျနန သေသေ သပ်သပ်ဖွဲ့ရေးပေးပါ။ ကျသလောက်ပေးပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူကလည်း “ဆရာတော်ကြီး ဇာတာဆိုယင် ကျွန်တော်လဲ ဒါနပြုလိုပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အားလုံး အဖိုးအခ ၅၀-ကျပ်ခန့် ကျပါမယ်” ဟု ပြောသည်။

စာရေးသူက မိမိတဦးတည်း အကုန်အကျခံမည်ဟု စိတ်ကူး သော်လည်း သူက အတင်းငြင်းဆိုပြီး ငွေ ၃၀-ကျပ်သာယူထား လိုက်သည်။ ၃-ရက်အတွင်းအမြန်ရေးပေးရန်မှာပြီး စာရေးသူ စိတ်ကြိုက် အကောင်းဆုံး ထန်းဖူးကို ရွေးပေးထားခဲ့သည်။ ၃-ရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ နောက် တခေါက် ရောက်သွားပြန်သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာတော်ဘုရား အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက်မြန်မာဘယဆေးအချို့နှင့်ပရုပ်ဆီဗူးများ ကို လှူဒါန်းရန်ဝယ်သွားသည်။ လာရောက်ဖူးမြော်သူများ ပြန်သွားကြပြီး နံနက်ဆွမ်းစားပြီးချိန်လောက်တွင်မှ ဆရာတော် ဘုရားအား တွေ့ဆုံဖူးမြော် လျှောက်ထားခွင့် ရပြန်သည်။

စာရေးသူက “ဆရာတော်ဘုရားကို အထူးလျှောက်လို သော အကြောင်းအချက်တရပ် ရှိနေပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို မေးရ လျှောက်ရခက်နေလို့ တပည့်တော်များပါကလည်း ခွင့်ပြုတော် မူပါဘုရား” “ဆရာတော်ဘုရားဟာ ကျောချ လဲလျောင်း အိပ်စက်ခြင်း မပြုသည်မှာ အနှစ် ၂၀-လောက် ကြာမြင့်ပြီလို့ သိရှိရပါတယ်။ ဒီလိုကျင့်ကြံ နေထိုင်နိုင်ခြင်းဟာ ဘယ်ကစပြီး

ဘယ်လိုကျင့်တယ်ဆိုတာ တပည့်တော်သိခွင့်ရှိပါက သိလိုပါ တယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် ရုတ်တရက် တည်ကြည် ငြိမ်သက် သွားပြီး တခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ စာရေးသူကလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဆရာတော်ဘုရား မည်သို့မိန့်ကြားလေ မည်လဲ ဖြေကောဖြေပါ့မလားဟု စိတ်ထဲထွင် ဒွိဟသံသယဖြစ် ကာ စောင့်မျှော်နေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားက အမေးကို ရုတ် တရက်မဖြေသေးပဲ ရှေ့တူရူသို့စိုက်ကြည့်ကာ ခေတ္တမျှငြိမ်သက် စွာ ထိုင်နေတော်မူသည်။ ထိုမေးခွန်းကို ဖြေသင့်မဖြေသင့် ဖြေ ထိုက်မဖြေထိုက် စဉ်းစားနေသလားဟု စိတ်ထဲတွင်ထင်မိသည်။ တခန်းလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး အပြင်လမ်းမကြီး ပေါ်မှ ကားတစီးတလေဖြတ်သွားသံကိုသာ သဲ သဲ မျှကြားနေ ရသည်။

ထိုစဉ် ဆရာတော်ဘုရားသည် စာရေးသူကို တချက်ကြည့် လိုက်ပြီး “အေး-ဒကာ၊ ဒီကိစ္စတွေက ဖြေရတာ အခက်သား၊ လေ့ကျင့်အားထုတ်ရတာလဲ မလွယ်ဘူး၊ ဒါတွေက ဓုတင်ကျင့် စဉ်တွေလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒကာနဲ့ယခင်ကလျှောက်ဘူးတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိ မဂ်အဋ္ဌကထာထဲမှာလဲ ပါတယ်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။ ဆရာတော်ဘုရားသည် ဓုတင် ၁၃-ပါးနှင့်ပတ်သက်၍ စာရေး သူအား အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းဟောကြားတော်မူပေသည်။ ဓုတင် ၁၃-ပါးနှင့်ပတ်သက်၍ “သံဃာဝအတွက် ယောဂီ ကျင့်စဉ်” စာအုပ်တွင် ရှင်းလင်း ဖော်ပြ ရေးသားထားပြီး

ဖြစ်သည်။ စာရေးသူလည်း ဆရာတော်ဘုရား၏ မိန့်ကြားချက်များကို စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်လျက် ရှိသည်။

ဆရာတော်ဘုရားက “ဒီကျင့်စဉ်ကို ပကမကျင့်စမှ အအိပ်ကို တဖြည်းဖြည်း လျှော့ပြီး လာရတယ်၊ တနေ့အိပ်ချိန်ကို လျှော့နိုင်သမျှလျှော့ပြီး တရားထိုင်ရတယ်၊ အဲဒီလို ကျင့်လာလို့ လပေါင်း အတော်ကြာလာတဲ့အခါမှာ အိပ်ချိန်ဟာ တဖြည်းဖြည်း နည်းသွားတယ်။

“အဲဒီလို အိပ်ချိန်နည်းသွားပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျန်းမာရေးလဲ မထိခိုက်၊ ဘာမျှမဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ နောက်ပိုင်းမှာ မအိပ်ပဲနေနိုင်လာအောင် ဆက်ကျင့်ရတယ်၊ မိမိကိုယ်ကို မအိပ်ပဲ နေနိုင်လာတဲ့အခါ မလဲလျောင်းပဲ နေနိုင်အောင် တဆင့်တက်ပြီး ကျင့်ရတယ်၊ အဲဒီလို တဖြည်းဖြည်းကျင့်လို့ ခံနိုင်ရည်ရှိလာတော့ ငါ ဒီနေ့ကစပြီး ကျောချ လဲလျောင်း အိပ်စက်ခြင်းမပြုတော့ဘူးလို့ အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီး ကျင့်ရတယ်”

“မအိပ်ပဲနေနိုင်လာတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ကိုဆန့်လျောင်းစင်းလဲ့အိပ်ခြင်း၊ ကိုယ်ကိုဆန့်လျက် ဗက်လက်အိပ်ခြင်း၊ လျောင်းအိပ်ခြင်း၊ စောင်းအိပ်ခြင်း၊ မှောက်အိပ်ခြင်းစတဲ့ အိပ်ခြင်းဣရိယာပုထ်နဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့အမှုတွေကို မပြုလုပ်ပဲ နေနိုင်အောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို တဖြည်းဖြည်း ထိန်းသိမ်း ကျင့်ကြံအားထုတ်လာရမယ်။

“နေသဇ္ဇိက ဓုတင်ဆိုတာက ပါဠိလို သေယျံ ပဋိက္ခိပါမိ၊ နေသဇ္ဇိကင်္ဂံ သမာဒိယာမိ လို့ ဆိုတယ်၊ မြန်မာလိုပြောရရင်တော့ ‘ကိုယ်ဆန့်လျောင်းစင်း၊ လဲ့အိပ်ခြင်းကို ပယ်ပါ၏၊

သွားခြင်းဣရိယာပုထ်၊ ရပ်ခြင်းဣရိယာပုထ်၊ ထိုင်ခြင်းဣရိယာပုထ်ဖြင့် နေလေ့ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်၏ဖြစ်ကြောင်း ကုသိုလ်စေတနာကို ဆောက်တည်ပါ၏’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

“အိပ်ခြင်းကိုပယ်နိုင်ပြီးတဲ့အခါမှာ အိပ်ခြင်းဣရိယာပုထ်နဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ကိုယ်ကိုဆန့်ပြီးပက်လက်အိပ်ခြင်း၊ လျောင်းအိပ်ခြင်း၊ စောင်းအိပ်ခြင်း၊ မောက်အိပ်ခြင်းစတဲ့အနေအထိုင်တွေကိုလည်း တဖြည်းဖြည်းပယ်စွန့်ပြီး နေနိုင်အောင် ထိန်းသိမ်း ကျင့်ကြံမှု ပြုလာရတယ်။

“ဒီကျင့်စဉ်တွေဟာ လွယ်လွယ်နဲ့တော့မဖြစ်ဘူးပေါ့ ဒကာ၊ တဖြည်းဖြည်း စနစ်တကျ လေ့ကျင့်အားထုတ်လာတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နောက်ဆုံးအဆင့်မှာရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကိုထိန်းသိမ်းနိုင်ပြီး မိမိမူလ ရည်မှန်းထားတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ရှိလာတယ်။

“အဲဒီအခါကျတော့ မိမိ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်လေ့ကျင့်လာရာမှ အောင်မြင်ပြီလို့ ယူဆနိုင်လာတဲ့ အဆင့်မှာ အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီး တခါတည်း “သေယံ့ပဋိက္ခိပါမိ၊ နေသဇ္ဇိကင်္ဂံ သမာဒိယာမိ” လို့ အာမဘန္တေခံပြီး စတင် ဆောက်တည်တော့တယ်။ စတင် ဆောက်တည်တယ် ဆိုတာ ဆောက်တည်ပြီးတဲ့ စတင်ကို မဖျက်ရဘူး၊ ဒါမှသာ အကျိုးရှိတယ်” ဟု ရှင်းလင်း မိန့်ကြား တော်မူလေသည်။

ဆရာတော် ဘုရား၏ မိန့်ကြားချက်များကို နားစိုက်ထောင်ယင်း မည်မျှ ခက်ခဲ နက်နဲသော ကျင့်စဉ် ဖြစ်သည်ကိုလည်း

ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်လာလေသည်။ ဆရာတော်
 ဘုရား၏ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်မှုကိုလည်း အလွန်တရာ လေးစား
 ကြည်ညိုမှု ဖြစ်ရပါသည်။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ
 မကျင့်ကြံ နိုင်သော ကျင့်စဉ်မျိုး ဖြစ်သည်။ လူတသန်းမှာ
 တယောက်၊ တကုဋေမှာ တယောက်ပင် ကျင့်ကြံနိုင်လိမ့်မည်
 မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည် သဘောပေါက်မိသည်။

လူသာမန်တို့မှာ တနေ့လျှင် အနည်းဆုံး ၆-နာရီ၊ ၇-နာရီ
 မျှ မအိပ်ရလျှင်ပင် မနေနိုင်ကြသော အခြေအနေရှိသည်။ ဆေး
 သိပ္ပံနည်းအရ စဉ်းစားမည်ဆိုပါကလည်း သာမန် လူတယောက်
 အား ၃-ရက်ခန့် လုံးဝ မအိပ်ရအောင် လုပ်ထားနိုင်ပါက
 ထိုလူသည် ရူးသွပ်သွားနိုင်ပေသည်။

လူတယောက်အတွက် လိုအပ်သော တနေ့တာ အိပ်စက်ချိန်
 အပြည့်အဝကို မရရှိသူတိုင်းမှာ ကြာလာသောအခါ စိတ်ပိုင်း
 ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာ တခုခု စွဲကပ်လာပြီး အသက်
 အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရမည် ဖြစ်သည်။ လူ့လောကတွင် အခက်
 အခဲ အကျပ်အတည်းများဖြင့် စားဝတ်နေရေး လူမှုဒုက္ခများ
 ကြောင့် အိပ်မပျော်သော ရောဂါ ဝေဒနာရှင်များ တဖြည်း
 ဖြည်း များပြား လာသဖြင့် ယခုခေတ်တွင် အိပ်ဆေးများ
 သောက်ကာ အိပ်နေကြရသည့် သန်းပေါင်း များစွာသော
 ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများကိုလည်း ပြန်၍ တွေးမိသည်။

စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အတော်များများသည်
 ပင် အိမ်မပျော်သော ရောဂါ စွဲကပ်နေသဖြင့် ဗေလီယံ၊ လစ်ပ

ရီယံ၊ ရီလီဆင်၊ ထရန်တိုင်း၊ ဖီနိုဘာဘီတို့ စသည့် စိတ်ငြိမ်ဆေး၊ အိပ်ဆေးအမျိုးမျိုးကို သောက်ကာ အိပ်နေကြရသော အဖြစ်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိသည်။ လူသာမန် တယောက် အတွက် သတ်မှတ်ထားသော အိပ်ချိန် အတိုင်းအတာ အတွင်း မအိပ်ရပါက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ပေ။

စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ တဦးမှာ အိပ်မပျော်သော ရောဂါ စွဲကပ်သဖြင့် ဆရာဝန်များကို ပြသရာ၌ အိပ်ဆေးများပေးကာ အိပ်စေရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ အာရုံကြောများမှာ အိပ်ဆေးကို တဖြည်းဖြည်း ခံနိုင်ရည်ရှိလာပြီး ပထမအစတွင် အိပ်ဆေး နှစ် မီလီဂရမ်မျှ သောက်ရုံဖြင့် အိပ်ပျော်သော်လည်း နောက်ဆုံးအဆင့်တွင် ဆယ်မီလီဂရမ် သောက်မှပင် အိပ်ပျော်တော့သည်။ အိပ်မပျော်သော အခါများ၌ သူသည် လုပ်ငန်း တာဝန်များကို မဆောင်ရွက်နိုင်တော့ပဲ ကတုန်ကယင် ဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲ လဲနေတော့သည်။

စာရေးသူနှင့် တွေ့သောအခါ၌ သူ့မှာ ဗေလီယံ ၁၀-မီလီဂရမ် သောက်မှပင် အိပ်ပျော်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေတော့သည်။ စာရေးသူက “ခင်ဗျား ဗေလီယံ ဝယ်မရယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဒီဆေးတွေဟာ စွဲသောက်လို့ မကောင်းဘူး ကြာလာတဲ့အခါမှာ ဆေးစွဲရောဂါဖြစ်သွားပြီး ဆေးမသောက် ယင် ဘာမှလုပ်လို့မရအောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သူ့ခမျာ မည်သို့မျှ မဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့

၁။ Valium. Librium. Releasan. Tranquile-Phenobarbiton.

သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက သူ့ တွင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသော အခက်အခဲများကို အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ဟ ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ စာရေးသူက သဘာဝအလျောက် ဆေးမစားပဲ လူကို အိပ်စေသော ယောဂီကျင့်စဉ်များမှ အကောင်းဆုံး နည်းစနစ် သုံးမျိုးကို ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်သည်။^၁

“ခင်ဗျား အသက်ရှည်ရှည် နေချင်ယင် အဲဒီ ကျင့်စဉ် လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ကျင့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း မျဉ်းဖြတ်ပစ်ပါ ၃-လ လောက် ကြာယင် ကျွန်တော်နဲ့လာတွေ့ပါ” ဟု မှာလိုက်သည်။ ကျင့်စဉ် လေ့ကျင့်ခန်း များကိုလည်း မည်သို့မည်ပုံ လေ့ကျင့်ရသည်ကို သူ့အား လက်တွေ့ ပြသပေးလိုက်သည်။ လေ့ကျင့်စဉ်တွင် အခက်အခဲတွေ့နေမှုများကို စာရေးသူထံ တကြိမ် နှစ်ကြိမ် လာရောက်မေးမြန်းသဖြင့် ပြန်လည် ဆွေးနွေးရှင်းလင်းပြောပြရသည်။ ခြောက်လခန့် လေ့ကျင့်ပြီးသော အခါ၌ ဗေလီယံ မသောက်ပဲ အိပ်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

မအိပ်ပါက လူသတ္တဝါတို့အား များစွာ ဒုက္ခပေးနိုင်သော ထိုအိပ်ခြင်းတရားကို ဆရာတော်ဘုရားသည် သီလသမာဓိပညာဖြင့် အပြတ်စွန့်ပယ်နိုင်လေသည်။ မည်မျှ အံ့ဩစရာ ကောင်းပါသနည်း၊ ဆေးသိပ္ပံပညာဖြင့် အကဲဖြတ်၍မျှ ရနိုင်ကောင်းပါမည်လားဟု တွေးမိသည်။ လူသာမန်တို့ကျင့်နိုင်ခဲ့သော အကျင့်တရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်သော သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ် ဖြစ်ကြောင်း လေ့လာမိသည်။

၁။ ထိုကျင့်စဉ်များ အကြောင်းကို ‘သင့်ဘဝအတွက် ယောဂီ ကျင့်စဉ်’ စာအုပ်တွင် ရေးဘား ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဆရာတော်ဘုရားက “ဒကာကော ဘယ်လိုလမ်းစဉ်
တွေ လေ့ကျင့် ‘အားထုတ်နေသလဲ’” ဟု မေးမြန်းတော်မူသည်။
စာရေးသူက “တပည့်တော်ကတော့ သမထပိုင်းဆိုင်ရာ ယောဂီ
ကျင့်စဉ်များကို အခြေခံပြီး လေ့ကျင့် အားထုတ်နေပါတယ်။
(အင်း)ပညာကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါးလေ့လာနေပါတယ်”
ဟု ဖြေလိုက်သည်။

မြန်မာ ရှေးဟောင်း ပညာများတွင် အင်းပညာမှာ အထူး
ဆန်းကြယ်ပြီး ခက်ခဲ နက်နဲ ကျယ်ပြန့်လှသည်။ အင်းပညာ
များကို ရှာဖွေလေ့လာရာ၌ တိဗက်တန္တရဝါဒနှင့် ဟိန္ဒူတန္တရ
ဝါဒ အပြင် အခြားတန္တရဝါဒများတွင် အင်းများကို တွေ့ရ
သော်လည်း မြန်မာအင်းများထက် ခက်ခဲ ဆန်းကြယ်သော
အင်းများကိုမတွေ့ရပေ။ သူတို့ အယူအဆ နည်းလမ်းများအရ
အင်းသဘောဆန်သော အစီအရင် အရေးအသား ယန္တရားများ
ကို တွေ့ရသော်လည်း မြန်မာ ရှေးဟောင်း အင်း ပညာကဲ့သို့
ကျယ်ပြန့် ဆန်းကြယ်သောနည်းစနစ်များကို မတွေ့ရပေ။

မြန်မာ့ရှေးဟောင်း အင်းပညာများမှာ အလွန် အဆင့်
အတန်းမြင့်လှပြီး ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံနည်းကျသော အစီအရင်နည်းစနစ်
များကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အသုံးပြုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
အခြား တန္တရဝါဒ အယူအဆများတွင်ပါဝင်သော အင်းပညာ
ထက် မြန်မာရှေးဟောင်း အင်းပညာမှာ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံနည်းကျပြီး
အဆင့်မြင့်လှသဖြင့် မည်သည့်အချိန်က မည်သို့ စီရင်ခဲ့ကြသည်
ကိုပင် အစဖော်၍ မရပေ။

ထိုစဉ်က စာရေးသူမှာ လျှို့ဝှက် နက်နဲဆန်းကြယ်သော

ပညာရပ်များကို စိတ်ဝင်စားသူတိုင်း ဖြစ်သဖြင့် မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် တန္တရ ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆများကို လက်လှမ်း မီသလောက် တတ်နိုင်သမျှ လေ့လာနေဆဲကာလ ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှ မိမိ မသိနားမလည်သေးသော အတွေ့အကြုံ ပညာရပ်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မိန့်ကြားချက်များကို နာယူ မှတ်သားလျက် အဆုံးအမခံယူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ဘုရားသည် စာရေးသူအား အထူးမှတ်မိနေပြီး သိလိုသော တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင် ရာများကို ပြောဆိုဆွေးနွေး ဆုံးမ ဩဝါဒများပေးခဲ့ပေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို နှစ်ရှည်လများ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ် လာသောအခါ၌ ဆရာတော် ဘုရားသည် စျာန်ဝင်စားနိုင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်တိုင်း ဖြစ်သည်ဟု ကြားသိနေရပေသည်။ အထူး သဖြင့် နေသဇ္ဇိက ဓူတင်ကိုဆောက်တည်ပြီး မအိပ်ပဲနေနိုင်သော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အရှင်သူမြတ်တပါးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ ရပေသည်။

တနေ့ ညနေစောင်းအချိန်၌ ဆရာတော်ဘုရားသည် တရားမှ ထပြီး ကျောင်းရှေ့တွင် ခေတ္တ ထိုင်နေတော်မူသည်။ ထိုစဉ် အနီးသို့ နွားကလေးတကောင် ပြေးလာကာ ဆရာတော်ဘုရား၏ ခြေတော်ကို သူ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ပွတ်တိုက်ကာ အသံပြုသည်။ ‘ဒီနွားကလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ’ဟု ထူးဆန်းသဖြင့် သေချာ စွာ ဂရုတစိုက်ကြည့်မိရာ နွားကလေး၏ခြေထောက်တွင် သွေးစ များကို တွေ့ရပြီး ပိုးထိလာကြောင်း သိရသည်။

“တကယ်တော့ ဒကာရယ်၊ သူ ငါ့ကို လာတိုင်တာပေါ့၊ လူစကားမတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေတော့ အမှုအရာနဲ့ ပြရတာ

ပေါ့၊ ငါကလဲ သူ့နဖူးကို ပုတ်သပ် မေတ္တာပို့ပြီး ခန္ဓသုတ်ကို ရှုတ်တယ်၊ မကြာပါဘူး နွားကလေးဟာ တနေရာကို ထွက် သွားပြီး မြက်စားနေတော့တယ်” ဟု မိန့်ကြားသည်။ “မှန်ပါ ဘုရား ခန္ဓသုတ်ဟာလည်း တကယ်ထူးမြတ်တဲ့ သုတ်တခုပါပဲ၊ သီလ သမာဓိ ပညာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှုတ်ယင်ဟော့ ပိုပြီး ထက်မြက် တယ်လို့ ထင်မိပါတယ်” ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ပရိတ်ရှုတ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း စသည့်လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက် ရာ၌မူ ဆောင်ရွက်သူ ပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလစင်ကြယ်မှုနှင့် သမာဓိ အားကောင်းမှုမှာ အထူး အရေးကြီးလှပေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိန့်ကြားချက်ကို ကြားနာယင်း ခန္ဓသုတ်ကို ချီးမြှင့်စေလိုသော စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စာရေးသူတို့ ငယ်ရွယ်စဉ် ကိုရင်ဘဝက သင်ကြား ရှုတ်ဖတ်ခဲ့ရ ဘူးသော အကြောင်းများကိုလည်း ပြန်၍ သတိရလာသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လက်အုပ်ချီပြီး “ခန္ဓသုတ်ကို တပည့် တော်အား ချီးမြှင့်တော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက် သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခန္ဓသုတ် ပရိတ်ပါဠိတော်ကို တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ရှုတ်ဆိုပြု၍ ချီးမြှင့်တော်မူသည်။

ခန္ဓသုတ် အကြောင်းကို စဉ်းစားနေစဉ် ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက ခန္ဓသုတ်ပရိတ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အတိုချုပ်၍ ရှင်းလင်း မိန့်ကြားတော်မူသည်။ စာရေးသူတို့ ကျောင်းသား ကိုရင် ဘဝက သိရှိခဲ့ဘူးသော အကြောင်းများနှင့်ယှဉ်၍ စိတ်အစဉ် တွင် ထင်မြင်လာမိသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း
 တော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် မီးဖိုအနီး ထင်းခွဲနေသော
 ရဟန်းတပါးအား ထင်းပုံကြားမှ မြေတကောင် ထွက်ကုန်၍
 ပျံလွန်တော်မူလေသည်။ ထိုအကြောင်းဖြစ်ရပ်ကို ရဟန်းတို့က
 မြတ်စွာဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားကြလေသည်။ မြတ်စွာ
 ဘုရားရှင်က “ချစ်သားတို့ သေလွန်ပြီးသော ရဟန်းမှာ မြေမျိုး
 လေးပါးတို့ကို မေတ္တာစိတ် မထားသဖြင့် အနိစ္စရောက်ရခြင်း
 ဖြစ်သည်။ မြေမျိုးလေးပါးတို့ကို မေတ္တာစိတ် ထားနိုင်ပါက
 မြေမကုန်ရာ၊ ကုန်သော်လည်း မသေရာ။ ချစ်သားတို့ မြေမျိုး
 အပါး လေးပါးရှိလေသည်။ လေးပါးဟူသည်မှာ ဝိရူပက္ခ
 မြေမျိုးတပါး၊ ဧရာပထ မြေမျိုးတပါး၊ ဆဗျာပုတ္တ မြေမျိုး
 တပါး၊ ကဏှာဂေါတမ မြေမျိုးတပါးဟူ၍ မြေမျိုးလေးပါး
 ရှိကြကုန်သည်။ ထိုမြေမျိုးလေးပါးတို့ကို မေတ္တာစိတ် မနှံ့စေ
 သောကြောင့်သာ မြေကုန်၍ သေလွန်ရလေသည်။ မေတ္တာစိတ်
 ထားသူ တဦးအား မြေကုန်၍မသေရာ။ ချစ်သားတို့ ယနေ့မှ
 စ၍ ကိုယ်ကိုလုံစေခြင်းငှာ မြေမျိုးလေးပါးတို့ကို မေတ္တာစိတ်
 ထားကြကုန်လော့” ဟု အမိန့်ရှိတော်မူသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရား
 ရှင်သည် ထိုသို့ မိန့်တော်မူပြီးနောက် “ဝိရူပက္ခေဟိ မေ မေတ္တံ”
 အစရှိသော ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်
 ညီ ရာဇသုဘဝဖြင့် တပည့်ငါးရာတို့နှင့် အတူ ဂင်္ဂါမြစ်အနီး
 တောအရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ တနေ့သောအခါတွင်
 တပည့် ရသေ့တပါးမှာ မြေကုန်သဖြင့် ကွယ်လွန်ရလေသည်။

ထိုအကြောင်းဖြစ်ရပ်ကို တပည့် ရသေ့တို့က ဂုရုဆရာဖြစ်သော ဘုရားအလောင်း ရှင်ရသေ့အား လျှောက်ထားကြလေသည်။ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်း ရှင်ရသေ့က “ငါ့ရှင်ရသေ့တို့၊ မြေလေးပါးကို မေတ္တာပို့သပါမူကား ထိုရသေ့ကို မြေမကိုက်ရာ၊ ကိုက်သော်လည်း အဆိပ် မတက်နိုင်သဖြင့် သေလွန်မည်ကို ထားဘိဦး၊ အနုမြူခန့်မျှ ဒုက္ခမဖြစ်ရာ၊ မေတ္တာမပို့သောကြောင့် သာ ထိုရသေ့ မြေကိုက်၍ သေလွန်ရလေသည်။ ငါ့ရှင်တို့၊ ယနေ့မှစ၍ မြေ ကင်း သန်း စသော သတ္တဝါတို့ကြောင့် ဘေးရန် မရှိစေခြင်းငှာ မြေမျိုးလေးပါးနှင့်တကွ အန္တရာယ်ပြုတတ်သော သတ္တဝါတို့ကို မေတ္တာပို့သကြတုန်” ဟု ဆုံးမတော်မူသည်။ ဝိရူပက္ခေဟိ မေ မေတ္တံ အစရှိသော ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်ကို သင်ကြားပေးတော်မူလေသည်။

ရသေ့အပေါင်းတို့လည်း ဘုရားအလောင်း ဆရာ ရသေ့ သင်ကြားပေးတော်မူသော ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်ကို နေ့ညမပြတ် ရှုတ်အံသရဇ္ဈာယ်ကြလျက် မြေမျိုးလေးပါးနှင့်တကွ အန္တရာယ် ပြုတတ်သော သတ္တဝါတို့ကို မေတ္တာပို့ကြကုန်သည်။ မြေ၊ ကင်း၊ သန်း စသော သတ္တဝါတို့ကို မေတ္တာပို့၍ ရှုတ်အံသရဇ္ဈာယ် သော ခန္ဓသုတ် ပရိတ်တော်၏ အာနုဘော်တော်ကြောင့် ထို သတ္တဝါများသည် သူတို့အား မတော်ဘဆ ထိပါး တိုက်ခိုက် သော်လည်း အန္တရာယ်မပြုကြပေ။ လွတ်ရာအရပ်သို့သာ ရှောင် ခွာ ထွက်သွားကြသဖြင့် ရသေ့အပေါင်းတို့မှာ မြေ၊ ကင်း၊ သန်း အစရှိသော အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါတို့၏ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးကာ ကိုယ်စိတ် ချမ်းသာခြင်းကို ရရှိကြ၍ ကသိုဏ်း

ပရိကံနှင့်တကွ ဗြဟ္မာဝိဟာရတရားတို့ကို ပွားများကျင့်ကြံ အားထုတ် နိုင်ကြသည်။ ကာလ ကြာမြင့်သောအခါ၌ စျာန် အဘိဉာဏ် သမာပတ်ကို ရရှိကြကုန်ပြီး ဘဝ ပြောင်းသွားသော အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအလောင်း ရှင်ရသေ့ နှင့်တကွ ဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်ရှိကြကုန်သည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူခဲ့ကြောင်း သင်ကြား လေ့လာခဲ့ရဖူးလေသည်။

ခန္ဓသုတ် ပါဠိတော်

- (၁) သဗ္ဗာသီဝိသ ဇာတီနံ၊ ဒိဗ္ဗမန္တာဂဒံ ဝိယ။
ယံ နာသေတိ ဝိသံ သောရံ၊ သေသဉ္ဇာပိ ပရိဿယံ။
- (၂) အာဏာက္ခေတ္တံ မိ သဗ္ဗတ္ထ၊ သဗ္ဗဒါ သဗ္ဗပါဏိနံ။
သဗ္ဗသောပိ နိဝါရေတိ၊ ပရိတ္တံ တံ ဘဏာမ ဟေ။
- (၃) ဝိရူပက္ခေ ဟိ မေ မေတ္တံ၊
မေတ္တံ ဧရာပထေဟိ မေ။
ဆဗျာပုတ္တေဟိ မေ မေတ္တံ၊
မေတ္တံ ကဏှာဂေါတမကေဟိ စ။
- (၄) အပါဒကေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဒွိပါဒကေဟိ မေ။
စတုပ္ပဒေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဗဟုပ္ပဒေဟိ မေ။
- (၅) မာမံ အပါဒကော ဟိံ သိ၊ မာ မံ ဟိံ သိ ဒွိပါဒကော။
မာမံ စတုပ္ပ ဒေ ဟိံ သိ၊ မာ မံ ဟိံ သိ ဗဟုပ္ပဒေ။

(၆) သဗ္ဗေ သတ္တာ သဗ္ဗေပါဏာ၊
သဗ္ဗေ ဘူတာ စ ကေဝလာ။
သဗ္ဗေ ဘဒြာနိ ပဿန္တု၊
မာကိဉ္စိ ပါပမာဂမာ။

(၇) အပ္ပမာဏော ဗုဒ္ဓေါ၊ အပ္ပမာဏော ဓမ္မော။
အပ္ပမာဏော သံဃော၊ ပမာဏဝန္တာနိ သရီသပါနိ။
အဟိ ဝိစ္ဆိကာ သတပဒီ၊ ဥဏ္ဏနာဘိ သရဗူ မူသိကာ။

(၈) ကတာ မေ ရက္ခာ၊ ကတံ မေ ပရိတ္တံ၊
ပဋိကမန္တု ဘူတာနိ။
သောဟံ နမော ဘဂဝတော၊
နမော သတ္တန္တံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနိ။

ခန္ဓသုတ်၏အနက်အဓိပ္ပာယ်

(၁)နှင့်(၂) နတ်၏မန္တန် နတ်ဆေးဝါးသည် လျှင်သော အဆိပ်ရှိသည့် မြွေမျိုးမှန်သမျှတို့၏ ပြင်းထန်သော အဆိပ်တို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်သကဲ့သို့ ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်သည်လည်း အာဏာ ဘော်နံ့ရာ စကြဝဠာ ကုဋေတသိန်း၌ တည်ရှိကုန်သော ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏အဆိပ်နှင့် ဘေးရန်အမျိုးမျိုးကို ပယ်ဖျောက် ဖျက်ဆီး တားမြစ်နိုင်ရာသည်။ ထိုခန္ဓသုတ်ပရိတ် တော်ကို အို သူတော်ကောင်းတို့ ငါတို့ ရုတ်ဆိုကြကုန်အံ့။

(၃) ငါ၏မေတ္တာစိတ်သည် ဝိရူပက္ခ နဂါးမင်းမျိုးတို့နှင့် အတူတကွ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ငါ၏မေတ္တာစိတ်သည် ရောပထ နဂါးမင်းမျိုးတို့နှင့် အတူတကွဖြစ်ပါစေသတည်း။ ငါ၏ မေတ္တာ စိတ်သည် ဆဗျာပုတ္တ နဂါးမင်းမျိုးတို့နှင့် အတူတကွဖြစ်ပါစေ သတည်း။ ငါ၏မေတ္တာစိတ်သည် ကဏှာဂေါတမ နဂါးမင်းမျိုး တို့နှင့် အတူတကွ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

(၄) ငါ၏မေတ္တာစိတ်သည် အခြေမရှိသော သတ္တဝါတို့၌ ကျရောက်ပါစေသတည်း။ ငါ၏မေတ္တာစိတ်သည် အခြေလေး ချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့၌ ကျရောက်ပါစေသတည်း။ ငါ၏ မေတ္တာစိတ်သည် အခြေများသော သတ္တဝါတို့၌ ကျရောက်ပါ စေသတည်း။

(၅) အခြေမရှိသောသတ္တဝါတို့သည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေ သတည်း။ အခြေ နှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့သည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ အခြေ လေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါ တို့သည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ အခြေ များစွာရှိသော သတ္တဝါတို့သည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။

(၆) အကြွင်းမရှိ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါ များနှင့် ထွက်သက်ဝင်သက်ရှိ၍ ထင်ရှားရှိသော သတ္တဝါ အားလုံးတို့ သည် နှစ်သက် လိုလား တောင့်တအပ်၍ ကောင်းမြတ်သော ဣဋ္ဌာရုံတို့ကို ကြုံတွေ့ကြပါစေသတည်း။ ထိုသတ္တဝါ တစ်စုံတစ်ဦး ကိုမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခ မကောင်းကျိုးဟူသမျှသည် မကျရောက်ပါစေ သတည်း။

(၇) ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ဓမ္မတရားတော်၏ ဂုဏ်တော်၊ အရိယာ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်တော်တို့သည် အတိုင်းအတာ မရှိ များပြားကြကုန်၏။ မြေ၊ ကင်းမြီးကောက်၊ ကင်းခြေများ၊ ပင်ကူ၊ အိမ်မြှောင်၊ ကြက်ဟူသော ရင်ဖြင့် တွားသွားတတ်သည့် သတ္တဝါများကား အတိုင်းအတာရှိ၍ ကိကေသာရှိသူများ ဖြစ်ကြကုန်၏။

(၈) ငါသည် အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက် အရံ အတားကို ပြုခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ ဘေးရန်ပြုမည့် သတ္တဝါများ ရှောင်ရှားကြကုန်လော့၊ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါသည်။ ဝိပဿီ၊ သိခီ၊ ဝေဿဘူ၊ ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါဘမ အစရှိသော ခုနစ်ဆူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့အား ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏။

ဂါထာနံပါတ် (၁)နှင့်(၂)မှာ ခန္ဓသုတ်၏ အမှုန်းဖြစ်ပြီး ရှေးဆရာကြီးများက ခန္ဓသုတ်ကို ရှုတ်ချင် နာချင်လာအောင် စီစဉ်ရေးသား ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခန္ဓသုတ် ပရိတ်တော်သည် နတ်တို့၏ မန္တန်ဆေးဝါးကဲ့သို့ အဆိပ်အားလုံးအပြင် အခြားသော ဘေးအန္တရာယ်တို့ကိုလည်း ပျောက်စေနိုင်သည်ဟု ဖော်ညွှန်းထားလေသည်။ သို့သော်လည်း ခန္ဓသုတ်၏ အဓိကဆိုလိုချက်မှာ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါအားလုံး၏ ဘေးရန်မှ ကင်းပျောက် ကာကွယ်ရေးပင် ဖြစ်သည်။

ဂါထာအမှတ်(၃)မှာ မြေနဂါး လေးမျိုးတို့ကို သီးခြား မေတ္တာပို့ချက် ဖြစ်သည်။ ဂါထာ (၄)မှာ ခြေမရှိ၊ ခြေနှစ်

ချောင်း၊ ခြေလေးချောင်းနှင့် ခြေအများရှိသော သတ္တဝါအား လုံးကို လေးစွဲပြီး မေတ္တာပို့ ထားသည်။ ဂါထာ (၅) မှာ သတ္တဝါ လေးမျိုးတို့က မိမိအပေါ်သို့ မေတ္တာ ထားရန်နှင့် မညှဉ်းဆဲရန် သူတို့၏မေတ္တာကို တောင်းခံထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂါထာ(၃)နှင့်(၄)မှာ တဦးတယောက်ကို သီးခြား ရည်ညွှန်းသော ဩဒိသ မေတ္တာများ ဖြစ်သည်။။ မေတ္တာပို့သော အစဉ်အလာအရ မည်သူ တဦးတယောက်ကိုမျှ မရည်ညွှန်းပဲ သတ္တဝါအားလုံးကို ခြုံ၍ပို့သော အနောဒိသ မေတ္တာကို ဂါထာ(၆)ဖြင့် ရည်ညွှန်း ဖော်ပြထားလေသည်။

ဂါထာ(၇)ဖြင့် ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်တော်များဖြင့် ပရိတ်အရံအတားကိုပြုပြီးနောက် ဂါထာ (၈)ဖြင့် အန္တရာယ်ပြုမည့် သတ္တဝါဟူသမျှတို့အား ရှောင်ရှားရန် တောင်ပန်ထားသည်။ မိမိပို့သော မေတ္တာဟိတ်တန်ခိုးများ ပိုမို ထက်မြက်စေရန် ပွင့်တော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်များနှင့်တကွ ဝိပဿီစသော ခုနစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့အား ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း ပြုထားပေသည်။

ခန္ဓသုတ် ပရိတ်တရားတော်မှာ အလွန်တရာအစွမ်းထက်မြက်ပြီး တောတောင်များတွင် နေထိုင်ရသူများ၊ သွားလာလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရသော လုပ်သားပြည်သူများ၊ တောင်သူလယ်သမား ဦးကြီးများ ရှတ်ဆိုပွားများပါက အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများ၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။ မြေများကို မေတ္တာ အစဉ်ထားခဲ့သဖြင့် မြေအန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်သော စာရေးသူ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်အချို့ကိုလည်း အထက်အခန်းများတွင် ရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် နှုစဉ်ဘဝ ဘုရားဖြစ်ရန် အတွက် ပါရမီဖြည့်စဉ်က ဘဝပေါင်းများစွာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရာ၌ ဗြဟ္မဃာနု ကျင့်စဉ်များကို လေ့ကျင့် အားထုတ်ဖူးကြောင်း ကျမ်းဂန်များတွင်ပါရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို မရရှိမီ ဘုရားဖြစ်ရန်အတွက် အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်အားထုတ်ရာ၌ ယောဂီကျင့်စဉ်များကို လေ့ကျင့်အားထုတ်ခဲ့ဖူးကြောင်း ဆရာတော်ဘုရားက အမိန့်ရှိတော်မူသည်။

ဆရာတော်ဘုရား၏ ရှင်းပြချက်များကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ယင်း ထိုနေ့က အင်း၊ ဆေး၊ မန္တန်၊ ယောဂီကျင့်စဉ် စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဘုရားအား မေးမြန်းလျှောက်ထားသည်မှာ အချိန်နှစ်နာရီကျော်ခန့် ကြာသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဤမျှ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဆွေးနွေး ပြောပြသည်ကိုပင် အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်မှု ဖြစ်မိသည်။ အချိန်မှာ ညနေ(၂)နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရား အနားယူသင့်ပြီဟု ယူဆမိသဖြင့်၊ ဝတ်ဖြည့်ကာ ပြန်ခွင့်ပြုပါရန် လျှောက်ထားပြီး အခန်းမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ဆရာတော်ဘုရား သီတင်းသုံးသောနေရာမှ လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာယင်း ဆရာတော်ဘုရား၏ဘဝ အရိယာ သူတော်စင်တို့၏ ဘဝများကို စဉ်းစားယင်း၊ ကြည်ညိုသဒ္ဓာစိတ် ဖြစ်ပေါ်ရသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်များနှင့် တွေ့ဆုံဖူးမြော်၊ မေးမြန်း လျှောက်ထားရသည်ကို အလွန်ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မိသည်။ မိမိနှင့် အတူတကွ မြန်မာပြည်သူပြည်သားများနှင့် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများသည် ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်များ၏

အရိပ်အာဝါသကို ခိုလှုံပြီး ဓမ္မဝါဒီများ ဖြစ်နိုင်ပါက မည်မျှ ကောင်းပေမည်နည်းဟု တွေးမိသည်။

ညနေဘက် အလုပ်မှပြန်ချိန်၌ ဆရာတော်ဘုရားကို လှူရန် အပ်ထားသော ဇာတာတော်ကို ကန်တော်ကလေးတွင် သွား ယူကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ၌ ဇာတာ တော်ကိုထည့်ရန် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် ကတ္တီပါအိတ်လေးတခု ချုပ် ကြလေသည်။ နေ့လယ်က မေးမြန်း ဇော့ဘက်ထားခဲ့သည်များ ကိုလည်း ပြန်လည်ရေးမှတ်ရသဖြင့် အတော်ညဉ့်နက်မှပင် အိပ် ရာသို့ ဝင်ကြသည်။

နောက်တနေ့တွင် ဇာတာတော်ကို ကတ္တီပါအိတ်နှင့်ထည့်ပြီး ကလေးများနှင့်အတူ ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံး နေထိုင် ရာသို့ သွားရောက်ကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားမှာ မိတ္ထီလာသို့ ပြန်ကြွခါနီး ဖြစ်နေသဖြင့် လူထူပရိသတ်မှာ အတော်များ ပြားလျက် ရှိလေသည်။ ဆရာတော်ဘုရား အခန်းဝသို့ ရောက် ရှိသွားသောအခါ၌ ဆရာတော်ဘုရားက စာရေးသူကို လှမ်း မြင်သွားပြီး “ဒကာပါလား” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်လေသည်။ အခန်း တွင်းသို့ဝင်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားအနီးသို့ တိုး၍ ဝတ်ပြု ရှိခိုး လိုက်သည်။

တပည့်ဒါယကာအချို့အား သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါး နှင့်ပတ်သက်၍ ဟောကြားဆုံးမ နေလေသည်။ မိန့်ကြားချက် များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေမိသည်။ လူအတန် ရှင်းသွားသောအခါမှ ဆရာတော်ဘုရားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားပြီး ထန်းဖူးတွင် ရေးထား

သော ဆရာတော်ဘုရား၏ ဇာတာတော်ကို ဆက်ဏပ်လှူဒါန်း လိုက်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားသည် စာရေးသူ လှူဒါန်းသော ဇာတာတော်ကို တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာလက်ခံယူတော်မူသည်။

အနီးတွင်ရှိသော စာရေးသူတို့ တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်က ဆရာ ဖြစ်ခဲ့သော မြန်မာစာပါမောက္ခဟောင်းတဦးက ဝမ်းမြောက် ကြည်နူး သာဓု အနုမောဒနာခေါ်သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူကဝမ်းသာအားရဖြင့် စာရေးသူ လက်ကိုကိုင်ပြီး “တပည့် ရယ် အလွန်တရာ မှန်မြတ်တဲ့ကုသိုလ်ပါပဲ” ဟု ချီးကျူးပြော ဆိုသည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် ဇာတာတော်ကို လက်ခံ ကြည့်ရှုပြီး ကတ္တီပါအိတ်တွင် ပြန်ထည့်ကာ နောက်ပါ ဦးပဉ္စင်း တပံးကို သိမ်းထားရန် ပေးလိုက်သည်။ ဗေဒင် လက္ခဏာ ဆရာ တဦး မဟုတ်သဖြင့် ဆရာတော် ဘုရား၏ ဇာတာတော်ကို အထူး တသည် ဖော်ပြရေးသားခြင်းမပြုတော့ပါ။ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ ငြိမ်းချမ်းခြင်းနှင့် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်း သူ့ကို ခံစားရပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်ဘုရား၏ ထူးခြားချက်မှာ မည်သည့် ကိစ္စမျိုးကို မဆို လျှောက်ထားလိုက် ပါက အလွန် မှတ်မိနေတတ်သည်။ စာရေးသူတို့က မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် နေတတ်သော်လည်း ဆရာတော်ဘုရားကမမေ့၊ တွေ့သောအခါ၌ ပြန်၍ မေးတတ် သည်။ ဤသည်မှာလည်း ထူးခြားချက်တရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏ မိန့်ကြားချက်ဖြင့် ဒုက္ခ အခက်အခဲ တွေ

နေသော အမျိုးသမီး ဒါယိကာမတဦးအား အကူ အညီပေး လိုက်သဖြင့် အခြေအနေ ကောင်းမွန်သွားကြောင်း လျှောက် ထားလိုက်သောအခါ၌ “သုတပါးကို ကုညီစောင့်ရှောက်ရတာ ကောင်းတာပေါ့ ဒကာရယ်” ဟု မိန့်ကြားလေသည်။

နောက်ပိုင်းများ၌ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်သတင်း များမှာ အထူးကျော်ကြားလာသဖြင့် လာရောက် ဖူးမြော်သူ ပရိသတ်များ တိုးတက် များပြား လာသဖြင့် သွားရောက် ဖူးမြော်ရန်ပင် မလွယ်ကူလှတော့ပေ။

၁၉၇၂-ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ တောင်ပုလူ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွရောက်ကာ အင်းလေး ဓမ္မာရုံတွင် ခေတ္တ သီတင်းသုံးလျက် ရှိသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးထံ သွားရောက်ဖူးမြော်ရာ စာရေးသူကို ကြည့်ပြီး “ဒကာ အခု ဘာတွေကျင့်နေသလဲ” ဟုမေး၏။ “တပည့်တော် တရားထိုင် ခြင်းနဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ယောဂီ ကျင့်စဉ်ကို လေ့ကျင့် အားထုတ် နေပါတယ်ဘုရား၊ ဖြစ်တာများ ရှိသလို မဖြစ်တာ များလဲရှိပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား လိုက်သည်။ ဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏ လက်ဖဝါးတော်ကို ထပ်မံ ဖူးမြော်ခွင့်ရရှိ သဖြင့် ဖူးမြော်ခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်ဘုရား အနီးတွင်ထိုင်ကာ အကုသိုလ် ထူပြော လှသောဘဝနှင့် ကုသိုလ်တရားကို အစဉ်ပွားများ အားထုတ် ၍ ဓမ္မလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ရပ်တည်လျက်ရှိသော အရိယာ သူတော်စင်တို့၏ဘဝကို နှိုင်းယှဉ် လေ့လာမိသည်။ မျက်မှောက်

ဘဝမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိပြီး အကုသိုလ်ထူပြောလှသည်။

ဆရာတော်ဘုရားက စာရေးသူ တွေးတော နေသည်များကိုသိနေသည့်အလား “သတ္တဝါတွေဟာ ဘဝ အကြောင်းကံ ပါရမီရှိသလိုကျင့်ကြရတာပဲ” ဟုအမိန့်ရှိတော်မူလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၆)

ဇာလိတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဇာလိတောင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ အလွန် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အရှင်သူမြတ်တပါးဖြစ်သည်။ ၁၉၆၆-ခုနှစ်ကဟု ဆင်ပါသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် တောင်ဥက္ကလာပမြို့ သုမင်္ဂလ လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ သာသနာ့ ဗိမာန်ကျောင်းတိုက်ကြီးကို တည်ဆောက်ပြီး ရေစက်ချခြင်း လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့သို့ မလွဲမရှောင်သာ၍ ခေတ္တကြွရောက်တော် မူသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ အစဉ်တောရဆောက်တည်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်ကြီး ဖြစ်သည်နှင့်အမျှ တရား အားထုတ်နေရာမှ အခြားတပါးသို့ အလွန်တရာ

ကြာခဲ့လှပေသည်။ အရေးတကြီးအကြောင်းကိစ္စရှိမှသာ အခြေအနေအရ ကြတတ်သော သဘောရှိသည်။

သရက်မြို့အနီး ဇာလီတောင်ပေါ်သို့ သွားရောက် ဖူးမြော်လိုပါကလည်း သွားသူတိုင်း တွေ့ရှိ ဖူးမြော်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ကျောင်းတိုက်ဝင်းတံခါးအားလုံးကို ပိတ်ထားပြီး တပါးတည်း သီတင်းသုံးလျက် နေတတ်သည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို ဖူးမြော်လိုပါက သီတင်းသုံးရာနေရာသို့ လိုက်သွားပြီး အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ကာ ဖူးမြော်ခွင့်ပြုမှု ဖူးမြော်ရပေသည်။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဆရာတော်ဘုရားသီတင်းသုံးရာ နေရာသို့ ကုန်းတတန်၊ ရေတတန်၊ လှည်းဖြင့်တဖုံ၊ ခြေလျင်တမျိုး သွားရောက်ကြပြီးမှ မဖူးမြော်ခဲ့ရပဲ ပြန်လာခဲ့ရသူများလည်း ရှိပေသည်။ ဤအကြောင်း အခြေအနေများကို နောက်ပိုင်းများတွင် ရှင်းလင်းရေးသားပါမည်။

ထိုစဉ်က စာရေးသူနှင့်တကွ မိသားစုများမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအားဖူးမြော်ရန်အတွက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးခေတ္တသီးတင်း သုံးလျက်ရှိသော တောင်ဥက္ကလာပ ဇာလီတောင်ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက် သွားကြလေသည်။ ကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်း၌ ကားကြီး ကားငယ်နှင့် လူထု ပရိသတ်များမှာ အထူးများပြားလျက် ရှိသည်။ လာသမျှ လူထုပရိသတ်များကို အဖူးမြော်ခံပြီး ပရိတ်ဆီများ တိုက်ကျွေးနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ပရိတ်ဆီတိုက်ကျွေးခြင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ “ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော ဘဝ ဖြစ် စဉ် များ” စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြပြီး ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတိုက်အပေါ်ထပ်ရှိ ခန်းမကြီးထဲတွင် လူထု ပရိသတ်များမှာ အထူးများပြားလှုဏ်ရှိပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခန်းမထိပ်ရှိ ကုလားထိုင် တလုံးတွင် ခပ်မတ်မတ် တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေတော်မူသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးထိုင်သော ကုလားထိုင်မှာ ရှေးခေတ် နောက်မှီပါသော ပက်လက်လှန်၍ ထိုင်နိုင်သည့် လက်တန်းနှင့် ကြိမ်ကုလားထိုင်အကြီးစား မျိုး ဖြစ် သည်။ ထိုကဲ့ သို့သော ကုလားထိုင် များမှာ ရှေးခေတ်က သက်ကြီးရွယ်ကြီးများနှင့် အရာရှိကြီးများ အသုံးပြုတတ်ကြပြီး နေ့ခင်း နေ့လယ်များ၌ ကျောချ နောက်မှီကာ လဲလျောင်းအိပ်စက်နိုင်သော ကုလားထိုင်မျိုးဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် ထိုကုလားထိုင်ပေါ်၌ ခါးနောက်ပိုင်းတွင် မှီစရာအခုအခံမရှိပဲ တည့်မတ်စွာထိုင်နေတော်မူသည်။ စာရေးသူတို့ ရောက်သွားချိန်မှာ ဆွမ်းစားပြီးစ ၁၂-နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက လူထု ပရိသတ်များအား တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်ရေးအတွက် တရားတော်များကို ဟောကြား ဆုံးမတော်မူသည်။ အခြေခံအားဖြင့် သီလဝိသုဒ္ဓိ စင်ကြယ်ရေးအတွက် ဟောပြော ဆုံးမမှုများပြုလုပ်ပြီးနောက် ရတနာသုံးပါးနှင့်တကွ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များကို တိုင်တည်ပြီး ကံထိန်းနိုင်မည့်လူထုပရိသတ်များကို ပရိတ်ဆီများ တိုက်ကျွေးခြင်း ပြုသည်။

၁။ ခိုလ်မင်းဟံ၏ “ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဘာဖြစ်စဉ်များ” စာအုပ် တွင် ပရိတ်ဆီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှင်းလင်းဖော်ပြရေးသားထားပြီး ဖြစ်သည်။

လူတသုတ်တိုက်ပြီးသောအခါ၌ နောက်တသုတ်ကို ဆက်၍ တိုက်သည်။ ဟောပြောဆုံးမခြင်း၊ ပရိတ်ဆီတိုက်ခြင်း လုပ်ငန်း များကို ဆောင်ရွက်နေသည်မှာ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း ညနေပိုင်းသို့ရောက် လာပြီး ၅-နာရီခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုဟူသရွေ့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့် ဖူးမြော် လျက် ရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် အလွန်တရာထူးခြား၍ စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်တခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သက်တော်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သော် လည်း ဤမျှအချိန်ကြာမြင့်စွာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေတော် မူနိုင် သည်ကို အံ့ဩမိသည်။ ခြေထောက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် တခုလုံးမှာ တည်ငြိမ်လျက် ခါးမှဦးခေါင်းအထိဖြောင့်မတ်စွာတတန်းတည်း တည်မတ်လျက်ရှိပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ပရိတ်ဆီခွက်များကိုကိုင်သော လက်တဖက်ကသာ လှုပ်ရှားမှုပြုသည်။ မျက်နှာတော်မှာလည်း အစဉ်တည်ငြိမ်လျက်ရှိပြီး တရားဓမ္မပိုင်း ဆိုင်ရာနှင့် အခြား လိုအပ်သော အကြောင်းကိစ္စများကို ဟောပြောမိန့်ကြားစဉ် တခါတရံ ပြုံးယောင်သန်းနေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

စာရေးသူမှာ ကိစ္စတခုကြောင့် အောက်ထပ်သို့ ခေတ္တဆင်း သွားသည်။ အောက်ဆင်းသွားစဉ် ဇနီးဖြစ်သူအား ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဆောင်ရွက်မှုများကို ဆက်လက် စောင့်ကြည့် ဖူးမြော်နေရန်မှာခဲသည်။ အောက်ထပ်မှ ပြန်တက်လာသော အခါ၌လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို နေ့လယ် ၁၂-နာရီက ပုံစံအတိုင်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဤမျှ အချိန်ကြာ

အောင် တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာ ဣန္ဒြေသိက္ခာဖြင့် ထိုင်နိုင်တော်
မူသည်မှာ တော်ရုံတန်ရုံ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုဖြင့် မဖြစ်နိုင်
ကြောင်း ကောင်းစွာနားလည် သဘောပေါက်မိသည်။

ထိုစဉ်မိုးမှာအံ့ ဆိုင်း၍လာပြီး လေပြင်းများ ဝှေ့ ယမ်းတိုက်
ခတ်လာသည်။ ကျောင်းတိုက် အပေါ်ထင်ရှ် တံခါးများမှာ
လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် တုန်ခါလျက်ရှိသည်။ ကျောင်းတိုက်
အတွင်းရှိ ပရိတ်ဆီလာသောက်ကြသော လူထုပရိတ်သတ်များ၏
မျက်နှာပေါ်တွင် မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကြောင့် အပြန်ခက်လိမ့်မည်
ဟူသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ အထင်းသားပေါ်လွင်နေ
ပေသည်။

လူအချို့မှာခေတ္တရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားကြသည်ကိုတွေ့လိုက်
ရသည်။ စာရေးသူလည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် မနီးမဝေး
တွင် ထိုင်နေရာမှ ထလျှောက်ပြီး ဘေးထွက်ကာ ဆရာတော်
ဘုရား၏ အနီးသို့ တိုးကပ်၍ နေရာယူထိုင်နေလိုက်သည်။ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပရိတ်ဆီတိုက်ခြင်း
လုပ်ငန်းများကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ယင်းမှ မျက်နှာကြက်သို့
မော်ကြည့်ပြီး အနီးငယ် ပြုံးတော်မူလိုက်သည်။ မိုးသက်လေ
ပြင်း ဒဏ်ကြောင့် ကျောင်းတိုက် တံခါးများကို ထပိတ်သော
တပည့်ဒကာအချို့အား ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလှမ်းပြီး ‘ဟေ့
မပိတ်ကြပါနဲ့ကွ၊ မကြာခင်တိတ်သွားပါလိမ့်မယ်’ ဟု အမိန့်
ရှိလိုက်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမိန့်ရှိပြီး ၁၀-မိနစ်ခန့် အတွင်း
ကောင်းကင်မှာ ရုတ်တရက်လင်းသွားပြီး လေငြိမ်မိုးတိတ်ကာ-

နေထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စာရေးသူမှာ ဤထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ပြီး အလွန်တရာ အံ့ဩမိပါသည်။ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော ဆရာတော် အရှင်သူမြတ်များသည် သူတို့၏ တန်ခိုးစွမ်းအင်များကို အကြောင်းမဲ့ သက်သက်ထုတ်ဖော်ပြုကြမည် မဟုတ်ပေ။

ဤထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်ကို အသေအချာ လေ့လာလိုသဖြင့် ထိုင်နေရာမှ အမြန်ထပြီ၊ ကျောင်းတိုက် မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားကာ တံခါးပေါက်အပြင်ဘက်သို့ထွက်ပြီ၊ ဝရံတာမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့မြောက်ဘက်တို့တွင် နေရောင်မမြင်ရပဲ မိုးများအံ့ မိုင်းမည်းမှောင်ကာ သဲသဲမဲမဲရွာချလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဇာလီတောင် သာသနာ့ဗိမာန် ကျောင်းတိုက်ဝန်းကျင်နှင့် အနီးအနားတဝိုက်တွင် မိုးစုံပြီ၊ ညနေခင်း နေရောင်ခြည်မှာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာ ထွန်းလင်းတောက်ပလျက်ရှိသည်။ စာရေးသူလည်း ဝရံတာမှ ပြန်ဝင်လာပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးနားသို့သွားကာ ဘေးတွင် ရှိသေစွာထိုင်ချလိုက်သည်။

စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွမ်းအင်သတ္တိများမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သဘောကို ဆောင်ပြီး လူသာမန်တို့ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ထိုးဖောက်သိမြင်နိုင်ရန်မှာ အလွန်တရာ ခက်ခဲနက်နဲသော ကိစ္စတရပ်ဖြစ်သည်။ ထိုစွမ်းအင် သတ္တိများမှာ သဘာဝလွန်စွမ်းအင်များဖြစ်သဖြင့် စိတ္တဗေဒပညာအရပင် ဆန်းစစ် ဝေဖန်

ပိုင်းခြား ဖော်ထုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိ နေပေသည်။

ယခုခေတ် စိတ္တဗေဒပညာ နယ်ပယ်မှာ ပိုမို ကျယ်ပြန့်လာ သော်လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သုတေသန ပြုချက်များနှင့် ပတ် သက်၍ ရုပ်ခန္ဓာနှင့် တုံ့ဖက်လျက်ရှိသော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တေး ခေါ် မြော်မြင်မှုများကိုသာ လေ့လာ ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီး စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သဘာဝလွန် တန်ခိုးစွမ်းအင်များနှင့် ပတ် သက်၍ မည်သည့် အတိုင်းအတာကိုမျှ ဖော်ထုတ်ညွှန်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နယ်ပယ်မှာ အလွန်တရာ ကျယ်ပြန့်ပြီး လျှို့ဝှက် နက်နဲသော သဘောကို ဆောင်လျက် ရှိသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင်ရာ ဆုံးမ သွန်သင် မှုများကို ဆက်လက် နားထောင်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ညပိုင်း၌ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရားထိုင်ခြင်း လုပ် ငန်းများ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ထို အကြောင်းအရာများကို အမှတ်တရ ပြန်လည် စဉ်းစားယင်း မှတ်တမ်းတင်ခဲ့မိပါသည်။

စာရေးသူတို့ အသိုင်းအဝိုင်း သူငယ်ချင်းများထံ၌ သူငယ် ချင်း ဗိုလ်ကြီးတဦးမှာ အတွင်းရေးအတွင်း ဝန် အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေရသူ တဦး ဖြစ်သည်။ ထိုသူငယ်ချင်းဇနီးမောင်နှံ မှာ ဘုရားတရား ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းပြီး ရိုးသား တည်ကြည်စွာ နေထိုင်တတ်သူများဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းမှာ အရက်အနည်း အပါး သောက်သည်မှလွဲ၍ အခြား အကုသိုလ်လုပ်ငန်းများကို တတ်နိုင်သမျှ ကင်းစင်အောင် နေတတ်သဖြင့် စာရေးသူက

သူ့ကို လေးစား ခင်မင်မိသည်။ ဤကဲ့သို့ အကျင့် စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သူများ အထူး လိုအပ်သည်ဟု တွေးမိပါသည်။ စာရေးသူက သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဆရာ တော်ဘုရားကြီး အကြောင်းကို ပြောပြကာ ကံသုံးပါးထိန်း၍ ပရိတ်ဆီသောက်ပါရန် ဆွေးနွေး တိုက်တွန်းသည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမှာ ဧည့်ခံပွဲများတွင် အရက်ကိုမကြာခဏ သောက်နေရသဖြင့် ‘သူရာမေရယကံ’ ကို ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာတော် ဘုရားကြီး က နိုင်ငံရပ်ခြား သွာ လာနေထိုင်ရသူများနှင့် မကျန်းမမာသူ များအတွက် ခြင်းချက် ပေးထားတော်မူသည်။ မူးယစ်စေလို သော ဆန္ဒဖြင့် အပျော် အပါး သက်သက် သောက်ခြင်းကိုမူ တားမြစ်ဘော်မူကြောင်း အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းမဆုံးဖြတ်ပဲ တရက်မျှ အိမ်တွင်ပြန်၍ စဉ်းစား ပါရန်နှင့် နောက်တနေ့တွင် သောက်လိုပါက ဆရာ တော် ဘုရားကြီး ရန်ကုန်သို့ ခေတ္တကြွရောက်နေတုန်း ကြုံတောင့် ကြုံခဲ လောကုတ္တရာ အခွင့်အရေးကြီးကို လက်မလွှတ်ပဲ သွား ရောက် ဖူးမြော် ပရိတ်ဆီသောက်ပါရန် တိုက်တွန်း ပြောကြား လိုက်လေသည်။

သူငယ်ချင်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ် အိ အိ ကမူ ထိုနေ့ကပင် ပရိတ်ဆီ သောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည်။ နောက် တ နေ့ နံနက်တွင် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံထံမှ ကံသုံးပါးထိန်း၍ ပရိတ်ဆီ သောက်လိုကြောင်း မင်္ဂလာ သဘင်းကောင်းကို ကြားရလေ သည်။ ထိုနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဟု ထင်မိပါသည်။

သုဇယံချင်းဇနီးမောင်နှံက စာရေးသူကို လာခေါ်ပြီး တောင်
 ဥက္ကလာပသို့ သွားကြလေသည်။ လူထုပရိသတ်များမှာ ထုံးစံ
 အတိုင်း အထူးများပြား ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိပြီး ဆရာတော်ဘုရား
 ကြီးအား ကြည်ညိုဖူးမြော်လျက် ရှိကြသည်။ သုဇယံချင်းဖြစ်သူ
 ဇနီး မောင်နှံမှာ စာရေးသူ၏ အားပေး တိုက်တွန်းမှုဖြင့် ကံ
 သုံးပါးကိုထိန်းပြီး ပရိတ်ဆီသောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ပရိတ်ဆီသောက်ပြီး တနှစ်ခန့်အကြာတွင် ထိုသုဇယံချင်း၏
 ရုံးအလုပ်ဌာနတွင် ပြဿနာမျိုးစုံ ကြုံရလေသည်။ သုဇယံချင်း
 ဖြစ်သူမှာ အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးမှ လွတ်
 မြောက်ပြီး နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များသို့ အကြိမ်ကြိမ် ခရီး
 ထွက်ရသည့် အပြင် ကမ္ဘာတပတ်မျှ ခရီးဆန့်ခဲ့ ရလေသည်။
 လုပ်ငန်းများကို အကျင့် သိက္ခာရှိစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သဖြင့်
 ဘေးရန်ကင်းရှင်းကာ တိုင်းပြည် အတက်လည်း တနည်းတဖုံ
 အကျိုးပြုနိုင်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပရိတ်ဆီကို သောက်ရသဖြင့် အလုပ်
 အကိုင် တိုးတက် အောင်မြင်ကာ နိုင်ငံခြား သွားရသည်ဟု
 တထစ်ချယူဆပြီး မဝင့်ကြားလိုပါ။ သူ၏ကံ ကံ၏အကျိုးဆက်
 တရားများနှင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လောကုတ္တရာ အကျိုး
 မြော်ကိုး ညွှန်ကြားမှုများကို လိုက်နာသဖြင့် ကောင်းကျိုးသုခ
 ခံစား ရသည်ဟုသာ ဆိုချင် ပါသည်။ ထိုစဉ်က သုဇယံချင်း
 မိတ်ဆွေ အမြောက်အမြားကို လက်လှမ်းမီသလောက် စည်းရုံး
 သိမ်းသွင်းပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ ပို့ခဲ့သည်များကို ရေး
 သားမည်ဆိုပါက အများအပြားရှိပါသည်။

စာရေးသူကို ပရိတ်ဆီ သောက်ရန် တိုက်တွန်း အားပေးခဲ့သော သူငယ်ချင်း တဦး၏ အဖြစ်မှာမူ စိတ်မကောင်းစရာပင် ဖြစ်လေသည်။ ပထမအကြိမ် ဇာလီတောင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို တွေ့ဆုံစဉ်က ပရိတ်ဆီမသောက်ပဲ ပြန်ခဲ့သဖြင့် စာရေးသူကို ကားပေါ်တွင် တလမ်းလုံး ပြစ်တင် ပြောဆိုလာသူ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် စာရေးသူတို့ ရန်ကုန်တွင် ပြန်ဆုံကြသောအခါ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအကြောင်းကို ပြောသံဆိုသံ သိပ် မကြားရဘော့ပေ။ ဒီလူ စိတ်အပြောင်းအလဲ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေလဲ ဟု စိတ်ထဲတွင် တမျိုးဖြစ်နေသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းမှာ စိတ်မြန်တတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် သူ့အား ဖွင့်ဟမေးမြန်းခြင်း မပြုပဲ အကဲခတ်၍သာ နေသည်။

တနေ့တွင် စာရေးသူထံ သူ့ရောက်လာပြီး အရေးတကြီး ငွေ ခုနစ်ထောင်လောက် လိုကြောင်းနှင့် လုပ်ငန်း တခုတွင် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံရန် အတွက် ဖြစ်သဖြင့် တနှစ်အတွင်း ပြန်လည် ပေးဆပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း အကူအညီ တောင်းလာလေသည်။ စာရေးသူမှာ လူချမ်းသာဘဦး မဟုတ်သဖြင့် သူတောင်းသော အကူအညီကို ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သူက “သူငယ်ချင်းမှာ မရှိမှန်း သိပါတယ်၊ ရနိုင်တဲ့ တနေရာရာက ရှာပေးပါ၊ သိပ် အရေးကြီးနေလို့ပါ” ဟု အတင်း အကျပ် တိုက်တွန်းလေသည်။ အားနာလှသောကြောင့် အဒေါ်တဦး သဖွယ် ခင်မင်နေသူဘဦးထံမှ တာဝန်ခံပြီး ခေတ္တ ယူပေးလိုက်ရလေသည်။

လပေါင်း အဘန်ငယ် ကြာသောအခါ တညနေတွင် ထို သူငယ်ချင်း၏ ယာဉ်မောင်းသူ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းပဲ အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူက စာရေးသူကို တွေ့သောအခါ “ဗိုလ်ကြီး ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှတော့ မပြောပါနဲ့၊ ပြောယင်း ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့် ဆရာနဲ့ အိုးစားကဲ့ပြီး အလုပ် ပြုတ်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဗိုလ်ကြီး သူငယ်ချင်းဟာ ဒီနှစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဂိုဏ်းဆရာတွေ နောက် လိုက်ပြီး ဖိုထိုးနေတယ်၊ အိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ကျွန်သလောက်ရှိသွားပြီ၊ ဆရာမ လဲ ဒီအတွက် အတော် စိတ် ညစ်နေတယ်၊ ဗိုလ်ကြီး တတ်နိုင် သလောက်တော့ ဗိုလ်ကြီး သူငယ်ချင်းကို ကူညီပါ၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်ထံက သိတယ် ဆိုတာကိုလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့” ဟု အစချီကာ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် သူ သိသမျှ အကြောင်းအရာများကို ပြောပြ လေသည်။

စာရေးသူက သိလိုသော အချက်များကို သူ့အား မေး မြန်းပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလျက် လက်ဖက်ရည် တိုက် ကာ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုညတွင် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ အကြောင်းကို စဉ်းစားယင်း ‘ငါ ဘယ်လို ကူညီရပါမလဲ’ ဟု အကြံထုတ်နေမိသည်။ နောက်တနေ့တွင် သူငယ်ချင်း၏ ရုံးသို့ ဖုန်းဆက်၍ လိုက်သွားပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ် လေ့လာ မိသည်။ စာရေးသူက “သူငယ်ချင်း အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံမှု လုပ်ငန်းတွေ အဆင် ပြေရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်သည်။ သူက “သူငယ်ချင်း ယူပေးတဲ့ငွေတွေ မကြာမီ ပြန်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ အခြေအနေ အဆင်ပြေပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ မျက်နှာကို အကဲခတ်လေ့လာလိုက်သော အခါ မျက်နှာ ပျက်နေပြီး သူ့ အဖြေများမှာ ဟန်ဆောင်၍ ပြောနေကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

“အခုသူငယ်ချင်း ဘာတွေ လုပ်နေသလဲဆိုတာ သိနိုင်ခွင့် ရှိယင်လဲ သိပါရစေ” ဟု တည့်တည့်ကြီး မေးချလိုက်သည်။ သူက စာရေးသူကို အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်ပြီး “သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော် ပြောချိန်တန်ယင် ပြောပါ့မယ်၊ ယခုအချိန်မှာတော့ စောပါသေးတယ်” ဟု မတင်မကျ အဖြေ တခုကို ပြန်ပေးလေသည်။

ထိုစဉ်ကပင် စာရေးသူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်ကို သူက အနည်းငယ် ရိပ်မိပုံရသည်။ ဖြစ်ရပ်အမှန်များကို အတိုချုပ်၍ ပြောရသော် သူသည် ဂိုဏ်းဆရာအချို့ကို တွေ့ဆုံဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပြီး အဂ္ဂိရတ်ကို အကြီး အကျယ် ထိုနေရာ ရှိသမျှ ပစ္စည်း တက်တက်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်သည်။

တနေ့တွင် စာရေးသူရုံးသို့ ဖုန်းဆက်ကာ အရေးကြီးသော ကိစ္စတခုရှိ၍ ခေတ္တလာပါရစေဟုပြောပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာသည်။ သူ့ရောက်လာသောအခါ၌ သူ့တွင် အရေး တကြီး ငွေတသောင်းလောက်လှိုနေသဖြင့် ကူညီပါရန် မျက်ရည် ဝဲလျက် အကူအညီ တောင်းလေသည်။ ယခင်ကလည်း ငွေ ခုနှစ်ထောင်ခန့် ဆွဲပေးပြီးဖြင်လျက် ထိုငွေကိုမှ ပြန်မဆပ်နိုင် သေးမီ ယခုတဖန် ငွေ တသောင်းလောက် ထပ်လုံပြန်သည် ဆိုသဖြင့် မလွန်လွန်းဘူးလားဟု သူ့အား ပြန်ပြောမိသည်။

သူ့ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး က ရု ဣာ ဒေါသော ဖြစ်လျက် “ခင်ဗျား ဒီ ငွေ တွေကို ဘာလုပ်မလို့လဲ ကျုပ်ကို ရှင်းရှင်း ပြောပါ” ဟု ခတ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူက “သူငယ်ချင်းကို အမှန်အတိုင်းပြောရယင် ကျွန်တော်ရဲ့ ဂိုဏ်း ဆရာတဦးက အာမခံလို့ ငွေတသောင်းခန့်ကို ဆရာရဲ့ တပည့် တဦးကို လုပ်ငန်းကိစ္စတခု ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ပေးလိုက်ခိ ပါတယ်၊ သူတို့ကလဲ အရေးတကြီး လိုနေလို့ ၇-ရက်အတွင်း ပြန်ပေးပါမယ် ပြောလို့ အခြား တနေရာက ယူပေးလိုက်ရပါ တယ်” ဟု ရှင်းပြလေသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက သူ၏ ဇာတ် ကြောင်း အစုံကို စာရေးသူအား သိစေလိုသော အချက်များ ကိုသာ ကောင်း တန်ဆာဆင်ပြီး ပြောနေကြောင်း ရိပ်မိလိုက် သည်။

စာရေးသူမှာ သူ့ အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိပြီး သနား ကရုဏာ သက်သည်နှင့်အမျှ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်မိသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူမှာ ထိုငွေကို ပြန်၍ အစားမထိုးနိုင်ပါက တဘက်က တရားစွဲမည် ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ပြုတ်ပြီး ထောင်ကျတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း စာရေးသူကို ပြောပြလေသည်။ “အချိန် အနည်း ငယ် ပေးပါ။ ကျွန်တော် ကြီးစားကြည့်ပါအုံးမယ်” ဟု သူ့ ကို နှစ်သိမ့်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုသူ၏ သူငယ်ချင်း တဦး ဖြစ်သူ ဦးစိန်မောင်ထံရုံးသို့ ဖုန်းဆက် ခေါ်ယူပြီး ဖြစ်ကြောင်း ကျွန် င်များကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ ဘယ်လို ကူညီရ ကောင်း မည်လဲဟု စဉ်းစားကြသည်။

စာရေးသူမှာ လခစားတဦး ဖြစ်သဖြင့် ငွေပိုငွေလုံ့လည်း မရှိပါ။ ယခင်က ယူပေးထားသော ငွေ ခုနှစ်ထောင်ကိုလည်း ပြန်မဆပ်နိုင်သေး၍ မည်သို့ လုပ်ရမည်ကိုပင် စဉ်းစား၍ မရအောင် ဖြစ်နေကြောင်း ကိုစိန်မောင်ကို ရှင်းပြသည်။ ကိုစိန်မောင်မှာ ထိုသူငယ်ချင်း၏ အလွန် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်း ဖြစ်သဖြင့် ယင်းကိစ္စတွင် သူ တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း နောက်ဆုံးအဆင့် ငွေရှာမရပါက သူ့ ဇနီး၏ လက်ဝတ် လက်စားများကို ရောင်းချ၍ ခေတ္တစိုက်ထုတ် ကူညီရမည်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားသည်။ ကိုစိန်မောင်၏ စေတနာကြောင့် အတော် စိတ်သက်သာမှု ရသွားကာ သူ့ကိုလည်း စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ချီးကျူးမိသည်။ အမှန်ကိုဆိုရသော် ထိုသူငယ်ချင်းမှာ ရသမျှငွေများကို ဂိုဏ်းလုပ်ငန်းအတွက် လှူခြင်း၊ ဖိုထိုးပစ်ခြင်း ဖြင့် ရှို့စုမဲ့စု တက်ဘက်ပြောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်း များကို ဝတ္ထုသဖွယ်ရေးပါက အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်မှန် ဝတ္ထုတပုဒ် ဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် လည်း အခြားသူများအား ထိုခိုက် နှစ်နာစေမည့် အကြောင်း အရာများ ဖြစ်နေသဖြင့် ရေးသားလိုစိတ် မရှိပါ။

ထိုပြဿနာ ဖြေရှင်း ပြီးသွားသော အခါ စာရေးသူက သူငယ်ချင်းကို အစစ အရာရာ သတိဝီရိယထားပြီး ဆရာတော် ဘုရားကြီး အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရန် သတိပေးသည်။ ဝိဇ္ဇာဖြစ်ချင်လွန်းသဖြင့် ရှေ့လောကကြီး ဆောင်ရွက်ပါက အကျိုးထက် အကိုးကိုသာ ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းဆွေးနွေး ပြောပြသည်။

တနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရား ကြီးသည် တောင်ဥက္ကလာပ သာသနာ့ဗိမာန် ကျောင်းတိုက်သို့ ခေတ္တ ကြွရောက်လာသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းကိုခေါ်၍ ဆရာတော် ဘုရား ရှေ့မှောက်သို့ သွားကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ညဦးပိုင်း အချိန်ဖြစ်သည်။ စာရေးသူတို့ လူသိုက်ကို တွေ့လိုက်သောအခါ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ မျက်နှာတော်မှာ အနည်းငယ် ပြုံး ယောင် သန်းလျက်ရှိသည်။ သင်္ကန်း အညိုရောင်ကြီးကို ဝတ် ထားသော ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ အလွန်တရာ ကြည်ညို ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ထဲထွင် “အင်း ဒီတခါတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် တိုင်တည်လျှောက်ထားပြီး ဒီလူ့ ကိုတော့ ပြဿနာအရှုပ်ထဲက လွတ်အောင်ချုတ်မှပဲ” ဟု စိတ်ကူးထားလေ သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စ များကို ဟောပြော ဆွေးနွေးဆုံးမယင်း တပည့်ဖြစ်သူများကို အကဲခတ်နေသည်။ စာရေးသူမှာလည်း အခွင့်သင့်လျှင် သင့် သလို ထိုကိစ္စကို ဖွင့်ဟလျှောက်ထားရန် အခြေအနေ စောင့် ကြည့်နေသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား တိုက်ရိုက် ဖွင့်ဟ လျှောက်ထားရန် သင့် မသင့်ကိုလည်း ခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစား နေမိသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူမှာ စိတ်တိုတတ်သူ တဦး ဖြစ် သဖြင့် သူ့အကြောင်း ကိစ္စများကို ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို တိုက်ရိုက် လျှောက်ထားလိုက်ပါက ထ၍ ဒေါ်ပုမည်ကိုလည်း စဉ်းစား ဆင်ခြင်မိသည်။ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား၍တော့ မဖြစ်

သွယ်ဝိုက်ပြီး တနည်းနည်းဖြင့် ဖွင့်ဟလျှောက်ထားမှ ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ကူး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး စကားအနည်းငယ် ပြတ်သွားသော အခါ၌ စာရေးသူက လက်အုပ်ချီပြီး “အရှင်ဘုရား ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိ လမ်းစဉ်တွေမှာ အင်းနဲ့ ဖိုထိုးခြင်း လုပ်ငန်းတွေဟာ အောင်မြင်မှု ရှိနိုင်ပါသလား” ဟု စကား အစဖော် လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခေတ္တ တည်ကြည် ငြိမ်သက် သွားပြီး မျက်နှာကြက်ကိုမော့ကြည့်ကာ အနည်းငယ် ပြုံးတော်မူသည်။ ထိုအပြုံးမှာ အလွန်တရာ အခိပွာယ်ပြည့်ဝလှပေသည်။ တခန်းလုံးမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘာ ပြန်ဖြေမလဲဟု အာရုံစိုက် နားထောင် နေကြသည်။

“အေး ဒါကတော့ လောကီ ကိစ္စတွေပဲ၊ အမေး ရှိယင် တော့လဲ အဖြေရှိရမှာပေါ့၊ အင်း လုပ်တာကတော့ သူ့ စည်းကမ်း နည်းလမ်းအတိုင်း လုပ်ယင် အမှားအယွင်း နည်းတယ်ပေါ့ကွာ ဖိုထိုးတာတော့ အတော် ပိုက်ဆံကုန်တဲ့ အလုပ်ပဲ မလုပ်တတ်ယင် ရှိသမျှ ပစ္စည်း တက်တက်ပြောင်ပြီး လှူပါ ဒုက္ခ ရောက်တတ်တယ်” ဟု မိန့်ကြားပြီး ထိုသူငယ်ချင်းအား အခိပွာယ်ပါသော အကြည့်ဖြင့် တချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခေတ္တ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ နေပြီး ရှေ့တူရသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ စာရေးသူတို့လူသိုက်မှာ

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘာများဆက်၍ အမိန့်ရှိလိမ့်ဦးမည်နည်း ဟု အာရုံပြု နားစွင့်နေကြသည်။

“ငါကတော့ မင်းတို့ တောလုပ် တောင်လုပ်တွေကို လျှောက်လုပ်မနေပဲ အခြေခံအားဖြင့် သီလကို မြဲအောင် ထိန်း ပြီး ဟရားထိုင်ခြင်း လုပ်ငန်းတွေကိုသာ စောက်ချ လုပ်စေချင် တယ်။ ဒါမှ စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး ကနဦးအစ သမာဓိစခန်းကို တည်ဆောက်နိုင်မယ်” ဟု အမိန့်ရှိတော်မူသည်။

“ဖိုထိုးတဲ့အလုပ်ဟာ ငွေကုန်ကြေးကျ အလွန်များပြီး လုပ် ရတာလဲ ပင်ပန်းတယ်။ တခုခုဖြစ်ဖို့ကလဲ သိပ်မလွယ်လှဘူး။ ရှေး တုန်းက ရန်ကုန်မြို့ ရပ်ကွက်တခုမှာ သဌေးကြီးတယောက် ရှိ တယ်။ အဲဒီ သဌေးကြီးဟာ အလွန်တရာ ကပ်စေးနဲ့တယ်။ တနေ့မှာ အဲဒီသဌေးကြီးဟာ ဈေးအပြန်မှာ ဆိုက်ကားတစီးကို ငှားပြီးစီးတယ်။ ဆိုက်ကားခ ဘယ်လောက်ကျသလဲလို့မေးတော့ ဆိုက်ကားဆရာက ဝ.ပဲ ကျပါတယ်လို့ပြောတော့ နှစ်ပြားရ အောင် ဆစ်တယ်။ နောက်ဆုံး သုံးပြားနဲ့ဈေးတည့်ပြီး ငှားစီး လာတယ်။ သူ့ တိုက်ရွှေရောက်တော့ ငါးကျပ်တန်ကြီးတို့ ထုတ် ပေးလိုက်တယ်။ ဆိုက်ကားနင်းသူက ကျန်တော့မှာ ဆင်းရဲသား ဖြစ်ပါဘယ်။ တနေ့လုံးနင်းလို့တောင် ငါးကျပ်ပြည့်အောင် မရ ပါဘူး။ အခုလို့နန်နက် ဈေးဦးပေါက်ကြီးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးငါး ကျပ်တန်ကြီးကို ပြန်အမ်းနိုင်မှာလဲ။ အကြေရှိယင် ပေးပါလို့ ပြောတယ်။ အချိန်ကလည်း နံနက်ပိုင်း၊ သဌေးတိုက်ကလည်း ခြံဝင်းထဲမှာဆိုတော့ အနီးအနားမှာလဲ အမ်းစရာဆိုင်မရှိဘူး။

ဒီတော့ သဌေးကြီးကငါ့မှာအကြေနှစ်ပြားတော့ရှိတယ်၊ အဲဒါပဲ မင်းယူသွားတော့လို့ ပြောတယ်”

ဆိုက်ကားဆရာလဲ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နဲ့ သဌေးပေးတဲ့ ပိုက် ဆံနှစ်ပြားကို ယူပြီးပြန်ခဲ့တယ်။ ငိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလောက် ချမ်း သာလျက်သားနဲ့ သူ့လိုဆင်းရဲတဲ့ ကျောမဲ့ ဆိုက်ကားသမားကို တပတ်ရိုက်ပြီး တပဲတန်တခရီးကို နှစ်ပြားနဲ့ရအောင် စီးသွားတဲ့ အတွက် စိတ်ထဲမှာ အတော်အခဲမကျေ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဆိုက် ကားဆိပ်ကို ပြန်ရောက်တော့ အပေါင်းအသင်း ဆိုက်ကား သမားတွေကို ပြန်ပြောပြတယ်။ သူတို့အထဲက ခပ်မိုက်မိုက် ဆိုက် ကားသမားတယောက်က “ဟေ့... ဒါ တို့လိုကျောမဲ့ ဆင်းရဲသား တွေကို သဌေးက အနိုင်ကျင့်တာပါပဲကွ ဒီကောင်ကြီး ဒီလို လုပ်တာတွေ များနေပြီ။ ဒီ ကပ်စေးနဲ့ကြီးကို ဆုံးမပို့ အချိန် တန်ပြီလို့ တပ်လှန့် နှိုးဆော်လိုက်တယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုက်ကားသမား နှစ်ယောက်ဟာ သဌေး ကြီးကို ချောင်းရိုက်ဖို့ တိုင်ပင်ကြတယ်။ ညနေ အလုပ်သိမ်းချိန် လောက်မှာ ဆိုက်ကားသမားနှစ်ဦးဟာ သဌေးကြီး တိုက်ရွှေကို သွားပြီးချောင်းရိုက်ဖို့ အခြေအနေကို လေ့လာကြတယ်။ တိုက် အဝက တစေ့တစောင်း ကြည့်ကြပြီး ပြန်လာကြတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ အညာခံလိုက်ရတဲ့ ဆိုက်ကားသမားက ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုလုပ် ချောင်းရိုက်ယင် ကောင်းမလဲလို့ မေးလိုက်တယ်”

“လိုက်လာတဲ့ အဖော် ဆိုက်ကားသမားက၊ ဟေ့၊ ချောင်း ရိုက်ဖို့ မလိုတော့ဘူးကွ၊ သူ့ ကိစ္စနှင့်သူ ပြီးနေပြီလို့ ပြောလိုက် တယ်။ တယောက်က ဘာဖြစ်လို့လဲကလို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ

အခါမှာ လိုက်လာတဲ့ ဆိုက်ကားသမားက မင်း သူ့ တိုက်ထဲကို
 သေသေချာချာ မကြည့်ခဲ့ဘူးလား၊ ဖိုကြီးတလုံး အကျအနု ဆင်
 ထားတယ်၊ မီးသေးအိတ်တွေလဲ တိုက်ဘေးမှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ
 တော့ ဒီသဌေးကြီးကို ဒီ ချောင်းရိုက်နေစရာ မလိုတော့ဘူး၊
 သူ့ ကိစ္စနဲ့သူ စီရင်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပါ၊ မင်း စိတ်အေးအေး
 ထားပြီး စောင့်ကြည့်နေပါလို့ နှစ်သိမ့်လိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ဆိုက်
 ကားသမားတွေလဲ သဌေးကြီးကို ချောင်းရိုက်ဖို့ မကြိုးစားကြ
 တော့ဘူး၊ အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ကြတယ်”

“နှစ်အတန်ငယ်ကြာတဲ့အခါမှာ သဌေးကြီးဟာ ရှိတဲ့စည်း
 စိမ်အကုန်ပြုတ်လို့ တိုက်ကြီးပါရောင်းပြီး ဒီနေရာက မွဲပြာကျပြီး
 ပြောင်းပြေးသွားရတယ်၊ အေး မင်းတို့အထဲက ဖိုထိုးတဲ့လူတွေ
 ပါယင်လဲ သတိထားကြ၊ အဲဒီလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီ အလုပ်
 တွေဟာ လောကီပညာတွေဖြစ်ပြီး လွယ်လွယ်နဲ့ မရနိုင်ဘူး၊
 အတော် ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရတဲ့ ပညာတွေပဲ၊ ဇဲ့ သတ္တိ ပါရမီ
 အလွန်ထူးချွန်မှသာ အောင်မြင်နိုင်တယ်” ဟု ဆုံးမတော်မူလိုက်
 လေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ထိုအကြောင်းအရာ ဆုံးသော
 အခါ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနေပြီး တပည့်လူသိုက်
 အားအကဲခတ် ကြည့်ရှုနေလေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘာ
 ကိုရည်ရွယ်၍ အမိန့်ရှိသည်ကို ကောင်းစွာနားလည် သဘော
 ပေါက်သဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဉာဏ်ပညာ ကြီးကျယ်
 မှနှင့် ထွင်းဖောက်သိမြင်နိုင်မှုစွမ်းအင်ကို သိရှိရသည့်အလျောက်
 များစွာ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်မှု ဖြစ်ရလေသည်။

စာရေးသူ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး မည်သို့မည်ပုံ ရည်ရွယ် အမိန့်ရှိသည်ကို သဘောပေါက်သွားသည့် အလျောက် ခပ်ကုပ်ကုပ် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ငိတ်ထဲတွင် ဒီတခါတော့ ဒီလူတယောက် ဖိုဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ပြီး အမြင်မှန် ရကောင်းလေ့ရှိဟု စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစားမိသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်စွာနေတော်မူပြီး “အေးတပည့်တွေကတော့ အမျိုးမျိုးပေါ့၊ ငါဆုံးမတာကို လိုက်နာတဲ့ လူတွေရှိသလို၊ မလိုက်နာတဲ့လူတွေလဲ ရှိကြတာပဲ။ သတ္တဝါတွေဟာ သူ့ကံနဲ့သူ ဖြစ်ကြတာပဲ။ တို့ကတော့ မိဘက သားသမီးက ဆုံးမသလို၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်က သတ္တဝါတွေကို ဆုံးမသလို တရားဓမ္မ လမ်းကြောင်းအတိုင်း လမ်းမှန်ရောက်အောင် ညွှန်ကြား ဆုံးမရတာပဲ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေက အလွန်တရာ ခက်ခဲပြီး လျှို့ဝှက်တဲ့ သဘောကိုဆောင်တယ်။ တခုခုဖြစ်ဖို့ဟာလဲ မလွယ်ဘူး။ မင်းတို့ သတိပညာဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး လုပ်ကြပါ။ သီလကို မြဲအောင်စောင့်ပြီး သမာဓိ ထူထောင်တဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာပဲ အာရုံစိုက်စေချင်တယ်။ ငါမင်းတို့ကိုပြောခဲ့တာတွေလဲ များပြီ။ ငါတပည့်တွေအကုန်လုံး လောကီချမ်းသာနဲ့ လောကုတ္တရာချမ်းသာကိုရကြပြီး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းအောင် ငါအမြဲ မေတ္တာပို့လျက် ရှိနေပါတယ်” ဟု ဆက်လက် မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် အခြား တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင်ရာ ဟောပြောသွန်သင် ဆုံးမမှုများကို ဆက်လက်မိန့်ကြားရာ အချိန် ၃-နာရီခန့် ကြာမည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုညက ဆရာတော်

ဘုရားကြီး၏ ခြေတော်စုံကို ဦးတိုက်ဝတ်ပြုကာ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

သုတော်ကောင်းအရှင်သူမြတ်ကြီးများ၏ မေတ္တာရိပ်ကိုခိုလှုံရခြင်းမှာ စိတ်ပိုင်း ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ငြိမ်းအေးမှုကို ရရှိပြီး ကျေးဇူးကြီးမားလှကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့သည်။ ထိုသူငယ်ချင်းကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆုံးမသည့် အတိုင်း ဖိုထိုးခြင်းလုပ်ငန်းကို လုံးဝမဖြတ်နိုင်ပါက အနည်းအကျဉ်းလောက်သာ ပြုလုပ်သင့်ကြောင်း အကြံပေး ဆွေးနွေး လိုက်သည်။ သူက သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရသည့်ပြင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆုံးမသတိပေး မိန့်ကြားချက်များကိုလည်း နားဝင်ပုံ မရချေ။ စာရေးသူထံသို့လည်း သိပ်မလော့တော့ပဲ အဆက်ပြတ် သလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုသူငယ်ချင်းမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး အဆုံးအမကို နာခံ လိုက်နာခြင်းမရှိပဲ သူ့လမ်းသူ ဆက်သွားနေလေသည်။ များ မကြာမီ သူငယ်ချင်း၏ ဇနီးဖြစ်သူတို့ မိသားစုတွင် ငွေကြေး အခက်အခဲများ ဖြစ်နေသဖြင့် ရုံးဌာနတခုတွင် အလုပ်ဝင်လုပ် ပါရစေဟု အကူအညီတောင်းသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကလည်း သူ့ဇနီးအား အလုပ်ဌာနတခုတွင် အလုပ်ရှာပေးပါရန် ပြော လာသဖြင့် အလုပ်ရရှိရေးအတွက် တတ်နိုင်သလောက် လိုက်၍ ကူညီပြောဆိုပေးရသည်။ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း တတ်နိုင် သလောက် ကူညီကြသည်ဟု ထင်ပါသည်။ များမကြာမီ သူငယ် ချင်း၏ ဇနီးဖြစ်သူမှာ အစိုးရဌာနတခုတွင် အလုပ်ရသွားလေ သည်။

တနှစ်ခန့်အကြာတွင် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူမှာ ငွေကြေးကိစ္စ ဖြင့်ပင် ရုံးတွင် ပြဿနာပေါ်သဖြင့် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်ရ လေသည်။ စာရေးသူက တဆင့်ယူပေးသော ငွေများကိုလည်း အကျေအလည် ပြန်လည်မပေးဆပ်နိုင်သဖြင့် အတော်ပင် စိတ် ဆင်းရဲမှုခံကာ ဖြေရှင်းပေးလိုက်ရသည်။ သူငယ်ချင်းမှာ လူရိုး လူကောင်းတဦးဖြစ်ပြီး ဂိုဏ်းလိုက် ဖိုထိုးမိသဖြင့် သူ့ဘဝ တခုလုံးနှင့် မိသားစုများမှာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရ လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး သင်္ကန်း ဝတ်သွား သလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။

စာရေးသူလည်း မိမိအလုပ်တာဝန်များ၊ အခြားလူမှု ကိစ္စ များကို မအားမလပ်အောင် ဆောင်ရွက်နေရသဖြင့် သူတို့ ကိစ္စကို မမေးနိုင်တော့ပေ။ အမှန်ဆိုရသော် ဆရာတော်ဘုရား ကြီး၏ အဆုံးအမကို မနာခံပဲ စိတ်ထင်ရာလုပ်မိသဖြင့် မိသားစု အားလုံး ဒုက္ခရောက်ရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိပြီး သူငယ်ချင်း အတွက် အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော် အရှင်သူမြတ် ပီသစွာ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်များကို တိကျစွာ လိုက်နာပြီး တပည့်များကိုလည်း လောကုတ္တရာ လမ်းစဉ်တွင် လမ်းများသို့ မရောက်စေအောင် ပရိယာယ်သုံး၍ ဆုံးမပုံများမှာ အလွန်ကောင်းမွန်လှပေသည်။ ပညာဉာဏ် ကြီးကျယ်ခြင်းနှင့် နှစ်ရှည်လများ တပါးတည်းသီတင်းသုံးကာ ကျင့်ကြံအားထုတ် လာရာမှ ရရှိခဲ့သော ထွင်းဖောက်သိမြင်နိုင်သည့် ဉာဏ်အမြင် များနှင့် သမာဓိစွမ်းအင်များကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။

တညနေတွင် စာရေးသူမှာ ယောဂီကျင့်စဉ်များ လေ့ကျင့် ပြုလုပ်ပြီးနောက် ခေတ္တ အနားယူလျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ် ခြံဝတွင် လူနှစ်ဦး ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရပြီး တဦးမှာ မိတ်ဆွေ မျက်နှာသိဖြစ်၍ ကျန်တဦးမှာ လူစိမ်းတဦး ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးအား အိမ်ပေါ်တက်ကြပါဟု ဖိတ်ခေါ်ပြီး ညွှန်ခန်းတွင် ထိုင်စေသည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူက ယခု လိုက်ပါလာသူမှာ ပုသိမ် မြို့မှ ဦးတင်ထွတ် ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီး မိတ်ဆက်ပေး သည်။ ထိုသူမှာ အသားဖြူပြီး နဖူးကျယ်ကာ အရပ် ခပ်ပျပ် ပျပ်ဖြစ်၍ အသက်-၅၀ ဝန်းကျင်ခန့် ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။

စာရေးသူအိမ်သို့ လာသောလူများမှာ များသောအားဖြင့် အကူအညီတခုလို၍သာ လာတတ်ကြပေသည်။ လက္ခဏာဗေဒင် ပညာအနည်းငယ်တတ်သဖြင့် သူတို့တွင် ပေါ်ပေါက်နေသော လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး ပြဿနာ များကို လာရောက် မေးမြန်းဆွေးနွေး အကြံဉာဏ်တောင်းကြ ခြင်းသာဖြစ်သည်။ စာရေးသူက “ဘာအကြောင်း ကိစ္စများ ရှိပါသလဲ၊ ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ” ဟု သူတို့အား မေးရိုး ထုံးစံအတိုင်း မေးလိုက်သည်။

ဦးတင်ထွတ်က “ကျွန်တော် ဇာလီတောင်ဆရာတော်ဘုရား ကြီးရဲ့ တပည့်ပါ ဗိုလ်ကြီးထံလာချင်လို့ ဒီကမိတ်ဆွေကို ခေါ် ပြီးလာခဲ့ပါတယ်” ဟုပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို မဖူးရဘာ ကြာပါပြီ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို သိပ်ပြီး တွေ့ဆုံဖူးမြော်ချင် လှပါတယ် ယခုတောင် ခင်ဗျားပြောလို့ ကျွန်တော် စိတ်ဟာ

ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ ရောက်သွားပါတယ်ဟု စာရေးသူက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ ဗေဒင် တွက်ပေးရမလား” ဟု မေးပြီး အနီးရှိဗိရိထံမှ သန္ဓေဥပြုကွဒိန်များ၊ ပေတံနှင့်မှန်ဘီလူး များကို ထယူလိုက်သည်။ သူ၏မေးနေခန့်သက္ကရာဇ်၊ အချိန် နာရီတို့ကို မေးပြီး ထိုစံအတိုင်း တွက်ချက်ကာ လက်ဝါးကို ဖြန့်ခိုင်းပြီး မှန်ဘီလူးတချပ်ဖြင့် လက္ခဏာကြည့်သည်။

ဦးဟင်ထုတ်သည် စာရေးသူ၏ လုပ်ဆောင်မှုများကို အကဲ ခတ် လေ့လာ ကြည့်ရှုနေသည်။ များမကြာမီ ဇနီး ဖြစ်သူက စားစရာအချို့ကို စားပွဲပေါ်တွင်လာချပေးသဖြင့် စာရေးသူက သုံးဆောင်ကြပါဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏ဇာတာနှင့် လက္ခဏာကို အသေအချာ စစ်ဆေး ကြည့် ရှုပြီးသောအခါ “ကျွန်တော် ဗေဒင်ဆရာတယောက်လိုတော့ ဟောနိုင်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော် သိသလောက် အနည်း အကျဉ်းတော့ပြောပါ့မယ်” ဟု စကားပလ္လင်ချီပြီး အောက်ပါ အတိုင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး ချမ်းသာသော အသိုင်းအဝိုင်းက မွေးဖွားလာသူဖြစ်တယ်၊ အသက် ၂၀-နှစ်နဲ့ ၃၅-နှစ်ကြားမှာ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုး တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ၃၅-နှစ်နဲ့ ၄၅-နှစ်ကြားမှာတော့ အခြေအနေ ကောင်းတွေကို တွေ့ကြုံ ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူက “ဗိုလ်ကြီး ဟောတာတွေ မှန်ပါတယ်” ဟုထောက်ခံ ပြောဆိုလိုက်သည်။

စာရေးသူက သူ့ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ အရေးကြီးသော ဖြစ်ရပ်များကို အတိုချုပ် ပြောပြပြီးနောက် “ဒါတွေက အရေး မကြီးဘူး ပြီးတာတွေ့ပြီးခဲပါပြီ၊ ခင်ဗျား ခုလောလော ဘယ် ပြဿနာထဲ ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်၊ အဲဒီပြဿနာဟာ ခင်ဗျား ဘာမှာ ကြီးကျယ်တဲ့ အပြောင်းအလဲတခုကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး ကံကြမ္မာဆိုးတခုကို ရင်ဆိုင်နေရတယ်” ဟုပြောလိုက်သည်။

ဦးတင်ထွတ်လည်း မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားပြီး “ကျွန် တော်လည်းဒီကိစ္စအတွက်ပဲ ဗိုလ်ကြီးဆီကို လာတာပါ၊ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးကလဲ ဗိုလ်ကြီးဟာ သူ့တပည့် ဖြစ်တယ်လို့ အမိန့်ရှိခဲ့ဖူးလို့ လာခဲ့ပါတယ်” ဟုပြောလေသည်။

စာရေးသူမှာ အတော်ကလေး အစဉ်းစားရ ခက်နေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်က ဘာမျှ ကြီးကျယ်နေသူ မဟုတ်သဖြင့် ထိုကဲ့ သို့ သာပြဿနာတွေ့နေသူတိုင်းကို မည်သို့ကူညီနိုင်ပါမည်နည်း ဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်လည်း ငါ တတ်နိုင်သလောက် တော့ကူညီရပေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အခက်အခဲပြဿနာများမှ လွတ်မြောက်စေရေးအတွက် တတ် သမျှမှတ်သမျှပညာဖြင့် လုပ်ကိုင်ရမည့် အချက်များကို တခုစီ သူ့အားပြောပြသည်။

ဦးတင်ထွတ်ကလည်း စာရေးသူပြောသမျှကို စာရွက်နှင့် လိုက်ကူးကာ “ဗိုလ်ကြီးမှာတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်” ဟု ဝန်ခံကတိပြုလေသည်။ “ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုလည်း ရှိခိုး ဆုတောင်းပါ၊ ကျွန်တော် ပြုလုပ်ပေးတဲ့ အစီအစဉ် များကိုလဲ ဆောင်ရွက်ပါ၊ ခင်ဗျားတွေ့ကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲ ပြဿနာ

တွေ့က လွန်မြောက်ရပါလိမ့်မယ်။ စိုးရိမ်မှုမဖြစ်ပါနဲ့ ရတနာ သုံးပါးနဲ့တကွ ဆရာတော် အရှင်သုမြတ်များ၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ဒီအခက်အခဲတွေက ကျော်လွန် နိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

တလခန့်ကြာသောအခါ၌ ဦးတင်ထွတ်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့ စာရေးသူအိမ်သို့ရောက်လာကြပြီး သူတို့ပြဿနာ၏ နောက်ဆုံး အခြေအနေများကို ပြောပြကြသည်။ ယခင်က ပြောလိုက်သော အစီအမံများကိုလည်း နေ့ရက် အချိန်နာရီနှင့် တကွ တိကျစွာသက်ဆိုင်ရာတို့တွင် ပြုလုပ်ခဲ့ပါပြီဟု ပြောပြကြသည်။ သူတို့နှင့် ဆွေးနွေးစကား ပြောနေကြယင်းတွင်မှ ထိုပြဿနာကို ကူညီပေးနိုင်မည့်သူဘဦးကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိလာသည်။

ထိုသူမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင်လည်းမရှိ နယ်တွင် ရောက်နေသဖြင့် သူ့ကိုတွေ့ရန်မလွယ်ကူကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ စာရေးသူ မှာလည်း ရုံးတာဝန်များ အလွန် များပြားနေသော ကာလ ဖြစ်သဖြင့် ထိုသူအားသွားရောက်တွေ့ဆုံရန် အချိန်မရှိ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍လည်း အကြောင်း တူးမည်မဟုတ်သဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက် ပေးရမည်ကို စဉ်းစားရခက်နေသည်။

ဦးတင်ထွတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သူတို့၏လူမှုရေး ပြဿနာ အတွက် အတော်ကလေး စိတ်ဆင်းရဲနေပုံရကြောင်း အကဲခတ် မိသည်။ ပြဿနာပေါ်သော လူများ၏ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အသေးစိတ် ပြောပြနေခြင်းကို နားထောင်နေရသည်မှာ အချိန် တနာရီခန့် ကြာမည်ဟုပင် ထင်

သည်။ စာရေးသူက “ဘဝတွင်တွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာ တွေကို တရားနဲ့ယှဉ်ပြီး တွေးတောကြံစည် ဆောင်ရွက်ပါ လို့ ဘဝမှာ လူဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက် လူမှုဒုက္ခ ပြဿနာတွေကို တနည်းမဟုတ်တနည်း ရင်ဆိုင်ရမှာ လောကဓမ္မတာပဲ ဖြစ်ပါ တယ် လူတိုင်း တယောက်ရဲ့ကံ၊ ကံရဲ့ အကျိုးဆက် တွေဟာ အလွန်တရာဆန်းကြယ်ပါတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်လဲ မသိနိုင်ပါ။ တွေ့ကြုံလာရမယ့် ပြဿနာတိုင်းကို တရားနဲ့ ဖြေသိမ့်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံး နည်းပါပဲ” ဟု သူတို့စိတ်ချမ်းသာမှု ရအောင် ပြောပြလိုက်သည်။ များမကြာမီ သူတို့ ဇနီး မောင်နှံသည် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။

ဘုတို့ပြန်သွားပြီးနောက် ဤကိစ္စကို ကူညီနိုင်မည့် သူအား မည်သို့မည်ပုံတွေ့နိုင်လျှင်ကောင်းမည်နည်းဟု စိတ်ထဲတွင် အစဉ် ကြံစည်စိတ်ကူးလျက်ရှိသည်။ တနေ့တွင်မမျှော်လင့်ပဲ ကိစ္စတခု ဖြင့် အပြင်သွားယင်း ဌာနတခုသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုနေရာဌာနတွင် သူငယ်ချင်းအချို့ ရှိသဖြင့် ခေတ္တ ဝင်ရောက် ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေရာဌာနတွင် ဦးဘင်ထုတ်တို့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အကူ အညီ တောင်းရန် တွေ့လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကို မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ စာရေးသူက သူ့ကိုယ်ခင်ကပင်နယ်တွင် ရောက်နေပြီး ရန်ကုန်တွင်မရှိကြောင်း ကြိုတင်သိပြီး ဖြစ်နေ သည်။ ယခု ရုတ်တရက် ရန်ကုန်ကုန်တွင် လာတွေ့ရသဖြင့် အတော်ကလေးအံ့အားသင့်သွားသည်။ “ဟေ့...သူငယ်ချင်း မောင်ရင် နယ်မှာမဟုတ်လား ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်

နေတာလဲ၊ ကိုယ်လဲမောင်ရင့်ကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”
ဟု ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သည်။ သူက “ကျွန်တော်လဲ ကိစ္စ
တခုနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်နေတာ ခုနှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ တရက်
နှစ်ရက်ဆို ပြန်တော့မယ်” ဟု ပြုံးပြုံးရှင်ရှင်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

သူ့ကိုစာရေးသူက တနေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး “ဦးတင်
ထုတ်တို့ ကိစ္စကို အမျိုးချင်းဖြစ်နေသဖြင့် တတ်နိုင်သလို ကူညီ
ပါရန်” အတိုချုပ် ရှိရှင်းပြလိုက်သည်။ သူကလည်း ဒါက လူမှု
ရေးကိစ္စကလေးပါ လူချင်းကလည်း အမျိုးချင်း ဖြစ်နေတော့
သူ ပြောလိုက်ယင် ပြီးသွား နိုင်ပါဘယ်ဟု ပြောပြီး လူခြင်း
ခွဲလိုက်ကြလေသည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးက စာရေးသူနှင့် ဦးတင်ထုတ်ကို
တွေ့ဆုံစေလိုက်ခြင်းကို ယခုမှပင် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်တော့သည်။
ပိုမိုဆန်းကြယ်သည်မှာ ဦးတင်ထုတ်ကို ကူညီနိုင်သည့် စာရေး
သူတို့ သိကြောင်းကိုလည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကြိုတင်
သိနေကြပုံရသည်။ ထိုသူနှင့်စာရေးသူမှာ တမြို့တနယ်စီ နေထိုင်
ကြသော်လည်း တဦးနှင့်တဦး တွေ့ဆုံနိုင်အောင် အခြေအနေ
တို့က ဖန်တီးပေးလာသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်
လာသော ဖြစ်ရပ် အကြောင်းတရားများလဲဟု စာရေးသူက
ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိသည်။

ခြောက်လခန့်ကြာသောအခါ ဦးတင်ထုတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ
သည် စာရေးသူထံသို့ ပြုံးရှင်သော မျက်နှာများဖြင့် ရောက်
လာကြ၏။ သူတို့ကိစ္စမှာ အဆင်ပြေသွားသဖြင့် စာရေးသူကို
အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ထိုကိစ္စအားလုံး

မှာ စာရေးသူ၏ အရည်အချင်း စွမ်းရည်ကြောင့် ဖဟုတ်ပါ။
 ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်တကွ ဆရာတော်အရှင်
 သူမြတ်များ၏ ကျေးဇူးတော်များနှင့် ရတနာမြတ်သုံးပါး၏
 ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် အဆင်ပြေသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့
 အား ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

စာရေးသူအားကျေးဇူးတင်ခြင်းထက် ရတနာမြတ်သုံးပါး၊
 ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်တကွ ဆရာတော်အရှင်
 သူမြတ်များအပေါင်းကို သဒ္ဓါမြတ်နိုးလက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်
 ကြပါ။ စာရေးသူအား ပေးကမ်းကျေးဇူးပြုမည့်အစား ထိုကုန်
 ကျမည့်ငွေများကို သက်န်း၊ ထီး စသည့် ဝတ္ထုပစ္စည်းများ
 ဝယ်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လှူဒါန်းပါရန် ပြောလိုက်
 လေသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် သက်န်း၊ ထီးများ
 ဝယ်ယူပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား သွားရောက်လှူဒါန်း
 ကြောင်းသိရသည်။ စာရေးသူထံသို့လည်း သက်န်းတစ်ဝယ်လာ
 ပြီး သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များကို လှူဒါန်းရန် ပေးအပ်သွား
 လေသည်။

စာရေးသူမှာ ထိုဖြစ်ရပ်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင် မှတ်တမ်းတင်မိ
 သည်။ ကျေးဇူးရှင် ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
 အမြော်အမြင်ကြီးမားမှုများကို လက်တွေ့သိရသဖြင့် ကြည်ညို
 သဒ္ဓါစိတ်မျှစးဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ အမှန်ဆိုရသော်ထိုဖြစ်ရပ်
 ကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုတရပ် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်မှာ မလွယ်
 ကူလှပေ။

အခန်း (၁၇)

ဇာလီတောင်နှင့် ရှင်ပြုမင်္ဂလာ

၁၉၇၅ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေနေ့တရက်တွင် စာရေးသူလည်း အချိန်အားအနည်းငယ်ရသဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်၍ပုတီးစိပ်နေသည်။ ထိုစဉ်စာရေးသူ၏တူဖြစ်သူ မောင်မြင့်အောင်နှင့် ဧည့်သည်ဇနီးမောင်နှံတို့ ကားတစီးဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသည်။ အိမ်ပေါ်တက်လာကြသောအခါ ဤတူဖြစ်သူက သူခေါ်လာသောဧည့်သည်နှစ်ဦးနှင့် စာရေးသူကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

စာရေးသူက ထုံးစံအတိုင်း ဗေဒင်လက္ခဏာ လာမေးကြသည်ဟုထင်၍ အနီးရှိနှစ်ဘရာပြက္ခဒိန်များ မှန်ဘီလူးများပေတံများကိုယူ၍ ရေးသားတွက်ချက်ရန် အဆင်သင့် ပြုလုပ်သည်။

ထိုစဉ် သူတို့တွင်ဖြစ်ပေါ်နေသော ကျန်းမာရေး ပြဿနာတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်သိရှိရသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ထိုကိစ္စအတွက် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ တတ်သမျှ ပညာဖြင့်နည်းလမ်းရှာကာ အကူအညီပေးလိုက်သဖြင့် စာရေးသူနှင့် သူတို့မှာ ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြသည်။

တနေ့တွင် ယောဂီကျင့်စဉ်များအကြောင်းကိုဆွေးနွေးယင်း အလွန်တရာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော သူတော်စင်တပါးအကြောင်းကို သူတို့က ပြောပြလေသည်။ စာရေးသူက ထိုအကြောင်းရပ်များကို စာအုပ်စာတမ်းများရှိယင် လေ့လာလိုပါကြောင်းပြောသဖြင့် များမကြာမီ စာအုပ်အချို့ ယူလာကြသည်။ စာရေးသူလည်း ထိုစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာနေစဉ် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးမောင်မောင်ဆိုသူ ရောက်လာသည်။

ဦးမောင်မောင်မှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲဆန်းကြယ်သော ပညာရပ်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယောဂီကျင့်စဉ်စသည်များကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။

စာရေးသူက ထိုစာအုပ်များ အကြောင်းကို ပြောပြီး အကြောင်းအရာ ဆက်နွှယ်နေသော အခြား စာအုပ်များ ဦးမောင်မောင်ထံတွင်ရှိပါက ခေတ္တငှားပါရန်နှင့် မရှိပါက နိုင်ငံခြားမှပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ဦးမောင်မောင်က ပင် နိုင်ငံခြားသို့မှာပေးသဖြင့် ၃-လခန့်အကြာတွင် စာအုပ်အတော်များများကို ရရှိစုဆောင်းမိသည်။ တနေ့တွင် စာရေးသူအိမ်သို့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သော ထင်ရှားသည့် စာရေး

ဆရာတဦးရောက်ရှိလာသည်။ စာရေးသူမှာ နိုင်ငံကျော်စာရေး ဆရာတဦးမဟုတ်သဖြင့် သူ့အား ထိုအကြောင်းဖြစ်ရပ်များကို ဘာသာပြန်၍စာအုပ်ထုတ်ရန် တိုက်တွန်းသည်။

သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာမှာ စာအုပ်များကို ယူသွား ဖတ်ရှု ပြီးနောက် ဘာသာရပ်ကိုမပိုင်သဖြင့် သူမရေးသားလိုကြောင်း ပြော၍ စာအုပ်များကို ပြန်ပေးသည်။ ထိုအချိန် ကာလများ အတွင်းက စာရေးသူ အိမ်သို့ လာရောက်ကြသော နာမည်ရ စာရေးဆရာ မိတ်ဆွေတဦးနှစ်ဦးကိုလည်း ထိုအကြောင်းအရာ များကို အနည်းငယ် ပြောပြပြီး ရေးသားကြပရန် တိုက်တွန်း သော်လည်း မည်သူမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြပေ။

စာရေးသူမှာ ထိုစာအုပ်များကို ဖတ်ပြီး မည်သူမျှ မရေး သားလိုကြသဖြင့် မိမိဘာသာ ရေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အချိန်ရလျှင် ရသလို စတင်ပြန်ဆိုရေးသားသည်။ အကြောင်း အရာများမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသဖြင့် အကျဉ်းချုပ်၍ ရေးသား ထုတ်ဝေရန် ရည်ရွယ်သည်။ ထိုစဉ်အခါက တပ် တာဝန်အလုပ်များဖြင့် အချိန်အား မရှိအောင် ဖြစ်နေသော ကြောင့် စိတ်တိုင်းကျ ပြီးပြည့်စုံသော စာမူတခု မဟုတ်သည်ကို ကား သတိပြုမိသည်။ အသေးစိတ် ပြန်ဆို ရေးသားပြန်ပါက လည်း အကုန် အကျခံပြီး ထုတ်ဝေမည့်သူ ရှိပါမည်လားဟု သံသယဖြစ်မိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရေးသာ ရေးရသည် ရေးအား မရှိပါဟု ဆိုချင်သည်။

ရေကျော် ပညာအလင်းပြ စာအုပ်တိုက်မှ ဦးခင်မောင်အေး ကို သူ့ဆိုင်တွင်စာအုပ်ဝယ်ယင်းမှ ခင်မင်ခွဲသည်မှာ နှစ်အတော်

ကြာပြီဖြစ်သည်။ သူကလည်း တခါတရံ စကား စပ်မိပါက “ဗိုလ်ကြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြောင်းအရာလေးများရှိယင် စာမူတခုလောက် ပြုစုပေးပါ။ ထုတ်ဝေချင်ပါတယ်” ဟုစာအုပ် ဝယ်တိုင်း မကြာခဏ ပြောဘူးသည်။ စာမူကို လက်နှိပ်စက်ရိုက် ပြီးသောအခါ၌ ဦးစွာ ပထမ ကြိုးကြိုးစားစား သူ့ထံသွား၍ စာမူကို ပြသည်။ ဦးခင်မောင်အေးက ထုတ်ဝေရန် အတွက် စိတ်မပါသလို ဖြစ်နေပြန်သည်။ သို့ဖြစ်၍ စာမူကို လက်ဆွဲအိတ် ထဲထည့်ကာ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

အခြား ထုတ်ဝေသူ သုံးလေးဦးခန့်ကို သွားယင်းလာယင်း တွေ့သဖြင့် စုံစမ်းထောက်လှမ်းကြည့်သော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှု မပြုကြပေ။ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဝေရန်မှာလည်း ရင်းနှီး မ, တည်ရန် ငွေမရှိသဖြင့် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် စာမူကလေးကို စားပွဲ အံဆွဲထဲ တွင် ထည့်၍ ထားလိုက်တော့သည်။

သို့သော်လည်း စာရေးသူကား အားမလျော့ပေ။ တွေ့သမျှ စာရေးဆရာ မိတ်ဆွေအချို့အား ထိုစာမူကို စကားစပ်မိ သလိုပြောပြတိုင်း အကြောင်းအရာကစိတ်ဝင်စားစရာမကောင်း စာရေးဆရာက နာမည်မကြီး စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ဝေဖန် ချက်ပေးကြသဖြင့် ထိုစာမူကို ထုတ်ဝေရန် စိတ်မကူးတော့ပေ။

နိုင်ငံတကာစာအုပ်နှစ်ပြပွဲကို ၁၉၇၂-ခုနှစ်တွင် ရန်ကင်းမြို့ ဦးဝိစာရလမ်း အင်ဗိုင်း ခန်းမတွင် ကျင်းပလေသည်။ ထိုစဉ် စာအုပ်ပြပွဲသွားကြည့်ရာ ချင်းတွင်း စာအုပ်တိုက် ပြခန်းတွင် စာအုပ်များကို ဝင်ကြည့်ယင်း စာအုပ် အချို့ ဝယ်ယူသည်။ ချင်းတွင်းတိုက်မှ ဦးသိန်းလွင်နှင့် စကားစပ်မိပြီး မိတ်ဆွေ

ဖြစ်သွားကြသည်။ စာရေးသူက မိမိ ပြုစုထားသော စာမူကလေးအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ နောက်တနေ့တွင် သူက ရုံးသို့လိုက်လာပြီး စွန့်စားထုတ်ဝေမည် ဆိုသဖြင့် စာမူကို ပေးလိုက်လေသည်။ စာအုပ်မှာ ထုတ်ဝေသည့်နေ့က တနာရီခွဲအချိန်အတွင်း အုပ်ရေး-၃၀၀၀ အချိန်ပိုင်း အတွင်း ကုန်သွားလေသည်။

မိမိ ပထမဆုံးဘာသာပြန်ပြုစုသော စာအုပ်ကလေးစွန့်သွားသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရသော်လည်း ချင်းတွင်းတိုက်မှုပေးကမ်း စွန့်ကြဲသော စာမူခ ကျပ်ငွေငါးထောင်ခန့် ရလိုက်လေသည်။ စာရေးဆရာတက္ကသိုလ်စိန်တင်က ဆိုလျှင် ဗိုလ်ကြီးတို့များ စွန့်လိုက်တာ “ကျွန်တော် စာစရေးတုန်းက စာမူခငါးရာလောက်သာ ရခဲ့ဘူးပါတယ်။ အခုတော့ ပထမ တအုပ်တည်းနဲ့ ငါးထောင်ကြီးများတောင် ရပါလား” ဟု ထောပနာပြုလေသည်။

စာရေးသူမှာ စာမူခ ရသော ငွေကလေးကို ကျွတ်ကျွတ်ပါအောင် ထုပ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကာ ဇနီးဖြစ်သူအား “ဟောဒီမှာ ဟေ့ တို့အဓိဋ္ဌာန်တော့ပြည့်ပြီ သားကိုရှင်ပြုရမယ်” ဟုပြောပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပြုစုရေးသားသော လုံးချင်း စာအုပ် ဖြစ်သဖြင့် ရသော စာမူခကို သားဖြစ်သူ စိုးဝင်းအောင်အား ရှင်ပြုမည်ဟု နဂိုကပင် ရည်ရွယ်ချက် ထားရှိခဲ့ပေသည်။

၁၉၇၆-ခုနှစ် မတ်လတွင် အလုပ် ဌာနမှ ခွင့်တလယူပြီး သားဖြစ်သူ စိုးဝင်းအောင်အား ရှင်ပြုရန် မိသားစု အားလုံး

သရက်မြို့ ဇာလီတောင်သို့ သွားကြလေသည်။ စာရေးသူတို့တွင် သွားမေးစဉ်က ရည်ရွယ်ချက်တခုရှိပါသည်။ သားဖြစ်သူအား စာရေးသူ ကြည်ညိုလေးစားသော ကျေးဇူးရှင် ဇာလီတောင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုပြီး ရှင်ပြု စေလိုသည်။ သားရှင်ပြုစဉ် တောင်ပေါ်တွင် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ကုသိုလ်ပွား များ တရားအားထုတ်ရန် စိတ်ကူးသည်။

မြို့ပေါ်တွင် ရှင်ပြုပါက ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဧည့်ခံ ကျေး မေး ပလိဗောဓတေ့များပြီး ဦးနှောက်ခြောက်ရမည့် လူမုဒုက္ခ များကိုလည်း မခံစားလိုပေ။ သို့အတွက် သားဆယ်နှစ်သား အရွယ်ခန့်ကပင် ဇနီးဖြစ်အား “ဟေ့ တို့သူသား ကြီးလာယင် ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆီမှာပဲ သွားပြီး ရှင်ပြုကြ မယ်” ဟုတိုင်ပင်ခဲ့ဘူးလေသည်။

ဇနီးသည်ကလည်း “ကိုကိုဒီလိုဆို မြင့်လဲသဘောကျတယ်၊ မြို့ပေါ်မှာရှင်ပြုယင် ထုံးတမ်း စဉ်လာအရ လုပ်ရမည့် ကိစ္စ တွေလဲ ငြိမ်းလို့ စိတ်အေးရတယ်” ဟု သဘောတူ လိုက်လေ သည်။ အထူးသဖြင့် စာရေးသူ၏ ဇနီးမှာ အိမ်ထောင်သက် အနှစ် ၂၀-ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း တကြိမ်တခါမျှ အယူအဆ ရေးရာများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆန့်ကျင် ပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို စာရေးသူဆန္ဒအတိုင်းသာ လိုက်လျော ဆောင်ရွက်တတ်သော သဘော ရှိသည်။ စာရေးသူကလည်း တကြိမ်တခါမျှ သူ့ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်သော လူမုရေး ကိစ္စများ ကို ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

အခြား အကြောင်း တချက်မှာ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ကလည်း ရန်ကုန်ကိုမကြာ၊ ပင်၍ရလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးရာ သရက်မြို့အနီး ဇာလီ တောင်သို့ မိသားစုအားလုံးသွားရောက်ကာ သားကို ရှင်ပြုရန် စီစဉ်ကြလေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံသို့ သူငယ်ချင်း ဒါယကာတဦးကိုစေလွှတ်ပြီး စာတစောင် ဆက်ကပ် လှူဒါန်း ကာ သားကိုရှင်ပြုချင်ကြောင်းနှင့် ခွင့်ပြုတော်မူပါရန်ကြိုတင် လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်လာမည်ဟူ၍ကား ထည့်သွင်းလျှောက်ထားခြင်းမပြုခဲ့ပါ။ ရှင်ပြုခါနီးတွင် ဆရာ တော်ဘုရားကြီးအား လှူဒါန်းရန်အတွက် ပစ္စည်းများဝယ်ခြမ်း စီစဉ်ခြင်းဖြင့် မိသားစုအားလုံး အလုပ်များလျက် ရှိကြသည်။ ရှင်ပြုရာတွင် ကုန်ကျစရိတ်အဖြစ် စာမူခရသောငွေငါးထောင်၊ စုဆောင်းထားသော ငွေငါးထောင်ခန့်နှင့် စုစုပေါင်း တ သောင်းနီးပါးခန့် ကုန်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

၁၉၇၆-ခု၊ မတ်လ ၁၅-ရက်နေ့ တပေါင်း လပြည့်ကျော် တရက်နေ့တွင် ခရီး ထွက်ရန် ကြိုတင် စီစဉ်ကြသည်။ ထို အကြောင်းအရာများကိုမူ ဇနီးဖြစ်သူ ရေးမှတ် ထားသော မှတ်တမ်းမှတစ်ဆင့် ပြန်လည်ကူးယူ ဖော်ပြပါသည်။

၁၉၇၆-ခု၊ မတ်လ ၁၅-ရက်နေ့မှာ တပေါင်း လပြည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးရှင် ဇာလီတောင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးရာ အောင်လံတဘက်ကမ်း၊ ဇာလီတောင်သို့ ခရီး ထွက်ကြရမည့် နေ့မြတ်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

အဖိတ်နေ့ တညလုံးမှာ နံနက်ခရီးထွက်ရန်အတွက် ပစ္စည်းများ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ခြင်း၊ လူဖွယ်ပစ္စည်းများ မကြွင်းမကျန်ရစ်စေရန် တခုစီ စိစစ်၍ သိမ်းဆည်းထည့်ခြင်းဖြင့် မအားမလပ်နိုင်အောင်ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ တဦးတည်းသောသားကို သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းချီးမြှင့်၍ ရှင်သာမဏေ ပြုစေမည့်ခရီးစဉ်ဖြစ်သဖြင့် မိဘများအနေနှင့် မောရမှန်းပင်မသိပါ။

လပြည့်နေ့နံနက် ၄-နာရီခန့် အိမ်သို့အရောက်လာရန် ကုန်းလမ်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးမှ စီးလုံးငှားထားသော ဟီးနိုးကားမောင်းသူကို မှာထားသည်။ ထိုနေ့ညတွင် အိပ်ရသည် ဟူ၍ မရှိလှပါ။ စိတ်ကစောနေသဖြင့် ၄-နာရီမထိုးမီကြိုတင်အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် ပစ္စည်းများနှင့်တကွ မိသားစုအားလုံး ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ လိုအပ်သောလူဖွယ်ပစ္စည်းများ မကျန်အောင် သတိထားနေရသကဲ့သို့ ကလေးတွေအဖေ ကြိုက်တတ်သည့် ကုမ်းအင်ကလေးလည်း ပါအောင် ဂရုစိုက်ရသေးသည်။

မှာသားသော အချိန်အတိအကျပင် ဟီးနိုးကားရောက်လာသည်။ ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုးထားသော ပစ္စည်းများ တခုမကျန်စေရအောင် ကားပေါ်သို့သယ်တင်ကြသည်။ သားမှာ သူ့ ပွဲဖြစ်သဖြင့် ရှင်လန်း ဖျတ်လတ်နေသကဲ့သို့ သမီးငယ်ကလေးမှာလည်း သူချစ်သော ခေါင်းအုံးငယ်ကလေးကို မကျန်ရစ်ရအောင် ရင်တွင်ပိုက်လျက်ကိုယ်နှင့်မကွာ အပါယူဆောင်ရှာသည်။ ကလေးများမှာ တကြိမ်တခါမျှ ဤကဲ့သို့သော မိသားစုနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ခရီးမသွားဘူးသေးသဖြင့် ရှင်လန်းသော မျက်နှာကလေးများမှာ ကြည်လင်လျက် ရှိနေကြသည်။ အထူးသဖြင့်

အဘွား (ကျွန်မ၏မိခင်) ပါ မြေးရှင်ပြုပဲ့အတွက် လိုက်ပါလာ သဖြင့် အစစအရာရာ စားရေး သောက်ရေးမှအစ အခွဲအစား ရသောအဘွား အနားမှာရှိနေသဖြင့် ပို၍ပင် ပျော်ရွှင်နေကြပုံ ရသည်။

အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းရောက်ရန်အချိန်မှာ များစွာ စောနေ သေးသဖြင့် ကိစ္စအထူးအထွေရှိ၍ သွားကြ လာကြသော ကား တစီးတလေမှလွဲ၍ လူသွားလူလာမရှိ၊ ကားလမ်းဘလျှောက်မှာ ဓာတ်မီးတိုင်ရှိ အလင်းရောင်မှလွဲ၍ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေပေသည်။ နံနက်စောစော ဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကလေးများနှင့်တကွ သဘောဆိပ်၊ ရထားဘူတာ စသည်သို့ သွားရန် ကိစ္စရှိသူအချို့လောက်ကိုသာ တခါတရံ ဖြတ်သန်း သွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကားမှာ ကမ္ဘာအေးမှထွက်၍ ရှစ်မိုင်မှတစ်ဆင့် ပြည်လမ်း မကြီးအတိုင်း ပြေးလျက်ရှိရာ ကလေးများမှာ ပါလာသော မုန့်များကိုစားယင်း အပြင်မှ တွေ့မြင်သမျှ ရှုခင်းကိုကြည့်၍ လိုက်ပါလာကြသည်။ ဆောင်းနှောင်းကာလ၏ အအေးဓာတ် မှာ အငွေ့ အသက်မျှ ကျန်ရှိနေသေးသဖြင့် ကားပြတင်းပေါက် မှ တိုးဝင်လာသော လေအေးမှာ တချက်တချက် စိမ့်၍စိမ့်၍ ချမ်းသလိုရှိလာသည်။ ကလေးများ အအေးမည်စိုး၍ အနှေး ထည်မှ ကြယ်သီးများကို လုံအောင် စေ့အောင် တပ်ပေးရသည်။

ရန်ကုန် နယ်နိမိတ်အလွန်လောက်တွင် ကားလမ်း တဘက် တချက်တွင်ရှိသော ခြံများရှိ သရက်ပင်ဟုထင်ရသော အပင် များအောက်တွင် မီးအုပ်ကလေးများဖြင့် ကလေးငယ်အချို့ကို

တွေ့မြင်ရသဖြင့် ညကကြောသော သရက်သီးကောက်နေသည်ဟု မှန်းဆမိသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မတို့ဇာတိမြေ မအူပင်အပိုင် လက် ခုပ်ပင်ရှာကလေးတွင် နေစဉ် ကလေးဘဝက ကျွန်မအစ်မကြီး နှင့် နှစ်ယောက် မနက် မိုးမလင်းခင် မီးအုပ်ကလေးနှင့် အဘွား ခြံထဲက သရက်ပင်အောက်မှာ အိပ်ရေးပျက်ခံ၍ သရက်သီး ကောက်ခဲ့ဖူးသည့် အတိတ်ကာလ ဖြစ်ရပ်ကလေးများကို တရေး ရေး မြင်ယောင် မိပြန်သည်။

မကြာမီ အရုဏ်ကျင်း၍ တဖြည်းဖြည်း လင်းစပြုလာသည်။ နေထွက်ချိန်ဖြစ်သော်လည်း မြူခြေဆိုင်းနေသဖြင့် နံနက် ၁၀- နာရီခန့် အချိန်အထိ နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရပါ ၁၁ နာရီ- ကျော်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ‘အင်းမ’ သို့ ရောက်လျှင် ပါလာသော ထမင်းချိုင့်များကို ဖွင့်စားသကစား၊ ဆိုင်တွင် ဝယ်စားသက ဝယ်စား စသည်ဖြင့် ဝမ်းဖြည့်ကြရသည်။

မြူရှင်းသွားပြီဖြစ်၍ နေမှာ တဖြည်းဖြည်း ပူပြင်းလာသည်။ အညာဒေသများသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက် လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကား လမ်းဘေး တဘက်တချက်တွင် ထန်းပင်များ ဆီးချုံများကိုသာ အများဆုံး တွေ့ရသည်။ ပပ်ကြားအက်နေသော ကွင်းပြင် တလျှောက်မှာ နေပြင်းလာသည်နှင့်အမျှ အပူရှိန် တံလှုပ်များ တရိပ်ရိပ် တက်နေသည်။ ဟိုနား သည်နား တအိမ်တလေ ဆောက်ထားသော တဲငယ်ကလေးများနှင့် ပူပြင်းသော နေ ရောင်အောက်တွင် ဝမ်းရေးအတွက် သွားလာလှုပ်ရှားနေသော အညာသူ အညာသားအချို့ ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် သူတို့၏ဘဝကို စာနာ သနားမိသည်။ ထိုစဉ် ပြည်မြို့သို့ရောက်ရှိလာရာ ရောက်

တုန်း ရောက်ခိုက်မှီ ရှေ့ဆံတော် မြတ်ဘုရားကို အချိန်လု၍ ဝင်
ရောက် ဖူးမြော်လိုက်ကြသေးသည်။

ကားဆရာမှာ အောင်လံသို့ ရောက်လိုစောဖြင့် အားစိုက်
မောင်းလာခဲ့ရာ ခရီးအတော်ပင် တွင်လာခဲ့သည်။ အနီးအဝေးရှိ
တောင်ကမူကလေးများပေါ်တွင် တည်ထားသော ထုံးရောင်
ဖွေးဖွေး စေတီငယ်ကလေးများမှာ ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်နေရစ်ခဲ့
ကြသည်။ ဤမျှရေရှားသော၊ ခေါင်သော၊ ပူပြင်းသော၊ ခက်ခဲ
သော နေရာဒေသတွင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် စေတီတည်ထား ကိုး
ကွယ်ကြသော ပါရမီရှင်တို့၏ သဒ္ဓါဘုရား ထက်သန်မှုကို လေး
စားမိပြန်သည်။ ပုလ္လု-၊ အိုက်လှ၊ ရေငတ်လှသည့်ကြားမှ နေ့ခင်း
ကြောင်တောင် သစ်ရွက်ခြောက်များမီးခိုးတလူလူဖြင့်မီးလောင်
နေသည်များ တွေ့ရပြန်သဖြင့် ပူပြင်းမှုကို ပိုမိုလေးနက်အောင်
သရုပ်ဆောင်နေသကဲ့သို့ ရှိပြန်သည်။

မကြာမီ အောင်လံအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ် ရောက်ရှိ
လာပြီဖြစ်ရာ အောင်လံတဘက်ကမ်းရှိ ဇာလီတောင် ဆရာတော်
ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးရာ တိုက်ကျောင်းကို တောင်ထိပ် သစ်
ပင်များကြားမှ မှန်ပျံပျံစတင်တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးအား ရည်မှန်းဦးချ ကန်တော့ရပါသည်။ မကြာမီ နာရီ
ပိုင်းအတွင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးထံပါးသို့ ရောက်ရှိတော့မှာ
ပါလားဟု ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်မိသည်။

ညနေ သုံးနာရီခန့်တွင် အောင်လံသို့ ရောက်လာရာ မိတ်
ဆွေတဦးအိမ်တွင် ခေတ္တအနားယူကြပြီး ညနေ လေးနာရီခန့်
တွင်မှ အောင်လံတဘက်ကမ်းသို့ လှေငှား၍ ကူးကြရသည်။

မိသားစုနှင့်တကွ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ ၂၀- ယောက်ခန့် ပါရှိ သဖြင့် လေ့နှစ်စဉ် ခဲ့၍ စီးကြရသည်။ တဘက်ကမ်းသို့ ဆိုက် ရောက်လျှင် လေးသောပစ္စည်းများကို လှည်းဖြင့်လှည်းကောင်း၊ ကျန်ပစ္စည်းငယ်လေးများကို မိမိတို့နှင့်စီ သည်ပိုးလျက်လည်း ကောင်း ဇာလီတောင်ပေါ်ရှိ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထံမှောက် သို့ အရောက် သွားကြရန် ခရီး စတင် ကြရသည်။ ရောဝတီ ကမ်းစပ် သောင်ပြင် တလျှောက်မှာ အလွန် ကျယ်ပြန့်လှပြီး သဲများမှာ ခြေကျင်းဝတ် မြုပ်လောက်အောင် ထူထပ်လျက် ရှိသည်။ ခြေထောက်များမှာ သဲတွင်နစ်၍ နစ်၍ နေသဖြင့် ခရီး မတွင်ပဲ ခြေလှမ်းတိုင်း အားစိုက်ကာ ရုန်းကန်၍ သွားကြ ရသည်။

သဲသောင်ပြင် လွန်မြောက်၍ အနည်းငယ် လျှောက်လိုက် လျှင်ပင် တိမ်ကောစ ပြုနေပြီ ဖြစ်သော ချောင်းရိုးကလေးကို ဖြတ်ကြရသည်။ ထိုနောက် ယာခင်း စိုက်ခင်းများကို ဖြတ် ကျော်၍ လာခဲ့ကြရာ ခရမ်းပင်၊ ငရုတ်ပင်၊ ဖရဲပင်၊ ခရမ်းချဉ်ပင် တို့မှာ ခူးပြီး ဆွတ်ပြီး အကြွင်းအကျန်လောက်သာ အနည်း အပါး ကျန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ‘အပင်ကြီးသော်လည်း၊ ငွေသီးသေးသည့်ညောင်၊ အမြင်နိုးသော်လည်း ခရီးဝေးသည့် တောင်’ ဟူသော စကားအတိုင်းပင် ဆရာတော်ဘုရား သီတင်း သုံးသည့် တောင်ပေါ်မှ တစ်ဖက်တစ်ဖက် ထိုးထွက်ပေါ်လွင်နေသည့် တိုက်ကျောင်းကြီးကို မြင်တွေ့ နေသည်ဖြစ်ရာ ၁၅-မိနစ်ခန့် လျှောက်လျှင် ရောက်လိမ့်မည် ထင်ရသည်။ သို့သော် လည်း သဲသောင်ပြင်၊ ချောင်းရိုးလေးနှင့် တကွ ယာခင်းများ၊ တံစု

ကလေးများ၊ လမ်းကျဉ်း ကလေးများ အတိုင်း ဖြတ်ကျော်
ကျွေ့ပတ်၍ လျှောက်လာခဲ့ရ သဖြင့် ညနေ နေဝင်ရီတရော
အချိန်ရောက်မှပင် ဇာလီတောင်ခြေသို့ ချဉ်းကပ်မိတော့သည်။
တောင်ပေါ်သို့ကျွေ့ပတ်သော လမ်းကလေးအတိုင်း တက်လိုက်
လျှင်ပင် သင်းပျံ့သော တမာပန်း ရနံ့ကလေးများက ကြံ့ဆို
နှုတ်ဆက်လျက် ရှိတော့သည်။

နောက်နေ့မှစ၍ 'သား' သည် သရဏဂုံ သင်္ကန်းတောင်း
စသည်တို့ကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရှုတ်ဖတ်နိုင်ရန် ဦးပဉ္စင်းထံ
တွင် သင်ယူသည်။ ယခင်အိမ်မှာ နေစဉ်ကတည်းက ကြိုတင်
ကျက်မှတ်ထားသဖြင့် မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် အားလုံးကို
ကောင်းစွာ ရှုတ်ဖတ်နိုင်တော့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် သား
အား ရှင်မပြုမီ ကြိုတင်၍ ခေါင်းတုံး ရိတ်ထားစေသည်။ သား
အား ရှင်သာမဏေ အဖြစ် သာသနာ့ တောင်သို့ သွတ်သွင်း
ချီးမြှင့်ရန် နေရာကို ဓမ္မာရုံတွင်ပြုလုပ်ရန် သတ်မှတ်ပေးသည်။

သာမဏေ ပြုပေးမည့်ရက်တွင် ဆရာတော်ကြီးသည် ဓမ္မာရုံ
နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်ရှု
တော် မူသည်။ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်ချက်များကို ကိုယ်
တိုင် စီစဉ် ညွှန်ကြားတော်မူသည်။ အလွန် စည်းကမ်း စနစ်
ကြီးသော ဆရာတော်ကြီးဖြစ်၍ သတ္တဝါတို့၏ စရိုက်နှင့်အညီ
ဟောပြော သွန်သင် ဆုံးမတော်မူချက်များမှာ တသက်တာ
လိုက်နာကျင့်ကြံ အားထုတ်ရမည့် နည်းလမ်း ကောင်းများပင်
ဖြစ်သည်။ ဤမျှ အကျင့်သီလ သိက္ခာသမာဓိနှင့် ပြည့်စုံတော်
မူသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအဖြစ်

ရှင်သာမဏေ ပြုပေးသည့်အတွက် ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်သော ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိ၏အတိုင်းအတာကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ပင် မရှိတော့ပါ။

ရင်နှစ်သည်းချာ သားရတနာအဖို့ စိုပြေသော အသား၊ ရှေ့ဝါရောင် သင်္ကန်းနှင့် စိမ်းနေသော ဦးပြည်း ကတုံးတို့မှာ ကျက်သရေ ရှိလှ၍ ရှုမငြီးဖွယ် တင့်တယ်လှသဖြင့် မိဘတို့၏ ရင်တွင်းဝယ် ဖော်မပြု နိုင်လောက်အောင် ကျေနပ် သဘော ကျလျက် ရှိနေမိကြသည်။ အသွန်တရာ ကြည်ညိုလေးစားရပါ သော ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ အညိုရောင် သင်္ကန်းကြီးဖြင့် တရားဓမ္မ ဟောကြား ဆုံးမတော်မူလျက် ရှိပေသည်။

ထိုနေ့တွင် တောင်ပေါ် ရှိ လူများနှင့် လာရောက်သမျှ ဧည့်သည်များအား ထမင်းကျွေးကာ အလှူဒါနပြုကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သား ရှင်သာမဏေအား ဝိနည်း တော်နှင့်အညီ ကျင့်ကြံ အားထုတ်စေသည်။ တောင်ပေါ်တွင် ချက်ပြုတ်ကပ်လှူသော ဆွမ်းကိုချည်း အားထား၍ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မမူပဲ ကိုယ်တိုင်ကြ၍ လှည့်လည် ဆွမ်းခံ စေသည်။ ပထမဆုံးနေ့ ဆွမ်းခံကြရာတွင် နယ်ကျွမ်းသောကိုရင် ရှင်မဟိန္ဒကို ဦးဆောင်ကြစေ၍ လမ်းပြပေးရန် စေလွှတ်တော် မူသည်။

ဇာလီတောင်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာကလေးများမှာ တောင်ခြေ ရင်းတွင် ကပ်နေသည် မဟုတ်ပဲ ရွာကလေးများသို့ ရောက်ရှိ အောင် အတော်ပင်လျှောက်ရသေးသည်။ ရွာဟုဆိုရသော်လည်း ရွာကလေးဆိုရရုံ အများဆုံး အိမ်ခြေ ၁၀-အိမ်မျှသာ ရှိသော

ရှာကလေး ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးနေ့တွင် အုတ်ပုံရှာသို့ ကြ၍ ဆွမ်းခံရန် စေလွှတ်တော်မူသည်။ ရှင်မဟိန္ဒမာ ရှေ့က ဦးဆောင် ကြလျက် သားကိုရင် ရှင်စိန္တာမဏိမာ သပိတ်ကလေးပိုက်လျက် လိုက်ရသည်။ သား၏နောက်တွင်ကား ကျွန်မ၏ မောင်တော် စပ်သူ မောင်လှတင်မာ တောင်ဝှေးတုတ်တချောင်းနှင့် ကပ္ပိယ အဖြစ် လိုက်ပါသွားသည်။

သားမာ ခုနစ်တန်းဖြေပြီးခါစ အသက် ၁၂-နှစ် ကျော် ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်။ မွေးကတည်းက မြို့မာနေ၍ မြို့မာ ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်ရာ တောတောင် ခရီးကြမ်းကို တကြိမ် တခါမျှ သွားရောက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသေးပေ။ ဆွမ်းတလုတ် ဘုဉ်း ပေးနိုင်ရန် မည်မျှခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ ကြိုးပမ်းရသည်ကို ဝိနည်း အတိုင်း အသိပညာပေးသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ စည်း စနစ်ကို အလွန်ကျေနပ် သဘောကျမိပါသည်။

ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်နည်းလမ်းအတိုင်း မိမိ ခြေသလုံးကို အမှီပြုလျက် ဆွမ်းခံပြီး ဘုဉ်းပေးရခြင်း၊ ဆွမ်းခံ ကြရာတွင် ဣန္ဒြေကိုစောင့်ထိန်းလျက် ရှေ့တူရှု လေးတောင်အကွာ အဝေး လောက်ကိုသာ ကြည့်ရှုစေခြင်း စသော သိက္ခာ ပုဒ်များမာ ရဟန်းတို့အပို့ အလွန် အကျိုးကျေးဇူး များစေသော အချက် များ ဖြစ်ပေသည်။

ဆွမ်းတနပ်မျှဘုဉ်းပေးရန်အတွက် တွေ့ကြုံရသည့်အခက်အခဲ ဒုက္ခကို သိရှိနိုင်ပြီး ဝိနည်းအတိုင်းသိက္ခာပုဒ်ကိုစောင့်စည်းလျက် ကြလှမ်းရသဖြင့် တနည်းအားဖြင့် တရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ် ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အချိုအချဉ် အငန်အစပ် သပိတ်တိုင်း

လောင်းထည့်လှူဒါန်းသမျှ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း၊ မုန့်တို့ကို ဘုဉ်းပေးရခြင်းမှာလည်း ရသတဏှာကိုပယ်ဖြတ်စေ၍ တရားကျင့်နိုင်ရုံ အာဟာရဖြည့်ရသည့်သဘောကို သိရှိနိုင်ပေသည်။

သားကိုရင်တို့မှာ သာယာအေးချမ်းသော ဇာလီတောင်၏ နံဘေး၊ ကျွဲပတ်ဆင်းသော လမ်းကလေးအတိုင်း ကြွဆင်းသွားကြရပေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တခွင်လုံးတွင် ကျွန်းပင်၊ ဝါးပင်၊ တမာပင် စသည်တို့ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိပေရာ တောလမ်းကလေးအတိုင်း မျက်စိတဆုံးကြည့်ရှုနေမိရာမှ သားတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း သစ်ပင်များကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တိုက်ကျောင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်စောင်းတနေရာတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး တည်ထားတော်မူသော တောင်ဦးစေတီတော်မြတ် တည်ရှိရာ ထိုနေရာမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် တောင်ခြေမှ အနီးအနားရှိ ရွာကလေးများအထိ မှုန်ပျံ့ပျံ့တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သားကိုရင် ကြွရာလမ်းကို မြင်ရလိုမြင်ရငြား တောင်ဦးစေတီ ခြေတော်ရင်းသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက် လှမ်းမျှော် ကြည့်မိကြသည်။

မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် တောင်ခြေမှ ခပ်ဝေးဝေးတနေရာတွင် ရွှေရောင်သင်္ကန်းများ ဝတ်ရုံထားသော သပိတ်ပိုက်ထားသည့် ကိုရင်ကလေးနှစ်ပါးနှင့် တုတ်တချောင်းကိုင်လျက် နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလျက်ရှိသော ကမ္ဘိယတဦးတို့သည် ကိုင်းပင်များကြား ရိုးပြတ်တနေရာကို တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်ကျော်လျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့မြင်နေရပေသည်။ သစ်ပင်ကိုင်း

ပင်များကြားမှ ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်နှင့် ဝေး၍ ဝေး၍၊ သေး၍သေး၍သွားသော ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကလေးများ မှာ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးများလည်း ရှိနေသဖြင့် တဲစုတနေရာသို့အရောက်တွင် ငါးမိနစ်မျှ ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိပေသည်။

သားတို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်လမ်းကများ ကြွသွားကြပါလိမ့် ဟု ပတ်ဝန်းကျင်နေရာအနှံ့ ရှာဖွေကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် မမျှော် လင့်ပဲ ဝေးလှသော ကွင်းပြင်တနေရာတွင် ဝါဝါအစက် အပြောက်ကလေးနှစ်ခုနှင့် ဖြူဖြူအစက်ကလေးတခုမှာ တဘက်ရှာ မှီရာသို့ အတန်းလိုက်တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလျက် တောအုပ် ကလေးတနေရာသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

ဘဝတသက်တာတွင် ယနေ့အထိ တွေ့ကြုံရသော ဣဋ္ဌာရုံ များတွင် သားကိုရင် ဆွမ်းခံကြသွားသည့် ရုပ်အသွင်လောက် လှပသော၊ တင့်တယ်သော မြင်ကွင်းမျိုးကို မတွေ့မမြင်ဖူးသေး ပါဟု ဝန်ခံချင်ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်ဝမ်းနှင့်လွယ်၍ မွေးထားရ သော သားပေကိုး၊ ကြည်ညိုလေးစားလှသော ဆရာတော်ကြီး က ဥပဇ္ဈာယ်ပြုပေးခြင်း၊ ချွေးနှဲစာငွေဖြင့် အကုန်အကျခံ လှူဒါန်းရခြင်း၊ ပထမဆုံးသားကိုဘုရားရှင်၏ သာသနာ့ဘောင် သို့ သွတ်သွင်းချီးမြှင့် ရဟန်းသာဏေပြုစေရခြင်း၊ အမြတ်ဆုံး သော အလှူဒါနတခုဖြစ်ခြင်း၊ တဦးတည်းသော သားဖြစ်ခြင်း၊ မြင့်မြတ်အေးချမ်းသော နေရာဒေသ ဖြစ်ခြင်း၊ သာယာကြည် လင်သော အချိန်ရာသီဖြစ်ခြင်း၊ သဒ္ဓာစိတ်များ အဆက်မပြတ်

ယိုဖိတ်နေခြင်း ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ရဟန်း ဒါယကာ၊ ရဟန်းဒါယိကာမဖြစ်ရသော မိဘနှစ်ပါးမှာ အတိုင်း အဆမရှိ၊ မည်မျှ ပီတိဖူးလျက် ရှိကြမည်ကို မှန်းဆကြည့်နိုင် ပါသည်။

မျက်စိ၏ အင်အားအစွမ်းသတ္တိ ရှိသမျှကို အသုံးပြုလျက် သားကိုရင် ဆွမ်းခံကြသွားသည်ကို မျက်စိတဆုံး လှမ်းမျှော် ကြည့်ပြီးနောက် အားမရနိုင်သေးပဲ မှန်ပြောင်းတခု ယူခဲ့မိယင် ဒီထက်ပိုပြီး မြင်ရဦးမှာဟု တွေးမိပါသေးသည်။ ထို့ခဏ၌ပင် ကိုရင်တို့ပြန်ကြွလာလျှင် ဇရပ်မှစောင့်၍ ဆွမ်းလောင်းရဦးမည် ကို သတိရကာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနိုင်ရန်အတွက် ဇရပ်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်ရသည်။ နံနက်စောစောကပင် မြတ်စွာဘုရား ကို ဆွမ်းကပ်ပြီးဖြစ်၍ ဆရာတော်ဘုရားအတွက် ဆွမ်းများကို သီးခြား ဦးဖယ်ထားလိုက်သည်။

သားမှာ သားငါးကို မကြိုက်၊ ပဲ၊ အာလူးစသည့် အသီး အနှံ အသက်လွတ် အစားအသောက်ဟင်းများကိုသာ ကြိုက် နှစ်သက်သဖြင့် ဆရာတော်ကြီးအတွက် ဆွမ်းဟင်းများ၊ သား အကြိုက် ဆွမ်းဟင်းများကို အဘွားလုပ်သူနှင့်အတူ နံနက်စော စောထ၍ ချက်ပြုတ်ထားပေသည်။ လောင်းလှူမည့် ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းများကို အသင့်ပြင်လျက် ကိုရင်တို့ ပြန်ကြွလာမည့် လမ်းကို လှမ်းမျှော်စောင့်စားကြည့်ရှုလျက် နေမိသည်။

လာပါပြီ၊ သားကိုရင်တို့ တောင်စောင်းမှ လမ်းကလေး အတိုင်း ပြန်ကြွလာကြပါပြီ၊ ဇရပ်မှအမေနှင့် အဘွားကလည်း လောင်းလှူမည့် ဆွမ်းဗန်းတပြင်ပြင်နှင့် ကိုရင်တို့မှာ ဇရပ်ရွှေ

တောင်ရပ်၍ သပိတ်ကိုဖွင့်၍ ဆွမ်းလောင်းလှူမှုကို ခံယူသည်။ ဦးဆောင်လာသော ကိုရင်ရှင်မဟိန္ဒမ္မာ ဆွမ်းခံကြခြင်း အလေ့အကျင့်ရှိပြီးသဖြင့်၍ ဣန္ဒြေနှင့်ကြွလာနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် ကမ္မိယမ္မာ သင်္ကန်းများ၊ အဝတ်များတွင် ချွေးများ ရှုံ့နိုင်လျက်ရှိကြသည်။

သား-ကိုရင်မှာမူ သူများထက်ပိုသည်။ နေကလည်းပူ၊ ခရီးလမ်းကလည်း ကြမ်း၊ ဝေးကလည်းဝေး၊ မြေပြန့်တောက်လျှောက်လည်း မဟုတ်၊ အလေ့အကျင့်ကလည်းမရှိ၊ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာအတိုင်းကလည်း လိုက်နာရသေး၊ ဆွမ်းခံအပြန် တောင်ခြေရောက်ပြီးခါမှ တောင်ပေါ် အရောက်ပြန်တက်ရသေးသည် ဖြင့် ဆွမ်းတနပ်အတွက် ဒုက္ခကိုသိရှိလာပြီးဖြစ်သည့်ပြင် ခြေထောက်များကနာ၊ ချွေးမှာလည်း သင်္ကန်းတထည်လုံး ရှုံ့ရှုံ့စို့၊ မောလွန်း၍ ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် ရေကလည်း ငတ်သေး။

သို့ဖြင့် ဇရပ်ရွှေတွင် ရပ်ယင်း၊ ဆရာတော်ကြီး၏ တိုက်ကျောင်းသို့ အမြန်ရောက်၍ နားလို့စောဖြင့် သပိတ်ကိုဖွင့်လျက် “မြန်မြန်လောင်းပါ၊ မြန်မြန်လောင်းပါ” ဟူ၍ပြောရှာသည်။

သားကိုရင်ကလေးမှာ ကြည်ညိုစရာ၊ ချစ်စရာ၊ သနားစရာ ကလေး ဖြစ်သော်လည်း ရင်တွင်းဝယ် သား၏ အခက်အခဲအတွေ့အကြုံရှိမှု၊ ဝိနည်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမှုကို များစွာ ကျေနပ်သဘောကျ နေမိပါသည်။ ရန်ကုန်တွင် ရှင်ပြုပေးလျှင် ဤအတွေ့အကြုံမျိုးတို့ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ရရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဆွမ်းလောင်းပြီး၍ ကိုရင်နှစ်ပါးမှာ သပိတ်ကိုယ်စီ ပိုက်လျက် ကျောင်းကြီးပေါ်သို့အရောက် ခပ်သုတ်သုတ် ကြွသွားကြသည်။ ကျောင်းပေါ်သို့ကား ကျွန်မတို့လိုက်မကြည့်ရပါ။ နောင် သားရဲ့ ပြောပြချက်အရ သိရသည်မှာ၊ ကျောင်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဆွမ်းခံ၍ ရရှိသော ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်း များမှ ဦးစွာဖယ်၍ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ရသည်။ ပြီးလျှင် ဆရာတော်ကြီးအတွက် ဆွမ်းဦးဖယ်ရသည်။ ထိုနောက် သောက်ရေဖြည့်ခြင်း၊ တံမြက်လှည်းခြင်းစသည့် ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ များကို ဆောင်ရွက်ပြီးမှ ဆွမ်းဘုဦးပေးရသည်။

ဇာလီတောင်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာကလေးများ၊ တဲစုကလေးများတွင် နေထိုင်ကြသူများမှာ ဆင်းရဲသား တောင်သူယာလုပ်များဖြစ်၍ ပဲဟင်း၊ အာလူးဟင်း၊ ခရမ်းချဉ်သီးဟင်း၊ အညာမုန့်စသည့် မိမိတို့ယာမှထွက်သော အသီးအနှံဟင်းနှင့် အညာအစားအသောက်များသာ လှူဒါန်းလေ့ရှိရာ သားငါး မကြိုက်သော သားကိုရင်အဖို့ အဆင်ပြေလျက်ရှိသည်။ ဆွမ်းဦးဖယ်လျက် ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ ပြုနေချိန်တွင် အပေါ်ဆုံးထပ်မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်လျက်ရှိသောအသံတော်မှာ အထူးပင် ကြည်နူးဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှကြောင်း သားကပြောပြသည်။

စေတနာ သဒ္ဓါဘုရား ထက်သန်စွာဖြင့် လှူဒါန်းလိုက်ကြသောဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းနှင့် မုန့်များမှာ သပိတ်နှင့်အပြည့်ရှိသဖြင့် ကိုရင်တို့၏ ဝမ်းအတွက်သာမက ကျောင်းသားများပင် အဝစားကြရသည်။ (သပိတ်တွင်းမှ ရိုးရိုးမျှဖြစ်၍ သန့်ရှင်း လတ်

ဆတ်သော အညာမြေမှ အစားအသောက်များကို ယနေ့တိုင် သတိရ... နေမိသေးကြောင်း သားက ပြောဆို တသလျက်ရှိ ပေသည်။)

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်နှင့် အနီးရှိဝါဆိုကျောင်းတွင် ခေတ္တ နားယင်း ပုတီးစိပ်ရသည်။ ပြီးလျှင်တောင်ဦးစေတီသို့ သွား၍ အခိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြင့် ညနေ စောင်းသွားတော့သည်။ ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီး နောက် ညမိုးချုပ်ချိန်တွင် တောင်ဦးစေတီသို့ တဖန် သွား၍ ပရိတ်ရွတ် ပုတီးစိပ်ကြရပါသည်။ ဦးပဉ္စင်းငယ်ဖြစ်စေ၊ ကိုရင် ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းသားဖြစ်စေ၊ တဦးဦးမှာ သားကိုရင်နှင့်အဖော် လိုက်၍ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်းများ ပြုပေသည်။

မှတ်မိသေးသည်၊ တောင်ဦးတွင်ရှိသော စေတီ၏ နောက်နား တွင်ကပ်လျက် ဇရပ်ဘဆောင်ရှိပြီး ဇရပ်နှင့်ကပ်လျက် ဗောဓိ ညောင်ပင်တပင်ရှိသည် ရဟန်းဒါယကာ ဒါယိကာမ ဖြစ်သော ကျွန်မတို့မှာ နေ့စဉ်ညဉ့်ဦးယံတွင်တကြိမ်၊ နံနက် ၄-နာရီတွင် တကြိမ် တောင်ဦးစေတီ၌ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်စသည်တို့ဖြင့် အမြဲ မပြတ်ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်လျက် ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ် ကြသည်။

ညဉ့်ဦးယံတွင်ဘုရားဝတ်ပြုရှိခိုးပြီး၍ တောင်စောင်းမှ ပတ် ဝန်းကျင်ကို ရှုမျှော်ကြည့်မိသည်။ တောင်ဦးစေတီမှ သရက်မြို့ ဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သရက်ဘိလပ်မြေ စက်ရုံမှ ထွန်း ထားသော မီးအလင်းရောင်မှာ ကောင်းကင်တွင်ဖြာလင်းလျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အနီး အနား တောင်များ တွင်လည်း

ဟိုနားသည်နားမီးရှို့ ထားသဖြင့် မီးရောင်တလင်းလင်း၊ မီးခိုး
 တငွေ့ငွေ့ဖြင့် လမထွက်မီ ပတ်ဝန်းကျင် အမှောင်ထူကြားမှ
 ကွက်တံကွက်ကြား ထွန်းလင်းလျက် ရှိပေရာ ငယ်စဉ်က သင်
 ကြားခဲ့ဖူးသော “တောခွင် တောင်ထူ၊ ပျော်ကြောင်းလှသည်၊
 တောင်သူ ဓလေ့ ယာမီးကြွေ သား” ဆိုသော စာဆိုအမော်
 ရှင်ဥတ္တမကျော်၏ တောလား ကဗျာကလေးကို ပြေး၍ သတိရ
 မိပြန်သည်။

လပြည့်ကျော်ရက်များ ဖြစ်သဖြင့် လထွက် နောက်ကျ၍
 နံနက်မိုးမလင်းမီ လေးနာရီအချိန် စေတီတော်သို့ သွားကာ
 ဘုရားဝတ်ပြုချိန်တွင် လမှာ ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိနေဆဲ ဖြစ်
 သည်။ ဘုရားစေတီမှာ လရောင်နှင့်ဖွေးလျက်၊ ထီးတော်နှင့်
 စိန်ဖူးတော်မှာ တဖြတ်ဖြတ်ဝင်းလျက်၊ ဘောင်ဦးတွင် ဖြစ်၍
 အဆီးအတားမရှိတိုက်ခတ်နေသော လေနှုအေးကြောင့် ဆည်း
 လည်းသံ ကလေးများမှာ သာတောင့် သာယာ မြည်လျက်
 ရှိသည်။

စေတီရင်ပြင်တခုလုံးမှာ ဆရာတော်ကြီး၏တပည့်များနေ့စဉ်
 ဝတ္တရားမပျက် လှည်းကျင်းထားသဖြင့် သန့်ရှင်းစွာ လီရောင်
 အောက်တွင် ဖွေးလျက်ရှိသည်။ ရွက်ဟောင်း ကြွေချိန်ဖြစ်၍
 အမျိုးအမည်မသိခဲ့ရသော ရိုးတံကျနှင့် သစ်ပင်ကလေးတပင်
 မှာ မြတ်စေတီခြေတော်ရင်းတွင် ဝပ်စင်းခယ နေသယောင်
 ရှိတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးမှာ လေနှုအေး၏ တိုက်ခတ်သံ၊ သစ်
 ရွက်လှုပ်သံ၊ ဆည်းလည်းသံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်

ရှိတော့သည်။ စေတီတော်ခြေရင်းတွင် လေကွယ်မည့်နေရာကို ရွေးချယ်လျက် ဖယောင်းတိုင်မီး၊ အမေးတိုင်တို့ဖြင့် မြတ်စေတီ အား ပူဇော်ကန်တော့ခြင်း ပြုသည်။ ပရိတ်တော်များကိုတိုးတိုး ညင်သာ ရှုတ်ဖတ်ကြရသည်မှာ ကြည်ညိုသဒ္ဓာစိတ် ထက်သန်မှု ပိုစေပြီး စိတ်နှလုံးအေးချမ်းလှသည်။

ပရိတ်တော်များရှုတ်ဖတ်ယင်း၊ ပုတီးစိပ်ယင်းဖြင့် တဖြည်း ဖြည်းအရုဏ်ကျင်း၍ လင်းရောင်ပျိုးလာရာ ဘာသာ ဘာဝ ငှက်ပျိုးစုံ၏ တေးဆိုသံ၊ သစ်ကိုင်းဖျား ပေါ်တွင် ဆင်းလိုက် တက်လိုက်ဖြင့် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသော အမြီးဖွား ဖွားနှင့် ရှဉ့်ကလေးများ၏ အော်မြည်သံတို့ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံး နိုးကြား လှုပ်ရှား လာတော့သည်။ ရောဝတီ မြစ်ပြင် တဘက်ကမ်းဆီမှ နေမင်း၏ ရှေ့တော်ပြေး ရောင်ခြည်တန်းမှာ နီရောင်ဝါရောင်ငွေ့ရောင်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ ထွန်းလင်း တောက်ပ လာသည်။ မကြာမီပတ္တမြားလုံးကြီးသဏ္ဍာန် နီရဲရဲ နေမင်းကြီး မှာ မြစ်ရေကိုမျက်နှာစာပြုလျက် တစတစထွက်ပေါ်လာတော့ သည်။ ရောဝတီမြစ်ပြင်တွင် အရိပ်ထင်ဟပ်သဖြင့် အရှေ့ရပ် တခွင်တွင် နေနှစ်စင်း ထွက်ပေါ်သည့်နယ် ကြည့်ရှု၍ မငြီး နိုင်အောင်ရှိတော့သည်။

တောင်ပေါ်တွင် အနည်းဆုံး ရှစ်ပါးသီလစောင့်ထိန်းခြင်း၊ တရားမှတ်ခြင်း၊ ပရိတ်ရှုတ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ် တရားများ ပွားများစေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တခါတရံ ညောင်းညာ သည့်အခါ ကျောင်း၏ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရှု မိသည်။ ဓမ္မာရုံ၏နောက်ဘက်တွင် ခုနစ်ရက် သားသမီးအတွက်

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဗောဓိညောင်ပင်ခုနစ်ပင်ကို ခုနစ်နေရာ
 ခဲ့၍ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘေးရန် ကင်းသော
 နေရာဖြစ်၍ သစ်တောက်ငှက်၊ ချိုးငှက်၊ ဥဩငှက် စသော ကျေး
 ငှက်သာရကာတို့၏ အသံကလေးများမှာ သာယာနာပျော်ဖွယ်
 ရှိလှသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကျေးငှက်ကလေးများ သောက်
 သုံးရန် ဗောဓိပင်များ အနီးတွင် ရေများ ဖြည့်ထားစေသည်
 ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရပေသည်။ တောင်ဆင်းလမ်း၏ ဘေးတဘက်
 တချက် မြေသားနံရံတွင် အနုအရင့် အရောင် အမျိုးမျိုးရှိသော
 ကျောက်တုံးကြီးငယ်များကို တွေ့ရပေရာ အမှတ်တရ အိမ်သို့
 သယ်ဆောင်သွားရန် ကောင်းနိုးနိုးရာရာ ကျောက်တုံး အနည်း
 ငယ်ကိုပင် ကောက်ယူ ထားလိုက်ပါသေးသည်။ သာယာ အေး
 ချမ်းလှသော ဤတောင်၊ ဤနေရာ၊ ဤဒေသသည် အောင်
 ရပ်ဌာနေ အောင်မြေ အစစ်အမှန် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ
 မဟုတ်တော့ပါ။

အခန်း (၁၈)

ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား ပြန်လည်ဖူးမြော်ခြင်း

နေ့ရာသီ အပူရှိန် အောက်တွင် ခရီးပြင်း နှင်ခွဲရသဖြင့် စာရေးသူမှာ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်လျက် ရှိသည်။ အောင်လံသို့ ရောက်သောအခါ၌ စာရေးသူတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကဲ့ကဲ့ သွားကြသော အစ်မတော်စပ်သူ ဒေါ်ခင်ကြောနှင့် ဦးဟုဒိုင်တို့က ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုကြလေသည်။ သူတို့ အိမ်တွင် ခေတ္တ နားစဉ် စာရေးသူက ချက်ချင်း တဖက်ကမ်းသို့ ကူးချင်သည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား အမြန် တွေ့ဆုံ ဖူးမြော်လိုစေကာ ပြင်းထန်လျက်ရှိသည်။ ညနေ ၂-နာရီ အညာ နေမှာ ချစ်ချစ် တောက် ပူပြင်းလျက်ရှိသဖြင့် ဒေါ်ခင်ကြောတို့က ခေတ္တနားပြီး နေအေးမှ ကူးပါဆိုသဖြင့် သူတို့ အိမ်တွင် ခေတ္တနားကြသည်။

ဦးဟူဒိုင် ဒေါ်ခင်ကြေတို့မှာ ရန်ကုန်မှ လာသမျှ လူကို သူတို့ အိမ်တွင် ခေတ္တစခန်းချစေပြီးမှ တဖက်ကမ်းသို့ ပို့ပေးနေကျ ဖြစ်သည်။

ညနေစောင်း ၄-နာရီခန့်၌ လှေကြီး နှစ်စင်းကို စင်းလုံး ငှားပြီး အောင်လံမှရောဝတီမြစ်ကိုဖြတ်ကူး၍ သရက်သို့အရောက် သွားကြလေသည်။ ရောဝတီမြစ်၏အနောက်ဘက်ကမ်း သရက် မြို့အနီး သဲသောင်စပ်တွင် လှေဆိုက်ကာ ပစ္စည်းများကို လှည်း နှင့် တင်ပြီး လူများမှာ ကုန်းကြောင်း လျှောက်၍ ဆရာတော် ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးရာ တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။ စာရေးသူမှာသမီးငယ်လေး တင်မိုးအောင်နှင့်အတူ လှည်းတစီး ဖြင့် သွားကြသည်။ လမ်းမှာ အဝက်အဆင်း များ၍ ဆိုးလှ သဖြင့် လှည်းသမားနှင့်အတူ မကြာခဏဆင်းတုန်းရလေသည်။ စာရေးသူမှာ ကလေးကိုလှည်းပေါ်တင်ပြီး နောက်ကလျှောက် လိုက်ရသည်က များသည်။ တောင်ခြေ ရောက်သော အခါ၌ စိတ်အတွင်းတွင် နှစ်သိမ့်အေးငြိမ်း ချမ်းသာခြင်းတရပ်ကို ခံ စားရသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မေတ္တာဟိတ် တန်ခိုးများ ကိုခံစားရသည်ဟု ထင်မိသည်။ တောင်ပေါ်ရောက်သောအခါ ၌ တောင်ကြောအတိုင်း လျှောက်သွားကာ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးကျောင်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။ ကျောင်းတိုက်ကြီးတခု လုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး တံခါးအားလုံး ပိတ်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။

လုံခြုံခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက ကျောင်းတိုက်ကြီး တခုလုံးကို စိုးလျက်ရှိသည်။ ကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်းရှိသော

အသားမဲ ကိုရင်ကလေးတပါးကို စာရေးသူက “ဆရာတော် ဘုရားကြီး ရှိပါသလား” ဟု မေးလိုက်သည်။ ကိုရင်က “ဆရာ တော်ဘုရားကြီး ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ တကြိမ်မှ ထွက်မလာသေးဘူး” ဟု ပြောသည်။

ကျောင်းတိုက်တံခါးအဝင်ဝတွင် မတ်စာပိရပ်၍ လက်အုပ် ချီကာ စိတ်ဖြင့် “တပည့်တော်တို့ ရောက်လာကြပါပြီဘုရား” ဟု ကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ မျှော်ကြည့်ကာ လျှောက်လိုက်သည်။ ခေတ္တမျှ ကြာသောအခါ ကျောင်းတိုက် ပထမထပ်မှ တံခါး တချပ်ပွင့်လာပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဖူးမြင်လိုက်ရသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “မင်းဆွေအောင်တို့လားဟေ့ ၊ အေး မင်းတို့ ရောက်လာကြပြီ မဟုတ်လား၊ နားကြအုံး၊ ငါ့ညှို့ ခေါ်မယ်” ဟု အမိန့်ရှိကာ တံခါး ပြန်ပိတ်သွားလေသည်။ စာရေးသူလည်း ဇရပ်သို့ပြန်လာကာ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ခြေ ဆေးပြီး ခေတ္တအနားယူကာ ညနေစာ စားသောက်ရန် စီစဉ် ကြသည်။

ညနေစာ စားသောက်ပြီးနောက် တောင်ပေါ်အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နာရီဝက်ခန့် လှည့်လည်လေ့လာပြီး ဇရပ်သို့ ပြန်လာကာ မိသားစုနှင့်အတူထိုင်၍ စကားပြောကြသည်။ ည ၇-နာရီခန့်တွင် စောစောကတွေ့သော ကိုရင်မဟူရာက ဆရာ တော်ဘုရားကြီးခေါ် နေပြီဖြစ်ကြောင်းလာ၍ပြောကြားသည်။ မိသားစုအားလုံးနှင့် ရန်ကုန်မှ လိုက်လာသော ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကျောင်းပေါ်သို့

လိုက်တက်သွားကြသည်။ မှောင်စပျိုးချိန် ဖြစ်သဖြင့် တောင်ပေါ်မှ မီးစက်ကလေးတခုမှာ တထုတ်ထုတ်နှင့် မြည်လာပြီး တောင်ပေါ်ရှိ ကျောင်းတိုက်ဇရပ်များတွင်တပ်ဆင်ထားသော မီးလုံးများမှာ ခပ်မှိန်မှိန်လင်းလာသည်။

ကျောင်းတိုက်အပေါ်ထပ်ရှိ တပည့်ဧည့်သည်များကို လက်ခံတွေ့ဆုံသောအခန်းထဲတွင် တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေတော်မူသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုတွေ့ဆုံဖူးမြော်ရသည်။ စာရေးသူတို့ထိုင်၍ ဝတ်ဖြည့်လိုက်သောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခပ်ပြုံးပြုံး တချက်မျှစိုက်ကြည့်ပြီး “အေး-မင်းက သိပ်မလောနဲ့ တရားလုပ်ငန်းဆိုတာ သိပ်လောလို့ ရတာမဟုတ်ဖူး၊ ကလေးတွေကလဲ ငယ်သေးတယ်၊ လူမှုကိစ္စ လုပ်ငန်းတာဝန် ဆောင်ရွက်စရာတွေကလဲ ကျန်သေးတယ်” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်လေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စာရေးသူစိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်များကို သိနေသည့်အလား အထက်ပါအတိုင်း ဆုံးမတော်မူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ၏တူတယောက်မှာ ဆံပင်ရှည်စုတ်ဖွားဖြင့်ပါလာသူဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး “ဟေ့ ကောင် မင်းဆံပင်ကလဲ ရှည်လှချည့်လား၊ သရဲရုပ်ပေါက်နေတာပဲ၊ မင်းတို့ကောင်တွေက မသေခင်ထဲက သရဲဖြစ်နေကြတဲ့ကောင်တွေ” ဟု ဆုံးမပြီး နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ဆံပင်ရှည်ကိုဖြတ်ပစ်ရန် မိန့်ကြားလေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆုံးမမှုဟူသမျှသည် သူ့ အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ရှိကြ

ကြောင်း စာရေးသူ ရှေးမဆူကပင် သိရှိခဲ့ရသည့်အလျောက် အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး စသည်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ တရားဓမ္မ လမ်းကြောင်းများနှင့်ယှဉ်ပြီး ဆုံးမဩဝါဒပေးတော်မူသည်။ ရှင်ပြုမည့်သားငယ်အား ဦးပဉ္ဇင်းတပါးကိုအပ်ပြီး ရန်ကုန်ကလေးကျင့်ခဲ့သော သင်္ကန်းတောင်း ၁၀-ပေါင်းသီလ၊ ရှင်ကျင့်ဝတ်စသည်တို့ကို နားလည်သဘောပေါက်မှု ရှိမရှိစစ်ဆေးမေးမြန်းကာ အပ်နှံသည်။

“အေး-ကလေးကငယ်တော့ သူ့နားမလည်တာ မသိတာရှိယင် ထပ်သင်ပေးလိုက်” ဟု ဦးပဉ္ဇင်းကို ညွှန်ကြားလိုက်၏။ အထူးသဖြင့် စာရေးသူမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် တွေ့ဆုံဖူးမြော်ရခြင်းမရှိသည်မှာ ၁၂-နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ယခု သားရှင်ပြုမှပင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရသဖြင့် အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးလျက် ရှိသည်။

အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်းညှိနှိုင်းလာပြီး ညသန်းကောင်ယံသို့ နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စာရေးသူဖက် လှည့်ပြီး “အေး- ငါ ရန်ကုန်ကို မကြာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဆိုတာ မင်းသိသားပဲ၊ ဒီမှာတပါးတည်း တောရဆောက်တည်နေတာတောင် ငါ့မှာရှိတဲ့ အလုပ်တွေဟာ များလွန်းလို့မပြီးနိုင်ဘူး၊ ကမ္ဘာ့နားတရားအားထုတ်တဲ့လုပ်ငန်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်နဲ့မဖြစ်ဘူး၊ ကြီးမားတဲ့ ဇွဲလုံ့လ ဝီရိယနဲ့ လုပ်ဆောင်ရတယ်”

“ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းသုံးပါးရှိတယ်။ မန္တလေးမှာစာသင်လို့ ပရိယတ္တိလုပ်ငန်းပြီးတဲ့အခါမှာ သင်္ကန်းတထည် သပိတ်တလုံးနဲ့ တောရဆောက်တည်ခဲ့တာ ယခုအချိန်ထိပဲ။ ငါ့ သူငယ်ချင်း အချို့ကတော့ မြို့ကျောင်းတွေမှာ နေခဲ့ကြတယ်။ မင်းတို့ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရယင် သူတို့ကတော့ မြို့ခိုတယ်ပေါ့ကွာ။ ငါကတော့ တောခိုခဲ့တာ ယခုအချိန်အထိပဲ။ ငါဘယ်လောက် ခက်ခက်ခဲခဲ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုကာ မင်းလဲ သိတန် သလောက်သိပြီးပြီပဲ။ အထူးပြောနေစရာ မလိုဘူး”

“လူတွေဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာပိတ်စောပြီး လုပ်လို့မရဘူး၊ ဘဝဆက်ပါရမီ ရှိသလိုဆောင်ရွက်ကြရတယ်။ ကိုယ့်အကြောင်း က ဘယ်လိုဖန်လာဘယ်ဆိုတာ တနေ့တော့ သိလာကြလိမ့်မယ်။ ဘဝဆက် ပါရမီအရ ဒီနေရာကိုရောက်လာပြီး လောကုတ္တရာ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ယင်း ပါရမီဖြည့်နေရတာပဲ” ဟု ပြောကာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အဝေးတနေရာဆီသို့ မျှော်ကြည့် ယင်း ခပ်ပြုံးပြုံး ထိုင်နေတော်မူသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးအမိန့်ရှိသော အကြောင်းဖြစ်ရပ်များ မှာ ပညာစကားများပါဝင်ပြီး အလွန်အဓိပ္ပာယ် ရှိလှပေသည်။ အချို့ကိစ္စများတွင် ဉာဏ်မီသလိုသာ စဉ်းစားဆင်ခြင် သိနိုင်ကြ ပေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို အထူးတိကျ စွာ လိုက်နာကျင့်ကြံသော ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်တပါး ဖြစ်သည်။ တပည့်များကို ဆုံးမရာ၌လည်း မဟုတ်တရုတ် လုပ်လာသူများ

ဖြစ်ပါက ချက်ချင်းသိပြီး အသက် ရာထူး ကြီးငယ်မရွေး ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဆိုဆုံးမတတ်သည်။ ညွှန်ကြားဆုံးမ ချက်များကို မလိုက်နာသူများကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုက် ရိုက်ဆုံးမတတ်သဖြင့် အချို့လူများမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး အနားသို့ မကပ်ရဲကြ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တပည့်များအပေါ် သားသမီး အရင်းကဲ့သို့ သဘောထားပြီး အစစအရာရာသည်းခံကာ စိတ် ရှည်လက်ရှည် ညွှန်ကြားဆုံးမတတ်သည်။ စည်းကမ်းနည်းလမ်း အတိုင်း မဆောင်ရွက်သူ မလိုက်နာသူ တပည့်များကိုလည်း မျက်နှာသာမပေး၊ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆုံးမတတ်ပေသည်။ သို့အတွက် စည်းကမ်း မလိုက်နာနိုင်သူ တပည့်များမှာ ရှောင်တတ်ကြ ကြောင်း စာရေးသူက ဖော်ပြရေးသားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သန်းခေါင်ကျော် ၁-နာရီခန့် တွင် ကိုရင်လောင်းကို နံနက် ၁၂-နာရီ နေ့မှန်းမတည့်မီ ဆံချ ထားရန် မိန့်ကြားပြီး စာရေးသူတို့အား ပြန်လွှတ်လိုက်လေ သည်။ စာရေးသူတို့ လူသိုက်လည်း ဇရပ်သို့ပြန်ကာ အိပ်စက် အနားယူကြသည်။ တောင်ပေါ်တွင် ထွန်းထားသော ဓာတ် အားပေးစက်ငယ်ကလေး၏ ရုပ်နားသွားသံကို ကြားလိုက်ရပြီး တဘောင်လုံး မှောင်မဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

ညအချိန်တွင် တောကောင်အချို့ ၏ အော်သံကို တခါတရံ ကြားရသည်။ နောက်ဘနေ့နံနက် စောစောတွင် အိပ်ရာထပြီး ဇနီးဖြစ်သူနှင့်အတူ တောင်ဦးစေတီသို့သွားကာ ဖယောင်းတိုင်၊

အမေးတိုင်များ ပူဇော်လျက် ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း၊ ပုတီးစိပ်
 ခြင်းပြုလုပ်၍ နံနက် ၆-နာရီမှ ဇရပ်သို့ ပြန်လာကာ နံနက်စာ
 စားကြသည်။ တောင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ယင်း ဆရာတော်
 ဘုရားကြီးသီတင်းသုံးသော ကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ မော်ကြည့်
 ရာ တံခါးများ အလုံပိတ်ထားသည်။ အေးချမ်းငြိမ်သက်
 လျက်ရှိသည့် နံနက်ခင်းတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမိန့်ရှိထား
 သည့်အတိုင်း ကိုရင်လောင်းအား ဓမ္မာရုံထဲတွင် ကိုရင်မဟူရာ
 နှင့် ဦးပဉ္စင်းတပါးက ဆံချပေးလေသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအတွက် ဆွမ်းဆက်ကပ်
 ပြီးသောအခါ ရန်ကုန်က ဝယ်လာသောလှူစရာများကို လှူ
 ရန်ရှိကြောင်း လျှောက်ထားလေရာ “ငါ မအားသေးဘူးကွ၊
 မင်းတို့နဲ့လဲ မတွေ့နိုင်သေးဘူး၊ ဆွမ်းကပ်ပြီး ပြန်ကြ၊ ညနေ
 လောက်မှ ငါပြန်လာမယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ဆွမ်းကပ်ပြီး
 ပြန်ဆင်းခဲ့ရလေသည်။

ညနေ သုံး နာရီခန့်၌ ဓမ္မာရုံထဲတွင် ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်နေ
 သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခေါ်သည်ဆိုသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ
 နှင့်အတူ ကျောင်းတိုက်ကြီးအပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက် တက်
 သွားသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ သက်န်းညိုကြီးကို ဝတ်
 ထားပြီး ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေး
 သူမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘာတွေများ လုပ်နေသလဲဟု သိလို
 စိတ်ဖြင့် စူးစမ်းသောအကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာတော်
 ဘုရားကြီးသည် စာရေးသူကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီး “ဟေ့၊ ကလေး

ရှင်လောင်းကိုမုန်းမတည့်ခင် ဆံချုပြီးရဲ့လား” ဟုမေးလိုက်သည်။
ထို့စဉ် ကဟုံးနှင့် ကိုရှင်လောင်းကလည်း ကျောင်းတိုက်ပေါ်သို့
လိုက်တက်လာသည်။

ရှင်ပြုရန်အတွက် ရန်ကုန်မှဝယ်လာသော သင်္ကန်းများ၊ မျက်
နှာသုတ်ပဝါများ စသည့် ရဟန်းအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ
နှင့် စားသောက်ကုန် ဆွမ်းဆန်စိမ်းများကို ယခုပဲ လှူပါရစေ
ဘုရားဟု လျှောက်လိုက်သည်။ ကျောင်းအောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ
ပါလာသောလှူသိုက်နှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို တောင်းကြီး
တောင်းငယ် ဗန်းကြီးဗန်းငယ်များနှင့် ကျောင်းတိုက်ပေါ်သို့
တင်ကြလေသည်။ စာရေးသူသည် သင်္ကန်းကိုးစုံ ထည့်ထားသော
ဗန်းကြီးကို သယ်ဆောင်လာစဉ် ဇနီးဖြစ်သူက သားကိုရှင်
အတွက် ပရိက္ခာထည့်ထားသော ဗန်းကိုရွက်ကာ တက်ခွဲပြီး
ဆရာတော်ဘုရားကြီး လက်ဝဲဘက်ဘေးရှိ သစ်သားကွပ်ပျစ်
ပေါ်တွင် ချထားသည်။ အခြားပါလာသော မိတ်ဆွေသူငယ်
ချင်း အမျိုးမျိုးကလည်း တယောက်တလက်ဖြင့် ပစ္စည်းများ
ကို ဝိုင်းကူညီ သယ်တင်ပေးကြလေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စာရေးသူတို့၏ လှူပူရားမှုများ
ကိုကြည့်ကာ စကားတခွန်းမှ မမိန့်ကြားပဲ ကုလားထိုင်ကြီး
ပေါ်တွင် ခပ်ပြုံးပြုံး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေတော်မူသည်။ လှူဖွယ်
ပစ္စည်းများကို သယ်တင်ပြီးနောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှေ့၌
ထိုင်ကာ ဝတ်ဖြည့်လိုက်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် လှူ
ဖွယ်ပစ္စည်းများကိုကြည့်ပြီး “မင်းတို့လှူစရာတွေက များလှချည့်
လားကွ၊ ငါ ဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ ငါ့မြေး ရှင်ပြုဖို့ဟာလဲ ငါ့မှာ

ပရိက္ခရာအစုံ ရှိပါတယ်။ မင်းတို့ဝယ်လာဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု အမိန့်ရှိကာ စာရေးသူတို့လူသိုက်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အေးလေ၊ မင်းတို့စေတနာကလဲ စေတနာပဲပေါ့လေ၊ ဒါတွေ အကုန်လုံး ငါ ပြန်လှူပစ်မှာပဲ” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်သည်။ “မှန်ပါ ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး အလိုရှိရာ ပြန်လည်စွန့်ကြဲ နိုင်ရန် အတွက် စေတနာသုံးတန် ပြဋ္ဌာန်းပြီး တပည့်တော်ကလွဲခြင်း ဖြစ်ပါတယ်” ဟု လျှောက်ထားလိုက်ကာ ပစ္စည်းအားလုံးကို လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း လိုက်လံဝတ်ဖြည့် လှူဒါန်းသည်။ ထိုကဲ့သို့ လှူဒါန်းလိုက်ရခြင်းအတွက် စိတ်ထဲတွင် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးမှု ဖြစ်ပေါ် ခံစားရသည်။ ကျောင်း မျက်နှာကြက်မှ အိမ်မြှောင်များ စုတ်ထိုးသံကို အဆက် မပြတ် ကြားလိုက်ရသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဆုံးမဩဝါဒ အနည်းငယ်ပေးပြီး နက်ဖြန်တွင် ကိုရင်လောင်းကို သင်္ကန်းဆီး မည့်အကြောင်း မိန့်ကြားသည်။ ‘စာရေးသူတို့လည်း ဝတ်ဖြည့် ကာ ကျောင်းတိုက်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

နောက်တနေ့ ၁၇-၃-၇၆နေ့ နံနက်၆-နာရီခန့်တွင် စာ ရေးသူတို့လည်း ဓမ္မာရုံထဲ၌ ကိုရင်လောင်းကို သင်္ကန်းဆီးရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဒေတင်ဝှေးကြီး တချောင်းနှင့် တိုက်ကျောင်းကြီးအပေါ်မှ ဆင်းကြွလာသည်။ ဓမ္မာရုံအဝသို့ ရောက်ရှိလာမှ စာရေးသူတို့က သတိပြုမိသည်။ ဓမ္မာရုံအတွင်း ခေတ္တကြာဝင်လာပြီး “ဟေ့၊ ကိုရင်လောင်းကို သင်္ကန်းဆီးပို့ အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ တောင်ဦးကို ခေတ္တသွား ပြီး အခုပဲ ပြန်လာမယ်” ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။ စာရေးသူက

ဆရာတော်ဘုရားကြီးနောက်က လိုက်သွားရန် စိတ်ကူးသော်
လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးက လိုက်စေလိုသောဆန္ဒ ရှိပုံမရ၊
မခေါ်သဖြင့် ဓမ္မာရုံတွင်း၌နေခဲ့ကာ ကိုရင် သင်္ကန်းဆီးဖို့
အတွက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်။

ထို့နောက် ထူးထူးခြားခြား ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆင်းကြ
လာသဖြင့် တောင်ပေါ်တွင်ရှိသော ကိုရင်မဟူရာသည်ပင် အံ့
အားသင့်သွားသည်။ တောင်ပေါ်ရှိ ခွေးများမှာ တကောင်နှင့်
တကောင် အသံပေးခေါ်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနောက်သို့
တန်းစီ၍ လိုက်သွားကြလေသည်။ ထိုစဉ်က တောင်ပေါ်တွင်
ခွေးကောင်ရေ ကိုးဆယ်ခန့်ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။ မည်သူ တဦး
တယောက်၏ နောက်ကိုမှ ဤမျှ စည်းစည်းလုံးလုံး သောင်း
သောင်းဖြဖြ လိုက်ကြသည်ကို မတွေ့မြင်ခဲ့ဘူးပေ။ တကောင်နှင့်
တကောင် ကိုက်ခဲမာန်ဖိမူမရှိပဲ နားရွက်ကလေးများ ကုပ်ကာ
အမြီးကလေးများတန့်န့်ပြုလျက် ပြေးလိုက်သွားကြသည်။ ခွေး
သတ္တဝါများကိုကြည့်ပြီး စာရေးသူမှာ အထူးအဆန်း မြင်ကွင်း
တရပ်ဖြစ်၍ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။

ထို့နောက် စာရေးသူက ကိုရင်မဟူရာကို ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးသည် ကျောင်းတိုက်ပေါ်မှဆင်း၍ တောင်ဦးသို့ မကြာခဏ
ကြွတတ်သလားဟု မေးကြည့်သည်။ ကိုရင်က ကျောင်းတိုက်
အပေါ်မှ အလွန်တရာ ဆင်းကြွခဲ့ကြောင်း ကြသည်ဆိုပါက
လည်း ကျောင်းဝင်း သံဆူးကြီးအတွင်း၌သာ တခါတရံ ကြွ
တတ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ တောင်ဦးစေတီသို့ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးကြွသွားပြီး ဘာလုပ်သည်ကိုတော့ မမြင်လိုက်ရ၍

မသိပေ။ ခွေးများ၏ ထူးခြားချက်ကိုကြည့်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သီလ သမာဓိ ပညာနှင့် မေတ္တာဟိတ်တန်ခိုးများ ကြီးမားမှုကို ပိုမို နားလည် သဘောပေါက်လျက် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်များ ဖြစ်ရပေသည်။

နံနက် ခုနစ်နာရီခန့်တွင် တောင်ဦးမှ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြန်ကြွလာပြီး ဓမ္မာရုံအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ စာရေးသူတို့ ကလည်း အဆင်သင့် လက်အုပ်ချီ၍ စောင့်မျှော် ကန်တော့နေကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ကိုရင်အား “ရှင်စိန္တာမဏိ” ဟု ဘွဲ့ချီးမြှင့်တော်မူသည်။ ကိုရင်အား ဆွမ်းခံကြရမည့်အကြောင်းနှင့် အခြား ဆုံးမစကားများ မိန့်ကြားပြီး “အေး....၊ ငါ့ကြွအုံးမယ်” ဟု ပြောကာ ကျောင်းတိုက်ကြီးရှိရာသို့ ပြန်လည် ကြွသွားတော်မူသည်။

စာရေးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ နှစ်ရှည်လများ မျှော်မှန်းစိတ်ကူးထားသော ရည်ရွယ်ချက်တခု အောင်မြင်သွားသဖြင့် စိတ်အေးချမ်းသာ ဖြစ်သွားရသည်။ မိမိတို့၏ ချွေးနဲ့စာဖြင့် စင်ကြယ်စွာ စုဆောင်းထားသော ငွေကြေးများနှင့် သားကို ရှင်ပြုလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်မိသည်။

သားကိုရင်ဖြစ်ပြီးနောက် ဇာလီတောင်ပေါ်၌ ကိုးရက်ခန့် နေထိုင်ပြီး စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက် နက်နဲသော အကြောင်းအရာဖြစ်စဉ်များကို လေ့လာ အားထုတ်ရန်အချိန်ရရှိခဲ့သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော

ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များနှင့် တရားဓမ္မပိုင်းဆိုင်ရာ နက်နဲသော ပညာများကို စူးစမ်းလေ့လာရန် အခြေအနေကပေးလာသည်။ နံနက်အရုဏ်မှတက်မီ မှုန်များသော လရောင်အောက်တွင် တောင်ဦးစေတီသို့ တဦးတည်းထွက်ခဲ့သည်။ လက်ထဲတွင် နှစ်တောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ဖယောင်းတိုင်၊ မီးခြစ်နှင့် ဆေးပစ္စည်း အချို့ ထည့်ထားသော သေတ္တာငယ်ကလေးကို ယူဆောင်ခဲ့သည်။

တတောင်လုံးမှာ တိတ်ဆိတ်သက်လျက်ရှိပြီး လူသံ တိရစ္ဆာန်သံများ ကင်းဝေးလျက်ရှိ၍ ပိုးမွှား ပုရစ်ငယ်ကလေး များ၏ အော်မြည်သံကလေးများ လောက်သာ တခါတရံ ကြားနေရသည်။ လေမှာ တရွီရွီမြည်လျက် ပြင်းပြင်းနှင့် မှုန်မှုန်တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလျက် တောင်ဦးစေတီမှ ဆည်းလည်းခေါင်းလောင်းသံကလေးများကို ကြားနေရသည်။ စေတီရင်ပြင်တွင် လေကွယ်ရာအရပ်၌ ဖယောင်းတိုင်နှင့်အမွှေးတိုင်များကို ပူဇော်ကာ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ပါလာသော အခင်းပေါ်တွင် ပဒုမ္မာ ကြာပွင့် သဏ္ဍာန် စနစ်တကျ ထိုင်လိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်၏ တည်ငြိမ်မှုရရှိလာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း စိတ်၏တည်ငြိမ်မှုရရှိလာသည်။ ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်အာရုံများကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ပြီးနောက် ထွက်လေ ဝင်လေကို ဖြည်းဖြည်းနှင့် မှုန်မှုန် ရှုရှိုက်သည်။ သြဒိသ မေတ္တာနှင့် အနာဒိသမေတ္တာများကို အဆင့်ဆင့် စနစ်တကျပို့ လွှတ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝရှင် များ၏ ဒေသတွင် ငြိမ်းချမ်းသော တရားကို ရှာလိုသော ဆန္ဒမှာ ပြင်းပြလျက် ရှိနေခဲ့သည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် များကို
အောက်မေ့ ဆင်ခြင်ကာ စိတ် ဝိညာဉ်ဖြင့် ဦးညွှတ် ကန်တော့
လိုက်မိသည်။

သတ္တဝါများ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ဗိုလ်မင်းဟံ

၁၁၃၊ ဓနသိဒ္ဓိလမ်း၊
ကမ္ဘာအေး စာတိုက်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း [၆၁၂၉၀]

၂၇-၇-၈၀

အထွေထွေ မှီငြမ်းပြုသောစာအုပ်များ

- ၁။ ဇိနတ္ထပကာဆနီကျမ်း ကျီးသဲလေးထပ်
ဆရာတော်
- ၂။ သီရိမင်္ဂလာပရိတ်တော် ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့
- ၃။ စံပြု စာဆယ့်ငါးစောင်တို့ ပိဋကတ်တော်
ပြန်ပွားရေး
ဓမ္မာစရိယ
- ၄။ နိကာယ်ငါးရပ် ပိဋကတ်အဖွဲ့ ဦးမောင်မောင်လေး
- ၅။ စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျယ်
နှင့် စာရားတော်များ လယ်တီမဏ္ဍိုင်
- ၆။ မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး တည်းဖြတ်သူ
ဦးနိုဂြောဓ

ဗိုလ်မင်းဟံ

သင့်ဘဝအတွက် ယောဂီကျင့်စဉ်

(ဒုတိယအကြိမ်)

မကြာမီ ထွက်တော့မည်

လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ယောဂီကျင့်စဉ်နှင့် လေ့ကျင့်ခန်းများ အကြောင်းကို ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာတွေ့ရှိရမည်။

* အကြားအမြင်နှင့် စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တန်ခိုးသတ္တိ များကို ရရှိအောင် အားထုတ်နည်းများ၊ ပရာဏယာမ ခေါ် လျှို့ဝှက် အသက်ရှူနည်းများကို အသေးစိတ် သိရ မည်။

* မန္တန်၏ သတ္တိတန်ခိုးဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း နိုးကြား အသက်ရှင်သောမန္တန်နှင့် သတ္တိများအကြောင်း ဖတ်ရှုရ မည်။

* စိတ် တည်ငြိမ်ပြီး သမာဓိရအောင် မည်သို့ ပုတီး စိပ်ရမည် နည်း၊ ဝိဇ္ဇာနည်းကျသော ပုတီးစိပ်နည်း ကျင့်စဉ်များ ပါရှိသည်။

- * တရားထိုင်နည်း အမျိုးမျိုး ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း တရားထိုင်ယင်း စိတ်ဖောက်ပြန် ရူးသွပ်သွားခြင်း မရှိအောင် မည်သို့ ကာကွယ်မည်နည်း။
- * ရုပ်ခန္ဓာ နုပျိုစေခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း စသော အကျိုးထူးတရားများ ရရှိခံစားနိုင်သည့် ကျင့်စဉ်များကို ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ နည်းကျလေ့လာနိုင်မည့် နည်းစနစ်များ ပါရှိပါသည်။
- * မျက်မှောက်ခေတ် လူ့ဘောင်တွင် စိတ်ပိုင်းရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာအမျိုးမျိုးနှင့် အန္တရာယ်များကို ကာကွယ်လွတ်မြောက်နိုင်သည့် နည်းစနစ်များကို ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည်။
- * တန်ဖိုး ၂၀-ကျပ် ရုပ်ပုံများနှင့် တကွ ခန့်ငြားစွာ ထွက်လာတော့မည်။

ကြေးမုံသတင်းစာ စာကြေးမုံတွင်
ဆရာ ဦးကြီးမောင်၏ ဝေဖန်ချက်

နာမည်ကျော် 'ဆိုင်းဘာဘာ'ကို ပြုစုခဲ့သူ 'ဗိုလ်မင်းဟံ'၏ ဒုတိယလက်ရာဖြစ်၏။

ဥရုဝေလတွင် ယောဂ လုပ်ငန်း၏ အသွတ်အထိပ် အထိ ကျင့်ခဲ့သော ဗုဒ္ဓသည် နောင်ခါထွင် မိမိ သာသနာတော်၏ ငြိမ်းအေးမှုလုပ်ငန်းစဉ်တွင် ယောဂလုပ်ငန်းကို မပစ်ပယ်ခဲ့ပေ။ မပစ်ပယ်ရုံမျှမဟုတ် လွတ်မြောက်မှု ဝိပဿနာလုပ်ငန်းသို့ လှမ်း တက်ရန် ပထမ အဆင့် အနေဖြင့် သတ်မှတ်သည်။ ယောဂ (သမထ)၏ ထူးမြတ်သော ယောဂီကျင့်စဉ်၏ အကျိုးများကို လည်း ဟောသည်။ ဝိပဿနာဖြင့် လောကမှ လွတ်မြောက်သူ တဦးသည် သမထမှတစ်ဆင့်တက်၍ လွတ်မြောက်ခဲ့သော် မြေလျှိုး မိုးပျံ့ ဖန်ဆင်မှု မျိုးစုံတို့ဖြင့် ဘက်စုံပြည့် လွတ်မြောက်သူ ဖြစ် ကြောင်းကိုလည်း ဟောသည်။

ဤနည်းဖြင့် ယောဂ လုပ်ငန်းများသည် ဗုဒ္ဓ မပွင့်မီကပင် မဇ္ဈိမ၌ ထွန်းကားနေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓပွင့်ပြီးနောက် အရေးပါသော အလုပ်အဖြစ် တို့ဖက် ပေးထားသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထင်ရှားကျော်ကြားသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ပိဋကတ်တွင် ညွှန်ပြသော ယောဂ နည်း (သမထ ၄၀) များကို သိကြ၏။ သို့ရာတွင် ပိဋကတ်တွင် မညွှန်ပြသော နည်းပေါင်းများစွာ ရှိနေသေးသည်။

ယင်းယောဂနည်းများကို ဆရာပီမိုးနင်း၊ ဆရာဖြိုးစသူတို့က ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဟိန္ဒူ အသင်းကလည်း တချိန်သော အခါက စာရေးဆရာမျိုးသန့်အား ပြန်ဆိုစေ၍ သမထလမ်းညွှန်စာအုပ် များ ထုတ်ဝေခဲ့ဘူးသည်။

ယင်းသို့ ယနေ့အထိ ပြန်ဆို ညွှန်ပြခဲ့ကြသော စာအုပ်များ အနက် ကိုယ်တိုင်လည်း လေ့ကျင့် အားထုတ်၍ သရုပ်ဖော် ပုံ ပေါင်း များစွာဖြင့် ဖော်ပြသော ဗိုလ်မင်းဟံ၏ ယခုစာအုပ်သည် အရှင်းဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

ကြီးမောင်

စိုလ်မင်းဟံ

ငြိမ်းချမ်းသော
ဘဝကို
ရှာဖွေခြင်း

